Jules Verne

Burse de călătorie

EDITURA ION CREANGĂ

Proiectul RI - Jules Verne 2010

Jules Verne
17

Jules Verne

Burse de călătorie

ÎN ROMÂNEŞTE DE TEODORA CRISTEA

EDITURA ION CREANGĂ, BUCUREŞTI, l978

Prezentarea grafică: VAL MUNTEANU

JULES VERNE
Bourses de voyage, Editions Hetzel Paris

PARTEA ÎNTÂI

I

CONCURSUL

Premiul întâi, *ex aequo*[1], Louis Clodion şi Roger Hinsdale, anunţă cu voce răsunătoare directorul Julian Ardagh.

Aclamaţii puternice, urale şi aplauze prelungite îi întâmpinară pe cei doi laureaţi ai concursului.

Apoi, de pe înălţimea unei estrade ridicată în mijlocul vastei curţi a şcolii *Antilian,* continuând să citească lista din faţa lui, directorul făcu cunoscut numele următorilor premiaţi:

— Premiul doi: Axel Wickborn. Premiul trei: Albertus Leuwen.

O altă salvă de aplauze, mai puţin puternice decât cele dinainte, care veneau totuşi din partea unui auditoriu entuziast.

Domnul Ardagh urmă:

— Premiul patru: John Howard. Premiul cinci: Magnus Anders. Premiul şase: Niels Harboe. Premiul şapte: Hubert Perkins.

Şi, întrucât se porniseră, aplauzele nu mai conteniră în timpul citirii rapide a numelui câştigătorilor.

Mai rămânea să fie anunţat un ultim premiat, căci acest concurs cu totul special trebuia să cuprindă nouă laureaţi.

Numele său fu rostit de director:

— Premiul opt: Tony Renault.

Cu toate că Tony Renault obţinuse ultimul loc, strigătele de «bravo» şi «hip-hip-ura» nu se mai sfârşeau. Bun camarad, îndatoritor şi isteţ, săritor la nevoie, Tony număra numai prieteni printre colegii din *Antilian School.*

La citirea unui nume, fiecare dintre câştigători se urca pe estradă pentru a primi strângerea de mână a domnului Ardagh, apoi se întorcea în mijlocul camarazilor săi mai puţin norocoşi, care-l aplaudau din toată inima.

Aţi putut observa uşor diversitatea numelor celor nouă laureaţi, care indica naţionalităţi diferite. Această diversitate se explica prin faptul că instituţia pe care o conducea domnul Julian Ardagh, la Londra, Oxford Street 314, era cunoscută şi foarte apreciată sub denumirea de *Antilian School.* Ea fusese înfiinţată cu 15 ani înainte pentru copiii din Antilele Mari şi Mici — din Antilia, cum se mai spune. Elevii veneau din insule pentru a-şi continua sau desăvârşi studiile în Anglia. Rămâneau aici până împlineau 21 de ani primind o

[1] Ex aequo — la egalitate (în limba latină).

educaţie foarte folositoare în viaţa practică, dar şi o completă instrucţie literară, ştiinţifică, industrială şi comercială. *Antilian School* avea pe atunci vreo 60 de elevi, care plăteau o taxă destul de mare. Ei terminau şcoala fiind pregătiţi pentru toate profesiunile, fie că ar fi rămas în Europa, fie că s-ar fi înapoiat în Antile. Rareori se întâmpla ca în cursul unui an şcolar să nu se fi întâlnit aici, în număr inegal dealtfel, spanioli, danezi, englezi, francezi, olandezi, suedezi şi venezuelieni, toţi originari din acest arhipelag al Insulelor Vântului şi al celor de sub Vânt[1].

Această şcoală internaţională, destinată numai tinerilor din Antile, era condusă, cu concursul unor profesori eminenţi, de domnul Julian Ardagh. În vârstă de 50 de ani, administrator serios, prevăzător, merita pe bună dreptate toată încrederea familiilor. Avea un personal didactic de o valoare incontestabilă — fie că era vorba de litere, ştiinţă sau de artă — care lucra sub responsabilitatea sa. La şcoala *Antilian* nu erau uitate nici exerciţiile fizice, sporturile atât de recomandate şi atât de practicate în Regatul Unit, ca boxul, crichetul, luptele călare, crochetul, fotbalul, înotul, dansul, călăria, ciclismul, canotajul, în sfârşit, toate ramurile gimnasticii moderne.

Domnul Ardagh se străduia să reunească, să fuzioneze aceste temperamente şi caractere atât de diverse, cum era şi firesc în convieţuirea unor tineri de naţionalităţi diferite, să facă pe cât posibil din elevii săi nişte «antilieni», să le insufle o dragoste durabilă unora pentru alţii.

Se înţelege de la sine că numeroasele limbi ce se vorbeau în Indiile Occidentale[2] erau curente printre elevii şcolii. Domnul Ardagh avusese chiar fericita idee să le impună pe rând în timpul orelor şi în recreaţii. O săptămână se vorbea engleza, o alta franceza, olandeza, spaniola, daneza sau suedeza. Fără îndoială, elevii anglo-saxoni formau majoritatea în această instituţie şi poate că încercau să impună un soi de dominaţie fizică şi morală. Dar şi celelalte insule din Antile erau reprezentate în proporţie suficientă. Chiar şi insula Saint Barthélémy, singura care depindea de statele scandinave[3], trimisese câţiva elevi, între alţii pe Magnus Anders, care primise la concurs premiul al treilea.

În general, sarcina domnului Ardagh şi a colaboratorilor săi nu era lipsită de anumite greutăţi de ordin practic. Nu era oare nevoie de un adevărat spirit de dreptate, de o metodă sigură şi statornică, de o mână fermă şi pricepută, pentru a evita ca între aceşti tineri să se işte rivalităţi, care totuşi se manifestau uneori, cu toată dorinţa ca ele să fie împiedicate?

---

[1] Insulele Vântului: Guadelupa, Martinica, Desirade şi Marie Galante; Insulele de sub Vânt sunt cele din dreptul Venezuelei. Au fost denumite astfel în raport cu constanţa vânturilor tropicale la care sunt expuse.

[2] Prin Indiile Occidentale (sau de Vest) se înţeleg insulele din zona Mării Caraibilor, spre deosebire de Indiile de Est, care cuprind zona insulelor indoneziene.

[3] Romanul lui Jules Verne prezintă harta politică a Antilelor de la sfârşitul secolului trecut. Astăzi, un număr de insule s-au constituit în state independente — Cuba, Jamaica, Insula Barbados, Dominica, ş.a. — altele devenind teritorii dependente, neautonome sau cu statul special.

Şi tocmai în legătură cu acest concurs te puteai teme ca ambiţiile personale să nu provoace oarecari tulburări, reclamaţii, invidii, atunci când se vor anunţa laureaţii. Dar, la urma urmelor, rezultatul a fost satisfăcător: un francez şi un englez luaseră premiul întâi, obţinând acelaşi număr de puncte. E adevărat că dacă un supus al reginei Victoria ajunsese pe penultimul loc, un supus francez era pe ultimul, şi anume Tony Renault, pe care nu l-ar fi invidiat nici unul din colegii săi. Pe celelalte locuri se succedau diverşi elevi născuţi în Antilele engleze, franceze, daneze, olandeze şi suedeze. Nu se găsea printre câştigători nici un venezuelian şi nici un spaniol, cu toate că în şcoală se aflau la acea dată vreo cincisprezece. Trebuie să avem însă în vedere că, în acel an, elevii originari din Cuba, Santo Domingo şi Puerto Rico, din grupa Antilelor Mari, în etate de 12—15 ani, erau printre cei mici şi nu aveau posibilitatea de a lua parte la concurs, căci nu se admiteau decât participanţi în vârstă de cel puţin 17 ani.

În adevăr, la probe, subiectele erau nu numai ştiinţifice şi literare, ceea ce nu era de mirare, ci şi etnologice, geografice şi comerciale, referitoare la arhipelagul Antilelor, la istoria, trecutul şi viitorul lui.

Şi acum, iată care era scopul numitului concurs şi ce avantaje decurgeau pentru laureaţi: era vorba să se pună la dispoziţia lor burse de călătorie care să le permită ca timp de câteva luni să-şi satisfacă dorinţa de a explora, de a hoinări, dorinţă atât de firească la tinerii care nu au depăşit încă vârsta de 21 de ani.

Aşadar, nouă elevi, graţie premiilor obţinute, vor putea dacă nu să cutreiere întreaga lume, cum ar fi vrut majoritatea dintre ei, dar să viziteze câte o regiune interesantă din noul sau poate chiar din vechiul continent.

Şi cine avusese ideea să dea aceste burse de călătorie?... O doamnă bogată din Antile, de origine engleză, doamna Kethlen Seymour, care locuia la Barbados şi al cărei nume fu rostit atunci pentru întâia oară de către domnul Ardagh. Vă puteţi închipui cum a fost salutat acest nume de uralele asistenţei şi cu câtă ardoare răsunară strigăte de «hip... hip... hip... ura... pentru doamna Seymour!»

Totuşi, dacă directorul şcolii *Antilian* a dezvăluit numele donatoarei, despre ce fel de călătorie era vorba ? Nici dânsul şi nici nimeni altul nu ştiau încă. Dar înainte de 24 de ore totul se va lămuri. Directorul va comunica la Barbados rezultatul concursului şi doamna Kethlen Seymour îi va răspunde printr-o telegramă, în care va indica cel puţin în ce regiune îşi vor face bursierii călătoria. Este lesne de închipuit cu ce înflăcărare vorbeau elevii, zburând cu închipuirea către cele mai stranii ţinuturi ale lumii noastre sublunare, spre cele mai depărtate şi cele mai necunoscute. Fără îndoială, unii se arătau mai avântaţi, alţii mai rezervaţi, după temperament sau caracter, dar entuziasmul era, în adevăr, general.

— Vreau să sper, spuse Roger Hinsdale, englez până-n vârful unghiilor, că vom porni să vizităm o regiune de limbă engleză, şi domeniul este destul de vast ca să-ţi poţi alege ce vrei...

— Vom vizita Africa Centrală, afirmă Louis Clodion, faimoasa *portentosa Africa*[1], aşa cum ar spune vrednicul nostru administrator, şi am putea să o luăm pe calea marilor descoperitori!...

— Nu! Mai bine o explorare în regiunile polare, zise Magnus Anders, care ar fi mers bucuros pe urmele gloriosului său compatriot Nansen...

— Aş vrea să fie Australia, spuse John Howard, deoarece chiar după Tasman, Dampier, Burs, Vancouver, Baudin, Dumont d'Urville mai rămân de făcut destule descoperiri, poate chiar exploatarea unor noi mine de aur...

— Să fie mai degrabă o regiune frumoasă din Europa, îşi dori Albertus Leuwen, pe care caracterul său de olandez nu-l îndemna la exagerări. Cine ştie, poate o simplă călătorie în Scoţia sau în Irlanda...

— Haida-de! exclamă vioiul Tony Renault. Pariez că va fi cel puţin o călătorie în jurul lumii...

— Să fim serioşi, interveni înţeleptul Axel Wickborn, nu dispunem decât de şase până la opt săptămâni, deci călătoria nu se poate face decât în regiuni apropiate.

Avea dreptate tânărul danez. Dealtfel, nici familiile n-ar fi acceptat o absenţă de mai multe luni, care ar fi expus copiii la pericolele unei expediţii îndepărtate, iar domnul Ardagh nu şi-ar fi luat o asemenea răspundere.

După ce îşi dădură cu părerea despre intenţiile doamnei Kethlen Seymour, începu o altă discuţie — în ce fel se va face călătoria.

— Vom merge pe jos ca nişte turişti, cu desaga în spinare şi cu toiagul în mână ? Întrebă Hubert Perkins.

— Nu, cu trăsura... cu diligenţa! spuse Niels Harboe.

— Cu trenul, replică Albertus Leuwen, cu bilete de circuit ale agenţiei de voiaj Cook...

— Cred, mai degrabă, că vom face călătoria cu un pachebot, poate cu un transatlantic, declară Magnus Anders, care se şi vedea în mijlocul oceanului.

— Nu, cu balonul, exclamă Tony Renault, în drum spre Polul Nord! Şi discuţia continuă din ce în ce mai înfocată, fără rost, desigur, dar cu obişnuitul entuziasm al tinereţii, şi, cu toate că Roger Hinsdale şi Louis Clodion erau mai rezervaţi, nimeni nu voia să se dea bătut.

Directorul trebui deci să intervină, dacă nu pentru a-i pune de acord, cel puţin pentru a-i convinge să aştepte răspunsul la telegrama pe care-o va expedia la Barbados.

— Răbdare! spuse el. Am trimis doamnei Kethlen Seymour numele laureaţilor şi clasamentul lor, şi această generoasă doamnă ne va face cunoscute intenţiile sale cu privire la întrebuinţarea burselor de călătorie. Dacă ne răspunde printr-o telegramă, vom şti în câteva ore ce are de gând. Iar dacă ne răspunde printr-o scrisoare, va trebui să aşteptăm şase sau şapte zile. Şi acum la lucru şi faceţi-vă lecţiile.

— Şase zile!... răspunse nebunaticul Tony Renault. Atâta aşteptare o să mă ucidă.

---

[1] Minunata Africă (în limba latină).

Exprima prin aceste cuvinte starea de spirit a câtorva dintre camarazii săi, cum erau Hubert Perkins, Niels Harboe, Axel Wickborn, temperamente tot atât de impulsive ca şi al lui. Louis Clodion şi Roger Hinsdale, cei doi *ex aequo* ai concursului, se arătau mai liniştiţi. Cât despre suedez şi olandez, ei îşi păstrau ca întotdeauna calmul. Dar dacă *Antilian School* ar fi avut elevi americani, desigur că aceştia n-ar fi primit un premiu pentru răbdare. De fapt, surescitarea tinerilor era foarte explicabilă. Să nu ştii în care parte a lumii avea să te trimită doamna Kethlen Seymour! Trebuie spus că ne aflam doar la mijlocul lui iunie şi de vreme ce călătoria avea loc în vacanţa mare, ea nu putea începe înainte de şase săptămâni. Aşa era prevăzut, aşa credea şi domnul Ardagh, de acord în această privinţă cu majoritatea celor de la *Antilian School.* În asemenea condiţii, absenţa tinerilor bursieri nu va ţine mai mult de două luni. Ei vor fi înapoi în octombrie, la începerea cursurilor — ceea ce satisfăcea atât familiile, cât şi personalul instituţiei. Deci, dată fiind durata vacanţei, nu putea fi vorba de o expediţie în regiuni îndepărtate. Astfel încât cei mai cuminţi se fereau să călătorească în imaginaţie prin stepele Siberiei, prin deşerturile din Asia Centrală, prin pădurile africane sau pampasurile din America. Fără a ieşi nici chiar din Europa, câte regiuni interesante nu erau de văzut în afara Regatului Unit: Germania, Rusia, Elveţia, Austria, Franţa, Italia, Spania, Olanda, Grecia! Câte amintiri nu erau de consemnat în albumul turistului şi ce impresii noi pentru aceşti tineri «antilieni», dintre care cei mai mulţi erau copii încă atunci când au traversat Atlanticul spre a veni din America în Europa. Chiar limitată la statele vecine cu Anglia, această călătorie trebuia să le trezească într-o mare măsură nerăbdarea şi curiozitatea.

În sfârşit, cum telegrama nu sosi nici în acea zi şi nici în zilele următoare, însemna că directorul va primi răspunsul printr-o scrisoare, scrisoare plecată din Barbados pe adresa Julian Ardagh, *Antilian School,* 314 Oxford Street, London, Regatul Unit al Marii Britanii.

Deci, în lipsa telegramei, trebuia aşteptată o scrisoare, în afară de cazul când acest concurs pentru burse de călătorie nu fusese decât o glumă de prost gust. Dar aşa ceva nu era cu putinţă, căci anterior avusese loc un schimb de scrisori între doamna Kethlen Seymour şi domnul Ardagh. Generoasa doamnă nu era în nici un fel o fiinţă imaginară, ea locuia la Barbados şi era binecunoscută.

Acum nu mai rămânea decât să te înarmezi cu răbdare, aşteptând în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară ora când sosea poşta din străinătate. Se înţelege de la sine că cei care stăteau la ferestrele care dădeau spre Oxford Street, ca să-l zărească pe factorul cartierului, erau în special cei nouă laureaţi. De cum se arăta în depărtare tunica sa roşie — şi se ştie că roşul se poate vedea de la mare distanţă — cei interesaţi coborau în goană treptele, câte patru odată, până în curte, alergau apoi spre poarta cea mare, puneau întrebări factorului, îl zăpăceau cu tot felul de cereri şi aproape că ar fi vrut să-i şterpelească geanta.

Nu! Nu era nici o scrisoare din Antile, nici una! Aşa stând lucrurile, nu ar fi fost cazul să se trimită o a doua telegramă doamnei Kethlen Seymour, pentru a fi siguri că prima a sosit pe adresa ei şi astfel s-o determine să-şi trimită răspunsul telegrafic?

Între timp, în aceste minţi înflăcărate se năşteau mii de spaime care ar fi putut explica această inexplicabilă întârziere. Pachebotul care face serviciul poştal între Antile şi Anglia n-o fi fost deviat de vreo furtună? Nu s-o fi scufundat din cauza unei ciocniri? N-o fi eşuat într-o depresiune subacvatică necunoscută? Oare Barbados n-a dispărut într-unul din acele cutremure de pământ care sunt atât de groaznice în Indiile Occidentale? Generoasa doamnă n-o fi pierit într-unul din cataclisme ?

— Nu, nu, repeta domnul Ardagh, o astfel de catastrofă n-ar putea trece neobservată. Toate amănuntele ar fi în ziare!

— Ei! răspundea Tony Renault. Dacă transatlanticele ar avea porumbei la bord, s-ar şti totdeauna dacă sunt pe ruta cea bună!

Foarte adevărat, însă serviciul de cablograme nu funcţiona încă la acea epocă, spre marele regret al elevilor din *Antilian School.*

Această stare de lucruri nu mai putea ţine multă vreme. Profesorii nu mai reuşeau să calmeze spiritele. Nu se mai lucra nici în clase, nici în sălile de studii. Nu numai premianţii concursului, dar şi camarazii lor se gândeau la cu totul altceva decât la temele lor. Cam exagerat, recunoaştem. Domnul Ardagh, în schimb, nu simţea nici o nelinişte. Era normal ca doamna Kethlen Seymour să nu răspundă printr-o telegramă, care n-ar fi putut fi destul de explicită. Numai o scrisoare, şi încă una amănunţită, putea să conţină toate instrucţiunile care trebuiau urmate, să arate în ce va consta această călătorie, în ce condiţiuni se va face, la ce dată va începe, cât timp va dura, cum vor fi onorate cheltuielile, la ce sumă se vor ridica bursele puse la dispoziţia celor nouă laureaţi. Pentru aceste explicaţii era nevoie de cel puţin două sau trei pagini.

Dar toate aceste observaţii juste rămaseră fără efect şi agitaţia nu se calma. Şi iată că elevii care nu beneficiaseră de avantajele concursului, invidioşi în fond de succesele colegilor lor, începură să-i ia peste picior, să-şi bată joc de ei. Totul nu era decât o înşelătorie... Nu se afla nici un gologan, nici un sfert de penny în pretinsele burse de călătorie. Iar acest Mecena în fustă, pe nume Kethlen Seymour, nici măcar nu exista! Concursul era unul din acele humbuguri[1] importat din America, ţara lor de baştină prin excelenţă! În sfârşit, domnul Ardagh se opri la următoarea hotărâre: va aştepta la Liverpool sosirea pachebotului care aduce poşta din Antile, fixată la 23 ale lunii curente. În această zi, dacă nu va veni o scrisoare de la doamna Kethlen Seymour pe adresa lui, îi va trimite o a doua telegramă.

N-a fost necesar. În 23, cu poşta de după-masă, primi o scrisoare timbrată din Barbados. Această scrisoare era scrisă de însăşi mâna doamnei Kethlen Seymour şi conform dorinţei acestei doamne — lucru care interesa înainte de toate — bursele erau afectate unei călătorii în Antile.

[1] Humbug - escrocherie.

II

IDEILE DOAMNEI KETHLEN SEYMOUR

O călătorie în diversele insule ale Indiilor Occidentale, iată deci ceea ce oferea generozitatea doamnei Kethlen Seymour! Ei bine, se pare că laureaţii aveau motive să se declare mulţumiţi.

Fără îndoială, trebuiau să renunţe la perspectiva unor explorări îndepărtate de-a lungul Africii, Asiei, Oceaniei, în regiunile puţin cunoscute ale noului continent ca şi în ţinuturile de la Polul Sud sau Polul Nord!

Dar dacă simţiră întâi o uşoară decepţie, întorcându-se din ţările visate mai repede decât zburaseră cu gândul spre ele, dacă nu mai li se oferea decât o călătorie în Antile, era totuşi vorba de o întrebuinţare plăcută a vacanţei apropiate şi domnul Ardagh îi făcu uşor să înţeleagă pe câştigătorii concursului toate avantajele acestei călătorii.

Antilele nu erau, de fapt, locul lor natal ? Cei mai mulţi Ie părăsiseră pe când mai erau copii, când veniseră să-şi facă educaţia în Europa. Abia dacă avuseseră prilejul să calce pe pământul acestor insule care i-au văzut născându-se, abia dacă mintea lor mai păstra vreo amintire despre ele!...

Deşi familiile, cu excepţia uneia singure, plecaseră din arhipelag, unii dintre ei vor regăsi acolo rude, prieteni, şi punând în cumpănă toate acestea, tinerii din Antile aveau în faţa lor o călătorie frumoasă.

Iată situaţia personală a fiecăruia dintre cei nouă premiaţi cărora le fuseseră atribuite bursele de călătorie.

Mai întâi cei de origine engleză, care formau majoritatea în *Antilian School:*

Roger Hinsdale, din Santa Lucia, 20 de ani, a cărui familie, retrasă din afaceri cu o situaţie bună, locuia la Londra.

John Howard, din Dominica, l8 ani, ai cărui părinţi veniseră să se stabilească la Manchester.

Hubert Perkins, din Antigua, l7 ani, a cărui familie, compusă din tatăl, mama şi două tinere surori, nu părăsise insula natală niciodată şi care, după ce îşi va termina studiile, se va întoarce acolo, pentru a intra la o casă de comerţ.

Iată acum francezii, care erau în număr de l2 la *Antilian School:*

Louis Clodion, din Guadelupa, 20 de ani, aparţinând unei familii de armatori stabilită de câţiva ani la Nantes.

Tony Renault, din Martinica, l7 ani, cel mai mare dintre cei patru copii ai unei familii de funcţionari care locuia la Paris.

Apoi danezii:

Niels Harboe. Din Saint Thomas, l9 ani, care-şi pierduse tatăl şi mama şi al cărui frate, mai mare ca el cu şase ani, se găsea şi acum în Antile.

Axel Wickborn, din Sainte-Croix, l9 ani, a cărui familie făcea negoţ cu lemne în Danemarca, la Copenhaga.

Olandezii erau reprezentaţi de Albertus Leuwen din Saint Martin, 20 ani, fiu unic, ai cărui părinţi locuiau în împrejurimile Rotterdamului.

Cât despre Magnus Anders, suedez de origine, născut la Saint Barthélémy, l9 ani, familia lui tocmai se stabilise la Gôtteborg în Suedia, dar nu renunţase să se întoarcă în Antile după ce vor strânge bani.

Recunoaşteţi aşadar că această călătorie, care îi va readuce pentru câteva săptămâni în ţara lor de baştină, era de natură să-i satisfacă pe tinerii din Antile, mai ales că nu se ştie dacă mulţi dintre ei ar mai fi avut vreodată ocazia s-o revadă. Numai Louis Clodion avea un unchi, fratele mamei sale, la Guatemala; Niels Harboe, un frate la Saint-Thomas şi Hubert Perkins, toată familia la Antigua.

Dar colegii lor nu mai aveau nici un fel de rude în celelalte insule ale Antilelor, pe care le părăsiseră fără intenţii de întoarcere.

Cei mai în vârstă dintre premiaţi erau: Roger Hinsdale, puţin cam trufaş; Louis Clodion, băiat serios şi muncitor, simpatic tuturor; Albertus Leuwen, al cărui sânge olandez nu s-a înfierbântat sub soarele Antilelor. După ei veneau Niels Harboe, tânăr cu vocaţie încă neprecizată; Magnus Anders, foarte pasionat de viaţa pe mare, pregătindu-se să intre în marina comercială; Axel Wickborn, pe care înclinaţiile sale îl sorteau să servească în armata daneză. Apoi, în ordinea vârstei, John Howard, cu o mentalitate mai puţin britanică decât compatriotul său Roger Hinsdale. În sfârşit, cei mai tineri: Hubert Perkins, destinat carierei comerciale, aşa cum s-a mai spus, şi Tony Renault, al cărui gust pentru canotaj putea foarte bine să-l facă un viitor navigator.

Acum se punea întrebarea: călătoria va cuprinde toate insulele Antile, Mari sau Mici, cele din zona Vântului şi cele din zona de sub Vânt? Pentru o completă explorare a arhipelagului, era nevoie de mai mult decât cele câteva săptămâni de care dispuneau laureaţii. În adevăr, existau nu mai puţin de 300 de insule şi insuliţe în acest arhipelag al Indiilor Occidentale şi admiţând că s-ar putea vizita una pe zi, tot ar fi trebuit să consacri călătoriei un an întreg.

Nu! Nu acestea erau intenţiile doamnei Kethlen Seymour. Elevii de la *Antilian School* aveau să se mărginească să petreacă fiecare câteva zile în insula sa, să-şi revadă rudele sau prietenii care se găseau acolo, să mai pună o dată piciorul pe pământul natal.

În aceste condiţii, după cum se vede, trebuiau mai întâi eliminate din itinerar Antilele Mari: Cuba, Haiti, Santo Domingo şi Puerto Rico, deoarece elevii spanioli nu fuseseră premiaţi la concurs, Jamaica, pentru că nici unul din laureaţi nu era originar din această insulă, şi Curacao, din acelaşi motiv. De asemenea, şi in Antilele Mici, de sub dominaţia venezueleană, nu vor fi vizitate: nici Tortigos, nici Marguerite, nici Tortuga, nici Blanquilla, nici Ordeilla şi nici Avas. Deci singurele insule ale Micro-Antilelor unde vor ajunge titularii burselor de călătorie vor fi Santa Lucia, Dominica, Antigua, Guadelupa şi Martinica, Saint Thomas, Sainte Croix, Saint Barthélémy şi Saint Martin. Aceste nouă insule erau cuprinse în ansamblul geografic al Insulelor Vântului, unde vor coborî pe rând cei nouă elevi de la *Antilian School.* Totodată, nimeni nu se va mira că la acest itinerar a fost adăugată şi a zecea insulă care, fară îndoială, va primi cea mai lungă şi cea mai îndreptăţită vizită.

Aceste nouă insule erau cuprinse în ansamblul geografic al Insulelor Vîntului

E vorba de Barbados, din acelaşi grup al Insulelor Vântului, unde locuia doamna Kethlen Seymour. Era cel puţin firesc ca, mânaţi de un elementar sentiment de recunoştinţă, laureaţii să se ducă să-l exprime acestei doamne.

E uşor de înţeles că dacă această generoasă englezoaică ţinea să-i primească pe cei nouă laureaţi de la *Antilian School,* aceştia, la rândul lor, aveau cea mai mare dorinţă s-o cunoască pe bogata doamnă din Barbados, arătându-i toată gratitudinea lor.

Nu vor regreta, dealtfel, căci un post-scriptum al scrisorii primite de domnul Julien Ardagh dovedea până unde mergea generozitatea doamnei Kethlen Seymour.

În adevăr, în afara cheltuielilor prilejuite de deplasare, cheltuieli pe care le lua toate asupră-şi, o sumă de 700 de lire va fi înmânată fiecăruia dintre câştigătorii concursului, la plecarea din Barbados.

Dar le va ajunge vacanţa pentru durata acestei călătorii? Da, cu condiţia să înceapă cu o lună mai înainte, ceea ce ar îngădui să se străbată Atlanticul vara, atât la dus cât şi la întors.

În general, nimic mai acceptabil decât aceste condiţii, care fură primite cu entuziasm. Familiile nu aveau ce să obiecteze la o plecare atât de plăcută şi atât de utilă din toate punctele de vedere. Şapte până la opt săptămâni era limita de timp ce se putea acorda călătoriei, ţinând seama şi de întârzierile posibile, şi tinerii bursieri se vor întoarce în Europa cu sufletul plin de amintirile de neuitat ale iubitelor lor insule din noul continent.

În sfârşit, o ultimă întrebare se punea, asupra căreia familiile fură curând lămurite.

Oare laureaţii vor fi lăsaţi în voia lor, când cei mai în vârstă dintre ei nu depăşeau 20 de ani ?... Nu va fi nici o mână de profesor să-i apropie pe unii de alţii, să-i stăpânească ?

Dealtfel, această latură a chestiunii nu scăpase spiritului foarte practic al doamnei Kethlen Seymour. Se va vedea cum a rezolvat-o, căci prevăzătoarea doamnă n-ar fi admis niciodată ca aceşti tineri să fie lipsiţi de orice îndrumare în timpul călătoriei.

Şi acum să aflăm cum vor trece Atlanticul. La bordul unui pachebot care face serviciul regulat între Anglia şi Antile? Vor fi reţinute locuri şi rezervate cabine pentru fiecare laureat?

După cum se ştie, ei nu călătoreau pe spezele lor şi nici un fel de cheltuială de felul acesta nu trebuia să se facă din suma de 700 de lire care le va fi dată când vor părăsi insula Barbados spre a se întoarce în Europa.

În scrisoarea doamnei Kethlen Seymour se găsea un paragraf care lămurea această chestiune în felul următor:

«Transportul peste ocean va fi plătit de mine. O corabie închiriată pentru Antile îşi va aştepta pasagerii în portul Cork, Queenstown, Irlanda. Această navă, pe nume *Alert* comandată de căpitanul Paxton, este gata să plece în ziua de 30 iunie. Căpitanul Paxton scontează să-i primească pe pasagerii săi la această dată şi va ridica ancora imediat după sosirea lor».

Desigur că în felul acesta tinerii bursieri vor călători dacă nu ca nişte prinţi, cel puţin ca nişte yachtmeni. Să ai o corabie la dispoziţie care să te ducă în

Indiile Occidentale şi înapoi în Anglia! Doamna Seymour ştia să pună bine la cale lucrurile!

Cât despre premiaţi, erau fericiţi. Realitatea era la înălţimea viselor. După ce vor traversa Atlanticul, vor vizita principalele insule ale arhipelagului la bordul unui iaht al lor.

— Şi când vom pleca? Întrebau ei.

— Chiar mâine!

— Chiar şi azi!

— Nu, mai trebuie să aşteptăm şase zile, spuneau cei mai cuminţi.

— Ah! De-am fi odată îmbarcaţi pe *Alert!* repeta Magnus Anders.

— Pe corabia noastră! exclamă Tony Renault.

Şi nu voiră să admită în ruptul capului că mai sunt de făcut diverse pregătiri pentru o călătorie peste ocean!

În primul rând, trebuiau consultaţi părinţii, să li se ceară şi să se obţină consimţământul lor, deoarece laureaţii urmau să fie trimişi, dacă nu într-o altă lume, totuşi în Lumea Nouă. Domnului Ardagh îi reveni misiunea să rezolve această problemă. În plus, explorarea, care va dura poate două luni şi jumătate, necesita anumite măsuri indispensabile — să se procure haine, mai ales echipamentul pentru călătoria pe mare, cizme, şepci de pânză ceruită, mantale impermeabile, într-un cuvânt, tot ce are nevoie un marinar. Apoi directorul va trebui să aleagă persoana de încredere care să răspundă de aceşti tineri. Sigur că erau destul de mari ca să se conducă singuri, destul de cumpătaţi ca să se poată lipsi de un supraveghetor. Dar era mai bine să existe şi un îndrumător care să aibă un ascendent asupra lor. Aceasta era dorinţa înţeleptei doamne Kethlen Seymour, exprimată în scrisoarea sa, şi trebuia îndeplinită. N-are rost să mai spunem că familiile vor fi rugate să fie de acord cu propunerile transmise de domnul Ardagh. Printre băieţi, câţiva vor regăsi în Antile rude pe care nu le-au mai văzut de câţiva ani: Hubert Perkins la Antigua, Louis Clodion în Guadelupa şi Niels Harboe la Saint Thomas. Va fi o ocazie neaşteptată de a se revedea, în condiţii deosebit de plăcute.

Dealtfel, familiile fuseseră ţinute la curent de directorul şcolii *Antilian.* Ştiau că va avea loc un concurs menit să provoace o întrecere între diverşi elevi pentru obţinerea unor burse de călătorie.

După comunicarea rezultatului, când vor afla că laureaţii urmează să viziteze Indiile Occidentale, Domnul Ardagh nu se îndoia că aceasta va corespunde cu dorinţa lor cea mai arzătoare.

Până atunci, domnul Ardagh se gândea la alegerea pe care o avea de făcut, alegerea şefului care va fi în fruntea clasei călătoare, a îndrumătorului ale cărui sfaturi vor menţine buna înţelegere între viitorii urmaşi ai lui Telemac. Hotărârea nu era uşoară. Se va adresa el unuia din profesorii de la *Antilian School,* care să aibă calităţile cerute de împrejurare? Dar anul şcolar nu se terminase. Era imposibil să fie întrerupte cursurile înainte de vacanţă. Corpul profesoral trebuia să rămână în întregime la postul său.

Aceasta fusese cauza care-l împiedicase chiar pe domnul Ardagh de a accepta să-i însoţească pe cei nouă bursieri. Prezenţa sa era necesară în ultimele luni ale

anului şcolar şi trebuia să asiste în persoană la împărţirea premiilor, care avea loc pe 7 august.

Dar, în afara profesorilor şi a lui, nu avea oare la îndemână pe acela de care avea nevoie, un om serios şi metodic prin excelenţă, care şi-ar îndeplini conştiincios funcţia, care merita toată încrederea, inspira o simpatie generală şi pe care tinerii călători l-ar accepta bucuroşi ca îndrumător?

Rămânea de văzut dacă omul va fi de acord să facă această călătorie, dacă îi va conveni să se aventureze peste ocean... La 24 iunie, cu cinci zile înainte de data fixată pentru plecarea lui *Alert,* în cursul dimineţii, domnul Ardagh îl pofti pe domnul Patterson să vină în biroul său pentru o comunicare importantă. Domnul Patterson, administratorul *Antilian School-ului* era ocupat să-şi pună la punct socotelile din ajun, după cum obişnuia, când fu chemat de domnul Ardagh.

Imediat, domnul Patterson, ridicându-şi ochelarii pe frunte, răspunse omului de serviciu care rămăsese în pragul uşii:

— Mă duc chiar în clipa asta la domnul director.

Şi punându-şi din nou ochelarii pe nas, domnul Patterson luă pana pentru a termina coada unui 9, pe care îl scria caligrafic la sfârşitul unei coloane de cheltuieli în registrul lui cel mare. Apoi, cu rigla de abanos, trase o linie sub coloana de cifre pe care tocmai o adunase. Pe urmă, după ce-şi scutură uşor pana deasupra călimării, o muie de câteva ori în păhărelul cu alice pentru a o curaţi, o şterse cu mare grijă şi o aşeză lângă riglă în lungul biroului său, întoarse pompa călimării ca să se scurgă cerneala, întinse o foiţă peste pagina terminată, ferindu-se să păteze coada lui 9, închise registrul, îl băgă într-un sertar special din birou, puse înapoi în cutia lor ascuţitoarea şi radiera, suflă peste sugativă pentru a împrăştia câteva fire de praf, se sculă dând la o parte scaunul lui rotund de piele, îşi scoase manşetele de lustrin şi le agăţă într-un cuier de lângă sobă, îşi perie puţin redingota, vesta şi pantalonul, îşi luă pălăria, căreia îi şterse marginea cu cotul, şi şi-o puse în cap, îşi trase mănuşile de piele neagră, ca şi cum s-ar fi dus într-o vizită oficială la un înalt personaj de la Universitate, aruncă o ultimă privire în oglindă ca să se asigure că totul în ţinuta sa era impecabil, luă o foarfecă şi-şi tăie puţin favoriţii care depăşeau linia reglementară, verifică dacă batista şi portofelul se aflau în buzunar, deschise uşa camerei, trecu pragul şi o încuie cu grijă, cu una din cele 17 chei care sunau în port-cheiul său, coborî scara ajungând în curtea mare, o traversă cu pas domol şi măsurat în direcţie oblică pentru a ajunge la corpul de case unde se găsea cabinetul domnului Ardagh, se opri în faţa porţii, apăsă pe soneria care ţârâi în interior şi aşteptă.

Doar în acest moment domnul Patterson se întrebă, frecându-şi fruntea cu vârful arătătorului:

«Ce-ar putea să aibă a-mi spune domnul director?»

În adevăr, să fii poftit la această oră matinală în biroul domnului Ardagh trebuia să pară un lucru neobişnuit domnului Patterson, care îşi făcea tot felul de gânduri.

Judecaţi şi voi! Ceasul domnului Patterson indica abia ora nouă şi patruzeci şi şapte de minute şi puteai să te încrezi în acest instrument de precizie care nu-şi

schimba mersul nici măcar cu o secundă pe zi şi a cărui exactitate o egala pe aceea a proprietarului său. Or, niciodată nu, niciodată! — domnul Patterson nu se ducea la domnul Ardagh înainte de ora unsprezece şi patruzeci şi trei, pentru a-i face raportul cotidian despre situaţia economică a şcolii *Antilian,* şi nu sosea decât între cea de-a 42-a şi a 43-a minută.

Domnul Patterson trebuia deci să presupună — şi presupunea! — că intervenise o împrejurare cu totul neprevăzută, deoarece directorul îl chemase înainte de a fi calculat toate cheltuielile şi încasările din ziua precedentă. O va face, dealtfel, la întoarcerea în biroul său şi toată lumea putea fi sigură că nu se va produce nici o greşeală din cauza acestei convocări neobişnuite.

Poarta se deschise, trasă de cordonul întins până la camera portarului. Domnul Patterson făcu câţiva paşi pe culoar — cinci, conform obiceiului — şi bătu discret în tăblia celei de-a doua uşi, unde se puteau citi cuvintele: «Cabinetul directorului».

— Intră, se auzi dinăuntru.

Domnul Patterson îşi scoase pălăria, îşi scutură praful de pe ghete, îşi netezi mănuşile şi pătrunse în interiorul cabinetului luminat de două ferestre, cu storurile lăsate pe jumătate, care dădeau spre curtea mare. Domnul Ardagh, răsfoind diverse acte, era aşezat la masa de lucru pe care se afla un tablou cu tot soiul de butoane electrice. După ce-şi ridică privirea, îi adresă domnului Patterson un salut amical.

— M-aţi chemat, domnule director? Întrebă domnul Patterson.

— Da, domnule administrator, răspunse domnul Ardagh, pentru a vă vorbi de o chestiune care vă priveşte personal.

Apoi, arătându-i scaunul de lângă birou, îi spuse:

— Vă rog să luaţi loc.

Domnul Patterson se aşeză după ce-şi ridică cu grijă poalele redingotei sale lungi, cu o mână pe un genunchi şi cu cealaltă ţinându-şi pălăria la piept. Domnul Ardagh începu să vorbească:

— Cunoaşteţi, domnule administrator, rezultatul concursului dat de elevii noştri în vederea obţinerii burselor de călătorie.

— Îl cunosc, domnule director, răspunse domnul Patterson, şi părerea mea este că această iniţiativă a uneia dintre compatrioatele noastre este o onoare pentru *Antilian School.*

Domnul Patterson vorbea rar, scoţând în evidenţă silabele cuvintelor preţioase pe care le întrebuinţa şi accentuându-le, nu fără oarecare afectare, atunci când buzele lui le pronunţau.

— Ştiţi de asemenea, reluă domnul Ardagh, cum vor fi întrebuinţate bursele de călătorie...

— Nu-mi este necunoscut acest lucru, domnule director, răspunse domnul Patterson, care, înclinându-se, părea că salută cu pălăria o persoană de dincolo de ocean. Doamna Kethlen Seymour este o doamnă al cărei nume va dăinui în posteritate. Mi s-ar părea greu să întrebuinţezi mai bine bogăţiile pe care naşterea sau munca ţi le-au hărăzit, decât în folosul unui tineret dornic de a cunoaşte ţinuturi depărtate.

— Aceasta este şi părerea mea, domnule administrator. Dar să trecem direct la scopul pentru care v-am chemat. Ştiţi de asemenea în ce condiţii trebuie să se facă excursia în Antile?

— Sunt informat, domnule director. O navă îi va aştepta pe tinerii noştri călători şi sper pentru dânşii că nu vor trebui să-l implore pe Neptun să arunce celebrul său *quos ego*[1] în valurile furioase ale Atlanticului!

— Sper şi eu, domnule Patterson, căci traversările dus şi întors se vor efectua în sezonul liniştit.

— În adevăr, răspunse administratorul, iulie şi august sunt lunile de odihnă preferate de capricioasa Tetis[2]...

— Astfel, adăugă domnul Ardagh, această traversare va fi tot aşa de plăcută pentru laureaţii mei, ca şi pentru persoana care-i va însoţi în timpul călătoriei.

— Persoană, zise domnul Patterson, care va avea în plus plăcuta sarcină de a prezenta doamnei Kethlen Seymour respectuoase omagii şi toată recunoştinţa elevilor şcolii *Antilian.*

— Dar, reluă domnul Ardagh cu părere de rău, această persoană nu poate fi directorul. La sfârşitul anului şcolar, în preajma examenelor la care trebuie să prezidez comisia, absenţa mea este imposibilă.

— Imposibilă, domnule director, răspunse administratorul, şi nu va fi de plâns acela care va fi chemat să vă înlocuiască.

— Desigur, şi nu am avut decât dificultatea alegerii lui. Deci îmi trebuia un om de toată încrederea, pe care să mă bizui întru totul şi care ar fi în acelaşi timp agreat fără rezervă de familiile tinerilor noştri bursieri. Ei bine, pe acest om l-am găsit în rândurile personalului nostru.

— Vă felicit, domnule director. Este fără îndoială unul dintre profesorii de ştiinţă sau literatură...

— Nu, căci nu poate fi vorba să întrerupem studiile înaintea vacanţei. Dar mi s-a părut că această întrerupere ar prezenta mai puţine inconveniente în ceea ce priveşte situaţia financiară a şcolii, şi dumneavoastră sunteţi acela, domnule administrator, pe care l-am ales pentru a-i însoţi pe tinerii noştri în Antile...

Domnul Patterson nu putu să-şi ascundă un gest de surpriză. Se ridică brusc scoţându-şi ochelarii.

— Eu... domnule director?... rosti el cu tulburare în glas.

— Da, dumneavoastră, domnule Patterson, şi sunt sigur că veţi face contabilitatea călătoriei bursierilor tot aşa de riguros ca şi pe cea a şcolii.

Domnul Patterson îşi şterse cu colţul batistei ochelarii uşor aburiţi de emoţia care-i înrourase ochii.

— Adaug, zise domnul Ardagh, că, graţie dărniciei doamnei Kethlen Seymour, o primă de 700 de lire stă de asemenea la dispoziţia celui care va fi onorat cu această misiune importantă. V-aş ruga deci, domnule Patterson, să fiţi gata de plecare în cinci zile.

---

[1] Quos ego — ...voi, pe care... Expresie lăsată în suspensie, prin care Neptun ameninţă vânturile, pentru furtuna dezlănţuită fără ordinul lui.

[2] Tetis — zeiţă a mării, mama lui Ahile.

Domnul Patterson nu putu să-și ascundă un gest de surpriză

III

DOMNUL ŞI DOAMNA PATTERSON

Domnul Horatio Patterson ocupa postul de administrator la *Antilian School* deoarece renunţase la cariera de profesor pentru cea administrativă. Latinist convins, regreta că limba lui Vergiliu şi Cicero nu se bucura de aceeaşi consideraţie în Anglia ca în Franţa, unde-i era rezervat un loc de frunte în lumea universitară. Poporul francez, într-adevăr are dreptul să-şi revendice originea latină, la care nu aspiră deloc fiii Albionului, şi poate că în Franţa latina va rezista la invadarea şcolilor de către învăţământul modern.

Dar, daca nu mai profesa, domnul Patterson rămânea în fundul sufletului său fidel maeştrilor antichităţii romane, pentru care avea un cult. Amintindu-şi tot timpul de numeroase citate din Vergiliu, Ovidiu şi Horaţiu, el consacra totuşi calităţile sale de contabil riguros şi metodic administrării finanţelor *Antilian School*-ului. Cu precizia şi minuţiozitatea care-l caracterizau, făcea impresia unui administrator model, căruia nu-i sunt străine misterele «debitului» şi «creditului» şi nici cele mai mici detalii ale contabilităţii. După ce se evidenţiase în trecut la examenele de limbi clasice, ar fi putut acum să se distingă la un concurs pentru ţinerea registrelor sau pentru stabilirea unui buget şcolar.

Era foarte probabil, dealtfel, că domnul Horatio Patterson va fi acela care va prelua directoratul la *Antilian School,* după ce domnul Ardagh se va retrage, cu bunăstarea asigurată, căci instituţia era într-o perioadă de mare prosperitate care nu va descreşte când se va găsi în mâini atât de demne să primească această importantă succesiune.

Domnul Horatio Patterson nu depăşise decât cu câteva luni în urmă vârsta de 40 de ani. Mai mult studios decât sportiv, se bucura de o sănătate excelentă pe care nu a zdruncinat-o prin nici un exces: stomac bun, inima bine întreţinută, plămâni de fier. Era un personaj discret, prudent, care nu-şi pierdea niciodată echilibrul şi care ştiuse totdeauna să nu se compromită nici prin actele şi nici prin cuvintele sale, cu o minte teoretică şi practică în acelaşi timp, incapabil să jignească pe cineva, de o mare toleranţă şi, pentru a aplica o locuţiune care nu i-ar displace, foarte *sui compos*[1]. De o înălţime peste cea mijlocie, fără a fi spătos, cu umerii puţin aplecaţi, era mai degrabă stângaci la mers şi n-avea o alură elegantă. Un gest afectat îi însoţea vorba cu o pronunţie uşor pretenţioasă. Cu toată înfăţişarea sa gravă, binevoia din când în când să surâdă. Avea ochi de miop, de un albastru spălăcit, aproape stins, ceea ce-l obliga să poarte ochelari cu dioptrii mari, pe care-i aşeza în vârful nasului său proeminent. Adesea, stânjenit de lungile lui picioare, mergea cu călcâiele foarte apropiate, se aşeza

---

[1] Sui compos - stapân pe sine însuţi

cu atâta neîndemânare încât te temeai să nu alunece de pe scaun şi dacă se întindea bine sau rău în patul său, numai el o ştia.

Exista şi o doamnă Patterson, pe atunci în vârstă de 37 de ani, o femeie destul de inteligentă, fără pretenţii sau cochetărie. Soţul ei nu i se părea ridicol şi el ştia să-i aprecieze serviciile, când îl ajuta la lucrările de contabilitate. Dealtfel, prin faptul că administratorul şcolii *Antilian* era un om al cifrelor, nu trebuie să se creadă că nu se îngrijea de ţinuta sau de îmbrăcămintea sa. Ar fi greşit. Nu! Nimic mai perfect decât nodul cravatei sale albe, mai bine lustruit decât pantofii săi cu vârfuri de lac, mai bine scrobit decât cămaşa lui, dacă nu chiar propria-i persoană, nimic mai ireproşabil ca pantalonii săi negri, mai bine strâns decât vesta sa, asemănătoare cu a unui preot, mai bine încheiat decât redingota lui amplă, care-i ajungea până la jumătatea piciorului.

Domnul şi doamna Patterson ocupau în clădirea şcolii un apartament confortabil. Într-o parte ferestrele dădeau spre curtea mare, iar în cealaltă spre grădina plină de copaci bătrâni şi cu pajişti întreţinute într-o perfectă stare de prospeţime. Locuinţa se compunea dintr-o jumătate de duzină de odăi situate la primul etaj.

În acest apartament se întoarse domnul Horatio Patterson după vizita sa la director. Nu se grăbise, lăsând să i se limpezească gândurile. Se înţelege că aceste cugetări nu i-au prelungit întârzierea decât cu câteva minute.

Un personaj obişnuit să vadă limpede, să observe lucrurile sub adevăratul lor aspect, să cântărească într-o chestiune argumentele «pentru» sau «contra», cum calcula debitul şi creditul în registrul lui, îşi lua de obicei hotărârile repede şi definitiv. De data aceasta, însă, îşi dădea seama că nu trebuie să se îmbarce — acesta era cuvântul — cu uşurinţă într-o asemenea aventură. Astfel, înainte de a se duce acasă, domnul Horatio Patterson făcu o sută de paşi prin curtea goală la acea oră, drept ca un paratrăsnet, ţeapăn ca un stâlp, oprindu-se apoi reluându-şi mersul când cu mâinile la spate, când cu braţele încrucişate la piept, cu privirea pierdută în îndepărtata zare ce se întindea mult deasupra zidurilor şcolii *Antilian.*

Înainte de a se sfătui cu doamna Patterson, nu rezistă dorinţei de a intra în biroul său, pentru a termina socotelile din ziua precedentă. Şi apoi, după o ultimă verificare, cu spiritul despovărat, va putea discuta, fără altă preocupare, despre avantajele sau dezavantajele comunicării directorului său.

În fond, toate acestea nu-i cerură decât puţin timp, şi părăsind biroul situat la parter, urcă la primul etaj în momentul când elevii coborau din clase.

Curând, ici-colo se formară diferite grupuri, şi printre altele şi cel al laureaţilor. În adevăr, ai fi spus că se şi aflau la bordul lui *Alert,* la câteva mile de coasta Irlandei! Şi nu era greu să-ţi închipui despre ce vorbeau, cu mai multă sau mai puţină însufleţire.

Deşi chestiunea călătoriei în Antile era hotărâtă, exista o alta care pentru ei încă nu se rezolvase. Vor fi sau nu vor fi însoţiţi de la plecare până la întoarcere? În general, li se părea destul de firesc să nu fie lăsaţi singuri să traverseze Atlanticul. Dar doamna Kethlen Seymour desemnase în mod anume pe cineva, sau lăsase acest lucu în grija domnului Ardagh? Părea puţin probabil

ca directorul institutului să poată pleca în această perioadă... Atunci cui vor fi încredinţate aceste funcţiuni? Oare domnul Ardagh alesese pe cineva?

Poate că unii s-au gândit la domnul Patterson. Dar administratorul, liniştit şi atât de legat de casă, care nu-şi părăsise niciodată căminul, va consimţi oare să-şi schimbe deprinderile, să se despartă pentru mai multe săptămâni de doamna Patterson?... Va accepta oare aceste însărcinări, cu toate responsabilităţile ce decurg din ele? Li se părea de necrezut.

Dacă domnul Horatio Patterson a fost oarecum mirat când directorul i-a făcut comunicarea de mai sus, se înţelege că doamna Patterson nu va fi mai puţin surprinsă atunci când soţul ei o va pune la curent. Niciodată nu i-ar fi putut trece cuiva prin minte ca două elemente, atât de strâns unite, s-ar putea spune combinate chimic unul cu altul, să poată fi separate, disociate, chiar dacă era vorba de numai câteva săptămâni. Şi cu toate acestea era inadmisibil ca doamna Patterson să ia parte la călătorie.

Toate aceste consideraţii îl preocupau ne domnul Patterson în timp ce se ducea acasă. Dar ceea ce ar trebui adăugat este că hotărârea sa fusese luată definitiv în momentul când trecu pragul salonului unde-l aştepta doamna Patterson.

Ştiind că administratorul fusese chemat de director, ea îl întrebă de cum intră:

— Ei bine, domnule Patterson, ce se întâmplă?

— Veşti mari, doamnă Patterson, veşti mari!

— S-a decis, cred, ca domnul Ardagh să-i însoţească pe tinerii noştri laureaţi în Antile?

— Deloc, lui îi este imposibil să părăsească instituţia în această perioadă a anului.

— Atunci a ales pe cineva?

— Da...

— Şi pe cine a ales?

— Pe mine.

— Pe tine... Horatio?

— Da, pe mine.

Doamna Patterson îşi reveni fără greutate din mirarea pe care i-o stârnise acest răspuns. Femeie înţeleaptă, ştiind să se împace cu soarta, nu izbucni în proteste zadarnice, căci era demna soţie a domnului Patterson. Acesta, după ce schimbă câteva fraze cu ea, se apropie de fereastră şi cu cele patru degete ale mâinii stângi începu să bată darabana pe unul din geamuri.

Doamna Patterson veni lângă dânsul şi-i spuse:

— Ai acceptat?

— Am acceptat.

— Părerea mea este că ai făcut bine.

Este şi a mea, doamnă Patterson. Din moment ce directorul nostru mi-a dat această certă dovadă de încredere, nu puteam să refuz.

— Ţi-ar fi fost imposibil, domnule Patterson, şi nu regret decât un singur lucru...

— Ce anume?

— Că nu este vorba de o călătorie pe uscat, ci de una pe mare şi că trebuie trecut oceanul...

— În adevăr trebuie traversat, doamnă Patterson. Cu toate acestea, perspectiva unei traversări de două-trei săptămâni nu mă sperie... O corabie bună este pusă la dispoziţia noastră. În această perioadă a anului, între iulie şi septembrie, marea va fi liniştită şi navigaţia prielnică. Apoi mai există şi o primă pentru şeful expediţiei... adică a mentorului... titlu ce-mi va fi atribuit...

— O primă ? Zise doamna Patterson, care nu era insensibilă la avantaje de această natură.

— Da, răspunse domnul Patterson, o primă egală cu aceea pe care o are fiecare bursier.

— 700 de lire?

— 700 de lire.

— Suma merită osteneala.

Domnul Patterson declară că este şi el de această părere.

— Şi pe când plecarea? Întrebă doamna Patterson, care nu mai avea de făcut nici o altă obiecţie.

— La 30 iunie, şi peste cinci zile trebuie să ne aflăm la Cork, unde ne aşteaptă *Alert*... Deci nu este timp de pierdut şi începem pregătirile chiar de azi.

— Mă însărcinez eu cu toate, Horatio, replică doamna Patterson.

— Să nu uiţi nimic...

— Fii liniştit!

— Haine subţiri, căci trebuie să călătoresc în ţări calde, pârjolite de soarele tropical.

— Îţi voi pregăti haine uşoare.

— Să fie totuşi de culoare neagră, căci nu se potriveşte nici cu situaţia şi nici cu caracterul meu să mă îmbrac în costume fanteziste de turist...

— Bizuie-te pe mine, domnule Patterson, nu voi uita nici formula lui Wergal contra răului de mare, nici ingredientele pe care le recomandă.

— Oh, răul de mare!... exclamă domnul Patterson cu dispreţ.

— N-are importanţă, va fi totuşi mai prudent, spuse doamna Patterson. Deci, rămâne stabilit că nu este vorba decât de o călătorie de două luni şi jumătate...

— Două luni şi jumătate sunt 10—11 săptămâni, doamnă Patterson... E drept că în acest timp câte nu se pot întâmpla!... Aşa cum a spus un înţelept, dacă ştii când pleci, nu ştii niciodată când te întorci...

— Important este să te întorci, zise pe bună dreptate doamna Patterson. Nu trebuie să mă sperii... Mă voi resemna, fără să-ţi mai fac mustrări neavenite, la o absenţă de două luni şi jumătate, la gândul călătoriei tale peste ocean... Cunosc primejdiile pe care le comportă... Vreau să cred că vei şti să le eviţi, cu prudenţa ta obişnuită. Dar nu mă lăsa cu neplăcuta impresie că această călătorie s-ar putea prelungi...

— Observaţiile pe care am crezut că trebuie să le fac, răspunse domnul Patterson, apărându-se cu un gest de ideea că ar fi depăşit limitele permise, aceste observaţii n-au scopul de a-ţi tulbura sufletul, doamnă Patterson... Aş

dori, pur şi simplu, să previn orice îngrijorare, în cazul când întoarcerea ar putea întârzia, ca să nu ai motive să te alarmezi...

— Fie, domnule Patterson, dar este vorba de o absenţă de două luni şi jumătate şi vreau să cred că acest termen nu va fi depăşit.

— Sper şi eu, răspunse domnul Patterson. În definitiv, ce se întreprinde? O excursie într-o regiune minunată, o plimbare din insulă în insulă prin Indiile Occidentale... Şi chiar dacă ne-am întoarce în Europa cu l5 zile mai târziu...

— Nu, Horatio, replică distinsa doamnă, care se încăpăţânase mai mult ca de obicei.

Şi, pe legea mea, nu se ştie de ce se încăpăţână şi domnul Patterson, ceea ce nu făcea parte din felul lui de a fi. Avea oare vreun interes să stârnească temerile doamnei Patterson?...

Sigur este că stărui din nou cu vehemenţă asupra primejdiilor unei călătorii şi mai ales ale unei călătorii peste ocean. Şi când doamna Patterson refuză să admită astfel de primejdii, pe care el i le zugrăvea în fraze lungi, însoţite de gesturi emfatice:

— Nu-ţi cer să le vezi, spuse el, ci numai să le prevezi şi, ca o consecinţă a acestor prevederi, trebuie să iau câteva măsuri indispensabile.

— Ce fel de prevederi, Horatio?

— În primul rând, doamnă Patterson, mă gândesc să-mi fac testamentul...

— Testamentul ?...

— Da... legal, în bună regulă.

— Vrei deci să mă laşi cu moartea în suflet ?! exclamă doamna Patterson, care începea să privească această călătorie dintr-un unghi înfricoşător.

— Nu, doamnă Patterson, nu!... Vreau numai să mă port cu înţelepciune şi prudenţă. Fac parte dintre acei oameni care cred că e chibzuit să-şi ia ultimele măsuri înainte de a se urca în tren, şi cu atât mai mult când e vorba să se aventureze peste câmpia lichidă a oceanelor.

Aşa cum era omul nostru, te întrebai dacă se va mărgini doar la dispoziţii testamentare. Fără îndoială că nu, şi ce s-ar putea imagina mai mult? Oricum, reuşise s-o impresioneze la culme pe doamna Patterson, care se gândea că soţul ei va reglementa problemele de moştenire, atât de delicate totdeauna, şi asta-i evoca primejdiile unei traversări a Atlanticului, ciocniri, eşuări, naufragii, părăsirea călătorilor pe vreo insulă, la cheremul unor sălbatici.

Domnul Patterson simţi că a mers poate prea departe şi începu să întrebuinţeze fraze mai liniştitoare, pentru a o potoli pe doamna Patterson, această jumătate a sa, sau, mai bine-zis, unul din termenii acestei vieţi în doi care se numeşte căsnicie. În cele din urmă reuşi să-i demonstreze că un exces de prevedere nu poate avea niciodată urmări dăunătoare sau regretabile şi că dacă te pui în gardă contra oricărei eventualităţi, aceasta nu înseamnă că-ţi iei rămas bun de la bucuriile vieţii.

— Precum *aeternum vale*[1], adăugă el, pe care Ovidiu îl pune în gura lui Orfeu, când acesta o pierde pentru a doua oară pe scumpa lui Euridice!

---

[1] Aeternum vale — adio pentru totdeauna.

Nu! Doamna Patterson nu-l va pierde pe domnul Patterson nici măcar o singură dată. Dar acest om meticulos ţinea ca totul să fie pus si lăsat în ordine. El nu va renunţa la ideea de a-şi face testamentul. În aceeaşi zi va merge la un notar şi actul va fi redactat conform legii, în aşa fel ca în caz de deschidere să nu dea loc la nici o interpretare îndoielnică.

După asta aţi putea crede că domnul Patterson îşi luase toate precauţiunile posibile, dacă fatalitatea ar fi făcut ca *Alert* să se piardă cu toată încărcătura în plin ocean şi dacă s-ar fi ajuns să se renunţe definitiv de a se mai aştepta veşti despre echipajul şi pasagerii săi.

Dar domnul Patterson era de altă părere, căci adăugă:

— Şi apoi, ar mai fi de luat o măsură...

— Care, Horatio ? Întrebă doamna Patterson.

Domnul Patterson nu socoti cu cale să fie mai explicit în acest moment.

— Nimic... nimic... vom vedea!... se mulţumi el să răspundă. Dacă n-a vrut să spună mai mult, o făcea, desigur, pentru a nu o speria din nou pe doamna Patterson... Şi poate că nici n-ar fi putut s-o convingă să fie de acord cu ideea lui, chiar dacă s-ar fi bizuit pe alte citate latine, de care n-o cruţa de obicei.

În sfârşit, pentru a termina această discuţie, el trase concluzia în următorii termeni:

— Şi acum, să ne ocupăm de valiză şi de cutia mea de pălării.

E drept că plecarea avea loc abia peste 5 zile, dar ceea ce-i o dată făcut este bine făcut şi nu mai trebuie reluat.

Pe scurt, atât domnul Patterson, cât şi tinerii laureaţi nu se mai gândeau decât la pregătirile de călătorie.

Dealtfel, dacă plecarea corăbiei *Alert* era fixată pentru 30 iunie, din cele cinci zile ce mai rămâneau trebuiau scăzute 24 de ore pentru deplasarea de la Londra la Cork.

În adevăr, trenul îi ducea mai întâi pe călători la Bristol. Acolo ei se vor îmbarca pe nava care face serviciul zilnic între Anglia şi Irlanda; vor cobori pe râul Severn, vor traversa canalul Bristol, apoi canalul Saint George şi vor debarca la Queenstown, la intrarea în golful Cork, pe coasta sud-vestică a înverzitului Erin. Era nevoie de o singură zi pentru a naviga între Marea Britanie şi Irlanda şi domnul Patterson socotea că atâta e suficient pentru a învăţa ce se cheamă călătorie pe mare.

Cât despre familiile tinerilor bursieri, care fuseseră consultate, răspunsurile nu întârziară să sosească, fie prin telegrame, fie prin scrisori. Pentru Roger Hinsdale, aceasta se întâmplă în prima zi, pentru că părinţii săi locuiau la Londra, şi chiar laureatul, personal, le aduse la cunoştinţă intenţiile doamnei Kethlen Seymour. Celelalte răspunsuri sosiră în mod succesiv din Manchester, Paris, Nantes, Copenhaga, Rotterdam, Gotteborg, iar o telegramă fu trimisă din Antigua de către familia lui Hubert Perkins.

Propunerea a fost primită bucuros, cu mulţumirile cele mai sincere către doamna Kethlen Seymour din Barbados.

În timp ce doamna Patterson se ocupa de pregătirile călătoriei pe care avea s-o facă soţul ei, domnul Patterson încheia ultimele lucrări de contabilitate generală de la *Antilian School.* Era sigur că el nu va lăsa nici o factură în

suferinţă şi nici o înscriere în registre incompletă. Apoi va cere de la cei în drept descărcarea gestiunii sale, care înceta la data de 28 iunie a acestui an. Dealtfel, în acelaşi timp, el nu pierdea din vedere nici afacerile lui personale şi le rezolva cum înţelegea de cuviinţă, mai ales pe cea la care ţinea în mod deosebit, comunicată mai pe larg doamnei Patterson la prima lor discuţie.

În această problemă, totuşi, un secret absolut fu păstrat de către cei interesaţi. Se va afla oare în viitor despre ce era vorba? Da, dacă, din nenorocire, domnul Horatio Patterson n-ar mai reveni din Lumea Nouă. Cert este că ambii soţi se duseră de mai multe ori la un avocat şi că se prezentară chiar la magistratură. Şi personalul de la *Antilian School* observă că de fiecare dată când domnul şi doamna Patterson se întorceau în apartamentul lor, el avea totdeauna un aer mai grav, mai reţinut ca de obicei, în timp ce demna lui soţie avea fie ochii roşii, ca şi cum plânsese în hohote, fie atitudinea fermă a cuiva care a dus la bun sfârşit o hotărâre energică.

Dealtfel, cu toate formele diferite prin care se manifestau, aceste sentimente de tristeţe părură foarte justificate de împrejurări.

Sosi ziua de 28 iunie. Plecarea trebuia să se facă în cursul serii. La ora nouă, mentorul şi tinerii lui însoţitori vor lua trenul spre Bristol.

Dimineaţa, domnul Julian Ardagh avu o ultimă întrevedere cu domnul Patterson. În timpul cât îi recomanda să ţină cu regularitate socotelile călătoriei, recomandare dealtfel inutilă, îl făcu să simtă toată importanţa sarcinii care-i fusese încredinţată şi cât de mult se bizuia pe el, ca să menţină buna înţelegere între elevii şcolii *Antilian.*

La opt şi jumătate seara, în curtea mare, călătorii îşi luară rămas bun. Roger Hinsdale, John Howard, Hubert Perkins, Louis Clodion, Tony Renault, Niels Harboe, Axel Wickborn, Albertus Leuwen şi Magnus Anders strânseră mâna directorului, profesorilor şi camarazilor lor, care îi vedeau plecând nu fără oarecare invidie, lesne de înţeles.

Domnul Horatio Patterson se despărţi de doamna Patterson luând cu el o fotografie de-a ei şi rostind câteva fraze emoţionante, cu conştiinţa unui om practic care făcuse totul pentru a o pune la adăpost de orice primejdie posibilă.

Apoi se întoarse spre cei nouă bursieri, în momentul când trebuiau să se urce în trăsura ce-i ducea la gară, şi le recită, scandând, acest vers din Horaţiu: *Cras ingens iterabimus aequor*[1].

Plecară. În câteva ore trenul îi va lăsa la Bristol. Mâine vor traversa canalul Saint George pe care domnul Horatio Patterson l-a calificat drept *ingens aequor*[2]... Călătorie plăcută laureaţilor concursului de la *Antilian School!*

---

[1] Mâine vom merge pe-ntinsul mării nesfârşite.
[2] Ingens aequor — marea nesfârşită.

IV

TAVERNA BLUE FOX

Cork se chema înainte Coves, nume care provenea de la un teren mlăştinos — Corroch, în limba galică. După ce debutase modest în chip de sat, Cork ajunsese târguşor, apoi capitala Munsterului, şi acum era al treilea oraş din Irlanda.

Centru industrial de o anumită importanţă, era avantajat de valoarea sa maritimă, graţie portului Queenstown — vechiul Coves — în aval de râul Lee. Acolo se găseau şantierele, magazinele şi uzinele. Un port de aprovizionare şi de refugiu primea navele, în special corăbii cu pânze, care nu puteau naviga pe albia puţin adâncă a Lee-ului.

Ajungând târziu la Cork, mentorul şi bursierii nu vor avea timpul să-l viziteze, nici să străbată acea frumoasă insulă care comunica prin două poduri cu ambele maluri ale râului Lee, nici să se plimbe prin minunatele grădini ale insulelor apropiate şi nici să exploreze suburbiile. Tot acest ansamblu municipal cuprinde nu mai puţin de 89000 de locuitori — 79 000 în Cork şi l0 000 în Queenstown.

Dar nu de aceste excursii, care te făceau să petreci câteva ore plăcute, le ardea celor trei indivizi aşezaţi în jurul unei mese, în seara de 29 iunie, în colţul unei săli a tavernei *Blue Fox.* Aproape nevăzuţi în acel ungher întunecos, vorbeau în şoaptă înaintea paharelor, des umplute şi golite. Numai după chipurile lor sălbatice, după fereala lor, un observator ar fi recunoscut nişte indivizi de ultimă speţă, nişte ticăloşi urmăriţi de poliţie. Ei aruncau priviri bănuitoare şi neîncrezătoare oricui intra în această tavernă rău famată, o cârciumă unde veneau tot soiul de derbedei.

Dealtfel, asemenea taverne sunt numeroase în acest cartier portuar şi indivizii care caută să se ascundă au de unde să aleagă.

Cork este un oraş elegant, dar nu acelaşi lucru se poate spune despre foarte aglomeratul Queenstown, unul din porturile cele mai importante din Irlanda. Cu o mişcare maritimă de 4 500 de nave totalizând l20 000 de tone, se va înţelege fără greutate ce populaţie flotantă se revarsă zilnic în oraş. Din această cauză au răsărit numeroase hanuri unde mişună indivizi mai puţin pretenţioşi în ce priveşte liniştea, curăţenia şi confortul. Marinarii străini stau alături cu localnicii. Şi aceste întâlniri ajung deseori la certuri şi bătăi care necesită intervenţia poliţiei.

Dacă în acea zi poliţia ar fi intrat în sala joasă a tavernei *Blue Fox,* ar fi putut captura o bandă de răufăcători căutată de câteva ore, care evadase din închisoarea din Queenstown. Iată în ce împrejurări: Cu opt zile înainte, o navă de război a marinei britanice aducea la Queenstown echipajul unei corăbii engleze, *Halifax,* urmărită şi capturată de curând în oceanul Pacific. Timp de 6 luni, această navă s-a dedat la acte de piraterie în regiunile din vest, între insulele Salomon, Noile Hebride şi arhipelagul Noua Anglie. Captura avea să

pună capăt la o serie de tâlhării, cărora le cădeau victimă mai ales conaţionali englezi.

În urma crimelor de care erau acuzaţi — crime dovedite atât de fapte cât şi de mărturii — o sentinţă exemplară trebuia pronunţată contra lor: condamnarea la moarte, spânzurătoarea, cel puţin pentru capi, pentru cei mai vinovaţi — căpitanul şi şeful echipajului de pe *Halifax.*

Această bandă se compunea din zece indivizi, surprinşi toţi la bordul navei. Şapte dintre ei, după ce fugiseră cu o ambarcaţiune, se adăpostiseră într-o insulă oarecare, unde cu greu puteau fi descoperiţi. Dar, cel puţin, cei mai periculoşi se găseau în mâinile poliţiei engleze; de la sosirea lor, în aşteptarea judecăţii, fuseseră întemniţaţi în închisoarea maritimă din Queenstown.

Nimeni însă nu şi-a putut închipui cât de mare era îndrăzneala căpitanului Harry Markel şi a mâinii sale drepte, şeful echipajului, John Carpenter. Profitând de anumite împrejurări, reuşiseră să evadeze în ajun şi se ascunseseră în taverna *Blue Fox,* una din cele mai rău famate din port. Imediat, patrule de poliţişti fură trimise pe urmele lor. Răufăcătorii, capabili de orice crimă, nu putuseră să părăsească Cork sau Queenstown, drept care fură cercetate diverse cartiere ale acestor două oraşe.

În acelaşi timp, ca măsură de prevedere, un anumit număr de agenţi păzeau împrejurimile litoralului pe o întindere de câteva mile în jurul golfului Cork. Totodată începură percheziţiile, care trebuiau să aibă loc în toate barurile cartierului maritim.

Aceste baruri sunt adevărate ascunzători, unde bandiţii reuşesc deseori să se sustragă urmăririlor. E destul să dai ceva bani, ca patronii să primească pe oricine le cere adăpost, fără să se sinchisească cine sunt aceşti oameni şi de unde vin.

Dealtfel, trebuie spus că aceşti marinari de pe *Halifax* erau originari din diverse porturi ale Angliei şi Scoţiei. Nici unul din ei nu locuise în Irlanda. Nimeni nu i-ar fi recunoscut nici la Cork şi nici la Queenstown — ceea ce făcea ca prinderea lor să fie puţin probabilă. Totuşi, cum poliţia poseda semnalmentele fiecăruia dintre ei, se simţeau foarte ameninţaţi. Bineînţeles că intenţia lor nu era să-şi prelungească şederea atât de primejdioasă în acest oraş. Vor profita de prima ocazie ce li se va oferi, ca să fugă, fie luând-o prin satele învecinate, fie scăpând pe mare.

Şi poate că această ocazie li se va ivi şi încă în condiţii favorabile, după cum se va vedea din discuţiile celor trei comeseni care ocupau colţul cel mai întunecos al tavernei *Blue Fox,* unde puteau vorbi fără a fi auziţi de vreo ureche indiscretă.

Harry Markel era adevăratul şef al bandei. El nu şovăise să fie cu totul de partea răufăcătorilor, când făcuse din corabia cu trei catarge *Halifax,* pe care o comanda în contul unei firme maritime din Liverpool, o navă de piraţi în îndepărtatele mări ale Pacificului.

În vârstă de 45 de ani, de statură mijlocie, robust, cu o sănătate de fier, cu o înfăţişare sălbatică, el nu se dădea înapoi de la nici un act de cruzime. Mult mai instruit decât tovarăşii lui, cu toate că provenea din rândul marinarilor, s-a ridicat treptat până la gradul de căpitan al marinei comerciale. Cunoscându-şi

temeinic meseria, ar fi putut face o carieră onorabilă, dacă pasiuni violente, o nesătulă lăcomie de bani şi dorinţa de a fi singurul său stăpân nu l-ar fi aruncat pe drumul crimei. Altfel, abil în a-şi ascunde viciile sub purtarea aspră a unui om al mării şi ajutat de un noroc destul de consecvent, nu inspirase niciodată vreo bănuială armatorilor pentru care lucra.

Şeful echipajului, John Carpenter, de 40 de ani, mai mic de statură, de o vigoare surprinzătoare, se deosebea de Harry Markel prin mutra sa vicleană, prin felul său făţarnic de a fi, prin obiceiul de a linguşi oamenii, printr-o ticăloşie instinctivă şi o mare capacitate de prefăcătorie, care-l făceau şi mai primejdios. În totul însă, nu era mai puţin lacom de bani, nici mai puţin crud decât şeful său asupra căruia exercita o influenţă răufăcătoare, pe care Harry Markel o primea bucuros.

Cât despre al treilea individ de la aceeaşi masă, el era bucătarul de pe *Halifax* — Ranyah Cogh de origine indo-saxonă. Devotat trup şi suflet căpitanului, cum erau şi toţi ceilalţi, dealtfel, ar fi meritat ca şi dânşii de o sută de ori ştreangul pentru crimele la care luase parte în timpul ultimilor trei ani petrecuţi în Pacific.

Aceşti trei oameni se întreţineau pe şoptite, în timp ce beau; şi iată ce spunea John Carpenter:

— Nu putem rămâne aici!... Trebuie să părăsim taverna şi oraşul chiar în noaptea asta... Poliţia se află pe urmele noastre şi mâine am fi prinşi.

Harry Markel nu răspunse; dar şi părerea sa era că trebuiau să fugă din Queenstown înainte de zorii zilei.

— Will Corty întârzie mult... observă Ranyah Cogh.

— Ei, lasă-i timp să vină!... răspunse şeful echipajului. Ştie că-l aşteptăm la *Blue Fox* şi ne va găsi el...

— Dacă vom mai fi aici, replică bucătarul, aruncând priviri neliniştite spre uşa sălii, dacă poliţiştii nu ne vor sili s-o ştergem!...

— Oricum, zise Harry Markel, e bine să rămânem pe loc! Dacă poliţia vine să cerceteze această tavernă, ca pe toate celelalte din cartier, nu ne vom lăsa nici surprinşi şi nici înhăţaţi... Există o a doua ieşire, pe unde vom fugi la cea mai mică alarmă!

Timp de câteva minute căpitanul şi cei doi comeseni se mulţumiră să golească paharele lor de whisky. Erau aproape invizibili în această parte a sălii, luminată numai de trei becuri cu gaz. Din toate părţile se ridica un zgomot de voci, de scaune mişcate, întrecut câteodată de o poruncă răstită aruncată patronului şi ajutorului său, deşi se grăbeau cât puteau să-şi servească josnica lor clientelă... Apoi ici, colo, izbucneau certuri violente, urmate de încăierări. Era lucrul de care se temea cel mai mult Harry Markel. Astfel de scandaluri puteau atrage pe poliţistul care patrula în cartier, şi răufăcătorii ar fi riscat atunci serios să fie recunoscuţi.

Reluând discuţia, John Carpenter spuse:

— Numai Corty să fi putut să găsească o barcă şi să pună mâna pe ea.

— Probabil că e-n ordine la ora asta, răspunse căpitanul. În orice port se află totdeauna câte o ambarcaţiune care se leagănă la capătul parâmei... Nu e greu să sari în ea... Şi Corty trebuie s-o fi condus într-un loc sigur...

— Ceilalţi... întrebă Ranyah Cogh, s-au întâlnit oare cu el?

— Desigur, zise Harry Markel, pentru că aşa era stabilit, şi vor supraveghea barca până când vom veni noi...

— Ceea ce mă îngrijorează, ripostă bucătarul, este că aşteptăm aici de o oră şi Corty încă n-a sosit!... Să-l fi arestat?...

— Şi ceea ce mă neliniştește şi mai mult, declară John Carpenter, este că nu ştiu dacă nava se mai află în port...

— Trebuie să fie, răspunse Harry Markel, gata să ridice ancora! Nu încape nici o îndoială că planul căpitanului şi al bandei sale era să părăsească Regatul Unit, unde erau expuşi la atâtea primejdii, şi chiar Europa, pentru a căuta adăpost de cealaltă parte a oceanului. Dar în ce condiţii sperau să-şi pună în aplicare acest plan şi cum vor reuşi să pătrundă într-o navă gata de plecare?... Părea, după cele spuse de Harry Markel, că se aşteptau să ajungă până la o corabie, cu ambarcaţiunea pregătită de Corty. Aveau oare intenţia să se ascundă la bord?... În asta consta greutatea. Ceea ce este poate posibil pentru unul sau doi oameni, nu este cu putinţă pentru zece. Să se pitească în cală, admiţând că s-ar fi putut strecura, fără să fie văzuţi? Ar fi fost lesne descoperiţi şi prezenţa lor ar fi fost semnalată imediat la Queenstown.

Aşa că Harry Markel trebuie să se fi gândit la un procedeu mai practic şi mai sigur. La care?... Putuse să-şi asigure complicitatea câtorva marinari de pe această navă în ajunul plecării în larg? Banditii erau siguri dinainte că-şi pot găsi un refugiu? În discuţia dintre cei trei oameni nu se pronunţase nici un cuvânt care ar fi permis să li se cunoască planul. Şi fiindcă tăceau îndată ce vreun client al *Blue Fox*-ului se apropia de masa lor, ei nu puteau fi luaţi prin surprindere.

După ce răspunsese, cum s-a arătat, şefului de echipaj, Harry Markel rămase o vreme tăcut. El se gândea la situaţia atât de periculoasă, al cărei sfârşit se apropia, oricare ar fi fost el. Bizuindu-se pe informaţiile primite, reluă:

— Nu... nava nu poate să fi plecat... Nu va ieşi în larg decât mâine... Iată dovada...

Harry Markel scoase din buzunar un ziar şi citi la rubrica ştirilor maritime:

«*Alert* se găseşte încă ancorat la Cork, în ansa[1] Farmar, gata de plecare spre Antile. Căpitanul Paxton nu mai aşteaptă decât sosirea pasagerilor săi. Călătoria nu va suferi nici o întârziere din cauză că plecarea nu va avea loc înainte de 30 curent. Laureaţii de la *Antilian School* se vor îmbarca la acea dată şi *Alert* va porni imediat, dacă vremea o va permite.»

Aşadar, era vorba de nava închiriată pentru şi în contul doamnei Kethlen Seymour! Iar Harry Markel şi ceata lui hotărâseră să se refugieze la bordul Iui *Alert!* Cu el voiau să iasă în larg chiar în această noapte, pentru a scăpa de urmărirea poliţiei!... Dar împrejurările se pretau oare la executarea planului lor?... Complici nu puteau să aibă printre oamenii căpitanului Paxton!... Vor încerca atunci să pună, pe neaşteptate, stăpânire pe vas, apoi să se descotorosească de echipajul lui cu forţa?...

---

[1] Golf mic în formă de semicerc, situat între promontorii muntoase, în care navele găsesc un adăpost natural pe timp de furtună.

Desigur, puteai să te aştepţi la orice din partea unor răufăcători atât de îndârjiţi, pentru care, mai ales, era vorba de a alege între viaţă şi moarte. Erau zece şi *Alert* cu siguranţă că nu avea un număr mai mare de mateloţi. În aceste condiţii, avantajul era de partea lor.

După ce termină de citit, Harry Markel puse înapoi în buzunar ziarul ce-i căzuse în mâini la închisoarea din Queenstown şi adăugă:

— Azi suntem în 29... Abia mâine *Alert* va ridica ancora, şi în noaptea aceasta se va mai afla ancorat în ansa Farmar, chiar dacă pasagerii vor fi sosit... ceea ce nu este probabil; aşa că vom avea de-a face numai cu echipajul.

Trebuie să ţinem seama că şi dacă elevii şcolii *Antilian* ar fi fost la bord, bandiţii n-ar fi renunţat să pună mâna pe corabie. Ar fi fost, cel mult, o mai mare vărsare de sânge şi ei nu s-ar fi sinchisit de câteva picături în plus, după actele de piraterie săvârşite până acum.

Timpul trecea şi Corty, aşteptat cu atâta nerăbdare, nu apărea, în zadar cei trei cercetau feţele oamenilor care intrau pe uşa *Blue Fox*-ului.

— Numai să nu fi căzut în mâinile poliţiştilor!... zise Ranyah Cogh.

— Dacă ar fi arestat, am fi şi noi în curând, răspunse John Carpenter.

— Poate, rosti Harry Markel. Nu văd însă pentru ce Corty ne-ar fi denunţat! Nu ne-ar trăda chiar dacă ar fi cu capul în laţul spânzurătorii...

— Nu asta am vrut să spun, replică John Carpenter. Dar s-ar putea să fi fost recunoscut de poliţişti şi urmărit în timp ce se îndrepta spre tavernă! În acest caz, toate ieşirile vor fi păzite şi ne va fi cu neputinţă să fugim.

Harry Markel nu răspunse şi urmă o tăcere de câteva minute.

— Să meargă poate unul din noi în întâmpinarea lui?... zise bucătarul.

— Îmi iau eu acest risc, dacă vreţi, propuse şeful echipajului.

— Du-te, zise Harry Markel, dar nu te depărta... Corty poate sosi dintr-un moment într-altul... Dacă zăreşti la timp poliţistul, întoarce-te imediat şi vom fugi pe din dos, înainte ca el să pătrundă în sală...

— Dar atunci, remarcă Ranyah Cogh, Corty nu ne va mai găsi aici...

— Nu este altceva de făcut, spuse căpitanul.

Situaţia era foarte încurcată. În definitiv, important era să nu te laşi prins. Dacă lovitura cu *Alert* ar fi eşuat, dacă Harry Markel, John Carpenter şi Ranyah Cogh nu reuşeau să-şi întâlnească tovarăşii în timpul nopţii, vor chibzui la o altă soluţie. Poate se va mai ivi vreo ocazie? Cert este că nu se vor simţi în siguranţă decât după ce vor fi părăsit Queenstown-ul.

Şeful de echipaj goli paharul pentru ultima oară, aruncă o privire rapidă prin sală şi, strecurându-se printre grupuri, ieşi pe uşa care se închise în urma lui.

La ora opt şi jumătate nu se făcuse încă noapte. Se apropia solstiţiul, epoca în care zilele anului sunt cele mai lungi.

Dar cerul se acoperise. Nori negri şi grei, aproape nemişcaţi, se adunau la orizont, nori care pe călduri mari pot dezlănţui furtuni puternice. Noaptea avea să fie întunecoasă, căci cornul lunii coborâse spre vest.

John Carpenter nu plecase nici de cinci minute, când uşa tavernei se redeschise şi el apăru din nou.

Un om îl însoţea, omul atât de aşteptat, un marinar mic de statură, voinic şi îndesat, cu bereta trasă până peste ochi. Şeful echipajului îl întâlnise la

cincizeci de paşi depărtare, pe când se îndrepta spre tavernă, şi amândoi veniseră imediat la Harry Markel. Corty părea să fi făcut în grabă un drum lung. Năduşeala îi brobonise obrajii. Fusese oare urmărit de agenţi şi reuşise să facă în aşa fel încât să i se piardă urma?

John Carpenter îi indică printr-un semn colţul în care se găseau Harry Markel şi Ranyah Cogh. Se aşeză imediat la masa lor şi dădu de duşcă un pahar cu whisky.

Desigur. În starea în care se afla, Corty ar fi putut cu greu să răspundă imediat întrebărilor căpitanului. Acesta îl lăsă un moment să-şi tragă sufletul. Omul părea neliniştit şi privirile îi erau tot timpul îndreptate spre uşa care dădea în stradă, ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă intrând o patrulă de poliţişti. În sfârşit, după ce putu să răsufle, Harry Markel îi spuse în şoaptă:

— Ai fost urmărit?...

— Nu cred, răspunse el.

— Sunt agenţi pe stradă?

— Da... vreo doisprezece! Scotocesc hanurile şi nu vor întârzia să vină la *Blue Fox*...

— Să plecăm, zise bucătarul.

Harry Markel îl sili să şadă pe scaun şi-l întrebă pe Corty:

— Totul e gata?

— Totul.

— Vasul se află încă ancorat?

— Da, Harry, şi pe când treceam pe cheu am auzit vorbindu-se că pasagerii de pe *Alert* au sosit la Queenstown...

— Ei bine, răspunse Harry Markel, trebuie să fim la bord înaintea lor...

— Cum? Întrebă Ranyah Cogh.

— Ceilalţi şi cu mine, lămuri Corty, am putut să punem mâna pe o barcă...

— Unde se află? Întrebă Harry Markel.

— La cinci sute de paşi de tavernă, lângă cheu, mai jos de unul din debarcadere.

— Unde-s oamenii ?

— Ne aşteaptă... Nu e nici un moment de pierdut.

— Să plecăm, zise Harry Markel.

Consumaţia era plătită, aşa că nu mai trebuiau să-l cheme pe patronul tavernei. Cei patru bandiţi puteau să părăsească sala fără să fie băgaţi în seamă, în mijlocul zgomotului infernal din local.

În acest moment se auzi de-afară o mare larmă iscată de oameni care strigau şi se înghesuiau.

Fire prudentă, nevoind să-şi expună clientela la surprize neplăcute, patronul întredeschise uşa şi strigă:

— Atenţie... agenţii!

Fără îndoială că mulţi dintre obişnuiţii localului *Blue Fox* nu doreau să dea ochi cu poliţia, căci începu imediat o mare vânzoleală. Trei sau patru dintre ei se îndreptară spre uşa din dos.

În clipa următoare pătrunseră în tavernă vreo doisprezece poliţişti şi închiseră uşa în urma lor. Cât despre Harry Markel şi ceilalţi trei comeseni, înainte de a putea fi zăriţi, putuseră părăsi sala.

V

O LOVITURĂ ÎNDRĂZNEAŢĂ

Harry Markel şi banda sa trebuiau, cu orice risc, să dea o lovitură nemaipomenit de îndrăzneaţă pentru a scăpa de urmărirea poliţiei!

Chiar în această noapte, în mijlocul golfului Cork, la câteva mile de Queenstown, vor încerca să pună mâna pe o navă, la bordul căreia se aflau căpitanul şi echipajul său, fără îndoială complet. Admiţând chiar că doi sau trei rămăseseră pe uscat, ei nu vor întârzia să vină, pentru că se lăsa seara. Bandiţii nu vor avea deci în favoarea lor superioritatea numerică?...

E adevărat, însă, că anumite împrejurări trebuiau să asigure deplina reuşită a acestui plan. Dacă echipajul de pe *Alert* ar număra doisprezece oameni împreună cu căpitanul, în timp ce banda nu avea decât zece, împreună cu Harry Markel, aceasta din urmă ar profita de avantajul surprizei. Nava nu putea fi în stare de veghe, aflându-se la adăpost, în fundul golfuleţului Farmar. Strigătele nu s-ar fi auzit. Echipajul putea fi ucis şi aruncat în mare, fără să fi avut timp să se apere. Apoi Harry Markel ar fi ridicat ancora şi *Alert,* cu toate pânzele sus, n-ar mai fi avut decât să iasă din golful Cork, şi să străbată canalul Saint George, pentru a intra în Atlantic.

La Cork nimeni nu şi-ar închipui, desigur, de ce căpitanul Paxton ar fi plecat în aceste condiţii, înainte ca elevii de la *Antilian,* pentru care *Alert* fusese special închiriat, să fi ajuns la bord. Şi ce va spune domnul Horatio Patterson şi tinerii săi tovarăşi, care tocmai sosiseră, aşa cum anunţase Corty, când nu vor mai zări corabia ancorată în ansa Farmar?... Căci, odată ieşită în larg, era greu s-o găseşti şi să capturezi bandiţii, după ce aceştia vor fi masacrat echipajul. Dealtfel, Harry Markel, nu fără dreptate, credea că pasagerii nu vor voi să se îmbarce înainte de a doua zi, şi *Alert* va fi atunci în dreptul Islandei.

Cum ieşiră din tavernă, după ce străbătură curtea a cărei poartă dădea într-o stradelă îngustă, Harry Markel şi Corty o luară într-o parte, John Carpenter şi Ranyah Cogh într-altă parte, considerând că e mai bine să se risipească pentru ca să nu dea de bănuit poliţiştilor în timp ce coborau spre port. Îşi dădură întâlnire lângă debarcader, în locul unde-i aştepta barca cu ceilalţi şase, loc pe care şeful de echipaj îl cunoştea, căci poposise de multe ori la Queenstown.

Harry Markel şi Corty merseră în susul străzii şi bine făcură, căci ea era barată de agenţi la capătul dinspre port, unde întâlnea cheul. Numeroşi poliţişti se şi găseau pe trotuarele înţesate de o mulţime mereu crescândă. Bărbaţii şi femeile acestui populat cartier voiau să asiste la arestarea piraţilor de pe *Halifax,* care evadaseră din închisoarea maritimă.

În câteva minute, Harry Markel şi Corty ajunseseră în celălalt capăt al străzii, care era şi pustiu, şi foarte prost luminat. Apoi o luară pe o stradă paralelă, coborând spre port.

Treceau nu fără să audă ce se vorbea, şi cu toate că era o populaţie flotantă, de oraş maritim, se rosteau cuvinte deosebit de aspre despre bandiţii care trebuiau spânzuraţi. Că ei nu se sinchiseau de părerile oamenilor, nu e de mirare. Nu se gândeau decât să se ferească de vreo întâlnire cu poliţiştii, să nu aibă aerul unor evadaţi şi să ajungă la locul unde trebuiau să se adune cu toţii.

După ce ieşiseră din tavernă, Harry Markel şi Corty merseseră prin cartier despărţiţi, siguri fiind că străbătând strada vor ajunge la cheu. Întâlnindu-se la capătul ei, porniră împreună şi tăiară drumul spre debarcader.

Cheul era aproape pustiu, foarte prost luminat de câteva becuri cu gaz. Nici un barcaz de pescuit nu intra şi nici nu avea să intre înainte de două-trei ore. Fluxul nu se simţea încă. Barca nu risca deci să fie întâlnită când va traversa golful Cork.

— Pe aici, zise Corty arătând spre stânga, înspre partea unde se vedea o lumină a portului şi, mai departe, pe o înălţime, farul care marca intrarea în Queenstown.

— Mai avem mult?... întrebă Harry Markel.

— Cinci-şase sute de paşi.

— Dar nu-i văd nici pe John Carpenter, nici pe Ranyah Cogh...

— Poate că n-au putut răzbate în josul străzii ca să ajungă la cheu...

— Probabil că au trebuit să facă un înconjur... şi nu vor întârzia...

— Poate că au şi ajuns la debarcader, zise Corty...

— Să mergem, rosti Harry Markel.

Şi amândoi porniră, având grijă să evite rarii trecători care se îndreptau spre cartierul de unde se auzea zgomotul mulţimii aflate în preajma *Blue Fox*-ului.

După un minut, Harry Markel şi însoţitorul său se opriră pe cheu.

Ceilalţi şase erau acolo, întinşi în barca pe care o ţinuseră tot timpul pe linia de plutire, chiar când mareea era foarte joasă. Astfel se putea ajunge la ea foarte uşor.

— Nu l-aţi văzut pe John Carpenter, nici pe Ranyah Cogh? Întrebă Corty.

— Nu, răspunse unul din mateloţi, care se ridică trăgând de parâmă.

— Nu pot fi departe, zise Harry Markel. Să rămânem aici şi să aşteptăm.

Locul era întunecos şi nu riscau să fie văzuţi.

Se scurseră şase minute. Nici şeful de echipaj, nici bucătarul nu apărură. Faptul devenea îngrijorător. Fuseseră oare arestaţi? Nu se puteau gândi să-i părăsească. Şi apoi, Harry Markel nu avea prea mulţi oameni cu care să dea lovitura şi la nevoie să lupte contra echipajului de pe *Alert,* dacă acesta nu se va lăsa surprins.

Se făcuse aproape nouă. Noaptea era foarte întunecoasă, sub un cer din ce în ce mai acoperit de nori joşi şi nemişcaţi. Deşi nu ploua, cădea la suprafaţa golfului un fel de burniţă — împrejurare favorabilă pentru evadaţi, cu toate că vor avea oarecari dificultăţi să descopere locul unde era ancorat *Alert.*

— Unde este corabia? Întrebă Harry Markel.

— Acolo, răspunse Corty, întinzând mâna spre sud-est.

Ce-i drept, atunci când barca se va apropia, aveau să observe, fără îndoială, felinarul suspendat de straiul velei foc.

Cuprins de nerăbdare şi nelinişte, Corty făcu vreo 50 de paşi spre casele de pe cheu, care aveau mai multe ferestre luminate. Se apropie astfel de una din străzile pe unde trebuiau să se ivească John Carpenter şi bucătarul. Când vedea venind vreun individ din acea direcţie, Corty se întreba dacă nu era unul din ei, căci poate fuseseră nevoiţi să se despartă. Atunci şeful de echipaj şi-ar fi întâmpinat amicul, acesta neştiind pe unde s-o ia ca să găsească ambarcaţiunea trasă la debarcader.

Corty nu înainta decât cu mare prudenţă, se strecura pe lângă ziduri, ciulind urechea la cel mai mic zgomot. În fiecare clipă puteau să răsară agenţii. După ce scotocise în zadar tavernele, poliţia îşi va continua cu siguranţă cercetările în port şi va controla bărcile legate de cheu.

În acel moment, Harry Markel şi ceilalţi, alarmaţi, crezură că norocul avea să se întoarcă împotriva lor.

În adevăr, la capătul străzii izbucni o larmă nemaipomenită. Un val de oameni se revărsă şi se auziră strigăte şi lovituri. Acolo un bec lumina colţul primelor case şi locul era mai puţin întunecos.

Rămânând pe marginea cheului, Harry Markel putu să vadă ce se întâmpla. Dealtfel, Corty nu întârzie să se întoarcă, nedorind să ia parte la încăierare, unde risca să fie recunoscut.

În timpul vânzolelii, poliţiştii arestaseră doi oameni pe care-i ţineau bine şi-i duceau către cealaltă parte a cheului.

Cei doi se zbăteau şi opuneau o vie rezistenţă agenţilor. Printre strigătele lor se amestecau ţipetele altor douăzeci de indivizi care luau poziţie pentru sau împotriva arestării. Era de presupus că aceşti doi oameni erau şeful echipajului şi bucătarul.

La asta se gândiră Harry Markel şi ai săi. Unul din ei bolborosea întruna:

— Au fost prinşi... au fost prinşi...

— Şi cum să-i scoatem de-acolo? Spuse altul din bandă.

— Culcaţi-vă la pământ! ordonă Harry Markel.

Măsura era prudentă, căci dacă John Carpenter şi bucătarul erau în mâinile poliţiştilor, aceştia vor bănui că ceilalţi nu puteau fi departe. Vor avea siguranţa că n-au părăsit oraşul. Şi vor căuta până-n fundul portului. Vor fi cercetate navele ce se găsesc în radă, după ce li se va interzice să iasă în larg. Nici o ambarcaţiune, nici un vas de pescuit n-ar fi exceptate şi evadaţii ar fi repede descoperiţi. Harry Markel nu-şi pierdu capul.

După ce banditii se întinseră pe fundul bărcii, astfel ca să nu poată fi văzuţi, trecură câteva minute care li se părură foarte lungi. Larma de pe cheu se înteţi. Indivizii prinşi se mai împotriveau încă. Îi însoţeau huiduielile mulţimii şi era limpede că ele nu se puteau adresa decât unor răufăcători de teapa celor din banda Markel. Din când în când, lui Harry i se păru că aude şi recunoaşte vocile lui John Carpenter şi Ranyah Cogh. Erau duşi către debarcader?... Oare poliţiştii ştiau că acolo, pe fundul unei ambarcaţiuni, erau ascunşi complicii lor? Vor fi toţi capturaţi şi duşi înapoi la închisoare, de unde nu vor mai scăpa a doua oară?...

În sfârşit, strigătele se potoliră. Patrula se îndepărta cu indivizii prinşi pe strada *Blue Fox*-ului, îndreptându-se spre partea opusă a cheului.

Pentru moment, Harry Markel şi ceilalţi şapte nu mai erau ameninţaţi. Acum ce era de făcut?... Şeful echipajului şi bucătarul, arestaţi sau nu, nu erau acolo... Cu doi oameni mai puţin, în asemenea condiţii de inferioritate, putea Harry Markel să-şi pună planul în aplicare, să facă cu opt inşi ceea ce era atât de periculos de făcut cu zece?... În tot cazul, trebuia să profite de barcă pentru ca să se îndepărteze, să ajungă într-un punct al golfului şi să o ia apoi peste câmpuri. Înainte de a se hotărî, Harry Markel urcă pe debarcader.

Nevăzând pe nimeni de-a lungul cheului, se pregătea să sară în barcă şi să pornească în larg, când deodată doi oameni apărură la colţul unei străzi ce se afla la dreapta celei pe care veniseră Corty şi Harry Markel.

Erau John Carpenter şi Ranyah Cogh. Ei se îndreptară cu paşi grăbiţi spre debarcader. Nici un poliţist nu era, dealtfel, pe urmele lor. Cei arestaţi erau doi mateloţi care loviseră pe un al treilea chiar în taverna *Blue Fox.*

În câteva cuvinte, Harry Markel fu pus la curent. O patrulă tocmai barase strada, când şeful echipajului şi bucătarul ajunseseră acolo, încât le-a fost imposibil să treacă şi să ajungă la cheu pe această cale. Amândoi trebuiseră să se întoarcă din drum până la străduţa şi ea ocupată de poliţişti şi să fugă apoi spre partea de sus a cartierului. De aici, întârzierea care era gata să compromită totul.

— Îmbarcarea! Se mărgini să spună Harry Markel.

Într-o clipă, John Carpenter, Ranyah şi el luară loc în barcă. Patru oameni se aflau în partea dinainte, cu vâslele pregătite. Parâma fu trasă. Şeful echipajului ţinea cârma, având lângă el pe Harry Markel.

Marea era în scădere. Cu refluxul care va dura o jumătate de oră, barca va avea timp să ajungă la ansa Farmar, care era la o distanţă de cel mult două mile. Evadaţii vor sfârşi prin a-l zări pe *Alert* ancorat, şi nu era peste putinţă să surprindă vasul, înainte ca acesta să se fi pus în stare de apărare. John Carpenter cunoştea golful Cork. Chiar la miezul acestei nopţi întunecate, îndreptându-se către sud-sud-est, era sigur că va ajunge la Farmar. Desigur că se va zări atunci lumina regulamentară pe care orice navă o aprinde când se află ancorată într-un golf sau port.

În timp ce barca înainta, ultimele lumini ale oraşului se pierdeau în negură. Nu se simţea nici un pic de vânt. Nici o hulă nu agita suprafaţa golfului. Calmul cel mai desăvârşit domnea probabil şi în larg.

Douăzeci de minute după ce părăsise debarcaderul, barca se opri.

John Carpenter, ridicându-se într-o rână, zise:

— Lumina unui vas... colo...

O lumină albă strălucea la vreo 15 picioare deasupra apei, la o depărtare de o sută de stânjeni.

Barca, apropiindu-se la jumătate distanţă, rămase nemişcată.

Nu încăpea nici o îndoială că această navă era *Alert,* pentru că, după informaţiile primite, nici o altă corabie nu se găsea atunci ancorată în ansa Farmar. Trebuiau deci să o abordeze fără să atragă atenţia. Probabil că echipajul se afla jos, pe această burniţă. Dar, oricum, un om va fi de cart pe

punte. Acesta nu trebuia să-i vadă sau să-i audă. Astfel încât aşteptară, cu vâslele ridicate, să fie duşi de curent până lângă bordul lui *Alert.*

În adevăr, în mai puţin de un minut, Harry Markel şi ceilalţi bandiţi vor fi lângă coasta tribord. Ajunşi pe nesimţite, nu le va fi greu să treacă peste copastie şi să se descotorosească de matelotul de cart, înainte ca acesta să poată da alarma.

Corabia, bine ancorată, nu se mişca. Primul val al fluxului se făcu simţit fără însă a aduce vreo briză cu el. În aceste condiţii, *Alert* prezenta prova spre intrarea în golf, iar pupa înspre fundul ansei Farmar, pe care-o închidea o limbă de pământ la sud-est. Acest cap trebuiau să-l înconjoare pentru a ajunge în larg şi a porni spre ţinta lor, prin canalul Saint George.

Venise momentul când, în noaptea neagră, barca va aborda nava dinspre tribord. La prova, deasupra punţii, ardea doar felinarul suspendat de straiul arborelui trinchet şi câteodată nici el nu se mai vedea, din cauza burniţei din ce în ce mai dese. Nu se auzea nici un zgomot, iar apropierea lui Harry Markel şi alor lui nu atrase atenţia matelotului de cart.

Cu toate acestea, bandiţii crezură că prezenţa lor va fi semnalată. Probabil că un uşor clipocit ajunse la urechea matelotului, ai cărui paşi se auziră de-a lungul copastiei. Silueta sa se desluşi un moment pe dunetă; apoi, aplecându-se peste copastie, întoarse capul în dreapta şi în stânga, ca un om care încearcă să vadă ceva...

Harry Markel şi ceilalţi se culcară pe băncile bărcii. Într-adevăr, însă, chiar în cazul că matelotul nu i-ar vedea, va zări totuşi barca şi-i va chema pe camarazii lui pe punte, fie numai pentru a amara ambarcaţiunea în derivă. Aceştia vor încerca s-o prindă când se va apropia şi nu va mai fi posibil ca vasul să fie luat prin surprindere.

Ei bine, nici în acest caz Harry Markel nu va renunţa la planurile sale. A pune mâna pe *Alert* era pentru el şi ai lui o chestiune de viaţă şi de moarte. Astfel încât nu se îndepărtară. Vor sări pe punte, vor scoate cuţitele, şi cum ei vor fi aceia care vor da primele lovituri, vor avea probabil toate avantajele. Dealtfel, împrejurările le erau favorabile. După ce rămase câteva momente pe dunetă, matelotul se întoarse la locul său de la prova. Nu chemă pe nimeni. Nici măcar nu zărise ambarcaţiunea care luneca prin întuneric. După o clipă barca se lipi de flancul corăbiei şi se opri în dreptul catargului mare, unde urcarea era mai uşoară, căci se puteau sluji de funiile velaturii.

Dealtfel, *Alert* nu se ridica decât cu şase picioare peste linia de plutire, care de abia depăşea dublura de cupru a cocăi. În două sărituri, căţărându-se cu picioarele şi cu mâinile, Harry Markel şi ai săi se aflară pe punte.

Imediat ce barca fu legată pentru ca fluxul să n-o poată târî înapoi în golf, bandiţii îşi băgară cuţitele în cingătoare — cuţite pe care putuseră să le fure după evadare. Corty fu primul care sări peste parapet. Ceilalţi îl urmară cu atâta îndemânare şi prudenţă, că marinarul de cart nici nu-i auzi, nici nu-i văzu. Târându-se apoi de-a lungul bordurilor, se strecurară spre prova. Matelotul şedea acolo sprijinit de cabestan, aproape adormit. John Carpenter fu acela care, ajungând primul, îi vârî cuţitul drept în piept.

Nenorocitul nu scoase nici un strigăt şi, cu inima străpunsă, căzu pe punte unde, după câteva zvârcoliri, îşi dădu sufletul.
Cât despre Hary Markel şi ceilalţi doi, Corty şi Ranyah Cogh, ajunseră la dunetă şi Corty spuse în şoaptă: «Acum, căpitanul».
Cabina căpitanului Paxton ocupa sub dunetă unghiul dinspre babord. Se intra printr-o uşă ce se găsea în colţul careului ofiţerilor. O fereastră dădea spre punte şi o lumina; prin perdeaua acestei ferestre răzbătea licărirea lămpii suspendate în cercul ei dublu.
La acea oră, căpitanul Paxton încă nu se culcase. Îşi aranja hârtiile de bord în vederea plecării de a doua zi, odată cu mareea de dimineaţă, după sosirea pasagerilor săi. Deodată uşa cabinei se deschise brusc şi, înainte de a vedea cine l-a atacat, căpitanul horcăia sub loviturile de cuţit ale lui Harry Markel, strigând «Ajutor!... ajutor!»...
De îndată ce aceste strigăte se auziră la postul echipajului, cinci sau şase mateloţi săriră afară prin tambuchi.
Corty şi ceilalţi îi aşteptau la uşă şi pe măsură ce ieşeau erau înjunghiaţi, fară a fi avut timp să se apere.
În câteva minute, şase mateloţi zăceau întinşi pe punte. Răniţi mortal, câţiva din ei scoteau strigăte de groază şi durere. Dar aceste strigăte cine să le audă şi cum să le vină vreun ajutor în fundul acestui golfuleţ unde singur *Alert* se afla ancorat, în întunericul de nepătruns al nopţii? Şase oameni şi căpitanul nu alcătuiau tot echipajul. Trei sau patru trebuiau să mai fie în cabină de unde nu îndrăzneau să iasă.
Fură scoşi, cu toată rezistenţa lor, şi într-o clipă puntea se roşi de sângele a unsprezece cadavre.
— Corpurile să fie aruncate în mare! strigă Corty. Şi se pregăti să azvârle cadavrele peste bord.
— Opreşte-te! îi zise Harry Markel. Fluxul le va duce în port. Să aşteptăm mareea şi ea îi va târî în larg.

VI

STĂPÂNI LA BORD

Lovitura reuşise. Această primă parte a dramei se săvârşise, în toată oroarea ei, cu o îndrăzneală nemaipomenită.
După *Halifax,* Harry Markel era stăpân pe *Alert.* Nimeni nu va putea bănui ce se petrecuse, nimeni nu va putea denunţa crima comisă într-unul din porturile cele mai frecventate, la intrarea golfului Cork, unde se aflau numeroase vase care fac legătura între Europa şi America.
Acum răufăcătorii nu se mai temeau de poliţia engleză. Ea nu se va duce să-i caute la bordul lui *Alert.* Erau liberi să-şi continue fărădelegile în depărtatele regiuni ale Pacificului. În câteva ore vor fi trecut de canalul Saint George.

Este adevărat că atunci când vor sosi elevii de la *Antilian School,* pentru a se îmbarca pe *Alert,* a doua zi dimineaţa, nava nu va mai fi la cheu şi-o vor căuta în zadar în golful Cork sau în portul Queenstown. Şi când se va constata această dispariţie, ce fel de explicaţie se va găsi ?

Ce ipoteze le vor trece prin gând?... Căpitanul Paxton şi echipajul său au fost oare forţaţi să plece, fără să-şi aştepte pasagerii ? Din ce cauză ?... Nu timpul rău obligase vasul să părăsească Farmar... Briza din larg abia se făcea simţită în apropierea golfului... Corăbiile cu pânze erau imobilizate din lipsa vântului... Doar câteva nave cu aburi putuseră să intre şi să iasă în ultimele 48 de ore... Încă în ajun, *Alert* fusese văzut în acest loc şi să presupui că în timpul nopţii a fost abordat, că a pierit într-o ciocnire fără să rămână o epavă, părea de neînchipuit.

Era deci de prevăzut că adevărul nu va ieşi prea curând la lumină, ba poate chiar niciodată, afară de cazul când vreun cadavru regăsit pe ţărm nu va dezvălui misterul îngrozitorului masacru.

Dar era important pentru Harry Markel să părăsească repede locul de ancorare din ansa Farmar, ca *Alert* să nu mai fie acolo în zorii zilei. Dacă împrejurările îl vor favoriza, la ieşirea din canalul Saint George, în loc să apuce în direcţia sud-vest spre Antile, *Alert* va merge spre sud. Harry Markel va avea grijă să nu fie văzut de pe uscat şi să se îndepărteze de drumurile maritime străbătute de obicei de navele care coboară spre Ecuator. În aceste condiţii, avansul câştigat va împiedica găsirea vasului, în cazul când va fi trimisă o vedetă în căutarea sa. Nimic, dealtfel, nu va da de bănuit lipsa căpitanului Paxton şi a echipajului său de la bordul corăbiei tocmite de doamna Kethlen Seymour. Cauzele care au făcut-o să iasă în larg nu vor putea fi cunoscute, şi cel mai bun lucru pentru a afla ceva va fi să se aştepte câteva zile, cel puţin.

În felul acesta, Harry Markel avea toate şansele de partea lui. Cei nouă oameni ai săi îi vor ajunge pentru a manevra nava cu uşurinţă. Erau, cum se ştie, marinari foarte pricepuţi şi aveau o încredere absolută şi justificată în căpitanul lor.

Astfel, toate se potriveau să asigure succesul acţiunii. Când, după câteva zile, corabia nu se va mai ivi în golful Cork, autorităţile vor fi convinse că, după ce ieşise în larg dintr-o pricină necunoscută, a pierit împreună cu echipajul în plin Atlantic. Niciodată nu i-ar veni nimănui în gând că evadaţii din închisoarea de la Queenstown au pus mâna pe navă. Poliţia va continua să ancheteze şi va cerceta şi împrejurimile oraşului. Districtul va fi supus unei supravegheri foarte minuţioase. Se va da alarma prin sate. Pe scurt, nu se va ivi nici o îndoială că această bandă de răufăcători va fi capturată în scurt timp.

E drept că ceea ce avea să agraveze situaţia era că împrejurările nu îngăduiau ridicarea imediată a ancorei.

În adevăr, vremea rămăsese aceeaşi şi nici nu părea că se va schimba curând. Tot timpul burniţa deasă continua să cadă din tavanul jos al cerului. Norii păreau să coboare până la suprafaţa apei. Din când în când, sclipirile farului de la intrarea golfului nu se mai zăreau deloc, în acest întuneric deplin, nici un vapor cu aburi n-ar încerca să intre sau să iasă din golf. Risca să eşueze, deoarece nu putea să vadă luminile de pe coastă şi de pe canalul Saint George.

Cât despre corăbiile cu pânze, ele rămăseseră probabil imobilizate la câteva mile în larg.

Dealtfel, marea era ca oglinda. Apele golfului abia-abia se încreţeau sub acţiunea mareei care urca. Pe bordajul lui *Alert* se auzea un clipocit uşor. Iar barca se legăna leneş la capătul parâmei.

— Nu e vânt nici cât să mişte o frunză! exclamă John Carpenter, înjurând de mama focului.

Trebuia deci lăsat la o parte gândul unei eventuale plecări. Pânzele inerte ar fi atârnat de-a lungul catargelor şi nava, dusă de flux, ar fi derivat de-a curmezişul golfului până în portul Queenstown. În general, când mareea începe să se facă simţită, apele din larg aduc puţină briză, şi, chiar dacă suflă în direcţie contrară, Harry Markel ar fi încercat să iasă. Şeful echipajului cunoştea destul de bine aceste locuri pentru a nu compromite mersul navei şi, odată afară, *Alert* putea să se ţină pe poziţie până a se folosi de primele adieri ale vântului.

De câteva ori John Carpenter se căţără în arboradă. Poate că golfuleţul, adăpostit de faleze înalte, oprea vântul. Dar nu, sus, girueta marelui catarg rămânea nemişcată.

Cu toate acestea, nu orice speranţă era pierdută, chiar dacă vântul nu începea să bată înaintea zorilor. Era abia ora zece noaptea. După miezul nopţii, mareea va schimba direcţia curentului. În acel moment, profitând de reflux, Harry Markel nu va încerca să iasă în larg? Ajutat de bărci în care vor vâsli toţi oamenii, *Alert,* remorcat, va reuşi oare să părăsească golful? Fără îndoială că Harry Markel şi John Carpenter s-au gândit la această soluţie. Dar ce se va întâmpla dacă nava se va imobiliza? Când pasagerii nu vor mai găsi vasul, ei se vor înapoia în port... Se va afla că *Alert* a plecat... Va fi căutat în golf... Şi în cazul când căpitănia portului ar trimite o şalupă cu aburi pentru a-l ajunge dincolo de Roche-Point, în ce primejdie s-ar găsi atunci Harry Markel şi banda sa?... Nava lor imobilizată ar fi recunoscută, abordată, cercetată. Ar însemna arestarea pe loc... Iar poliţia ar afla de drama sângeroasă care costase viaţa căpitanului Paxton şi a echipajului său!

După cum se vede, pericolul de a pleca era mare, deoarece n-aveau siguranţa că *Alert* poate ţine cursul; dar să rămână în golfuleţul Farmar era tot atât de primejdios. În această perioadă a anului lipsa de vânt se prelungeşte câteodată mai multe zile.

În orice caz, trebuia luată o hotărâre.

Dacă vântul nu începea să bată în timpul nopţii, dacă orice plecare era imposibilă, Harry Markel şi ai săi vor trebui oare să părăsească nava, să ia barca, să ajungă în fundul golfuleţului, să cutreiere câmpiile cu speranţa de a scăpa de cercetările poliţiei şi după lovitura nereuşită să încerce alta?... Poate, după ce se vor fi refugiat în vreo văgăună a litoralului în timpul zilei, să aştepte briza şi, la căderea nopţii, să se întoarcă la bord ?... Dar dacă pasagerii, în dimineaţa următoare, vor găsi nava părăsită, atunci se vor întoarce la Queenstown. Şi se vor trimite imediat oameni pentru a pune mâna pe *Alert* şi a-l aduce în port.

Harry Markel, şeful echipajului şi Corty se sfătuiau ce să facă, în timp ce ceilalţi se adunaseră pe punte.

— Blestemată briză!... repeta John Carpener. Ai prea multă când nu vrei şi nu destulă când ai nevoie!

— Şi dacă fluxul nu aduce vânt, spuse Corty, acesta nu va bate nici dinspre uscat, odată cu refluxul...

— Şi barca va sosi mâine dimineaţă cu pasagerii!... exclamă şeful echipajului. Trebuie să-i aşteptăm?

— Cine ştie, John?...

— La urma urmelor, zise John Carpenter, nu sunt decât vreo zece... după cum scria în ziar... nişte băieţi cu profesorul lor!... Am ştiut să scăpăm de echipajul de pe *Alert* şi vom şti tot aşa de bine să...

Corty clătină din cap, nu pentru că l-ar fi dezaprobat pe John Carpenter, dar crezu că trebuie să-l prevină:

— Ceea ce a fost uşor noaptea va fi mai puţin uşor ziua... Şi apoi, aceşti pasageri vor fi aduşi de oameni din port care-l cunosc poate pe căpitanul Paxton! Ce să le răspunzi când vor întreba de ce nu se află la bord?...

— Li se va spune că a plecat pe uscat, replică şeful echipajului... Băieţii se vor îmbarca... barca lor se va întoarce la Queenstown... şi... atunci...

Era limpede că pe ţărmul pustiu, în momentul când nu se va zări nici o navă în golf, bandiţii i-ar omorî cu uşurinţă pe pasageri. Nu vor da înapoi de la o nouă crimă... Domnul Patterson şi tinerii săi însoţitori vor fi masacraţi fără a avea timp să se apere, cum se întâmplase şi cu oamenii de pe *Alert.*

După obiceiul său, Harry Markel îi lăsă pe ceilalţi să vorbească. Chibzuia ce era de făcut în această situaţie atât de primejdioasă, care-l punea în imposibilitate să iasă în larg. Nu va ezita; dar poate că ar fi bine să aştepte noaptea următoare... încă douăzeci de ore... Şi apoi, exista o gravă complicaţie: în cazul când căpitanul Paxton era cunoscut de unul din ei, cum s-ar putea explica absenţa lui în chiar ziua, s-ar putea spune chiar la ora, când *Alert* trebuia să plece? Nu.

Cel mai bine era ca timpul să-i permită să înalţe pânzele şi să se îndepărteze în timpul nopţii, cu vreo douăzeci de mile spre sudul Irlandei. Avea într-adevăr un mare ghinion că nu o putea lua din loc, pentru a se sustrage urmăririi.

În definitiv, poate trebuia numai să aibă răbdare. Încă nu era unsprezece. O modificare a condiţiilor atmosferice nu se va produce oare înaintea zorilor? Da, poate, cu toate că Harry Markel şi aceşti oameni ai mării, obişnuiţi să cunoască timpul, nu întrevedeau nici un semn favorabil. Negura persistentă îi îngrijora pe drept cuvânt. Ea indica o atmosferă lipsită de orice electricitate, una din acele «vremi putrede», cum spun marinarii, de la care nu este nimic de sperat şi care poate dura mai multe zile.

Oricum, pentru moment, singurul lucru pe care-l puteau face era să aştepte, şi asta fu tot ce spuse Harry Markel. La timpul potrivit va decide dacă e bine sau nu să părăsească nava şi să se refugieze într-un loc oarecare pe ţărmul ansei Farmar, cu scopul de a fugi peste câmpuri. În tot cazul, bandiţii se vor aproviziona cu alimente, după ce vor fura din sertarul căpitanului şi din bagajele mateloţilor toţi banii pe care-i vor găsi. Vor îmbrăca hainele aflate în

postul echipajului — ţinută mai puţin suspectă decât cea actuală a evadaţilor din Queenstown. Astfel, având bani şi hrană, cine ştie dacă nu vor reuşi să-i înşele pe poliţiştii care-i urmăreau şi să se îmbarce în vreun port al Irlandei, pentru a se pune la adăpost într-o altă regiune de pe continent?

Deci mai aveau timp cinci-şase ore înainte de a lua o hotărâre. Harry Markel şi banda sa, urmăriţi de agenţi, ajunseseră rupţi de oboseală la bordul lui *Alert*. Totodată erau şi morţi de foame. Aşa că, imediat ce deveniră stăpâni pe navă, prima lor grijă fu să-şi procure ceva de mâncare.

Cel în mod normal însărcinat cu această treabă era Ranyah Cogh. El aprinse un felinar, cercetă bucătăria, apoi cambuza situată sub careu, la care ajungeai printr-un tambuchi. Dealtfel, cala fiind aprovizionată din belşug, în vederea unei călătorii dus şi întors, ar fi rezistat şi până în mările Pacificului.

Ranyah Cogh găsi tot ce avea nevoie pentru a potoli foamea tuturor ca şi setea lor, căci rachiul, whiskyul şi ginul nu lipseau.

După ce se ospătară, Harry Markel, care luase parte la masă, dădu ordin lui John Carpenter şi celorlalţi să-şi schimbe hainele, punând costumele marinarilor ale căror cadavre zăceau pe punte. Apoi vor merge să doarmă pe undeva, urmând să fie treziţi dacă vor trebui să înalţe pânzele şi să ridice ancora.

Cât despre Harry Markel, el nu se gândea la odihnă. Ceea ce-i părea urgent era să consulte hârtiile de bord unde, fără îndoială, va putea găsi anumite informaţii. Intră deci în cabina căpitanului, aprinse lampa, deschise sertarele cu cheile luate din buzunarele nenorocitului Paxton; apoi, după ce scoase diverse hârtii, se aşeză în faţa mesei, păstrând sângele rece de care dăduse de atâtea ori dovadă în cursul vieţii sale aventuroase.

Aceste hârtii, cum e lesne de înţeles, erau în perfectă ordine, deoarece plecarea urma să se facă a doua zi. Cercetând registrul echipajului, Harry Markel putu să se convingă că toţi mateloţii fuseseră prezenţi când atacase nava. Nu era deci de temut ca unii din ei, aflaţi la corvoadă sau în permisie la Queenstown, să revină la bord. Echipajul fusese masacrat până la ultimul om.

Harry Markel, verificând registrele, constată de asemenea că, în ceea ce priveşte carnea conservată, legumele uscate, pesmeţii, sărăturile, făina etc., vasul era aprovizionat pentru cel puţin 3 luni de navigaţie. Cât despre suma de bani pe care o conţinea casa de fier a cabinei, ea se ridica la 600 de lire.

Acum, Harry Markel se gândi că trebuie să cunoască drumurile făcute de căpitanul Paxton cu *Alert*. În adevăr, era important ca nava să nu fie dusă în porturile în care făcuse escale şi unde comandantul putea fi cunoscut. Cu voinţa lui de a prevedea totul, Harry Markel nu era omul care să nu fie de o extremă prudenţă.

Cercetarea registrelor îl puse la curent cu ce dorea să afle. *Alert* era o navă de 3 ani, construită la Birkenhead, pe şantierele Simpson & Co. Nu făcuse până acum decât două călătorii în India, cu destinaţia Bombay, Ceylon şi Calcutta, de unde se întorsese direct la Liverpool, portul său de origine. Cum nu fusese niciodată în mările Pacificului, Harry Markel putea fi complet liniştit din acest punct de vedere. La nevoie avea să treacă acolo drept căpitanul Paxton.

Dealtfel, din călătoriile anterioare ale căpitanului, relatate în jurnalul de bord, reieşea că nu fusese niciodată în Antile. Doamna Kethlen Seymour îl alesese pentru a-i duce pe elevii bursieri de la *Antilian School* şi *Alert* fusese închiriat pentru asta la recomandarea făcută de un corespondent stabilit la Liverpool şi care garanta atât pentru navă cât şi pentru căpitan.

La douăsprezece şi jumătate noaptea, Harry Markel, ieşind din cabină, se urcă pe dunetă unde-l întâlni pe John Carpenter.

— Tot nici o adiere? Întrebă el.

— Tot, răspunse şeful echipajului, şi nici un semn ca timpul să se schimbe.

În adevăr, aceeaşi burniţă căzând din norii groşi, nemişcaţi de la un orizont la altul, acelaşi întuneric pe suprafaţa golfului şi mereu aceeaşi linişte pe care nu o întrerupea nici măcar cel mai uşor clipocit al curentului. Era în perioada mareelor de sfârşit şi început de pătrar de lună, care sunt foarte slabe în această epocă a anului. Fluxul se propagă cu încetineală prin cheile înguste până la Cork şi nu urcă decât două mile pe fluviul Lee.

Or, în această noapte, marea trebuia să rămână staţionară până la trei dimineaţa şi abia atunci va putea fi simţit refluxul.

Desigur că John Carpenter avea destule motive să blesteme ghinionul. Cu mareea în scădere, oricât de slabă ar fi fost briza şi din orice direcţie ar fi bătut, *Alert* ar fi putut ridica pânzele, înconjura limba de pământ a golfuleţului Farmar şi intra în strâmtoare. Apoi, executând o mică înaintare, s-ar fi găsit înainte de răsăritul soarelui în largul golfului Cork... Dar nu! El sta pe loc, ancorat, nemişcat ca o geamandură sau un corp mort şi nu era nici o speranţă de a putea pleca în asemenea condiţii!... Deci trebuiau să aştepte, stăpânindu-şi cu greutate nerăbdarea, şi slabă nădejde ca situaţia să se schimbe când soarele se va revărsa pe înălţimile ansei Farmar.

Două ore trecură. Nici Harry Markel, nici John Carpenter, nici Corty nu se gândiseră să se odihnească o singură clipă, în timp ce ceilalţi dormeau în cea mai mare parte, întinşi pe lângă bastingaj. Aspectul cerului nu se schimba deloc. Norii rămâneau nemişcaţi. Dacă din când în când se simţea o boare de vânt din larg, ea înceta imediat şi nimic nu arăta că briza trebuia să înceapă, fie dinspre mare, fie dinspre uscat.

La ora trei şi douăzeci şi şapte, când primele luciri ale soarelui începeau să albească zarea la răsărit, barca de la capătul parâmei, împinsă de reflux, izbi coca lui *Alert,* care nu întârzie să se rotească pe ancoră şi prezentă pupa spre larg.

Puteau încă spera ca marea în scădere să aducă puţin vânt din nord-vest, ceea ce ar fi permis navei să pornească şi să intre în canalul Saint George; dar această speranţă se spulberă curând. Noaptea se sfârşea fără să existe vreo posibilitate de a ridica ancora. Acum trebuiau să vadă cum să scape de cadavrele de pe punte. Înainte, John Carpenter voia să se asigure dacă un vârtej nu-i va opri în mijlocul ansei Farmar. Împreună cu Corty, coborî în barcă şi urmări curentul care mergea către limba de pământ ce separă Farmar de golf, deoarece refluxul antrena apele în această direcţie.

Barca reveni, se aşeză de-a lungul bordului în dreptul arborelui mare şi pe rând fură depuse în ea corpurile mateloţilor. Apoi, pentru mai multă prevedere,

le transportară în cealaltă parte a capului, unde curentul nu putea să le arunce pe plajă. Aici John Carpenter şi Corty le aruncară unul după altul în acea apă liniştită, al cărei clipocit abia se auzea. Cadavrele se scufundară mai întâi, apoi reveniră la suprafaţă şi, prinse de reflux, fură duse să se piardă în larg, în adâncurile mării.

VII

CORABIA CU TREI CATARGE, *ALERT*

Alert, corabie cu trei catarge, de 450 de tone, construită, cum s-a mai spus, pe şantierele Birkenhead, căptuşită şi asamblată cu aramă, înregistrată cu numărul unu la Biroul Veritas, arborând pavilionul britanic, se pregătea să facă a treia sa călătorie.

După ce, la primele două traversări, trecuse Atlanticul, ocolise sudul Africii şi străbătuse Oceanul Indian, de data aceasta urma să ia direcţia sud-vest cu destinaţia Antile, pe contul doamnei Kethlen Seymour. *Alert,* ţinând bine la drum şi manevrând uşor velele, poseda calităţi remarcabile de clipper de mare viteză, în orice împrejurare, şi nu avea nevoie de mai mult de trei săptămâni ca să străbată distanţa care desparte Irlanda de Antile, dacă imobilizările din cauza lipsei de vânt nu-i vor prilejui întârzieri.

De la prima sa călătorie, *Alert* l-a avut comandant pe căpitanul Paxton, secund pe locotenentul Davis şi un echipaj de nouă oameni, suficient să manevreze o corabie de acest tonaj. După a doua traversare de la Liverpool la Calcutta, acest echipaj nu suferise nici o schimbare, având aceiaşi ofiţeri şi aceiaşi mateloţi. Cei ce lucraseră pe navă până atunci aveau să lucreze şi în timpul acestei călătorii din Europa în America. O încredere absolută trebuia acordată căpitanului Paxton, excelent marinar, conştiincios şi prevăzător, despre care doamna Kethlen Seymour primise cele mai bune referinţe. Tinerii pasageri şi mentorul lor ar fi găsit la bordul lui *Alert,* în vederea acestei destinaţii, tot confortul şi de asemenea toată siguranţa pe care o puteau dori familiile lor. Drumul dus şi întors urma să se facă în timpul sezonului favorabil, şi absenţa celor nouă elevi ai şcolii *Antilian* nu putea dura mai mult de două luni şi jumătate.

Din nenorocire, *Alert* nu mai era sub comanda căpitanului Paxton. Echipajul fusese masacrat în golfuleţul Farmar, unde era ancorată nava. Iar corabia se găsea în mâinile piraţilor de pe *Halifax.* În zorii zilei, Harry Markel şi John Carpenter examinară în amănunţime nava pe care o stăpâneau. Din prima ochire îşi dădură seama de calităţile ei navale: zvelteţea formelor, excelentul traseu al liniei sale de plutire, supleţea provei, degajarea pupei, înălţimea catargelor, larga încrucişare a vergilor, pescajul adânc care-i permitea o mare suprafaţă de velă. Era sigur că pe un vânt slab chiar, dacă ar fi plecat in ajun la

ora nouă, ar fi trecut canalul Saint George în timpul nopţii şi dis-de-dimineaţă ar fi ajuns la vreo treizeci de mile de coastele Irlandei.

Când se făcu ziuă, cerul era acoperit de un plafon de nori joşi, sau mai degrabă de ceţuri, pe care puţin vânt le-ar fi risipit în câteva minute. Negurile şi apa se confundau între ele la o distanţă mai mică de trei cabluri de *Alert.* În lipsa vântului, această ceaţă umedă se va topi oare când soarele va bate mai tare? Era îndoielnic. Dealtfel, plecarea fiind imposibilă, Harry Markel era mulţumit că ceaţa făcea nava invizibilă acolo unde era ancorată.

Dar nu rămase astfel. Spre ora şapte, şi fără să se fi simţit vreo suflare de vânt nici dinspre uscat, nici dinspre larg, negurile începură să se risipească sub influenţa razelor solare, ceea ce anunţa o zi călduroasă, pe care vântul nu o va răcori. Curând golful se desprinse din ceaţă.

La două mile de Farmar apăru toată priveliştea portului Queenstown, iar mai departe se zăreau şi primele case ale oraşului. În faţa portului se vedeau ancorate ici, colo, numeroase corăbii, care din cauza lipsei vântului se găseau în imposibilitate de a ieşi în larg. Atâta timp cât *Alert* era pierdut în negură, Harry Markel şi tovarăşii săi nu erau expuşi la nici o primejdie rămânând la bord. Dar când începură să se risipească ceţurile, nu era mai prudent să debarce şi să se refugieze pe uscat ? Într-o oră sau două nu vor trebui să primească pe pasagerii lui *Alert,* de vreme ce, după informaţiile din ajun, călătorii ajunseseră la Queenstown? Va mai fi timp, când vor debarca pe malul ansei Farmar, să mai poată fugi pe uscat?

John Carpenter, Corty şi ceilalţi se strânseră, în acest moment, în jurul lui Harry Markel, aşteptând doar un ordin pentru a îmbarca proviziile în barcă. Cu ajutorul vâslelor ar fi ajuns în scurt timp la plaja din fundul golfuleţului.

Dar la întrebarea pusă de şeful de echipaj, Harry Markel se mulţumi să răspundă:

— Suntem la bord şi rămânem aici.

Oamenii, având încredere în el, tăcură mâlc. Fără îndoială, Harry Markel avea motivele lui să vorbească în felul acesta.

Între timp, golful se animă puţin. În lipsa corăbiilor, câteva vaporaşe cu aburi se pregăteau să ridice ancora. Cinci sau şase şalupe navigau de la o navă la alta, intrau în port sau ieşeau, lăsând în urma lor o lungă dâră de spumă. Nici una din ele nu se îndrepta însă spre golfuleţul Farmar. Deci nu era nimic de temut pentru *Alert.*

Către ora opt însă trebuiră să fie cu ochii în patru. Un vas pătrunsese în golf şi se îndreptă către intrarea în Farmar, apoi o luă la dreapta ca şi cum ar fi căutat un loc de ancorare, nu departe de *Alert.* Nava avea oare intenţia să arunce ancora în această parte, în loc să se ducă spre debarcaderele din Queenstown? Şi era numai o oprire de câteva ore, sau va sta câteva zile? Desigur că ambarcaţiunile din port nu vor întârzia s-o acosteze şi acest du-te-vino ar fi putut avea urmări supărătoare pentru Harry Markel şi banda sa.

Vasul cu pricina, sub pavilion britanic, era unul din acele mari cargoboturi care, după ce transportase cărbuni în coloniile engleze, revenea încărcat cu grâu sau nichel.

Între timp, după ce trecuse de capul golfuleţului, nu mai înainta decât cu o viteză mică. Harry Markel se întreba dacă se va opri sau dacă va manevra pentru a intra în Farmar.

Concordia, căci i se distingea bine numele, evident că nu voia să ajungă, în linie dreaptă, în portul Queenstown. Din contră, se apropie de *Alert* şi se opri când distanţa până la el ajunsese de o sută de metri. Totuşi nimic nu arăta că ar face pregătiri să arunce ancora în acest loc. Ce voia căpitanul de pe *Concordia?* De ce făcea aceste manevre? ...Îl recunoscuse oare pe *Alert* sau îi citise numele pe tabla de la pupa corăbiei? Avusese oare relaţii cu căpitanul Paxton şi voia să ia contact cu el? Avea să coboare oare una din bărcile sale şi să vină la bordul corăbiei?

Nu este greu de înţeles cât de îngrijoraţi erau Harry Markel, John Carpenter, Corty şi complicii lor. Desigur că ar fi fost mai bine dacă ar fi părăsit nava în timpul nopţii, de vreme ce nu putuseră să iasă în larg, şi să se răspândească prin câmpii, spre a ajunge într-un colţ al districtului mai sigur decât împrejurimile Queenstown-ului, unde agenţii poliţiei trebuiau să fie în urmărirea evadaţilor.

Acum era prea târziu.

Totuşi, Harry Markel, ferindu-se să se arate pe dunetă, stătea în uşa careului în aşa fel încât să fie ascuns de balustradă.

În acest moment, *Alert* fu chemat în aceşti termeni de unul din mateloţii *Concordiei:*

— Hei! Careva de pe *Alert!*.. Căpitanul este la bord?

La această întrebare, Harry Markel nu se grăbi să răspundă. Nu încăpea nici o îndoială că era căutat căpitanul Paxton de care *Concordia* avea nevoie.

Dar aproape imediat o a doua întrebare fu lansată de portavoce:

— Cine comandă pe *Alert ?*

Era evident că nu cunoşteau decât numele corăbiei şi nu ştiau cine o comandă.

Deci, într-o anumită măsură, Harry Markel putea fi liniştit. Apoi, deoarece o tăcere prea îndelungată putea să pară suspectă, întrebă şi el la rândul său, după ce se urcă pe dunetă:

— Cine comandă pe *Concordia ?*

— Căpitanul James Brown! răspunse chiar căpitanul, care se afla pe pasarelă şi putea fi recunoscut după uniformă.

— Ce doreşte căpitanul James Brown?... întrebă Harry Markel.

— Ştiţi cumva dacă nichelul este în creştere sau în scădere la Cork?

— Spuneţi că-i în scădere şi va pleca... sugeră Corty.

— În scădere, răspunse Harry Markel.

— Cu cât?

— Trei şilingi şi şase pence... suflă Corty.

— Trei şilingi şi şase pence... repetă Harry Markel.

— Atunci... nu este nimic de făcut aici, răspunse James Brown. Mulţumesc, căpitane.

— La dispoziţia dumneavoastră!

— N-aveţi nici un comision pentru Liverpool ?

— Nu.

— Călătorie bună lui *Alert!*

— Călătorie bună *Concordiei!*

După ce James Brown obţinu aceste informaţii — vă daţi seama cât te puteai bizui pe ele — *Concordia* manevră pentru a ieşi din ansa Farmar. Cum ajunse dincolo de cap, mări viteza şi luă direcţia Liverpool, spre nord-est.

În acest moment, John Carpenter făcu această observaţie:

— Drept mulţumire că l-am informat atât de exact despre cursul nichelului, căpitanul *Concordiei* ar fi putut cel puţin să ne remorcheze şi să ne scoată din acest golf blestemat!

Dealtfel, chiar dacă ar fi început să bată vântul, era prea târziu pentru a le fi de folos. Acum se iscase o mare mişcare între Queenstown şi strâmtoare. Bărci de pescari se încrucişau, şi câteva din ele se pregăteau să întindă plasele în spatele limbii de pământ, la câteva cabluri distanţă de navă. Astfel că Harry Markel şi ceilalţi bandiţi nu se arătară, din precauţie, pe punte. De fapt, dacă *Alert* ar fi plecat înainte de sosirea pasagerilor, care erau aşteptaţi dintr-o oră într-alta, această plecare neaşteptată ar fi părut suspectă. Cel mai bun lucru era să nu iasă din golfuleţ înainte de lăsarea nopţii, admiţând că acest lucru ar fi fost posibil.

După cum se vede, situaţia era dintre cele mai îngrijorătoare: se apropia momentul când mentorul grupului de bursieri şi tinerii săi tovarăşi de călătorie se vor îndrepta spre bordul lui *Alert.*

Nu trebuie uitat că plecarea era fixată pentru 30 iunie de către doamna Kethlen Seymour, în acord cu directorul şcolii *Antilian.* Şi era ziua de 30 iunie. Domnul Patterson, debarcat în seara din ajun, nu va voi să piardă nici o clipă. Ca om pe cât de meticulos pe atâta de punctual, nu-şi va permite nici măcar să viziteze Cork sau Queenstown, cu toate că nu cunoştea nici unul din aceste două oraşe. După o noapte în care se va fi odihnit de oboseala traversării, se va scula, va trezi pe toată lumea, va merge în port unde i se va arăta locul unde *Alert* este ancorat, şi o singură ambarcaţiune va fi suficientă să-i ducă acolo.

Desigur că Harry Markel se gândea la toate acestea, cu toate că nu ştia ce fel de om era domnul Patterson. Având grijă să nu apară pe dunetă, de teamă să nu fie zărit de pescari, supraveghea totuşi cu atenţie golful Cork. Prin hubloul din spate al careului, Corty şi el, cu luneta la ochi, urmăreau orice mişcare în port, unde desluşeau perfect cheiurile şi casele care se aflau la două mile distanţă. Cerul se înseninase complet. Soarele se înălţa pe zarea senină de unde alungase ultimele ceţuri. Dar nici o urmă de vânt, nici măcar în larg, şi semnalele semafoarelor indicau o mare foarte liniştită.

— Hotărât lucru, exclamă John Carpenter, ca închisoare era preferabilă cea din Queenstown! Cel puţin de-acolo am putut evada... În timp ce de aici...

— Aşteaptă, îi răspunse Harry Markel.

Puţin înainte de ora zece şi jumătate, Corty apăru în uşa dunetei şi zise:

— Cred că am zărit o barcă cu vreo zece persoane, care tocmai a plecat din port...

— Trebuie să fie pasagerii! exclamă şeful echipajului.

Harry Markel şi dânsul intrară îndată în careu şi priviră cu luneta barca semnalată de Corty.

Curând nu mai era nici o îndoială că această ambarcaţiune se îndrepta spre *Alert,* ajutată fiind de curentul mareei în scădere. Era condusa de doi mateloţi şi un al treilea se afla la cârmă. În mijloc şi în spate şedeau zece persoane, printre care se observa un anumit număr de colete şi valize. Fără doar şi poate, erau pasagerii lui *Alert,* care veneau să urce la bord. Sosise momentul decisiv care putea nărui tot ce pusese la cale Harry Markel!

Situaţia depindea de eventualitatea ca domnul Patterson sau unul dintre tineri să-l fi cunoscut pe căpitanul Paxton. Părea prea puţin probabil, însă, şi pe acest lucru s-a bizuit Harry Markel pentru punerea în aplicare a planului său. Dar nu s-ar fi putut ca marinarii din port care conduceau barca să-l fi cunoscut pe comandantul lui *Alert?* Şi ce vor spune aceştia când el, Harry Markel, se va prezenta în locul lui Paxton?...

Trebuia, totuşi, să se ţină seama că *Alert* venea pentru prima oară să facă escală în portul Queenstown sau, mai bine-zis, în golful Cork. Căpitanul său va fi coborât pe uscat pentru a îndeplini formalităţile impuse oricărei nave la sosirea şi la plecarea ei, nu-ncăpea îndoială. Dar se putea admite, fără a te iluziona prea mult, că marinarii bărcii nu s-au întâlnit cu el la Queenstown.

— În orice caz, zise John Carpenter, terminând discuţia avută cu ceilalţi bandiţi în această privinţă, să nu-i lăsăm pe marinari să urce la bord...

— Aşa e mai prudent... zise Corty. Vom da noi o mână de ajutor, la urcarea bagajelor...

— Fiecare la postul său, comandă Harry Markel.

Şi, înainte de toate, luă măsura de precauţie de a face să dispară barca pe care o furaseră în ajun pentru a veni la golfuleţul Farmar. Ambarcaţiunile de pe *Alert* vor fi suficiente pentru ei, dacă trebuiau să fugă. Cu câteva lovituri de topor sparseră barca şi o scufundară.

Apoi Corty merse în faţă, gata să arunce o parâmă, îndată ce ambarcaţiunea se va apropia.

— Să fim curajoşi, îi spuse John Carpenter lui Harry Markel, trebuie să facem faţă primejdiei...

— Am mai trecut noi prin primejdii... şi vom mai avea de înfruntat şi altele, John!

— Şi am scăpat totdeauna cu bine, Harry!... La urma urmelor, nu poţi fi spânzurat de două ori... E adevărat că este prea mult şi o singură dată!

Între timp, ambarcaţiunea se apropia, ţinându-se la mică distanţă de ţărm, în aşa fel încât să intre în Farmar prin partea dinăuntru a limbii de pământ care îl apăra. Se găsea acum la o depărtare de circa o sută de stânjeni. Se puteau distinge bine feţele pasagerilor.

Situaţia avea să se decidă în câteva momente. Dacă lucrurile se vor desfăşura cum dorea şi spera Harry Markel, dacă dispariţia căpitanului Paxton nu va fi constatată, va acţiona după împrejurări. După ce îi va primi pe bursierii doamnei Kethlen Seymour aşa cum se cuvenea, cum ar fi făcut-o căpitanul lui *Alert,* îi va instala, fără ca lor să le vină în minte să părăsească bordul.

În adevăr, văzând că, în lipsa vântului, corabia nu va putea ridica ancora, poate că domnul Patterson şi tinerii elevi vor cere să fie duşi înapoi la Queenstown. Probabil că nu avuseseră timp să viziteze nici zona industrială,

nici cartierul maritim şi, de vreme ce aveau răgaz, era posibil ca ei să facă o asemenea propunere.

Aceasta ar fi constituit o adevărată primejdie, care trebuia evitată. Căci, după ce-şi va lăsa pasagerii la bord, barca se va întoarce în port şi va trebui ca una din ambarcaţiunile lui *Alert* să-i ducă înapoi, ambarcaţiune pe care se vor găsi doi sau trei oameni ai lui Harry Markel.

Or, nu era de temut ca agenţii poliţiei, care cercetaseră fără rezultat tavernele din cartier, să-şi continue cercetările pe străzi şi pe cheuri?... Dacă unul din evadaţi era recunoscut, totul ar fi fost descoperit... O şalupă cu aburi ar pleca imediat în golfuleţul Farnur cu o patrulă de poliţişti, agenţii ar pune mâna pe *Alert* şi toată banda ar recădea în mâinile lor...

De aceea, când pasagerii vor fi la bord, nu li se va mai permite să debarce, chiar dacă întârzierea plecării s-ar prelungi cu câteva zile. Dealtfel, chiar în noaptea care vine, cine ştie dacă Harry Markel nu va reuşi să scape de ei, cum a scăpat de căpitanul Paxton şi de echipajul său?...

Harry Markel dădu apoi ultimele dispoziţii. Oamenii săi nu trebuiau să uite că nu mai erau piraţii de pe *Halifax* sau evadaţii din închisoarea de la Queenstown... că erau acum marinarii de pe *Alert,* cel puţin pentru această zi. Vor trebui să se controleze, să nu scoată nici un cuvânt imprudent, să aibă aerul unor marinari cinstiţi, să aibă «ţinută» cum a spus John Carpenter, să facă onoare generoasei doamne Kethlen Seymour!... Toţi înţeleseră bine rolul ce-l aveau de jucat. În aşteptare şi până-n momentul când ambarcaţiunea avea să plece înapoi, li se dădu ordin să se arate la faţă cât mai puţin posibil... Trebuiau să rămână în postul echipajului... Şeful de echipaj şi Corty vor face faţă singuri la îmbarcarea bagajelor şi instalarea pasagerilor.

Cât despre gustarea de dimineaţă, ea avea să fie servită în careul ofiţerilor — o gustare bună, pe care o furniza cambuza lui *Alert.* Asta era treaba lui Ranyah Cogh şi el îşi propuse să-i uimească pe toţi prin talentele lui culinare.

Sosise momentul să se poarte cum ar fi făcut-o căpitanul Paxton şi echipajul său. Barca se afla la numai câţiva stânjeni, şi cum nu se putea ca nimeni să nu fie pe punte pentru a-i primi pe pasageri, Harry Markel se îndreptă spre scara de frânghie de la tribord.

E de la sine înţeles că îmbrăcase uniforma nefericitului căpitan şi că toţi însoţitorii săi purtau hainele găsite în postul echipajului. *Alert* fu chemat de către marinarii ambarcaţiunii şi Corty aruncă o parâmă care fu agăţată cu cangea, apoi adusă spre prova. Tony Renault şi Magnus Anders, căţărându-se primii pe scara de frânghie, săriră pe punte. Camarazii lor îi urmară. Apoi fu rândul domnului Horatio Patterson, pe care John Carpenter îl ajută foarte respectuos să treacă parapetul.

Începură imediat şi transbordarea bagajelor, mici valize uşoare şi care nu cereau sforţări; totul se făcu în câteva clipe.

Marinarii din barcă nu urcară, aşadar, la bord. Plătiţi de domnul Patterson de la care primiră şi un bacşiş bun, ei întoarseră şi luară drumul înapoi spre port.

În acest moment, mentorul, corect ca întotdeauna, se înclină întrebând:

— Căpitanul Paxton?...

— Eu sunt, domnule, răspunse Harry Markel. Domnul Patterson salută din nou plin de politeţe şi adăugă:

— Căpitane Paxton, am onoarea să vă prezint pe elevii de la *Antilian School* şi să vă exprim asigurarea deplinei mele consideraţiuni şi cele mai respectuoase omagii...

— Semnat Horatio Patterson, murmură la urechea lui Louis Clodion mucalitul Tony Renault, care salută împreună cu toţi camarazii săi pe căpitanul navei *Alert*.

VIII

LA BORD

Drumul domnului Patterson şi al elevilor de la *Antilian School* se făcuse în bune condiţiuni. Îi interesaseră cele mai mici întâmplări din cursul călătoriei. Un adevărat stol de păsări scăpate din colivie — păsări perfect domesticite, însă, şi care trebuiau să se întoarcă! Şi toate acestea nu erau decât începutul.

Desigur că aceşti tineri nu erau la prima lor călătorie cu trenul sau cu vaporul. Toţi trecuseră chiar şi Oceanul Atlantic, când au sosit în Europa, venind din Antile. Dar a spune că marea nu mai avea secrete pentru ei, asta nu! Dealtfel, abia îşi mai aminteau de acea traversare. Cel mai în vârstă dintre ei avea cel mult vreo zece ani când pusese piciorul pe pământul Angliei. Călătoria la bordul lui *Alert* va fi deci ceva nou. Cât despre mentor, era pentru prima oară când se aventura pe întinderea perfidului element, spre marea lui satisfacţie. *Hoc erat in votis*[1], repeta el, la 1800 de ani după Horaţiu.

Coborând din tren la Bristol, micul grup luase la cinci dimineaţa pachebotul care efectua serviciul regulat între Anglia şi Irlanda, pe o distanţă de circa 200 de mile.

Aceste pacheboturi sunt nave elegante, bine amenajate, rapide, ajungând să parcurgă 17 mile pe oră. Timpul era frumos. Se simţea numai o briză uşoară. De obicei, intrarea în canalul Saint George, imediat după ce depăşeai Milford Haven şi capurile Ţării Galilor, este anevoioasă. E adevărat că asta însemna aproape jumătatea drumului, dar pasagerii aveau de suferit de obicei încă o jumătate de zi. De data aceasta ei se simţeau ca într-o plimbare cu iahtul pe apele liniştite ale lacului Lomond sau Katrine în ţara lui Rob Roy, în plină Scoţie.

Domnul Horatio Patterson nu suferise de rău de mare pe canalul Saint George şi avea cele mai bune speranţe şi pentru viitor. Ascultându-l, dealtfel, reieşea că un om bine clădit, prudent şi energic n-avea de ce să se teamă de răul de mare.

— Este o chestiune de voinţă, repeta el, şi nu altceva!

---

[1] Hoc erat in votis — aceasta mi-era dorinţa.

—Căpitanul Paxton?

În plină formă atât trupeşte cât şi sufleteşte, mentorul şi laureaţii sosiră în portul Queenstown. Era vădit că nu vor avea timp să viziteze acest oraş şi nici Cork, metropola lui.

Cum era de înţeles, toţi simţeau cea mai vie dorinţă să se găsească la bordul lui *Alert,* să pună piciorul pe această corabie închiriată anume pentru ei — mai bine-zis un iaht de agrement — să-şi ia în primire cabina, să se plimbe pe punte, la prova sau la pupa, să intre în relaţii cu căpitanul Paxton şi echipajul său, să ia prima masă în careu, să asiste la toate manevrele unei plecări la care vor da şi ei o mână de ajutor, dacă acest lucru va fi necesar. Nu era deci cazul să se plimbe pe străzile Queenstown-ului şi dacă *Alert* ar fi fost ancorat în port, domnul Patterson şi tinerii săi însoţitori s-ar fi îmbarcat imediat. Dar era târziu, aproape ora nouă seara. Deci plecarea spre golfuleţul Farmar fu hotărâtă pentru a doua zi.

Avură o mică decepţie, căci toţi sperau să petreacă prima noapte la bord, înghesuiţi în paturile lor suprapuse, «ca nişte sertare ale unui scrin», cum zicea Tony Renault — şi ce plăcere este să dormi în fundul acestor sertare!

Dar trebuiră să amâne îmbarcarea pentru a doua zi.

Totuşi, chiar în aceeaşi seară, Louis Clodion şi John Howard îşi dădură întâlnire cu un marinar din port, care le promise să-i ducă cu barca sa la locul unde era ancorat *Alert.* La întrebările ce i le puseră, el indică punctul unde se afla Farmar aproape de intrarea în golful Cork, la o distanţă de circa două mile. Dacă ar fi vrut, puteau fi duşi acolo chiar de la sosirea lor şi cei mai nerăbdători se arătară gata să accepte această propunere. O plimbare nocturnă prin golf pe acest timp călduros şi liniştit nu putea fi decât foarte plăcută.

Domnul Patterson nu-şi dădu însă consimţământul. Nu va fi târziu dacă se vor prezenta mâine la căpitanul Paxton, deoarece plecarea era fixată pentru 30 iunie. E foarte probabil ca laureaţii să nu fie aşteptaţi înainte de această dată. Şi apoi, se lăsa noaptea. Orologiile din Queenstown bătuseră de zece... Nu încăpea nici o îndoială că la această oră căpitanul Paxton şi echipajul său se culcaseră... La ce bun să-i trezească?

— Ei, exclamă Tony Renault, dacă am fi la bord, poate că *Alert* ar ridica ancora chiar în noaptea aceasta!

— Ce vorbeşti, tinere? Spuse marinarul. E imposibil să plece acum, şi cine ştie dacă această acalmie nu va mai dura câteva zile...

— Credeţi aşa ceva, domnule marinar? Întrebă domnul Patterson.

— E de temut...

— Ei bine, în acest caz, spuse domnul Patterson, ar fi poate mai bine să ne instalăm într-un hotel din Cork sau din Queenstown, până în momentul când un vânt prielnic va umfla pânzele.

— O, domnule Patterson... domnule Patterson!... exclamară Magnus Anders şi alţi câţiva, neputându-şi stăpâni un gest de decepţie.

— Cu toate acestea... scumpi elevi...

Se iscară discuţii şi rezultatul fu că hotărâră să meargă la hotel pentru a petrece noaptea şi că în zorii zilei, când mareea este în scădere, ambarcaţiunea reţinută va transporta pasagerii în golfuleţul Farmar.

Dealtfel, domnul Patterson îşi făcu o socoteală foarte normală pentru un contabil: instalându-se la bord, cheltuielile de hotel ar fi evitate şi asta însemna ceva. În plus, nimic nu-i putea împiedica să se întoarcă la Queenstown şi la Cork, dacă plecarea trebuia să întârzie câteva zile din cauza lipsei de vânt.

Domnul Patterson şi laureaţii se duseră la un hotel de pe cheu. Se culcară şi dormiră tun, iar a doua zi, după micul dejun alcătuit din ceai cu sandvişuri, se urcară în barcă pentru a ajunge la bordul lui *Alert.*

N-aţi uitat că ceţurile se risipiseră. Astfel că, imediat ce barca s-a depărtat cu o milă, ansa Farmar apăru după ocolirea unei limbi de pământ care o mărginea la nord.

— *Alert!* exclamă Tony Renault, arătând spre singura corabie care era ancorată acolo.

— Da... tinere domn, *Alert...* răspunse stăpânul bărcii. O navă frumoasă, vă asigur!

— Cunoaşteţi pe căpitanul Paxton? Întrebă Louis Clodion.

— Nu-l cunosc deloc, căci a coborât rar pe uscat. Dar trece drept un excelent marinar şi are un echipaj bun sub ordinele sale.

— Ce frumoasă corabie cu trei catarge! exclamă Tony Renault, a cărui admiraţie era cu totul împărtăşită şi de colegul său Magnus Anders.

— E un adevărat iaht! zise Roger Hinsdale, măgulit că doamna Kethlen Seymour pusese această navă superbă la dispoziţia lor.

Un sfert de oră mai târziu, barca se afla lângă corabie în josul scării de la tribord.

După cum se ştie, aşa cum fusese stabilit, patronul cu cei doi oameni ai săi rămăseseră în ambarcaţiunea care-şi reluă imediat drumul spre port.

Se ştie de asemenea în ce condiţii fuseseră făcute prezentările şi cum Harry Markel îi primise pe călători sub numele căpitanului Paxton.

După aceasta, John Carpenter, în calitate de şef al echipajului, îşi oferi serviciile şi propuse pasagerilor să-i conducă la cabinele lor.

Între timp, domnul Patterson se simţi obligat să facă noi complimente căpitanului. O felicită pe doamna Kethlen Seymour că încredinţase soarta grupului de tineri excursionişti unui comandant atât de distins, cu o reputaţie excelentă în lumea maritimă. Fără îndoială că, încercând să intre în universul lui Tetis, ei se expuneau la anumite primejdii... Dar, cu căpitanul Paxton, pe o navă atât de bună ca *Alert,* cu un echipaj atât de experimentat, se puteau înfrunta furiile lui Neptun...

Harry Markel se arătă rece şi nepăsător în faţa acestui val de aprecieri. Se mulţumi să răspundă că el şi oamenii săi vor face tot ce se poate pentru ca pasagerii să fie pe deplin satisfăcuţi în timpul acestei călătorii.

Şi acum, se punea problema să se viziteze nava, «din fundul calei până în vârful catargelor» cum spunea Tony Renault.

Nu era de mirare că acest lucru îi interesa în cel mai înalt grad pe tinerii pasageri. Nu era această navă casa lor, oraşul plutitor care le fusese hărăzit pentru o durată de trei luni?... Nu era ea ca o parte din *Antilian School,* unde vor locui în tot timpul acestei călătorii?

În primul rând merseră în careul de sub dunetă, unde aveau să mănânce cu toţii, cu masa de ruliu în mijloc, bănci cu spătarul mobil, lămpi cu suspensie articulată, diversele unelte agăţate de arborele artimon, care străbătea masa, spiraiul cu gratii pe unde pătrundea lumina de afară, cu oficiul în care farfurii, sticle şi alte obiecte erau ferite de ruliu şi tangaj.

Apoi de fiecare parte se deschideau cabinele pasagerilor, cu cuşetele şi toaletele lor, cu micul lor dulap, luminate de un hublou de sticlă lenticulară, aflat în peretele dunetei. În aceste cabine vor fi grupaţi bursierii: în partea stângă, Hubert Perkins şi John Howard în prima cabină, Roger Hinsdale singur în a doua, Louis Clodion şi Tony Renault în a treia; la dreapta, Niels Harboe şi Axel Wickborn în a patra, în a cincea Albertus Leuwen şi în a şasea Magnus Anders. Cât despre cabina rezervată domnului Horatio Patterson, care se afla alături de cabina căpitanului, lângă intrarea în careu, în dreapta, ea dădea spre partea din faţă a dunetei şi era ceva mai spaţioasă decât ale tinerilor săi însoţitori... La nevoie el se putea considera secundul lui *Alert* şi ar fi avut dreptul să poarte două galoane pe mânecile redingotei. După cum se vede, dispoziţiile doamnei Kethlen Seymour n-au omis nimic din ceea ce putea să asigure confortul şi igiena tinerilor «antilieni». E adevărat că nu se găsea nici un medic la bord, dar nu era de prevăzut vreo boală sau un accident grav în timpul traversării. Mentorul va şti să înlăture imprudenţele ce le-ar putea face cei mai îndrăzneţi din grup. Totuşi, farmacia lui *Alert* era bine aprovizionată cu medicamente de uz curent. Şi apoi, în caz de timp nefavorabil, vânt şi furtuni, pasagerii se vor putea îmbrăca în haine de marinar. Nici şepcile, nici mantalele şi pantalonii de piele cernită nu lipseau din fiecare cabină.

Nu era de mirare că Tony Renault si alţi câţiva voiră să se «marinărească» din clipa sosirii lor la bord. În ceea ce-l priveşte pe domnul Horatio Patterson, credincios cilindrului său şi redingotei negre cu cravată albă, ar fi socotit nedemn de caracterul şi responsabilitatea sa să îmbrace bluza de marinar şi şapca tradiţională. Dealtfel, nu era cazul, pe acest timp calm şi pe apele nemişcate ale golfului Cork, când corabia nu era legănată nici măcar de unduirea hulei, să schimbe ceva din obiceiurile sale. Dacă doamna Patterson s-ar fi aflat lângă el, nici n-ar fi crezut că a părăsit apartamentul său de la *Antilian School*. Şi poate că n-ar fi văzut altă diferenţă între ansa Farmar şi Oxford Street, decât că trecătorii erau într-un număr mai mic.

După ce vizitară careul şi după ce-şi depuseră valizele fiecare în cabina sa, elevii începură inspectarea navei, conduşi de John Carpenter care răspundea la toate întrebările pe care i le puneau, în special, Tony Renault şi Magnus Anders. Pe dunetă, timona şi locurile echipajului fură privite cu mare atenţie şi fără îndoială că aceşti viitori marinari aveau mâncărimi la mână ca să ia bara, s-o îndrepte spre nord-nord-est un sfert est, sau spre sud-sud-vest o optime sud. Întorşi pe punte, tinerii o străbătură, examinând cele două bărci suspendate pe macarale mici şi iola înălţată în spate, la pupa. Înaintea primului arbore, trinchetul, era bucătăria în care se pregătea masa de prânz sub supravegherea lui Ranyah Cogh, care fu felicitat de domnul Horatio Patterson pentru frumuseţea sa de tip african. În sfârşit, postul echipajului, ai cărui oameni nu inspirară nici o neîncredere, teuga, cabestanul, una din ancore, aflată la

deschizătura tribordului, cea de la babord fiind cufundată în apă, toate reţinură atenţia acestor tineri curioşi. Rămânea acum de vizitat cala pentru a termina cu explorarea navei.

Nu trebuie să surprindă pe nimeni că domnul Patterson nu se hazarda să-i urmeze pe elevii săi în adâncurile întunecate ale navei, în adevăr, nu existau scări, ci numai nişte crestături într-o placă de metal, unde trebuia să bagi piciorul. El nu se aventură, aşa cum nu se aventură nici să urce şarturile care duc la gabie, pe vergile marelui catarg ori pe arborele mic — trinchetul. Dar tinerii coborâră repede în interiorul lui *Alert,* acolo unde încărcătura era înlocuită de lingouri de fontă care asigurau stabilitatea navei. Cala fu străbătută de la prova, unde comunica printr-o scară cu postul echipajului, până la pupa, unde un perete metalic etanş o separa de cambuza aflată sub dunetă. Se găseau acolo pânze, parâme, piese de schimb din lemn, pentru arboradă, şi de asemenea un anumit număr de lăzi cu conserve, butoaie cu vin, butoaie cu rachiu şi saci cu făină. În adevăr, *Alert* era aprovizionat ca şi cum trebuia să facă înconjurul lumii.

După ce terminară vizitarea, toţi urcară şi veniră pe dunetă să-l întâlnească pe mentorul lor, care era împreună cu căpitanul. Amândoi discutau de unele şi de altele, domnul Patterson cu limbuţia sa obişnuită, şi Harry Markel care se mulţumea să răspundă în puţine cuvinte. Un marinar cumsecade, fără îndoială, dar prea puţin comunicativ.

Atunci Tony Renault începu să se învârtească în jurul barei, să examineze habitaclul în care se găsea compasul, să pună mâna pe timonă, s-o mişte într-un sens sau altul, ca un timonier, apoi zise: Domnule căpitan... ne veţi permite... din când în când, să conducem puţin... când va fi timp frumos...

— Ei... zise mentorul, nu ştiu dacă acest lucru ar fi prudent...

— Fiţi liniştit, domnule Patterson, nu vom scufunda corabia! declară Tony Renault.

Harry Markel se mărgini să încuviinţeze din cap.

La ce se gândea?... Se strecurase oare în sufletul său puţină milă, văzându-i pe aceşti tineri atât de fericiţi, atât de bucuroşi de a se fi îmbarcat la bordul lui *Alert?* Nu! Şi în noaptea următoare nu va cruţa pe nici unul.

În acest moment sună clopotul de la prova. Unul din mateloţi bătu cele patru lovituri pentru ora 11.

— Ne cheamă la masă, zise Louis Clodion.

— Ei bine, o vom onora!... răspunse domnul Horatio Patterson. Mi-e o foame de lup...

— De lup de mare... spuse Tony Renault.

— *Lupus maritimus,* traduse domnul Patterson.

Era în adevăr ora mesei pe care Harry Markel se scuză că nu putea s-o prezideze, având obiceiul, zise el, să mănânce în cabina sa.

Prinzul era servit în careu şi fiecare găsi un loc în jurul mesei. Ouăle, carnea rece, peştele proaspăt, pesmeţii şi ceaiul, totul fu apreciat ca excelent. Dealtfel, aceste stomacuri tinere, înfometate de plimbarea lor matinală, nu s-ar fi arătat în nici un caz prea pretenţioase, dar trebuie să mărturisim că domnul Patterson mâncă de două ori mai mult decât la cantina de la *Antilian School.*

După prânz, toţi îl regăsiră pe dunetă pe Harry Markel.

Şi după cum se înţeleseseră, Louis Clodion i se adresă:

— Domnule căpitan, credeţi că veţi putea porni curând?...

— Îndată ce va începe să bată vântul, răspunse Harry Markel, care prevăzuse scopul acestei întrebări, ceea ce se poate întâmpla dintr-un moment în altul.

— Şi dacă vântul este potrivnic? Spuse domnul Horatio Patterson.

— Aceasta nu va împiedica plecarea şi mersul navei. Ceea ce ne trebuie este briza, ori de unde ar sufla...

— Da!... exclamă Tony Renault.

— Cât mai repede, adăugă Magnus Anders.

— Aşa cum spuneţi, domnilor... replică Harry Markel.

Şi, în realitate, exista o privelişte mai frumoasă decât cea a unei nave cu pânzele umflate de vânt?

— În fine, domnule căpitan, întrebă Niels Harboe, este vreo speranţă ca briza să înceapă să bată?

— În această după-amiază? Adăugă John Howard.

— Sper, răspunse Harry Markel. Calmul durează de aproape şaizeci de ore şi desigur că va înceta.

— Domnule căpitan, întrebă Roger Hinsdale, am vrea să ştim dacă există vreo şansă ca *Alert* să plece astăzi?...

— Vă repet, domnilor, că n-aş fi deloc mirat, căci barometrul scade puţin; totuşi, n-aş putea să fiu sigur...

— În acest caz, zise Louis Clodion, poate că am putea să coborâm pe uscat ca să petrecem acolo această după-masă?

— Da... da, repetară împreună toţi camarazii săi.

Or, tocmai aceasta era o propunere cu care Harry Markel nu era de acord. Sub nici o formă nu va trimite pe nimeni pe uscat, nici dintre pasageri şi nici din echipaj. Însemna să agraveze o situaţie şi aşa periculoasă. Şi atunci interveni şi domnul Patterson să sprijine cererea prin câteva citate foarte oportune. Nici tinerii săi tovarăşi, nici el nu cunoşteau Cork-ul... sau Queenstown-ul... Nu putuseră în ajun să viziteze aceste două oraşe... Se spunea că împrejurimile sunt foarte interesante, în special orăşelul Blarney, apoi castelul având o piatră, se spune, care îi ceartă pentru totdeauna cu adevărul pe cei ce-şi apropie de ea buzele.

Cum este de înţeles, toţi îl sprijiniră pe domnul Patterson. Într-o jumătate de oră, una din bărcile lui *Alert,* cu doi oameni, i-ar fi putut duce în port şi ei promiteau că vor fi înapoi înainte de căderea serii.

— Cum vedeţi, domnule căpitan, zise domnul Patterson, vă rugăm cu toţii.

— Aş fi bucuros să pot consimţi, răspunse pe un ton cam aspru Harry Markel. Dar nu pot... Suntem în ziua fixată pentru plecare... Oricât de puţin vânt ar fi şi, dacă trebuie, numai cu mareea care va scădea, sper să pot ieşi din golful Cork...

— Totuşi, remarcă Louis Clodion, dacă nu vom putea naviga, odată ieşiţi din golf?

— Vom arunca ancora lângă uscat pentru a evita fluxul, şi cel puţin *Alert* va fi părăsit Farmar... Dacă începe să bată vântul, ceea ce cred, îl vom întâmpina pe mare mai bine decât în golfuleţ, care este prea adăpostit.

Aceste argumente erau destul de plauzibile şi, în definitiv, trebuia să te bizui pe căpitan.

— Vă rog deci, domnilor, adăugă el, să renunţaţi la planul vostru de a merge pe uscat... Am putea risca să pierdem o maree.

— E în regulă, domnule căpitan, răspunse domnul Patterson, nu vom mai insista.

Tinerii se resemnară curând. Dealtfel, cel puţin doi dintre ei nu ţineau prea mult să meargă. Erau, cum aţi ghicit probabil, Magnus Anders şi Tony Renault. Bucuria de a fi la bord le ajungea. Odată îmbarcaţi pe *Alert,* ei erau mulţumiţi să nu mai debarce decât într-un port din Antile. Şi-apoi, dacă briza ar începe în timp ce colegii lor vizitează Cork sau Queenstown, corabia ar fi împiedicată să plece, pentru că pasagerii nu s-au înapoiat pe navă. Şi cine ştie dacă o întârziere mai mare n-ar compromite călătoria?... Şi ce-ar spune doamna Kethlen Seymour?... Şi ce-ar gândi directorul şcolii *Antilian?...* Şi ce responsabilitate ar fi pentru mentor — care, dealtfel, a înţeles toată gravitatea acestei argumentări...

Problema era rezolvată: vor rămâne la bord. Apoi, în discuţia care se prelungi, şi la care Harry Markel nu putu refuza să ia parte, se vorbi despre călătorie.

Roger Hinsdale întrebă dacă *Alert* mai făcuse drumul din Anglia în Antile.

— Nu, domnule, răspunse Harry Markel. Nava noastră n-a făcut până acum decât două călătorii în Mările Indiei.

— Dar dumneavoastră, domnule căpitan, întrebă Hubert Perkins, cunoaşteţi Antilele?

— Nu le cunosc.

— Atunci, spuse domnul Patterson, este posibil ca un marinar să meargă fără greş într-un loc unde nu a fost niciodată?..

— Şi încă cum! exclamă Tony Renault. Cu ochii închişi...

— Nu, răspunse Harry Markel, cu ochii deschişi, determinând poziţia, consultând hărţile şi găsind direcţia...

— Şi vom vedea toate acestea? Întrebă Magnus Anders.

— Totul, dar cu condiţia să fim pe mare şi nu să lâncezim în fundul unui golf!

Louis Clodion şi colegii săi se resemnară. Dealtfel, dacă aveau să petreacă o zi întreagă pe bordul lui *Alert,* fără a avea permisiunea de a coborî, nu însemna că această zi li se va părea lungă. Nu! Nici măcar nu le trecea prin minte să fie conduşi pe plajele din jur — ceea ce Harry Markel ar fi îngăduit fără îndoială, căci nu putea rezulta nici un pericol pentru el. Să te aşezi pe băncile dunetei, să te legeni în balansoare, să te plimbi pe punte, să urci la gabie sau să stai lângă cârmă, acestea nu erau de-ajuns să-ţi umple toată după-amiaza fără să te plictiseşti nici un moment?

Şi apoi, cu toate că golful Cork era liniştit, totuşi nu era lipsit de oarecare mişcare. Activitatea portului Queenstown nu se întrerupsese numai pentru că

briza se îndărătnicea să nu apară. Astfel că binoclurile tinerilor elevi şi luneta impresionantă — de două picioare şi patru degete — a domnului Horatio Patterson funcţionau fără încetare. Nu trebuia pierdut nimic din acel du-te-vino al ambarcaţiunilor care pescuiau în golf, al şalupelor cu aburi care făceau de serviciu pe litoral, al remorcherelor care trăgeau corăbii, grăbite să iasă din port, al transatlanticelor sau altor nave care, zi de zi, vin şi pleacă, în număr mare, în golful Cork.

Dealtfel, după masa de la ora cinci, tot atât de bună ca şi cea de la prânz, şi pentru care mentorul îl felicită călduros, pe drept cuvânt, pe Ranyah Cogh, când pasagerii urcară pe dunetă, Harry Markel îi anunţă că începuse să se facă simţită briza care bătea dinspre uscat. Foarte probabil, dacă va mai continua să bată încă o oră, că se va decide să plece. Vă închipuiţi cum fu primită această ştire!

În adevăr, spre nord-est apăreau nori care permiteau să se creadă într-o schimbare a vremii. Fără îndoială că ei se iveau dinspre uscat şi ar fi fost mai bine ca să vină dinspre larg. Dar, în sfârşit, *Alert* putea să părăsească locul unde era acostat şi, odată ajuns dincolo de Roche-Pointe, se va acţiona după împrejurări.

— Toată lumea pe punte, comandă Harry Markel, şi fiţi gata pentru ridicarea ancorei.

Câţiva oameni veniră la vinciul ancorei, împreună cu tinerii care voiră să le dea o mână de ajutor. Între timp, pânzele fură întinse şi vergile ridicate. Apoi se ridică ancora şi corabia cu trei catarge prinse vântul în vela foc, în pânzele triunghiulare, în gabiere, în pânzele pătrate, în brigantină şi astfel, în câteva minute, înconjură capul Farmar.

Şi, la ultimele ştiri, ziarele de seară anunţară că nava *Alert,* cu căpitan Paxton, având la bord pe laureaţii concursului de la *Antilian School,* pornise pe ocean cu destinaţia Antile.

IX

APROAPE DE USCAT

Era aproape şapte când *Alert* ieşi din golful Cork, lăsând în stânga sa capul Roche-Pointe. Ţărmul districtului Cork rămânea la câteva mile spre vest.

Înainte de a privi către această vastă întindere de mare fără limite, pasagerii contemplară malurile înalte, pe jumătate în umbră, ale coastei meridionale a Irlandei. Instalaţi pe dunetă, a cărei prelată fusese strânsă pentru noapte, ei priveau peisajul nu fără oarecare emoţie, atât de naturală la vârsta lor.

Nu-şi mai aminteau decât vag traversările făcute în trecut, când sosiseră din Antile în Europa. Şi imaginaţia lor vie era aţâţată, gândind la lunga călătorie care-i aducea din nou pe meleagurile natale, în capul lor se îmbulzeau aceste cuvinte magice: excursii, explorări, aventuri, descoperiri, care aparţin

vocabularului călătorilor. Povestirile pe care le citiseră, mai ales în ultimele zile petrecute la *Antilian School,* le reveneau în minte. Şi câte cărţi de călătorii au parcurs pe nerăsuflate, când încă nu cunoşteau ţinta lui *Alert!* Câte atlasuri şi hărţi n-au răsfoit!!...

Trebuie deci să ne dăm seama de starea de spirit a acestor tineri înflăcăraţi, cu închipuirea supraîncărcată de dorinţe şi nădejdi. Iar acum, cu toate că ţelul călătoriei le era cunoscut, călătorie simplă şi uşoară, dealtfel, ei rămâneau totuşi sub impresia lecturilor făcute. Urmăreau pe descoperitori în expediţiile lor îndepărtate, cucereau teritorii noi şi arborau steagul ţării lor în aceste locuri! Ei erau Cristofor Columb în America, Vasco da Gama în India, Magellan în Ţara de Foc, Jacques Cartier în Canada, James Cook în insulele Pacificului, Dumont d'Urville în Noua Zeelandă şi în ţinuturile antarctice, Livingston şi Stanley în Africa, Hudson Pary şi James Ross în regiunile Polului Nord!... Repetau împreună cu Chateaubriand că globul terestru este prea mic, de vreme ce i se făcuse înconjurul, şi regretau că această lume nu avea decât cinci părţi şi nu o duzină!... Ei se vedeau departe... Departe... Cu toate că *Alert* nu era decât la începutul traversării şi încă în apele engleze!...

Pe de altă parte, era adevărat că fiecare din ei ar fi fost fericit, în momentul când părăseau Europa, să salute ţara sa pentru ultima oară; Louis Clodion şi Tony Renault — Franţa, Niels Harboe şi Axel Wickborn — Danemarca, Albertus Leuwen — Olanda, Magnus Anders — Suedia, dar era cu neputinţă. Numai Roger Hinsdale, John Howard, Hubert Perkins vor avea satisfacţia de a trimite un ultim salut Irlandei.

Şi începând de mâine, după ce vor fi străbătut canalul Saint George, nu vor mai întâlni nici un continent înainte de sosirea lor în Mările Americii.

Dealtfel, cum se va vedea, va trece un anumit timp până când vor fi dispărut în zare coastele britanice.

În adevăr, briza care se ridicase permisese lui *Alert* să părăsească ansa Farmar, unde era acostat. Dar, aşa cum era de temut, acest vânt venit dinspre uscat, fără putere şi durată, se stingea la câteva mile distanţă în larg.

Pentru a lua direcţia spre Antile, la ieşirea din canalul Saint George, *Alert* trebuia să se îndrepte spre sud-vest, ceea ce desigur ar fi făcut căpitanul Paxton.

Şi dacă ar fi putut înainta vreo sută de mile, poate că ar fi găsit în larg un vânt mai bun. Dar aceasta nu era intenţia lui Harry Markel: drumul ce-l va lua la ieşirea din canal va fi spre sud.

În plus, ceea ce ar fi înlesnit mârşavele sale planuri ar fi fost să se depărteze cât mai mult de coastă, în timpul nopţii, ca să nu mai fie lângă numeroasele nave care o frecventau şi a celor pe care lipsa de vânt le imobiliza.

Or, marea era complet calmă. Nici o cută la suprafaţa ei, nici un clipocit la ţărm sau în coastele navei. Marea Irlandei îşi vărsa liniştită apele în Oceanul Atlantic.

Din această cauză şi *Alert* era tot aşa de nemişcat, ca şi cum ar fi fost între malurile unui lac sau ale unui râu. Nu se simţea la bord nici cel mai uşor ruliu, din cauza adăpostului format de ţărm. Domnul Horatio Patterson se felicita la

gândul că va avea timp să se obişnuiască şi să înceapă să se poarte ca un adevărat marinar.

Pasagerii priveau această stare de lucruri cu răbdare şi, dealtfel, ce mijloc ar fi avut s-o schimbe? Dar câte griji pentru Harry Markel şi echipajul său din cauza acestei apropieri de ţărm! Se temeau tot timpul ca o navă militară să nu ancoreze la deschiderea canalului Saint George, cu ordinul de a cerceta toate navele care ar ieşi din golful Cork.

La această îngrijorare se adăuga şi furia echipajului. Harry Markel se întreba dacă va reuşi s-o stăpânească. Corty şi ceilalţi aveau nişte mutre care până la urmă îi puteau speria pe pasageri.

John Carpenter şi cu dânsul încercau zadarnic să-i mai liniştească. Nu s-ar fi putut explica o asemenea enervare din cauza timpului nefavorabil. Dacă această întârziere era neplăcută, ea trebuia să fie mai ales pentru domnul Patterson şi tinerii săi însoţitori şi nu pentru nişte marinari obişnuiţi să rămână indiferenţi la capriciile mării.

Harry Markel şi John Carpenter discutau umblând pe puntea navei şi în cele din urmă Carpenter zise:

— Harry, noaptea va sosi şi ceea ce am făcut în ansa Farmar, scăpând de oamenii de pe *Alert,* este oare imposibil să facem la una sau două mile depărtare de coastă?... Îmi pare că acest lucru era mult mai riscant în golful Cork...

— Uiţi, John, răspunse Harry Markel, că nu am putut proceda altfel, căci trebuia să punem cu orice preţ stăpânire pe corabie.

— Ei bine, Harry, când pasagerii vor fi adormiţi în cabină, cine ne-ar putea opri să terminăm cu ei?

— Într-adevăr, cine ne-ar putea împiedica, John?

— Da, răspunse John Carpenter. S-au îmbarcat... *Alert* este în afara golfului... Îmi închipui că nimeni nu va voi să-i viziteze aici...

— Nimeni? Replică Harry Markel. Din Queenstown, când semafoarele vor anunţa că nava este imobilizată din lipsa vântului, eşti sigur că nişte prieteni nu vor veni să le spună un ultim adio?... Şi ce se va întâmpla dacă nu vor mai fi găsiţi la bord?...

— Mărturiseşte, Harry, că este destul de improbabil! Improbabil, desigur, dar posibil, în fond! Dacă şi a doua zi *Alert* ar mai fi aproape de ţărm, n-ar putea veni până la el vreo ambarcaţiune de agrement?... Cu toate acestea, oamenii lui Harry Markel nu păreau să fie convinşi de asemenea argumente. Şi noaptea nu se va termina fără să ducă la deznodământul acestei groaznice drame.

Seara se lăsa şi răcoarea mai odihnea lumea de pe urma căldurilor unei zile toride. După ora opt soarele va dispare sub un orizont fără nori şi nimic nu făcea să se spere la o modificare în starea atmosferică.

Tinerii pasageri se aflau pe dunetă, foarte puţin grăbiţi să coboare în careu. Imediat ce le ură bună seara, domnul Patterson se duse în cabină şi se pregăti cu grijă de culcare. După ce se dezbrăcă metodic, îşi puse pe cap o scufie de mătase şi se întinse în cuşetă. Apoi, ultimul său gând înainte de a adormi fu acesta:

«Minunata doamnă Patterson! Ultima mea măsură de prevedere i-a făcut destul rău!... Dar trebuia să procedez ca un om înţelept şi totul va fi reparat la întoarcere!»

Între timp, dacă liniştea mării era la fel de profundă ca a atmosferei, *Alert* resimţea acţiunea curenţilor, foarte pronunţaţi la intrarea canalului Saint George. Fluxul care venea din larg tindea să-l apropie de ţărm. În afară de faptul că Harry Markel putea să se teamă să nu fie aruncat pe coastă dacă nu-şi imobiliza nava, n-ar fi vrut pentru nimic în lume să fie dus spre nord, până-n marea Irlandei. Pe de altă parte, dacă *Alert* ar fi eşuat pe litoral, cu toate că salvarea n-ar fi fost atât de grea pe o vreme atât de calmă, ce situaţie periculoasă s-ar fi creat pentru aceşti evadaţi, obligaţi să coboare pe uscat, atunci când poliţia făcea cercetări în împrejurimile Cork-ului şi Queenstown-ului!

Dealtfel, numeroase nave se aflau în jurul lui *Alert* — cel puţin o sută — corăbii care nu puteau să ajungă în port. Aşa se găseau în acea seară, aşa se vor găsi, fără îndoială, şi mâine, cea mai mare parte ancorate în aşteptarea mareei de noapte.

La ora zece nava nu mai era decât la o jumătate de milă de coastă. Derivase puţin spre vest, până aproape de Robert's-Cove.

Harry Markel hotărî că nu mai trebuie să aştepte cu aruncarea ancorei şi-şi chemă oamenii. Când Louis Clodion, Roger Hinsdale şi ceilalţi îl auziră, se grăbiră să părăsească duneta.

— Vreţi să ancoraţi, domnule căpitan Paxton? Întrebă Tony Renault.

— Imediat, răspunse Harry Markel. Fluxul devine puternic. Suntem prea aproape de uscat... Şi mi-e teamă să nu eşuăm.

— Deci, întrebă Roger Hinsdale, nu există nici o şansă ca să bată briza?

— Nici una.

— Începe să devină supărător, spuse Niels Harboe.

— Foarte supărător.

— În timpul mareei înalte este posibil ca vântul să înceapă să bată, zise Magnus Anders.

— Atunci vom fi gata să profităm, căci *Alert* va fi ancorat cu o singură ancoră, răspunse Harry Markel.

— În acest caz ne veţi preveni, domnule căpitan, pentru ca să vă dăm o mână de ajutor la plecare? Întrebă Tony Renault.

— Vă promit.

— Da!... Veţi fi treziţi la timp! murmură ironic John Carpenter. Dispoziţiile pentru ancorare fură luate la un sfert de milă de coastă, care se curba printr-un cap îndepărtat spre vest.

Ancora de la babord odată aruncată şi lanţul întins, *Alert* prezenta pupa spre litoral. Această operaţiune terminată, pasagerii se întoarseră în cabine unde nu întârziară să cadă într-un somn adânc.

Acum, ce avea să facă Harry Markel?... Se va supune dorinţelor echipajului? Masacrul se va săvârşi chiar în noaptea aceasta?... Prudenţa nu-i va impune să aştepte condiţii mai favorabile?

Desigur, căci *Alert,* în loc să fie izolat în paraginile de la Robert's-Cove, cum fusese la Farmar, se găsea acum în mijlocul numeroaselor corăbii, imobilizate la intrarea vestică a canalului Saint George. Cele mai multe, ca şi *Alert,* ancoraseră pentru a rezista fluxului care le împingea spre coastă. Erau chiar două-trei care se opriseră în apropiere, la cel mult jumătate cablu distanţă. În felul acesta, cum să te încumeţi să arunci pasagerii peste bord?... Cu toate că era uşor să-i surprinzi în somn, puteai fi oare sigur că nu se vor apăra, că nu vor striga după ajutor, că strigătele lor nu vor fi auzite de oameni care făceau de cart pe celelalte nave?

Acestea toate, Harry Markel — nu fără greutate — le băgă în cap lui John Carpenter, Corty şi celorlalţi ticăloşi, grăbiţi să termine, şi trebuiră cu toţii să fie în cele din urmă de acord. Dacă *Alert* ar fi fost la patru sau cinci mile depărtare în larg, nu încăpea nici o îndoială că această noapte ar fi fost ultima pentru Horatio Patterson şi tinerii laureaţi de la *Antilian School.*

A doua zi, de la ora cinci, Louis Clodion, Roger Hinsdale şi colegii lor mergeau încolo şi încoace pe dunetă, în timp ce, mai puţin nerăbdător şi vioi, domnul Patterson continua să se lăfăiască în cuşeta lui.

Nici Harry Markel, nici şeful de echipaj nu se sculaseră încă. Discuţia între ei se prelungise până noaptea târziu. Pândeau să vină briza, care nu bătea nici dinspre uscat, nici dinspre larg. Dacă ar fi avut ceva vânt pentru a umfla cât de cât pânzele de sus, n-ar fi şovăit să ridice ancora, şi, cu grijă să nu-i trezească pe cei care dormeau, s-ar fi depărtat de flotila care-i înconjura. Dar la ora patru dimineaţa, marea fiind joasă şi fluxul gata să înceapă, trebuiră să renunţe la orice speranţă de a se depărta de Robert's-Cove. Astfel,ei se-ntoarseră, unul în cabina sa sub dunetă şi celălalt într-a lui, aproape de postul echipajului, pentru a se odihni câteva ore. Tinerii nu întâlniră la pupa decât pe Corty, în timp ce alţi doi oameni erau de cart la prova. Ei îi adresară întrebarea pe care era normal s-o pună:

— Timpul?...

— Prea frumos.

— Şi vântul?

— Nici cât să stingi o lumânare!

Tocmai atunci soarele se înălţa la orizont, în dreptul canalului Saint George, într-o ceaţă de vapori calzi. Negurile se risipiră aproape imediat şi marea străluci sub primele raze ale zorilor.

La ora şapte, Harry Markel, deschizând uşa cabinei, îl întâlni pe domnul Patterson care ieşea din a lui. Dintr-o parte se auzi un «bună dimineaţa» amabil, iar din cealaltă se răspunse cu o simplă înclinare a capului. Mentorul se urcă pe dunetă, unde găsi pe toată lumea.

— Ei bine, tineri laureaţi, declamă el, oare azi prova noastră va despica nerăbdătoare, imensitatea lichidă?...

— Mă tem că mai pierdem încă o zi, domnule Patterson, răspunse Roger Hinsdale, arătând marea calmă pe care o hulă uşoară abia o mişca.

— Atunci, când va sosi seara, aş putea să exclam ca şi Titus: *«Diem perdidi»*[1]...

— Fără îndoială, replică Louis Clodion; dar aceasta însemna pentru Titus că nu putuse face binele, pe când pentru noi, că nu vom putea pleca!

În acest moment, Harry Markel şi John Carpenter, discutând la prova, fură întrerupţi de Corty, care le spuse şoptind:

— Atenţie!...

— Ce se-ntâmplă? Întrebă şeful echipajului.

— Priviţi... dar să nu fiţi văzuţi, răspunse Corty, arătând cu degetul o parte din coasta dominată de faleze înalte.

Pe creastă înainta o trupă de vreo douăzeci de oameni. Ei mergeau cercetând cu privirea când înspre câmpie, când înspre mare.

— Sunt agenţii, zise Corty.

— Da... Confirmă Markel.

— Şi ştiu foarte bine ce caută, adăugă şeful echipajului.

— Toţi oamenii în post! ordonă Harry Markel. Mateloţii, adunaţi la prova, coborâră imediat.

Harry Markel şi ceilalţi doi rămaseră pe punte apropiindu-se de balustradă, în aşa fel încât să nu poată fi văzuţi, în timp ce ei îi vedeau pe poliţişti. Era, în adevăr, o patrulă în urmărirea evadaţilor. După ce au cercetat în zadar portul şi oraşul, au început să caute de-a lungul litoralului şi se părea că examinează cu o încăpăţânare deosebită nava *Alert.*

Dar că ar fi putut bănui că banda lui Harry Markel s-a refugiat la bordul corăbiei, după ce pusese stăpânire pe ea în golfuleţul Farmar, acest lucru părea foarte puţin probabil. Atâtea nave se aflau în faţa Robert's-Cove-ului, că s-ar fi găsit în imposibilitate să le cerceteze pe toate. Este adevărat că n-ar fi fost vorba decât de navele ieşite în cursul nopţii din golful Cork, şi agenţii ştiau că şi *Alert* era una dintre ele.

Întrebarea era dacă vor reveni pe plajă să rechiziţioneze o barcă de pescari care să-i ducă la bord.

Harry Markel şi oamenii săi aşteptau, pradă unei nelinişti lesne de înţeles. Pe de altă parte, atenţia pasagerilor fusese atrasă de prezenţa acestei patrule, pe care-o recunoscuseră după uniformele purtate de poliţişti. Desigur că nu era vorba de o simplă plimbare pe creasta unei faleze. Agenţii aveau o misiune în împrejurimile Cork-ului şi a Queenstown-ului şi supravegheau litoralul. Poate voiau să împiedice o debarcare suspectă sau să pună mâna pe ceva mărfuri de contrabandă.

— Sunt agenţi de poliţie... spuse Axel Wickborn.

— Şi chiar înarmaţi cu revolvere, adăugă Hubert Perkins, după ce-i observă cu luneta.

Dealtfel, distanţa de la corabie la faleză era de cel mult 200 de stânjeni, în aşa fel că, dacă de pe bord se distingea perfect tot ce se petrecea pe uscat, de pe uscat se vedea perfect tot ce se întâmpla la bord. Şi aceasta era, pe bună dreptate, cauza care-l nelinişte pe Harry Markel, îngrijorare care ar fi dispărut

[1] Diem perdidi — am pierdut ziua.

dacă nava ar fi fost la un sfert de milă depărtare pe mare. Cu o lunetă, şeful agenţilor i-ar fi recunoscut fără greutate şi se ştie ce ar fi urmat. *Alert* nu putea să se deplaseze şi, dealtfel, mareea care urca l-ar fi târât spre ţărm. Cât despre eventualitatea de a fugi cu una din bărcile de pe bord, în orice loc ar fi debarcat, Harry Markel şi complicii lui ar fi fost prinşi cu siguranţă. De aceea ei nu se arătau, având în acelaşi timp grijă să nu trezească bănuielile tinerilor pasageri.

Într-adevăr, cum ar fi putut aceştia să-şi închipuie că au căzut în mâinile evadaţilor din închisoarea Queenstown?

Tony Renault, glumind, zise că nu era vorba de cercetări făcute de poliţie.

— Aceşti bravi agenţi au fost trimişi să vadă dacă *Alert* a putut pleca, pentru a putea anunţa familiile noastre.

— Îţi baţi joc de noi? Îi răspunse John Howard, care luă în serios cele spuse.

— Nu, John, nu! Să mergem să-l întrebăm pe căpitanul Paxton. Toţi coborâră atunci pe punte şi merseră la prova.

Când Harry Markel, John Carpenter şi Corty îi văzură venind, fură cuprinşi de o oarecare nelinişte. Sub ce motiv ar fi putut să le dea ordin să rămână pe dunetă? Şi cum puteau să nu răspundă la întrebările lor! Louis Clodion luă cuvântul:

— Vedeţi acel grup de pe faleză, domnule căpitan Paxton?

— Da... zise Harry Markel, şi nu înţeleg ce caută acolo aceşti oameni...

— Oare nu cercetează *Alert-ul?* Adăugă Albertus Leuwen.

— Nici *Alert* şi nici celelalte nave nu sunt sub observaţie, zise John Carpenter.

— Dar sunt agenţi de poliţie? Întrebă Roger Hinsdale.

— Cred că da, zise Harry Markel.

— Nu cumva sunt în căutarea unor răufăcători?... adăugă Louis Clodion.

— A unor răufăcători?... repetă întrebător şeful echipajului.

— Fără îndoială, continuă Louis Clodion. N-aţi auzit că piraţii de pe *Halifax,* după ce au fost capturaţi în Mările Pacificului, au fost aduşi in Anglia, la Queenstown, pentru a fi judecaţi, şi că au reuşit să evadeze din închisoare?

— Nu ştiam, zise John Carpenter cu tonul cel mai natural şi indiferent.

— Cu toate acestea, zise Perkins, alaltăieri, la sosirea noastră, când am debarcat de pe pachebot, n-am auzit vorbindu-se decât de asta.

— E posibil, dar noi n-am părăsit bordul nici o clipă alaltăieri şi ieri şi nu suntem la curent cu aceste ştiri.

— Totuşi, zise Louis Clodion. Cred că aţi auzit că echipajul de pe *Halifax* a fost adus în Europa?

— Da... răspunse John Carpenter, care nu voia să treacă mai neştiutor decât trebuia... Dar nu ştiam că aceşti indivizi au scăpat din închisoarea de la Queenstown...

— Totuşi evadarea a avut loc, zise Roger Hinsdale, chiar în ajunul zilei când banditii trebuiau să fie judecaţi...

— Apoi condamnaţi!... exclamă Tony Renault. Să sperăm că poliţia va reuşi să dea de urmele lor...

— Şi, adăugă Louis Clodion, că nu vor scăpa de pedeapsa pe care o merită pentru crimele lor groaznice...

— Aşa cum spuneţi... se mărgini să răspundă Harry Markel. Dar teama pe care o resimţise pe drept cuvânt Harry Markel şi oamenii săi luă în curând sfârşit. După un sfert de ceas de şedere pe creasta falezei, patrula îşi continuă drumul de-a lungul litoralului, în direcţia sud-vest. Agenţii nu întârziară să dispară şi Corty să murmure, umflându-şi pieptul:

— În sfârşit... respir!

— De acord, răspunse John Carpenter, dar dacă agenţii au venit şi-au plecat, în schimb vântul a rămas la dracu-n praznic!

— Ne vom mişca de aici, nu-i aşa, Harry?... întrebă Corty. Ambarcaţiunile noastre îl vor remorca pe *Alert.* Pasagerii nu vor refuza să ne dea o mână de ajutor, punând mâna pe vâsle.

— Bine, declară şeful echipajului, şi când refluxul ne va duce la trei sau patru mile depărtare de ţărm, nu vom mai avea să ne temem de primejdii, ca aici...

— Şi, adăugă Corty, vom putea face ceea ce ne rămâne de făcut...

X

BRIZA DE NORD-EST

Aplecaţi peste balustradă, tinerii pasageri se uitau cu atenţie în depărtare. Ce nerăbdători erau să fie ridicată ancora şi să nu mai poată zări uscatul!

Cerul lăsa să se prevadă în curând o modificare a stării timpului. Câţiva nori se ridicau la est şi era posibil ca briza să bată dinspre coastă înainte de sfârşitul zilei.

Ei bine, se vor sluji de ea chiar dacă s-ar transforma în furtună, numai să-l mişte pe *Alert* la douăzeci de mile de aici, în plin Atlantic.

Dar această speranţă nu va fi înşelată?... Norii nu se vor împrăştia cu ultimele raze de soare?... Harry Markel va trebui să se servească de ambarcaţiunile sale spre a putea ajunge în largul mării?

Între timp, adăpostiţi sub tenda dunetei, tinerii urmăreau mişcările de la intrarea canalului Saint George. Nu numai că urcau şi coborau vapoare cu aburi, unele spre Atlantic, altele spre regiunile Irlandei, dar mai multe corăbii cu pânze erau trase de remorchere din Queenstown.

Ah! Dacă Harry Markel ar fi îndrăznit, ar fi chemat unul din aceste remorchere: l-ar fi tocmit pentru a fi dus în larg şi ar fi plătit un preţ bun pentru remorcare.

Tony Renault propuse chiar să se întrebuinţeze acest mijloc. La cinci-şase mile depărtare de canal, nu era sigur că se vor întâlni brizele din larg?

La această propunere, Harry Markel opuse un refuz categoric pe un ton sec, care nu miră prea mult. În definitiv, un căpitan ştie ce are de făcut; nu cere părerea nimănui.

În adevăr, Harry Markel, oricât ar fi avut interesul să se depărteze de un ţărm atât de periculos pentru el şi oamenii lui, n-ar fi consimţit nici un moment să tocmească un remorcher. Ce s-ar fi întâmplat dacă patronul acestui remorcher l-ar fi cunoscut pe căpitanul Paxton sau pe unul din marinari şi nu i-ar fi regăsit la bordul lui *Alert ?*... Nu, tot mai bine era să aştepte.

Spre ora trei după-amiază, trâmbe groase de fum se ridicară dinspre sud-vest. Ce interesant era să priveşti apropierea vaporului cu aburi, care fu semnalat! Acest vapor mergea cu mare viteză. După o jumătate de oră căpătară certitudinea că un vas de război venea spre canal.

Toate lunetele fură îndreptate în acea parte. Tony Renault şi ceilalţi rivalizau care din ei va descoperi primul naţionalitatea vaporului!

Louis Clodion avu acest noroc şi, după ce recunoscuse flamura desfăşurată pe vârful catargului militar, exclamă:

— Este francez, un bastiment...

— Dacă este francez, exclamă Tony Renault, îl vom saluta în trecere! Şi merse să ceară permisiunea lui Harry Markel să dea onorul Franţei, reprezentată de această navă militară.

Harry Markel, neavând nici un motiv să refuze, consimţi şi adăugă chiar că e foarte sigur că se va răspunde salutului lui *Alert.* Nu este acesta obiceiul în marina întregii lumi?

Vaporul era un crucişător cuirasat de rangul doi, care avea 7 000 de tone şi era prevăzut cu două catarge militare. Steagul francez fâlfâia la pupa. Nava înainta repede pe această mare atât de calmă pe care o despica etrava mult ascuţită, lăsând în urmă o lungă dâră de siaj, netedă datorită formei carenei sale. Cu ajutorul binoclului, numele cuirasatului putu fi citit în momentul trecerii sale pe lângă *Alert.*

Era *Jemmapes,* unul dintre cele mai frumoase vapoare franceze.

Louis Clodion şi Tony Renault erau pe dunetă, lângă saula picului arborelui artimon. Când *Jemmapes* nu mai fu decât la un sfert de milă depărtare, traseră de saulă şi pavilionul britanic fu ridicat de trei ori, în urale de «Trăiască Franţa!». Toţi englezii, danezii, olandezii scoaseră acest strigăt în onoarea camarazilor lor, în timp ce pavilionul lui *Jemmapes* era coborât şi ridicat la rândul său. O oră mai târziu, aceleaşi onoruri fură făcute culorilor engleze, când apărură la picul unui transatlantic.

Era *City-of-London* al liniei Cunard, care făcea cursa Liverpool-New York. Conform obiceiului, mergea să depună scrisorile oficiale la Queenstown, ceea ce făcea să se câştige o jumătate de zi diferenţă faţă de sosirile cu pachebotul. *City-of-London* salută *Alert*-ul*,* al cărui pavilion fusese ridicat de John Howard şi Hubert Perkins, în mijlocul uralelor tinerilor pasageri.

Către orele cinci se constată că norii s-au îngrămădit spre nord-est şi străjuiesc înălţimile din spatele golfului Cork. Era o mare diferenţă între aspectul de acum al cerului şi cel pe care-l avusese la aceeaşi oră în timpul zilelor precedente.

Dacă în seara aceasta soarele mai apunea pe un orizont senin, era de prevăzut că va reapare a doua zi acoperit de nori groşi.

Harry Markel şi John Carpenter discutau la prova. Din prevedere, nu voiau să se arate pe dunetă, unde ar fi putut fi zăriţi şi recunoscuţi, fie de pe faleză, fie chiar de pe ţărmul mărginit de stânci.

Se pare că acolo bate vântul! zise şeful de echipaj, întinzând mâna în direcţia Roche-Pointe.

— Cred... răspunse Harry Markel.

— Ei bine, dacă se decide să sufle, nu vom pierde timp... căpitane Paxton... da, căpitane Paxton!... Nu trebuie să mă obişnuiesc să te chem astfel... cel puţin câteva ore?... Mâine... chiar în noaptea aceasta poate, sper că vei redeveni în mod definitiv căpitanul Markel, comandant... Ah, fiindcă veni vorba, voi căuta un nume nou pentru nava noastră!... Nu *Alert* va fi cel cu care vom reîncepe expediţiile noastre în mările Pacificului!...

Harry Markel, care nu-l întrerupsese, zise:

— Totul e gata de drum?

— Totul, căpitane Paxton, răspunse şeful echipajului. Nu trebuie decât să ridicăm ancora şi să întindem pânzele. Nu va fi nevoie de un vânt prea tare, pentru ca o navă atât de suplă la prova şi atât de înaltă la pupa să se deplaseze repede...

— În seara aceasta, declară Harry Markel, aş fi foarte mirat dacă nu vom fi la cinci sau şase mile la sud de Robert's-Cove...

— Şi eu, mai mult jignit decât mirat! replică John Carpenter. Dar iată doi din pasagerii noştri care vin să-ţi vorbească...

— Ce au să-mi spună?... murmură Harry Markel.

Magnus Anders şi Tony Renault — cei doi marinari, cum le spuneau camarazii lor — tocmai părăsiseră duneta, îndreptându-se spre puntea de la prova lângă care discutau Harry Markel şi John Carpenter.

Tony Renault începu să vorbească.

— Domnule căpitan Paxton, camarazii mei ne trimit, pe Magnus şi pe mine, să vă întrebăm dacă nu există semne de schimbare a vremii...

— Da, răspunse Harry Markel.

— Atunci e posibil ca *Alert* să pornească în seara aceasta?... zise Magnus Anders.

— E posibil şi tocmai vorbeam de acest lucru, John Carpenter şi cu mine.

— Dar, reluă Tony Renault, plecarea nu va avea loc, fără îndoială, decât seara?

— Seara, răspunse Harry Markel. Norii se deplasează foarte încet, şi, dacă vântul se declanşează, acest lucru nu se va întâmpla decât peste două, trei ore...

— Noi am observat, continuă Tony Renault, că norii nu sunt fragmentaţi şi trebuie să fie foarte groşi dincolo de orizont... Probabil că tocmai acest lucru vă face să credeţi, domnule căpitan Paxton, că se schimbă vremea, nu-i aşa ?

Harry Markel încuviinţă din cap şi atunci şeful de echipaj adăugă:

— Da, scumpii mei tineri, cred că de data aceasta vom avea vânt! ... Va fi cel favorabil, căci ne va împinge spre vest... Încă puţină răbdare şi *Alert* va părăsi în sfârşit coasta Irlandei! În aşteptare, aveţi timp să cinaţi şi Ranyah Cogh a pus toată bucătăria sa în mişcare pentru ultima voastră masă... ultima luată lângă coastă, bineînţeles!

Harry Markel încruntă din sprâncene, înţelegând bine oribilele aluzii ale lui John Carpenter. Dar era greu să împiedici vorbăria acestui bandit, care avea cruzimea glumeaţă sau gluma crudă, cum voiai s-o iei.

— Bine, spuse Magnus, vom merge la masă când va fi gata.

— Şi, stărui Tony Renault, dacă porniţi înainte s-o terminăm, nu vă temeţi că ne deranjaţi... Vrem să fim cu toţii la postul nostru, la plecare.

Acestea stabilite, cei doi tineri se întoarseră pe dunetă. Aici continuară să discute, examinând starea cerului, până în momentul când un marinar, numit Wagah, veni să-i anunţe că masa e servită. Acest Wagah era repartizat la serviciul dunetei. Lui îi revenea sarcina să se îngrijească de tot ce privea careul şi cabinele, ca şi cum ar fi fost steward la bord. Era un om de 35 de ani şi natura, din greşeală, îi dăduse o înfăţişare cinstită şi o figură simpatică; nu preţuia mai mult decât ceilalţi bandiţi. Slugărnicia sa nu era lipsită de perfidie şi avea obiceiul să nu privească în ochii oamenilor.

Aceste lucruri probabil că nu fuseseră observate de pasageri, prea tineri şi lipsiţi de experienţă pentru a descoperi asemenea indicii ale perversităţii umane. Se înţelege de la sine că Wagah plăcuse în mod deosebit domnului Horatio Patterson, care, deşi nu prea tânăr, era totuşi la fel de lipsit de experienţă ca şi Louis Clodion şi colegii săi.

În adevăr, prin meticulozitatea sa în serviciu, prin zelul pe care-l arăta, Wagah trebuia să placă unui om atât de încrezător ca administratorul de la *Antilian School.* Harry Markel avusese fler când îl alesese pentru funcţia de steward. Nimeni nu putea juca mai bine acest rol. Dacă ar fi trebuit să-l continue în tot timpul traversării, domnul Horatio Patterson nu l-ar fi bănuit niciodată pe acest ticălos. Dar, cum se ştie, acest rol urma să ia sfârşit în câteva ore.

Deci, mentorul era încântat de stewardul său. Îi şi indicase locul unde să fie aşezate diversele obiecte de toaletă şi hainele, în cabina sa. Îşi spunea că dacă ar fi apucat de răul de mare — eventual, deşi foarte puţin probabil, pentru că nu avusese nimic în timpul traversării de la Bristol la Queenstown — Wagah i-ar fi de cel mai mare folos. De pe acum vorbea de o bună recompensă pe care urma să i-o atribuie din banii de călătorie, pentru a-i răsplăti stewardului grija de a-i fi pe plac şi de a-i satisface cele mai mici dorinţe.

În timpul zilei, discutând cu el, interesându-se de tot ce-l privea pe *Alert* şi personalul său, domnul Patterson aduse vorba de Harry Markel. Poate că îl găsea pe «comandant» — astfel îl numea — puţin cam rece, rezervat, într-un cuvânt, nu prea comunicativ.

— L-aţi caracterizat bine, domnule Patterson, îi răspunse Wagah. E adevărat că acestea sunt calităţi serioase pentru un marinar. Căpitanul Paxton îşi cunoaşte meseria... Ştie ce responsabilitate are şi nu se gândeşte decât să-şi îndeplinească îndatoririle... Îl veţi vedea la treabă, dacă *Alert* va trebui să înfrunte furtunile... Este unul dintre cei mai buni piloţi ai flotei noastre comerciale şi ar fi capabil să comande o navă de război tot aşa de bine ca şi excelenţa sa, primul lord al amiralităţii...

— Se bucură de o reputaţie binemeritată, Wagah, răspunse domnul Horatio Patterson, şi în aceşti termeni elogioşi ne-a fost descris! Când *Alert* a fost pus

la dispoziţia noastră de către generoasa doamnă Kethlen Seymour, am fost informaţi de meritele căpitanului Paxton, acest *Deus,* nu voi spune *ex machina,* dar acest *Deus machinae*[1]. Dumnezeul acestei minunate maşini, care este o navă capabilă să reziste la toate furiile mării!

Ceva neobişnuit, care-i făcu plăcere deosebită domnului Horatio Patterson, era că stewardul părea să-l înţeleagă, chiar când îi scăpa câte-un citat latin. Astfel că nu mai contenea să-l laude pe numitul Wagah şi nu exista nici un motiv ca tinerii săi tovarăşi de drum să nu-l creadă pe cuvânt.

Masa de seară fu tot atât de veselă ca şi cea de prânz şi, trebuie spus, tot aşa de bună şi bine servită. De aici, noi laude la adresa bucătarului Ranyah Cogh, unde cuvintele *potus*[2] şi *cibus*[3] se amestecară în splendidele fraze ale domnului Horatio Patterson.

Dealtfel, trebuie mărturisit că, în ciuda observaţiilor administratorului, Tony Renault, pe care nerăbdarea îl făcea să nu mai poată sta locului, părăsea destul de des careul pentru a şti ce se întâmplă pe punte, unde se găsea echipajul. Prima dată se duse să vadă dacă vântul bătea în direcţia cea bună, a doua — pentru a fi sigur că devine mai puternic şi nu tinde să scadă, a treia — pentru a se convinge că începuseră pregătirile de plecare, a patra — pentru a reaminti căpitanului Paxton promisiunea de a-i anunţa când va fi momentul să ridice ancora.

N-are rost să spunem că Tony Renault aducea totdeauna camarazilor săi, tot aşa de nerăbdători ca el, un răspuns favorabil. Plecarea lui *Alert* va avea loc fără întârziere, dar nu înainte de ora şapte şi jumătate, la schimbarea mareei, iar fluxul îi va duce repede spre larg.

Aşa că pasagerii aveau tot timpul să cineze fără a fi obligaţi să înghită îmbucături mari, ceea ce l-ar fi contrariat profund pe domnul Horatio Patterson. Nu mai puţin grijuliu să-şi administreze stomacul tot aşa de bine ca treburile, mesele sale se desfăşurau cu o încetineală înţeleaptă; nu lua în gură decât bucăţi mici, nu bea decât mici înghiţituri de lichid, fiind totdeauna atent să mestece mult alimentele înainte de a le lăsa să intre în canalul muscularo-membranos al faringelui. Şi deseori repeta pentru edificarea pensionarilor de la *Antilian School:*

— Gurii îi este hărăzită sarcina primei activităţi... Ea are dinţii făcuţi pentru masticaţie, în timp ce stomacul nu-i are... Deci gura trebuie să sfarme, stomacul să digere, cu cele mai fericite urmări pentru economia vitală.

Nimic mai adevărat, şi domnul Patterson nu putea avea decât un singur regret: acela că nici Horaţiu, nici Vergiliu sau alt poet al anticei Rome n-au imortalizat acest aforism în versuri latineşti.

Astfel se desfăşură această cină, ultima cât *Alert* mai era ancorat, în condiţii care nu-l obligară pe Wagah să instaleze masa de ruliu.

---

[1] Deus ex machina – zeul care coboară cu maşina. În teatrul antic actorul care interpreta un zeu era coborât pe scenă cu ajutorul unui scripete – de obicei la sfârşitul piesei, pentru a aduce dezlegarea conflictului.

[2] Potus – băutură (în limba latină).

[3] Cibus – mâncare (în limba latină).

Iată de ce la desert Roger Hinsdale, adresându-se colegilor săi, închină în sănătatea căpitanului Paxton, regretând că acesta nu putuse prezida masa din careu. Cât despre Niels Harboe, el exprimă dorinţa ca pofta de mâncare să nu le lipsească în timpul întregii traversări...

— Şi de ce ne-ar putea lipsi pofta de mâncare? Replică mentorul, puţin animat de un pahar de porto. Nu va fi neîncetat reînnoită de aerul sărat al oceanelor?

— Eh, eh! zise Tony Renault, privindu-l cu un ochi ironic. Oare nu trebuie să ţinem seama şi de răul de mare?

— Aş!... rosti John Howard. Scapi numai cu puţine greţuri.

— Dealtfel, replică Albertus Leuwen, nu se ştie încă, dacă, pentru a-l înfrunta, e mai bine să fii cu stomacul plin sau gol...

— Gol, asigură Hubert Perkins.

— Plin... afirmă Axel Wickborn.

— Scumpii mei prieteni, interveni domnul Horatio Patterson, aveţi încredere în vechea mea experienţă, cel mai bun lucru este să te obişnuieşti cu mişcările alternative ale navei... De vreme ce am făcut-o în timpul drumului de la Bristol la Queenstown, probabil că nu mai trebuie să ne fie frică de acest rău! Nimic nu-i mai sigur decât să te obişnuieşti, şi obişnuinţa este totul în această lume!

Evident, înţelepciunea vorbea prin gura acestui om incomparabil, care adăugă:

— Iată, prieteni, nu voi uita niciodată un exemplu care vine în sprijinul tezei mele...

— Citaţi-l... citaţi-l! strigară toţi comesenii.

— Citez, urmă domnul Patterson, dându-şi puţin capul pe spate. Un savant ihtiolog, al cărui nume îmi scapă, a făcut, din punct de vedere al obiceiului, o experienţă din cele mai concludente asupra peştilor. El poseda un bazin şi în el un crap care-şi petrecea acolo zilele fără nici o grijă. Într-o zi, numitul savant avu ideea să-şi obişnuiască peştele să trăiască afară din apă. Îl scoase din bazin câteva secunde la început, câteva minute mai târziu, apoi câteva ore, apoi câteva zile, până când inteligentul peşte se obişnui să respire în aer liber...

— Nu-i de crezut!... zise Magnus Anders.

— Faptele au confirmat-o, afirmă domnul Patterson, şi ele au o valoare ştiinţifică.

— Atunci, remarcă Louis Clodion, foarte neîncrezător, urmând acest procedeu, omul ar putea ajunge să trăiască în apă?...

— Este foarte probabil, scumpul meu Louis.

— Dar, întrebă Tony Renault, s-ar putea şti ce a devenit acest crap interesant? Mai trăieşte încă?...

— Nu, a murit, după ce a servit acestei interesante experienţe, trase concluzia domnul Patterson, a murit într-un accident, şi acest lucru este poate cel mai curios. Într-o zi, el căzu din greşeală în bazin şi se înecă!... Fără această mişcare stângace, ar fi trăit o sută de ani, ca şi ceilalţi crapi!...

În această clipă se auzi un ordin:

— Toată lumea pe punte!

Comanda lui Harry Markel îl întrerupse pe mentor în momentul când uralele comesenilor erau gata să izbucnească în cinstea acestei povestiri. Nici un pasager nu voia să lipsească de la manevrele de plecare.

Vântul părea să bată regulat, o briză mijlocie care sufla din nord-est. Patru oameni se şi aflau la cabestan, gata să vireze ancora, şi pasagerii se aşezară lângă ei, pentru a le veni în ajutor. În acelaşi timp, John Carpenter şi mai mulţi marinari pregăteau velele gabiere, cele pătrate, focurile, velele joase, ca apoi să ridice vergile şi să lege murele imediat ce ar fi ajuns sus.

— Vira ancora! ordonă după un moment Harry Markel. Ultimele învârtituri făcură ca ancora să intre în lăcaşul ei, unde fu pusă de-a curmezişul.

— Legaţi murele şi întindeţi pânzele, comandă Harry Markel, apoi direcţia sud-vest.

Alert, împins de vânt, începu să se depărteze de Robert's-Cove, în timp ce tinerii pasageri arborau pavilionul britanic, salutându-l cu urale.

Domnul Horatio Patterson se găsea atunci lângă Harry Markel, în faţa habitaclului busolei. După ce declară că marea călătorie începuse, adăugă:

— Mare şi folositoare, căpitane Paxton!... Datorită generozităţii doamnei Kethlen Seymour, ea asigură fiecăruia dintre noi o primă de 700 de lire, la plecarea din Barbados!

Harry Markel, care nu ştia nimic despre o asemenea dispoziţie, privi ţintă la domnul Patterson, apoi se depărta fără a spune un cuvânt.

Era ora opt şi jumătate. Pasagerii mai vedeau încă luminile din Kinsale-Harbour şi din Corrakilly-Bay. În acest moment, John Carpenter, apropiindu-se de Harry Markel, îi zise:

— Atunci, în noaptea aceasta?....

— Nici în noaptea asta şi nici în altele!... răspunse Harry Markel. Pasagerii noştri vor valora fiecare câte 700 de lire în plus, la întoarcere!

XI

PE MARE

A doua zi, soarele, acest punctual *factotum* al universului — cum a spus Charles Dickens — se ridică pe un orizont senin, limpezit de o briză bună. De pe *Alert* nu se mai vedea nici o urmă de uscat.

Aşadar, Harry Markel se decisese să întârzie executarea planurilor sale criminale.

În fond, i-a fost uşor să se dea drept căpitanul Paxton, pentru că acesta nu era cunoscut de viitorii pasageri şi pentru că nu rămăsese la bord nici un singur om din vechiul echipaj. După ce ar fi scăpat de domnul Patterson şi de tovarăşii săi, nu va mai avea să se teamă de nimic şi *Alert* putea să ajungă fără nici un risc în regiunile Pacificului.

Dar iată că planul acestui îndrăzneţ bandit fusese deodată modificat. Ceea ce voia acum era să ajungă cu corabia la destinaţie, să navigheze în Mările Antile,

să ducă până la capăt voiajul proiectat, să-i lase pe tineri să coboare în Barbados şi să ia prima care completa bursa de călătorie. Să-i azvârle în mare, avea timp după plecarea din Antile.

Era totuşi o mare primejdie să procedeze în felul acesta. Aceasta fu părerea unora, printre care şi aceea a lui Corty, cu toate că aveau o coardă foarte simţitoare la sunetul arginţilor. Căpitanul Paxton putea să fie cunoscut în vreuna din insulele Antilelor sau, cel puţin, de unul dintre oamenii de acolo. E adevărat însă că era admisibil ca echipajul de pe *Alert* să fi suferit schimbări, înainte de plecarea sa în călătoria spre Antile.

— Fie, spuse Corty, unul sau doi marinari... Dar căpitanul Paxton?.. Cum să se explice absenţa sa?

— Ar fi imposibil, în adevăr, răspunse Harry Markel. Din fericire, citind hârtiile lui Paxton, m-am asigurat că n-a fost niciodată în Indiile Occidentale, nici cu *Alert,* nici cu o altă navă. Se poate deci presupune că nu-i deloc cunoscut... Dealtfel, că avem câteva primejdii de înfruntat, sunt de acord, dar riscul merită suma promisă de doamna Kethlen Seymour bursierilor de la *Antilian School...*

— Sunt de părerea lui Harry, zise atunci John Carpenter. Merită să riscăm!... Important era să părăsim Queenstown, şi iată că am ajuns la 30 de mile depărtare... Cât despre prima pe care trebuie s-o primească domnul Patterson şi fiecare din aceşti gentlemeni...

— Fiecare dintre noi o va încasa întreagă, pentru că suntem zece la număr, ca şi dânşii, răspunse Harry Markel.

— Bine calculat, declară şeful echipajului, şi adăugind valoarea corăbiei, în total este o afacere bună! Mă însărcinez să-i fac pe tovarăşii noştri să înţeleagă aceste avantaje...

— Fie că înţeleg sau nu, răspunse Harry Markel, lucrul este hotărât. Fiecare să aibă grijă să-şi joace rolul în timpul traversării şi să nu se dea de gol nici prin fapte, nici prin vorbe! Voi fi cu ochii în patru.

În cele din urmă, Corty fu convins de argumentele lui Harry Markel şi, gândindu-se la beneficiile viitoare, puţin câte puţin îngrijorarea sa avea să se calmeze. Apoi, aşa cum a spus John Carpenter, prizonierii din Queenstown erau acum la adăpost de poliţie şi pe mare nu se puteau teme de nici o urmărire.

Pe scurt, planul lui Harry Markel, oricât de îndrăzneţ era, primi aprobarea generală şi nu mai aveau altceva de făcut decât să lase lucrurile în voia lor. În timpul dimineţii, Harry Markel voi să mai revadă hârtiile de bord şi mai ales cele ale căpitanului Paxton, în ceea ce privea călătoria şi explorarea Antilelor, conform programului.

Fără îndoială şi în toate privinţele, era preferabil să se ajungă direct în Barbados, unde pasagerii trebuiau s-o întâlnească pe doamna Kethlen Seymour şi să primească prima respectivă. Atunci, în loc să meargă din insulă în insulă, Harry Markel, după ce ar fi părăsit Barbados, ar fi pornit în larg... În acea noapte, pasagerii ar fi fost aruncaţi în mare. Apoi *Alert* s-ar fi îndreptat spre sud-est, pentru a trece de Capul Bunei Speranţe.

Dar doamna Kethlen Seymour fixase un itinerar şi trebuiau să se conformeze punct cu punct. Domnul Horatio Patterson şi elevii cunoşteau acest program şi,

la rândul său, Harry Markel trebuia să ţină seama de el. Itinerarul fusese bine chibzuit, pentru că *Alert* trebuia să ajungă în Antile pe la nord şi să urmeze lunga salbă a Insulelor Vântului, mergând spre sud.

Prima escală se va face la Saint Thomas, a doua la Sainte Croix, unde vor coborî Niels Harboe şi Axel Wickborn. A treia escală ar permite lui *Alert* să acosteze în portul insulei Saint Martin, locul de naştere al lui Albertus Leuwen. A patra escală se va face la Saint Barthélémy, unde se născuse Magnus Anders.

La a cincea escală, Hubert Perkins va vizita Antigua, şi la a şasea Louis Clodion — Guadelupa.

În sfârşit, *Alert* va debarca, la ultimele escale, pe John Howard pe insula Dominica, pe Tony Renault pe insula Martinica şi pe Roger Hinsdale pe insula Santa Lucia.

După aceste nouă popasuri, căpitanul Paxton trebuia să se îndrepte spre Barbados, unde locuia doamna Kethlen Seymour. Acolo, domnul Horatio Patterson îi va prezenta pe cei nouă laureaţi de la *Antilian School* generoasei doamne. Acolo îi vor mulţumi pentru amabilitatea ei; de acolo vor pleca, pentru a se întoarce în Europa.

Acesta era programul pe care trebuia să-l îndeplinească punct cu punct căpitanul lui *Alert* şi căruia Harry Markel va trebui să se conformeze. Era chiar în interesul bandiţilor ca să nu fie modificat în nici un fel. Cu condiţia ca nefericitul Paxton să nu fie cunoscut în Antile — ceea ce era mai mult decât probabil — planurile lui Harry Markel aveau mari şanse să reuşească şi nimeni nu va bănui că *Alert* a căzut în mâinile piraţilor de pe *Halifax.*

Cât despre traversarea Atlanticului cu o navă bună, în această perioadă, când vânturile alizee străbat zona tropicală, era de presupus că ea se va desfăşura în condiţiile cele mai favorabile.

Părăsind apele engleze, Harry Markel s-a îndreptat spre sud-vest în loc de sud-est, cum ar fi făcut dacă pasagerii săi ar fi dispărut în timpul nopţii precedente. *Alert* ar fi încercat să ajungă în marea indiană, apoi în Oceanul Pacific, în cel mai scurt timp. Acum era vorba să meargă spre Antile tăind Tropicul Cancerului în dreptul celui de-al şaptelea meridian. Astfel, corabia, cu toate pânzele sus, până şi cu arboretul rândunicii şi pânzele joase, zbura cu vântul în tribord sub o briză proaspătă, făcându-şi cele unsprezece mile pe oră.

Se înţelege de la sine că nimeni nu suferea de rău de mare. Împins continuu de velatura care-l apleca spre babord, alunecând pe suprafaţa unei hule lungi şi regulate, *Alert* se clătina foarte lin, trecând de la un val la altul cu atâta uşurinţă încât tangajul aproape că nu se simţea.

Totuşi, nu se ştie de ce, după-amiază, domnul Patterson se simţi rău. E drept că, datorită prudenţei doamnei Patterson şi conform faimoasei formule Vergall, valiza sa conţinea diferite ingrediente care, după spusele unor cunoscători, permit să combaţi cu succes aşa-zisul rău de mare, pe care-l denumeau în mod savant «pelagalgie».

Dealtfel, în cursul ultimei săptămâni petrecute la *Antilian Sclwol,* prevăzătorul administrator nu neglijase să recurgă la diverse purgaţii în mod progresiv, pentru a se găsi în cele mai bune condiţii sanitare şi a rezista la sâcâielile zeului Neptun. Este, se spune, o prevedere pregătitoare, indicată de

experienţă, şi viitorul pasager al lui *Alert* a urmat-o scupulos. Apoi, după o recomandare infinit mai plăcută, domnul Horatio Patterson, înainte de a părăsi Queenstown pentru a se îmbarca pe *Alert,* luase o masă bună în compania tinerilor bursieri, care-i adresaseră urări din cele mai încurajatoare.

Dealtfel, domnul Patterson ştia că locul de la bord unde oscilaţiile sunt mai puţin resimţite este partea de mijloc a navei. Tangajul şi ruliul se manifestă mai violent fie la prova, fie la pupa. Astfel, chiar de la început, în timpul primelor ore ale navigaţiei, crezu că va putea rămâne totuşi pe dunetă. Fu văzut deci plimbându-se în lung şi-n lat, cu picioarele depărtate ca un adevărat marinar, pentru a-şi asigura mai bine echilibrul, şi acest om de bine îi sfătuia pe însoţitorii săi să-i urmeze exemplul. Dar se pare că ei nu ţineau seama de astfel de precauţiuni, pe care nu le cereau nici temperamentul şi nici vârsta lor.

În acea zi, domnul Horatio Patterson nu luă masa de prânz cu aceeaşi poftă de mâncare ca în ajun, cu toate că şeful bucătar gătise cu pricepere. Apoi, la desert, nemaisimţind nevoia să se plimbe, se aşeză pe una din băncile dunetei, privind la Louis Clodion şi la colegii săi care se tot agitau prin preajma lui. După masa de seară, la care gustă câte puţin din vârful buzelor, Wagah îl conduse în cabină şi-l întinse pe pat, cu capul puţin ridicat. Stătu aşa, cu ochii închişi, înainte de a adormi.

A doua zi, domnul Patterson se sculă cam mahmur şi luă loc pe un scaun pliant, lângă uşa careului. Când Harry Markel trecu pe lângă el, îi zise cu o voce stinsă:

— Nimic nou, domnule căpitan Paxton?

— Nimic nou, domnule, răspunse Harry Markel.

— Timpul e acelaşi ?

— Timpul e acelaşi, cu aceeaşi briză.

— Nu prevedeţi nici o schimbare?

— Nu, poate doar vântul are o anumită tendinţă să se întărească.

— Atunci... totul merge bine?

— Totul e în regulă.

Domnul Patterson gândea în sinea lui că nu mergea totul ca pe roate ca în ajun. Că ar fi mai bine, poate, să facă puţină mişcare. Aşa că, după ce se ridică şi se sprijini cu mâna dreaptă pe balustradă, merse de la dunetă spre catargul mare. Era o recomandare, între atâtea altele, ale formulei Vergall, de care un pasager trebuia să ţină seama la începutul unei traversări. Rămânând în partea centrală a navei, spera să suporte fără multe neajunsuri mişcările tangajului, mult mai neplăcute decât cele ale ruliului, acestea din urmă aproape inexistente, pentru că *Alert* avea o bandare destul de pronunţată spre babord.

În timp ce domnul Patterson mergea astfel cu un pas nesigur, se încrucişa de mai multe ori cu Corty, care crezu de datoria lui să-i spună:

— Îmi permiteţi să vă dau un sfat ?

— Te rog, prietene.

— Ei bine... Nu priviţi spre larg... Veţi fi mai puţin ameţit.

— Totuşi, răspunse domnul Patterson, prinzându-se de un tachet, am citit în instrucţiunile pentru uzul călătorilor... că este recomandabil să priveşti drept spre mare...

În adevăr, această ultimă recomandare se găsea în formulă, tot aşa şi cealaltă, deşi păreau să se contrazică între ele. În plus, domnul Patterson era hotărât să le urmeze pe toate, oricare ar fi fost ele. Iată de ce doamna Patterson îi dăduse un brâu de flanelă roşie, care, infăşurat de trei ori în jurul corpului, îl închinga ca pe un măgar.

În pofida tuturor acestor precauţiuni mentorul se simţea din ce în ce mai prost. I se părea că inima îi sare din loc, că oscilează în pieptul său ca o pendulă, şi când Wagah anunţă ora mesei, lăsându-i pe tineri să se îndrepte spre careu, el rămase lângă arborele mare.

Atunci Corty, vorbindu-i cu o prefăcută seriozitate, îi spuse:

— Vedeţi, domnule, nu vă simţiţi bine pentru că nu ţineţi seama de balansul navei, stând pe scaun...

— Dar, prietene, ar fi greu să ţii seama...

— Ba nu, domnule, priviţi la mine.

Corty dădu exemplul înclinându-se pe spate, când *Alert* intra cu prova în valuri şi aplecându-se înainte când pupa navei intra în spuma siajului lăsat de ea.

Domnul Patterson se ridică atunci, dar nu reuşi să-şi ţină echilibrul şi murmură:

— Nu... imposibil... Ajutaţi-mă să mă aşez din nou... Marea e prea înfuriată...

— Înfuriată... marea... Dar ea e ca untdelemnul... domnule... e ca untdelemnul! afirmă Corty.

Se înţelege de la sine că pasagerii nu-l părăsiră deloc pe domnul Patterson, nelăsându-l în voia soartei sale nenorocite. Veneau tot mereu să se intereseze de el... Încercau să-l distragă, discutând... Îi dădeau sfaturi, amintindu-i că formula mai conţinea numeroase prescripţii pentru a evita răul de mare şi, docil, domnul Patterson nu refuza să le încerce.

Hubert Perkins se duse să caute o sticlă de rom. Apoi umplu un păhărel din această licoare, atât de bună pentru întărirea inimii, şi domnul Patterson o bău cu înghiţituri mici.

După o oră, Axel Wickborn îi aduse un rachiu de melisă, din care luă o lingură mare.

Răul totuşi nu trecea, coborând până în cavitatea stomacală, şi nici bucăţica de zahăr muiată în vişinată nu putu să-l calmeze.

Se apropia deci momentul când domnul Patterson, galben ca ceara, va fi obligat să intre în cabina sa, unde era de temut ca starea sa să nu se agraveze. Louis Clodion îl întrebă dacă urmase cu stricteţe toate precauţiunile indicate în formulă.

— Da... da!... bâlbâi el, deschizând gura cât mai puţin posibil. Am chiar cu mine un mic săculeţ pe care mi l-a confecţionat doamna Patterson şi care conţine un pic de sare de mare...

Domnul Patterson se încrucişă de mai multe ori cu Corty

Şi, în adevăr, dacă nici săculeţul cu pricina nu-i va folosi, dacă brâul de flanelă şi sarea de mare rămâneau fără rezultate, nu va mai fi nimic de făcut.

În cele trei zile cu vânt puternic care urmară, domnul Patterson fu groaznic de bolnav. Cu toate invitaţiile stăruitoare, nu voi să părăsească patul. O lua din nou *ad vomitum* cum zice Scriptura — şi cum ar fi spus şi el, fără îndoială, dacă ar mai fi avut putere să emită un citat latin.

Îi veni atunci în minte că doamna Patterson îi pregătise un săculeţ cu sâmburi de cireşe. După cum indica formula Vergall, era destul să ţii în gură unul din aceşti sâmburi igienici, pentru a opri răul de mare fie să se producă, fie să continue. Şi cum avea cel puţin o sută de sâmburi, mentorul putea înlocui sâmburele pe care l-ar fi înghiţit.

Domnul Patterson îl rugă deci pe Louis Clodion să deschidă săculeţul cu sâmburii de cireşe şi să scoată unul, pe care-l băgă în gură. Dar vai, aproape imediat, printr-un violent sughiţ, sâmburele fu proiectat ca ieşit din puşcă. Ce era de făcut? Nu mai exista nici o prescripţie de urmat?... Se epuizase toată seria de mijloace preventive sau curative?... Nu era recomandabil să mănânce puţin?... Da, figura şi această prescripţie, ca şi cea de a nu mânca nimic... Tinerii elevi nu mai ştiau cum să-l trateze pe domnul Patterson, ajuns în ultimul hal de năuceală. Şi totuşi stăteau lângă el cât mai mult posibil, evitând să-l lase singur. Ştiau că era bine să-l distrezi pe bolnav, să-i goneşti melancolia în care cădea... Dar nici măcar lectura din autorii favoriţi ai domnului Patterson nu ducea la vreun rezultat.

În plus, cum avea nevoie mai ales de aer curat, care lipsea în cabina lui, Wagah îi pregăti o saltea pe punte, în faţa dunetei.

Şi acolo se culcă domnul Horatio Patterson, convins de data aceasta că energia şi voinţa nu valorau mai mult contra răului decât diferitele prescripţiuni înşirate în formula terapeutică.

— În ce hal este sărmanul nostru administrator! zise Roger Hinsdale.

— Cred că a fost înţelept când şi-a făcut testamentul! răspunse John Howard.

Simplă exagerare, căci nu se moare din rău de mare. În sfârşit, după-masă, când greţurile începură din nou, stewardul grijuliu interveni spunându-i:

— Domnule, mai cunosc un leac care reuşeşte câteodată...

— Ei bine, să reuşească de data aceasta, murmură domnul Patterson, şi spune-mi-l dacă mai este timp!

— Ţineţi în mână o lămâie în tot timpul traversării, ziua şi noaptea...

— Dă-mi o lămâie, murmură din nou domnul Patterson cu o voce întreruptă de spasme.

Wagah nu născocea nimic şi nu glumea deloc. Lămâia figura printre remediile imaginate de specialişti contra răului de mare.

Din păcate, ultimul leac nu fu mai puţin nefolositor ca celelalte! Domnul Patterson, mai galben ca fructul acestei familii de citrice, îl ţinu în zadar în mâna sa şi-l strânse cu cele cinci degete; nu simţi nici o uşurare şi inima continua să-i sară din piept.

După încercarea cu lămâia, domnul Patterson îşi puse nişte ochelari ale căror sticle fuseseră vopsite cu un strat uşor de chinovar. Nici acest remediu nu reuşi

şi se părea că farmacia bordului fusese epuizată. Boala domnului Patterson va dura atât cât va putea el să reziste şi nu mai avea de aşteptat ajutor decât de la natură.

Între timp, după steward, Corty veni să mai propună, la rândul său, un leac.

— Aveţi curaj, domnule Patterson? întrebă el. Clătinând din cap, domnul Patterson răspunse că nu ştie.

— Despre ce este vorba? se informă Louis Clodion, care se temea de aceste mijloace de terapeutică marină.

— Pur şi simplu, să înghită un pahar cu apă de mare, răspunse Corty. Acest lucru are câteodată efecte extraordinare!

— Vreţi să încercaţi, domnule Patterson?... întrebă Hubert Perkins.

— Orice! Gemu nefericitul.

— Bine, spuse Tony Renault. Că doar n-o să soarbă toată marea.

— Nu, numai un pahar, declară Corty, care aruncă un ghiordel peste bord şi-l ridică plin cu o apă a cărei limpezime cam lăsa de dorit.

Domnul Patterson — şi trebuie să recunoaştem că punea în ce făcea o energie înverşunată, nevrând să fie învinovăţit că n-a încercat totul — se ridică pe jumătate de pe saltea, luă paharul cu mâna tremurândă. Îl duse la gură şi înghiţi o bună parte din el.

Fu lovitura de graţie. Niciodată nişte greţuri n-au fost însoţite de asemenea spasme, de asemenea contracţii, convulsiuni, răsuciri şi expectorări, şi dacă toate aceste cuvinte n-au o semnificaţie identică, cel puţin în acea zi ele se completară, pentru a-l lipsi pe pacient de cunoştinţa lucrurilor din jurul său.

— Imposibil să fie lăsat în această stare. Se va simţi mai bine în cabina lui, zise Louis Clodion.

— Da. Trebuie lăsat în colţişorul lui, declară John Carpenter, chiar dacă ar trebui scos de acolo de-abia când ajungem la Saint Thomas.

Poate că şeful echipajului s-a gândit că, dacă domnul Patterson îşi va da ultima suflare înainte de a ajunge în Antile, vor fi 700 de lire mai puţin de împărţit între el şi tovarăşii lui.

Imediat îl chemă pe Wagah pentru a-l ajuta pe Corty să transporte bolnavul, care fu culcat, fără a avea cunoştinţă de ceea ce se întâmpla cu maşina lui umană.

Şi acum, pentru că remediile luate pe gură au fost nefolositoare, hotărâră să recurgă la remedii externe care nu vor rămâne, poate, fără efect. Hinsdale sugeră ideea să se aplice, dintre toate prescripţiile faimoasei formule, singura care n-a fost încă întrebuinţată şi de la care se puteau aştepta urmări fericite.

Domnul Patterson, care n-ar fi făcut nici un gest de protest, chiar dacă ar fi fost jupuit de viu, fu dezbrăcat de hainele sale până la brâu şi stomacul său fu supus la frecţii repetate cu un prosop îmbibat cu colodiu lichid.

Nu trebuie să credeţi că a fost obiectul unor frecţii uşoare şi repetate, datorate unor mâini mângâietoare! Departe de aşa ceva! Vigurosul Wagah se achită cu toate puterile de această sarcină, şi atât de conştiincios, încât îndrumătorul ar fi trebuit, pe bună dreptate, să-i tripleze gratificaţia la sfârşitul călătoriei...

Pe scurt, dintr-o cauză sau alta, poate pentru că acolo unde nu mai există nimic natura îşi pierde drepturile, ca şi cel mai puternic suveran, poate pentru

că pacientul era atât de golit pe dinăuntru încât acest gol îi făcea silă, el făcu semn să nu-l mai maseze. Apoi, întorcându-se pe o parte, cu stomacul apăsat de marginea cuşetei, căzu în nesimţire.

Tovarăşii săi îl lăsară să se odihnească, gata să se întoarcă la prima chemare. La urma urmelor, nu era imposibil ca domnul Patterson să-şi revină înainte de terminarea traversării şi să-şi recapete totalitatea facultăţilor sale morale şi fizice când va pune piciorul pe prima insulă a arhipelagului antilian.

Dar, desigur, acest om serios şi practic va avea dreptul să considere greşită şi înşelătoare formula Vergall, care-i inspirase atâta încredere şi care nu cuprindea mai puţin de 28 de prescripţii. Dar cine ştie? Poate că trebuia să urmezi ultima, care spunea următoarele:

«A nu se face nimic pentru a se evita răul de mare!»

XII

STRĂBĂTÂND ATLANTICUL

Navigaţia se desfăşura în condiţii favorabile şi se observa chiar că starea domnului Horatio Patterson nu se înrăutăţea, ci din contră. E de prisos să spun că renunţase să mai ţină o lămâie în mână. Desigur, frecţiile cu colodiu făcute de Wagah avuseseră un rezultat. Inima îndrumătorului îşi relua regularitatea ei cronometrică, la fel cum bătea şi orologiul administratorului de la *Antilian School.*

Din timp în timp, sufla un vânt mai tare care scutura puternic nava. Dar *Alert* îl suporta uşor. Dealtfel, echipajul manevra atât de bine la ordinele lui Harry Markel, încât tinerii pasageri se minunau, în special Tony Renault şi Magnus Anders. Ei ajutau echipajul fie să coboare velele înalte, fie să braţeze vergile, fie să prindă terţarolele — operaţie pe care instalarea celor două gabiere o făcea mai uşoară. Dacă domnul Patterson nu era de faţă pentru a le recomanda prudenţă, era liniştit, pentru că John Carpenter veghea asupra tinerilor gabieri cu o solicitudine părintească... şi avea de ce.

În plus, vremea proastă nu se transformase în furtună, până acum. Vântul bătea din est şi *Alert* îşi urma cu bine drumul.

Între alte distracţii pe care le-o procura această călătorie pe Atlantic, bursierii se dedau plăcerilor pescuitului, nu fără pasiune şi cu succes. Aruncau în apă undiţe lungi, urmărindu-le cu atenţia specială care îi caracterizează pe discipolii acestei mari arte, şi prindeau, în fiecare cârlig, peşti de toate speciile. Flegmaticul Albertus Leuwen şi răbdătorul Hubert Perkins gustau cel mai mult acest exerciţiu şi-l practicau cu mare zel. Mesele se îmbunătăţeau cu peşte oceanic — bonită, doradă, nisetru, morun, ton — din care se ospăta şi echipajul.

Fără îndoială că domnul Patterson ar fi avut o mare plăcere să urmărească peripeţiile pescuitului, dar dacă părăsea cabina nu o făcea încă decât pentru a respira puţin aer curat. Desigur că nu mai puţin s-ar fi interesat de joaca

marsuinilor şi delfinilor care săreau şi se izbeau de bordajul lui *Alert,* de strigătele tinerilor pasageri admirând uimitoarele tumbe şi salturi ale «clovnilor oceanului».

— Uite doi pe care-i puteam ţinti din zbor!... exclamă unul.

— Şi ăla care face salturi în faţa etravei, spuse altul.

Aceste animale mlădioase şi sprintene se adunau în cete de cincisprezece sau douăzeci, câteodată în faţă, alteori în dâra de spumă pe care o lăsa nava, şi înaintau mai repede ca ea; apăreau într-o parte şi aproape imediat îi vedeai în partea cealaltă, după ce trecuseră pe sub chilă; făceau salturi de trei, patru picioare, apoi cădeau descriind curbe graţioase şi ochiul putea să-i observe până în adâncurile apelor nespus de limpezi şi transparente. În mai multe rânduri, la cererea pasagerilor, John Carpenter şi Corty încercară să prindă un marsuin, să-l lovească cu harponul. Nu reuşiră însă, căci aceştia sunt foarte agili.

Nu acelaşi lucru se întâmplă cu rechinii enormi de prin părţile Atlanticului. Lăcomia lor este atât de mare, că se aruncă la orice fel de obiect căzut în apă — pălărie, sticlă, bucăţi de lemn sau capete de parâmă. Totul e bun pentru stomacul lor formidabil, care păstrează în cavitatea lui ceea ce nu poate digera.

În ziua de 7 iulie fu prins un rechin care măsura nu mai puţin de l2 picioare lungime. Când a înghiţit cârligul care avea o momeală de carne, s-a zbătut cu o asemenea violenţă, încât echipajul a reuşit cu mare greutate să-l ridice pe punte. Louis Clodion şi camarazii săi erau acolo privind, nu fără oarecare spaimă, monstrul gigantic şi, la recomandarea lui John Carpenter, se feriră să se apropie prea mult, căci loviturile cozii sale pot fi groaznice.

Rechinul fu spintecat imediat cu toporul şi, cu stomacul deschis, mai încerca încă să fugă, prin salturi formidabile care-l aruncau de la un bord la altul.

Domnul Horatio Patterson nu putu să asiste la această interesantă captură. Era păcat, căci ar fi consemnat întâmplarea în jurnalul său de călătorie şi ar fi dat dreptate naturalistului Roquefort care face, prin contaminare, din cuvântul rechin, o derivaţie din latinescul *requiem.*[1]

Astfel treceau zilele, fără să fie monotone. În fiecare moment, o nouă distracţie. Stoluri de păsări de mare zburau în jurul vergilor. Câteva fură ucise de Roger Hinsdale şi Louis Clodion, care se serviră cu pricepere de carabinele de bord.

Trebuie arătat că, la ordinele formale ale lui Harry Markel, oamenii săi nu aveau nici un fel de raporturi cu pasagerii de pe *Alert.* Numai şeful echipajului, Corty şi Wagah, însărcinat cu serviciul la careu, erau exceptaţi. Harry Markel, el însuşi, rămăsese la fel de rece şi puţin comunicativ, ca în prima zi.

Destul de des, treceau în raza corăbiei cu trei catarge alte nave. Steamere, la prea mare distanţă însă pentru a li se putea cunoaşte numele. Dealtfel — ceea ce nu ştiau tinerii elevi — Harry Markel căuta mai curând să se depărteze de bastimentele ce se vedeau, şi când unul din ele se apropia prea mult, mărea viteza sau schimba cursul cu unul sau două carturi, pentru a se putea depărta.

---

[1] Requiem — slujba religioasă pentru morţi. Aici, o aluzie la atacul mortal al rechinului.

Totuşi, în 18, către trei după-amiază, *Alert* fu ajuns de un steamer de mare tonaj, care făcea drumul spre sud-vest, adică în aceeaşi direcţie. Această navă americană, *Portland* din San-Diego, revenea din Europa prin strâmtoarea Magellan.

Când cele două nave fură numai la un cablu depărtare una de alta, se schimbară între căpitani întrebările uzuale:

— Totul e în ordine la bord ?

— Totul e în ordine.

— Nimic nou de la plecare?

— Nimic.

— Încotro?...

— În Antile... şi voi?

— La San-Diego.

— Atunci, călătorie plăcută!

— Călătorie plăcută!

Portland, după ce micşorase puţin viteza, o mări la maximum şi privirile putură urmări multă vreme fumul coşurilor sale, care pieri apoi în zare.

Ceea ce-i preocupa pe Tony Renault şi Magnus Anders, după 15 zile de călătorie, era să vadă primul uscat care va fi semnalat de la bord.

Acest uscat, după direcţia urmată, trebuia să fie arhipelagul Bermudelor situat la 74 grade longitudine vestică şi 31 grade latitudine nordică. Aşezat pe drumul pe care-l parcurg vapoarele pentru a merge din Europa spre golful Mexic, el cuprinde nu mai puţin de 400 de insule sau insuliţe, din care cele principale sunt Bermudele, Saint George, Cooper şi Somerset. Aici se fac numeroase escale şi vapoarele găsesc tot ce au nevoie, fie pentru reparaţii, fie pentru aprovizionare. Sunt de mare folos în aceste regiuni, foarte des bântuite de furtunile cele mai periculoase din Atlantic. *Alert* se afla la o depărtare de 60 de mile faţă de arhipelag, în ziua de 19 iulie, când binoclurile de pe navă începuseră să scruteze orizontul în direcţia vestului. Totuşi, pentru nişte ochi neexperimentaţi, era uşor să confunzi falezele înalte cu norii ce se aflau la limita dintre mare şi cer.

Cu toate acestea, Bermudele puteau fi zărite în cursul dimineţii, cum îi vesti John Carpenter pe Tony Renault şi Magnus Anders, cei mai nerăbdători din grup.

— Acolo... priviţi... zise el, spre tribord înainte...

— Zăriţi culmi de munţi?... întrebă Magnus Anders.

— Da, tinere... Ele răzbat deasupra norilor şi în curând le veţi vedea.

În adevăr, înainte de apusul soarelui, nişte mase rotunde se conturau încă nedesluşit spre apus şi a doua zi *Alert* trecu în dreptul insulei Saint David, cea mai estică a arhipelagului.

Trebuiră apoi să facă faţă unor vijelii. Rafale amestecate cu descărcări electrice, care veneau din nord-est, constrânseră nava să se potrivească vântului, reducând viteza.

Toată ziua şi noaptea următoare marea fu dezlănţuită. Cu velele gabiere şi terţarolele lăsate, corabia făcu cale-ntoarsă; n-ar fi putut să se expună pericolului valurilor, care ar fi acoperit-o cu totul.

Poate că Harry Markel ar fi făcut un act de marinar prudent şi înţelept dacă ar fi căutat un refugiu în vreun port al arhipelagului, şi în special la Saint George. Dar se înţelege că prefera să-şi piardă nava decât să ajungă undeva unde căpitanul Paxton putea fi cunoscut. Rămase deci în larg, manevrând, dealtfel, cu multă pricepere. *Alert* nu suferi decât avarii fără importanţă, câteva pânze rupte de o rafală care era cât pe ce să smulgă barca de la tribord.

Dacă domnul Patterson suportă mai bine decât te puteai aştepta aceste 60 de ore de furtună, mai mulţi tineri, fără să treacă prin toate fazele groaznicului rău de mare căruia îi căzuse pradă mentorul, fură totuşi destul de încercaţi: John Howard, Niels Harboe, Albertus Leuwen. Dar Louis Clodion, Roger Hinsdale, Hubert Perkins şi Axel Wickborn rezistară şi putură să admire, în întreaga şi teribila ei măreţie, lupta elementelor dezlănţuite în timpul celor două zile de furtună.

Cât despre Tony Renault şi Magnus Anders, aveau cu siguranţă suflete de marinari, acest *aes triplex*[1] pe care domnul Patterson nu-l avea şi pe care-l invidia la navigatorul lui Horaţiu.

În cursul furtunii, Alert fu deviat cu vreo sută de mile din drumul său. De aici rezultă o întârziere, care nu putea fi recuperată chiar dacă nava ar ajunge, fără alte incidente, în regiunile unde domină alizeele care bat de la est la vest.

Din nefericire, Harry Markel nu mai avu parte de vânturile regulate care-l favorizaseră de la plecarea din Queenstown. Între Bermude şi pământul Americii, timpul fu foarte schimbător: câteodată atât de liniştit, încât nava nu făcea nici măcar o milă pe oră; altă dată furtunos, obligând echipajul să strângă velele superioare şi să lege terţarolele la gabiere şi la vela trincă. Era deci sigur că pasagerii nu vor debarca la Saint Thomas fără o întârziere de câteva zile. Asta va stârni o îngrijorare destul de justificată cu privire la soarta lui *Alert*. Cablogramele anunţaseră, probabil, la Barbados, plecarea căpitanului Paxton şi la ce dată nava ieşise din golful Cork. Trecuseră mai bine de douăzeci de zile şi nu se ştia nimic despre ea.

E adevărat că Harry Markel şi oamenii săi nu se prea sinchiseau de această îngrijorare. Pe ei îi rodea nerăbdarea de a termina cu explorarea Antilelor şi de a nu mai avea a se teme de nimic când se vor îndrepta spre Capul Bunei Speranţe.

În dimineaţa zilei de 20 iulie, corabia tăia Tropicul Cancerului în dreptul canalului Bahama, prin care, începând de la strâmtoarea Floridei, se varsă în ocean apele golfului Mexic.

Dacă *Alert,* în cursul navigaţiei sale, ar fi trebuit să treacă Ecuatorul, Roger Hinsdale şi camarazii săi n-ar fi neglijat să sărbătorească trecerea lui. S-ar fi supus de bunăvoie cerinţelor acestei ceremonii tradiţionale, plătind din gratificaţii cheltuielile botezului. Dar Ecuatorul era mai la sud cu 23 de grade şi nu fu cazul să se sărbătorească trecerea lui la paralela 23.

Este de la sine înţeles că domnul Horatio Patterson, dacă ar fi fost sănătos, ar fi primit cu cea mai mare plăcere complimentele simpaticului domn Tropic şi

[1] Aes triplex — ban cu triplă valoare.

ale cortegiului său de carnaval. Ar fi facut-o, fără îndoială, cu toată bunăvoinţa şi, desigur, cu toată demnitatea unui administrator de la *Antilian School.*

Însă, cu toate că nu avusese loc nici o ceremonie, Harry Markel, la cererea tinerilor pasageri, acordă o raţie dublă echipajului. Poziţia calculată în acea zi arăta că *Alert* se găsea la 250 mile de insula cea mai apropiată a Antilelor, în nord-estul arhipelagului. Poate că nava va fi puţin întârziată când va întâlni, la ieşirea canalului Bahama, golfstream-ul, acel curent cald care ajunge până-n regiunile septentrionale ale Europei, un fel de fluviu oceanic ale cărui ape nu se contopesc cu apele Oceanului Atlantic. Dar atunci va fi ajutată de alizee, care bat regulat în aceste regiuni, şi înainte de trei zile, cu siguranţă, omul de veghe va semnala înălţimile insulei Saint Thomas, unde se va face prima escală.

Şi acum, pe măsură ce se apropiau de Antile, gândindu-se la explorarea arhipelagului, care avea să ţină câteva săptămâni, nu fără primejdii pentru el, echipajul nu putea să nu fie cuprins de teamă.

John Carpenter şi Corty discutau deseori între ei în această privinţă. Jucau în adevăr o carte mare dacă se întâmpla să aibă ghinion. Fără îndoială, era de pus mâna pe o sumă de 7 000 de lire şi merita să rişti pentru ea. Dar dacă, pentru a avea totul, vor pierde totul — chiar şi viaţa?... Dacă piraţii de pe *Halifax,* evadaţii de la Queenstown, vor fi recunoscuţi, dacă vor cădea din nou în mâinile justiţiei? Şi-şi spuneau că mai era timp să evite primejdia... În noaptea următoare, ar fi destul să tabere pe pasagerii fără apărare, care nu bănuiau nimic, şi să-i arunce în mare. Apoi *Alert* ar schimba ruta.

E adevărat că la toate aceste argumente şi la toate temerile, manifestate de oamenii lui, Harry Markel se mulţumea să răspundă:

— Bizuiţi-vă pe mine!...

Atâta încredere în sine, însoţită de atâta îndrăzneală, sfârşea prin a-i convinge şi ei spuneau în limbaj marinăresc:

— Bine! Las' să curgă!

În ziua de 25 iulie, Antilele nu mai erau decât la 60 de mile vest-sud-vest. Cu vântul tare care-i ducea, nu era nici o îndoială că *Alert* va zări înălţimile insulei Saint Thomas înainte de apusul soarelui.

În vederea acestui lucru, Tony Renault şi Magnus Anders petrecură după-amiaza unul pe vergile arborelui mare, iar celălalt pe vergile arborelui trinchet, vrând fiecare să fie primul care va striga:

— Pământ!... Pământ!

XIII

CANONIERA *ESSEX*

Către orele patru după-amiază se auzi un strigăt scos de Tony Renault.

Acest strigăt nu fu acela de: «Pământ!» ci acela de «Navă!» La babord, la o distanţă de cinci sau şase mile, se vedea un fum la vest, deasupra orizontului.

Un steamer venea din faţă şi mergea cu mare viteză. După o jumătate de oră coca lui era vizibilă şi după altă jumătate de oră nu se mai găsea decât la un sfert de milă de *Alert.* Pasagerii reuniţi pe dunetă îşi dădeau cu părerea.

— Este un vas de război... zise unul.

— Cred că da, răspunse altul, pentru că în vârful catargului mare flutură o flamură.

— Şi, în plus, este englez, reluă primul.

— Şi se numeşte *Essex,* adăugă celălalt.

De fapt, cu ajutorul binoclului se putea citi acest nume pe tăblia de la pupa, în momentul când nava se apropie.

— Uite... exclamă Tony Renault, pun rămăşag că manevrează ca să ne abordeze!

Se părea că, în adevăr, aceasta era intenţia lui *Essex,* canonieră de 500 — 600 de tone, care ridică pavilionul. Nici Harry Markel, nici ceilalţi nu se înşelară în această privinţă. Fără îndoială, *Essex* voia să intre în legătură cu *Alert* şi continua să se apropie cu presiune redusă.

Spaima care-i cuprinse pe aceşti ticăloşi e lesne de ghicit şi de înţeles. Nu se putea ca de câteva zile să fi sosit o depeşă în Antile? Ca, într-un fel sau altul, să se fi luat cunoştinţă de ceea ce se întâmplase la Queenstown înaintea plecării lui *Alert,* de capturarea sa de către banda Markel, de masacrarea căpitanului Paxton şi a oamenilor săi, şi ca *Essex* să fi fost trimis pentru a pune mâna pe răufăcători?

Cu toate acestea, după o matură chibzuinţă — nu, nu era posibil! Cine să-şi închipuie că Harry Markel, care desigur că nu i-ar fi cruţat pe pasageri, aşa cum nu cruţase nici echipajul căpitanului Paxton, să fi plecat în Antile? Să fi împins îndrăzneala până la a-l duce pe *Alert* la destinaţia sa, în loc să fugă? O asemenea imprudenţă ar fi fost inadmisibilă.

Între timp, Harry Markel aştepta cu mai mult sânge rece decât John Carpenter şi Corty. Când comandantul lui *Essex* va lua contact cu el, va vedea ce-i de făcut.

Canoniera stopa la numai câteva cabluri şi, la un semnal transmis, *Alert* trebui să-şi pună velatura în pană. Vergile sale braţate, orientate în aşa fel ca forţa pânzelor să se anuleze, făcură nava aproape nemişcată.

În orice caz, *Essex* ridicase pavilionul şi *Alert* trebui să-l ridice pe al său. Se înţelege de la sine că dacă Harry Markel n-ar fi vrut să se supună ordinelor unei nave de război, el ar fi fost constrâns. Imposibil să scape de urmărirea canonierei care avea de partea ei forţa şi viteza. Câteva lovituri de tun l-ar fi redus pe *Alert* la neputinţă.

Dealtfel, cum se ştie, Harry Markel nici nu se gândea la aşa ceva. Când comandantul canonierei îi va ordona să vină la bordul său, se va duce.

Cât despre domnul Patterson, Louis Clodion, Roger Hinsdale şi camarazii lor, sosirea lui *Essex,* ordinul de a intra în legătură cu bastimentul îi interesau în cel mai înalt grad.

— Oare acest vas de război este trimis în întâmpinarea lui *Alert* ca să ne ia la bordul său şi să ne debarce mai curând pe una din insulele Antile?

Un asemenea gând nu se putea înfiripa decât într-un spirit aventuros, aşa cum era acela al lui Roger Hinsdale. Trebuie adăugat că părerea sa era strict personală.

În acest moment, una din bărcile lui *Essex* fu lansată la apă şi doi ofiţeri luară loc în ea.

În câteva clipe ambarcaţiunea fu lângă *Alert.* Ofiţerii urcară pe scara de pisică din tribord şi unul din ei zise:

— Unde e căpitanul?

— Iată-mă, răspunse Harry Markel.

— Sunteţi căpitanul Paxton?

— Chiar el.

— Şi această corabie este *Alert,* care a părăsit portul Queenstown pe data de 30 iunie curent?...

— La această dată, în adevăr.

— Având ca pasageri pe laureaţii de la *Antilian School?*

— Aici prezenţi, răspunse Harry Markel, arătând pe dunetă pe domnul Patterson şi grupul de tineri, care nu scăpau un singur cuvânt din această conversaţie.

Ofiţerii veniră la ei, urmaţi de Harry Markel, şi acela care vorbise — un locotenent din marina britanică — după ce răspunse la salutul lor, se exprimă în aceşti termeni, cu tonul rece şi aspru care-i caracterizează pe ofiţerii englezi.

— Căpitane Paxton, comandantul lui *Essex* este fericit de a-l fi întâlnit pe *Alert,* şi noi, de asemenea, că v-am găsit pe toţi sănătoşi.

Harry Markel se înclină, aşteptând ca locotenentul să-i aducă la cunoştinţă scopul vizitei sale.

— Aţi făcut o călătorie bună? întrebă ofiţerul... Timpul a fost favorabil?...

— Foarte favorabil, replică Harry Markel, cu excepţia unei furtuni pe care am înfruntat-o în preajma Bermudelor.

— Şi care v-a făcut să întârziaţi ?

— A trebuit să micşorăm viteza timp de 48 de ore, ca să rezistăm. Locotenentul se întoarse în acest moment spre grupul de pasageri şi, adresându-se mentorului, zise:

— Domnul Patterson... de la *Antilian School...* fără îndoială?

— În persoană, domnule ofiţer, răspunse administratorul, care salută cu tot ceremonialul politeţii sale obişnuite.

Apoi adăugă:

— Am onoarea să vă prezint pe tinerii mei tovarăşi de călătorie, rugându-vă să primiţi asigurarea distinsei şi respectuoasei mele consideraţiuni...

— Semnat: Horatio Patterson, murmură Tony Renault.

Se schimbară apoi călduroase strângeri de mână cu acea precizie riguroasă, specific anglo-saxonă.

Locotenentul, întorcându-se spre Harry Markel, îi ceru să vadă echipajul — ceea ce păru foarte suspect şi-l nelinişti pe John Carpenter. De ce oare acest ofiţer voia să-i treacă în revistă?

Totuşi, la ordinul lui Harry Markel, el îi aduse pe oamenii săi pe punte şi aceştia se adunară lângă marele catarg. În ciuda sforţărilor pe care le făceau

bandiţii pentru a căpăta o aparenţă de oameni cumsecade, probabil că ofiţerii gândiră că au o înfăţişare foarte puţin liniştitoare.

— Nu aveţi decât nouă marinari?... întrebă locotenentul.

— Nouă, răspunse Harry Markel.

— Cu toate acestea, noi am fost informaţi că echipajul lui *Alert* era format din zece... în afară de dumneavoastră, căpitane Paxton.

Întrebare destul de neplăcută, la care Harry Markel evită la început să răspundă zicând:

— Domnule ofiţer... aş putea să ştiu pentru ce motiv am onoarea să vă am la bord?

Era, bineînţeles, natural ca locotenentului să i se pună această întrebare şi el răspunse:

— Foarte simplu, motivul e neliniştea celor de la Barbados, în urma întârzierii lui *Alert.* În Antile, ca şi în Europa, familiile sunt preocupate de această întârziere. Doamna Kethlen Seymour a intervenit pe lângă guvernator şi Excelenţa-sa l-a expediat pe *Essex* în întâmpinarea lui *Alert.* Iată singurele pricini ale prezenţei noastre aici şi, o repet, suntem foarte fericiţi că temerile noastre au fost zadarnice!

În faţa acestei dovezi de interes şi simpatie, domnul Horatio Patterson nu putu rămâne dator. În numele tinerilor pasageri şi al lui, mulţumi cu demnitate comandantului lui *Essex* şi ofiţerilor săi, generoasei doamne Kethlen Seymour şi Excelenţei-sale guvernatorului. Harry Markel spuse că o întârziere de 48 de ore n-ar fi trebuit să creeze o asemenea îngrijorare şi să motiveze trimiterea canonierei.

— Această îngrijorare era justificată din cauza unei împrejurări pe care vă voi face-o cunoscută, zise locotenentul.

John Carpenter şi Corty se priviră destul de miraţi. Poate că regretau că Harry Markel mersese atât de departe cu întrebările.

— În seara de 30 iunie *Alert* a pornit la drum, nu-i aşa?

— În adevăr, răspunse Harry Markel, care, dealtfel, îşi păstra tot sângele rece. Am ridicat ancora la ora şapte şi jumătate seara. Odată ieşiţi din ansa Farmar, vântul a încetat şi *Alert* a rămas imobilizat toată ziua următoare, lângă uscat, la capul Robert's-Cove.

— Ei bine, căpitane Paxton, reluă locotenentul, a doua zi un cadavru a fost găsit pe coastă, unde-l dusese curentul. După nasturii de pe hainele sale s-a recunoscut că era unul din mateloţii de pe *Alert.*

Pe John Carpenter şi pe ceilalţi îi scutură, fără voia lor, un fior. Acest cadavru nu putea fi decât al unuia din nefericiţii ucişi de ei cu o zi înainte.

Apoi locotenentul de pe *Essex* declară că autorităţile din Barbados fuseseră încunoştinţate prin depeşă de acest incident — de unde se explică legitimele temeri, văzând că *Alert* nu soseşte. După care, adăugă:

— Aţi pierdut deci pe unul din oamenii dumneavoastră, căpitane Paxton?

— Da domnule, pe matelotul Bob... Acesta a căzut în mare, atunci când ne aflam în ansa Farmar şi, cu toate străduinţele noastre, n-a putut fi salvat, nici regăsit.

Explicaţia fu admisă fără să trezească vreo bănuială, ea lămurind, în acelaşi timp, de ce lipsea un matelot din echipaj.

Între timp, pasagerii trebuie că erau — pe drept cuvânt — miraţi că acest incident nu le fusese adus şi lor la cunoştinţă. Cum, unul din oameni se înecase înaintea ajungerii lor la bord şi ei nu ştiuseră nimic?!

Dar la întrebarea domnului Horatio Patterson despre acest subiect, Harry Markel răspunse că, dacă a tăinuit această nenorocire faţă de bursieri, era pentru că nu voise ca ei să-şi înceapă călătoria sub o impresie atât de neplăcută.

Acest răspuns foarte convingător nu mai provocă nici o replică. Dar avură un sentiment de surpriză, amestecat cu o anumită emoţie, când locotenentul adăugă:

— Depeşa trimisă din Queenstown la Barbados menţiona, între altele, că leşul găsit în apă, probabil cel al matelotului Bob, avea o rană adâncă drept în piept.

— O rană! Exclamă Louis Clodion, în timp ce domnul Patterson lua atitudinea unui om care părea că nu mai înţelege nimic.

Harry Markel nu vru să lase să se strecoare vreo îndoială şi, ca întotdeauna stăpân pe el, zise:

— Matelotul Bob a căzut din gabia arborelui trinchet pe cabestan, care probabil l-a rănit, şi de acolo a fost azvârlit în mare. De aceea n-a putut să se ţină la suprafaţa apei şi iată de ce cercetările noastre au fost zadarnice.

Explicaţia părea la fel de admisibilă ca şi cele precedente, dacă locotenentul n-ar fi completat informaţia cu următoarele:

— Rana cadavrului nu provenea de la o izbitură... Ea se datora unei lovituri de cuţit care i-a străpuns inima!

Din nou temeri, fireşti dealtfel, pentru John Carpenter şi ceilalţi bandiţi. Nu mai ştiau cum se va termina convorbirea. Oare comandantul lui *Essex* avea ordin să-l conducă pe *Alert* la Barbados unde se va face o anchetă, care desigur că ar fi ieşit foarte prost pentru ei? S-ar fi ajuns mai întâi la constatarea identităţii lor. Ar fi fost duşi înapoi în Anglia... De data aceasta n-ar mai fi scăpat de pedeapsă pentru crimele lor. Şi, mai ales, n-ar mai fi putut comite încă una, când *Alert* va fi părăsit regiunile Indiilor Occidentale!... Şansa continuă să-i favorizeze. Harry Markel nu trebui nici măcar să explice ce era cu lovitura de cuţit. În adevăr, domnul Horatio Patterson exclamă ridicând mâinile spre cer:

— Cum, acest nenorocit să fi fost lovit mortal cu un cuţit, de o mână criminală?

Şi atunci locotenentul răspunse următoarele:

— Depeşa adaugă că matelotul ajunsese probabil viu pe coastă, unde se găsea atunci o bandă de criminali scăpaţi din închisoarea de la Queenstown. Acolo o fi fost lovit cu cuţit de unul din ei.

— Atunci, spuse Roger Hinsdale, e vorba de banda de piraţi de pe *Halifax,* care tocmai evadase când noi am sosit la Queenstown...

— Ticăloşii!... Exclamă Tony Renault. Şi n-au fost încă prinşi, domnule locotenent?

— După ultimele ştiri, urmele lor n-au mai fost regăsite, răspunse ofiţerul. Totuşi, e imposibil ca ei să fi părăsit Irlanda şi, mai devreme sau mai târziu, vor fi arestaţi...

— Ar fi de dorit, declară Harry Markel, cu acel calm pe care-l păstrase tot timpul.

Şi când John Carpenter reveni la prova împreună cu Corty, îi şopti acestuia din urmă:

— Un om tare căpitanul nostru...

— Da, răspunse Corty, şi bun de urmat oriunde va voi să ne ducă!... Ofiţerii transmiseră domnului Patterson şi laureaţilor salutările pe care doamna Kethlen Seymour îi însărcinase să le dea. Darnica doamnă îşi făcea o mare bucurie din a-i primi şi dorinţa ei vie era să-i reţină cât mai mult posibil în Barbados, dacă se vor strădui să nu întârzie prea mult în celelalte insule unde erau aşteptaţi cu nerăbdare.

În numele camarazilor săi, Roger Hinsdale răspunse, rugându-i pe ofiţeri să exprime doamnei Kethlen Seymour recunoştinţa lor faţă de cele ce făcuse pentru *Antilian School.* Apoi domnul Horatio Patterson termină întrevederea cu un speech înflorit şi mişcător, care era specialitatea lui şi la sfârşitul căruia, printr-o nebăgare de seamă destul de rară la acest om, amestecă un vers din Horaţiu cu unul din Vergiliu. Ofiţerii, după ce-şi luară rămas bun de la căpitan şi pasageri, fură conduşi până la scară şi coborâră în barca lor. Dar, înainte de a porni, locotenentul zise:

— Sper, căpitane Paxton, că *Alert* va fi mâine la Saint Thomas, căci nu mai este decât la o depărtare de cincizeci de mile.

— Aşa cred, răspunse Harry Markel.

— Atunci vom anunţa prin depeşă sosirea voastră, imediat ce vom ajunge înapoi la Barbados.

— Vă mulţumesc, domnule, şi vă rog să prezentaţi omagiile mele domnului comandant al *Essex*-ului.

Barca se depărtă de navă şi-n mai puţin de un minut parcurse distanţa care-o despărţea de canonieră.

Harry Markel şi pasagerii salutară apoi pe comandant, care se găsea pe pasarelă, şi li se răspunse la acest salut.

După ridicarea ambarcaţiunii pe canonieră, se auziră fluierăturile sirenei şi *Essex* îşi reluă drumul, cu toată viteza, în direcţia sud-vest. După o oră nu se mai vedea în zare decât trâmba lui de fum.

Alert, cu vergile braţate şi pânzele umflate de vânt, porni spre Saint Thomas.

Astfel, Harry Markel şi complicii săi erau liniştiţi în ceea ce privea vizita lui *Essex.* Nimeni, nici în Anglia şi nici în Antile, nu-şi închipuia că ei ar fi putut să se refugieze pe o navă şi că nava ar fi tocmai *Alert.* Se părea deci că vor avea noroc până la capăt!... Vor parcurge cu neruşinare arhipelagul, vor fi primiţi cu onoruri, vor merge din insulă în insulă, fără să le fie măcar teamă că pot fi recunoscuţi, vor termina această explorare printr-o ultimă escală în Barbados şi după aceea nu se vor mai întoarce în Europa!

A doua zi după plecare, *Alert* nu se va mai numi *Alert.* Harry Markel nu va mai fi căpitanul Paxton şi nu vor mai fi la bord nici domnul Patterson, nici

vreunul din tinerii săi tovarăşi de călătorie! Îndrăzneaţa acţiune va fi încununată de succes şi poliţia va urmări zadarnic în Irlanda pe piraţii de pe *Halifax.*

Această ultimă parte a traversării se desfăşura în cele mai bune condiţiuni. Un timp minunat, sub suflarea constantă a alizeelor, permitea întrebuinţarea întregii velaturi, chiar şi a bonetelor, pânzele suplimentare. Hotărât lucru, domnul Patterson era oţelit. Abia dacă îl supăra câteodată un ruliu sau un tangaj mai violent. Putea chiar să-şi ocupe iar locul la masă şi să se lipsească de sâmburele de cireaşă, pe care de obicei îl ţinea în gură.

— Aveţi dreptate... domnule, îi repeta Corty. Numai leacul ăsta a rămas bun contra răului de mare.

— Cred şi eu, prietene, răspundea mentorul, şi din fericire sunt aprovizionat din belşug cu aceşti sâmburi antipelagalgici, graţie prevăzătoarei doamne Patterson.

Aşa se termină ziua. După ce trecuseră prin nerăbdarea plecării, tinerii laureaţi simţeau acum nerăbdarea de a sosi. Erau grăbiţi să pună piciorul pe prima insulă din Antile.

În apropierea arhipelagului, numeroase nave — vapoare cu aburi şi corăbii — animau marea: cele care căutau să ajungă în golful Mexicului prin strâmtoarea Florida sau cele care ieşeau de acolo, pentru a se îndrepta spre porturile vechiului continent. Pentru aceşti tineri era o mare bucurie să le semnaleze, să se încrucişeze cu ele, să schimbe saluturi cu pavilioane engleze, americane, franceze, spaniole, care se întâlneau cel mai frecvent în aceste regiuni.

Înainte de apusul soarelui, *Alert* trecea paralela 17, şi latitudinea pe care se afla era la vreo 20 de mile de insula Saint Thomas. Nu mai rămâneau decât câteva ore de călătorie.

Dar nu fără dreptate Harry Markel nu voi să se aventureze în timpul nopţii prin puzderia de ostroave şi de stânci care mărgineau arhipelagul şi, la ordinul său, John Carpenter reduse velele. Şeful de echipaj strânse rândunica, pânzele pătrate, săgeata artimonului, brigantina, şi *Alert* rămase sub cele două gabiere, trinchet şi focuri.

Noaptea fu liniştită. Briza se calmase şi soarele, a doua zi, se ridică pe un orizont foarte senin.

Spre ora nouă se auzi un strigăt dintre vergile marelui catarg.

Era Tony Renault care repeta eu o voce sonoră şi veselă:

— Pământ la tribord, spre prova... pământ, pământ!

XIV

SAINT THOMAS Şl SAINTE CROIX

S-a spus mai înainte că Indiile Occidentale sunt compuse din nu mai puţin de 300 de insule şi insuliţe. În realitate, numele de insule nu se cuvine decât unui

număr de 42 din ele, fie pentru dimensiune, fie pentru importanţa lor geografică. Din aceste 42 de insule, numai nouă aveau să fie vizitate de laureaţii de la *Antilian School.*

Toate aparţin grupului cunoscut sub numele de Antilele Mici şi mai ales sub denumirea de Insule ale Vântului. Anglia le împarte în două părţi: prima, care se află la nord de insulele Virgine, până la Dominica, o numesc Leeward Island; a doua, care se întinde de la Martinica până la Trinidad, o numesc Windward Island. Nu e cazul să adoptăm aceste denumiri. Ansamblul insular, care este mărginit la vest de Mediterana americană, merită numele de Insulele Vântului, deoarece primeşte prima suflare a alizeelor, care bat de la est la vest.

Prin reţeaua acestor insule se amestecă apele Atlanticului cu acele ale mării antiliene. Elisée Reclus a putut să le compare cu picioarele unui imens pod între care pleacă şi vin curenţii care brăzdează golful Mexicului.

Nu trebuia să confundăm acest golf cu marea propriu-zisă a Antilelor; sunt două bazine foarte distincte, avându-şi conformaţia lor specială şi suprafeţe inegale, primul măsurând l l50 000 km pătraţi şi al doilea aproape l l90 000.

Se ştie că în anul l492 Cristofor Columb a descoperit Cuba, cea mai mare insulă din Antile, după care s-a oprit mai întâi în insulele Conception, Ferdinandina şi Isabella, pe care navigatorul genovez a arborat pavilionul spaniol.

Dar a crezut că ajunsese cu caravanele la capătul Asiei, în ţara mirodeniilor, şi muri fără să fi ştiut că pusese piciorul pe noul continent.

De-atunci, diverse puteri europene, cu preţul unor bătălii sângeroase, al unor masacre îngrozitoare, al unor lupte mereu reînnoite, şi-au disputat domeniul.

Cât despre denumirea de Indii Occidentale, dată Antilelor, ea provine dintr-o eroare care a fost comisă de Cristofor Columb cu privire la descoperirile sale.

În realitate, acest arhipelag, de la insuliţa Sombrero în nord, până la Barbados spre sud, care formează Antilele Mici, se întinde pe 6 408 kilometri pătraţi.

Populaţia totală a acestor insule este de 792 000 de locuitori.

Insulele Virgine pot fi considerate ca făcând parte din Antilele

Mici. Ocupate de danezi în anul l67l, cele mai multe figurează în domeniul Indiilor Occidentale. Sunt cunoscute sub numele de Saint Thomas, Saint John, Sainte Croix. În prima insulă s-a născut unul din tinerii bursieri, al şaselea laureat al concursului de la *Antilian School,* Niels Harboe.

În faţa acestei insule va ancora Harry Markel în dimineaţa zilei de 26 iulie, după o fericită traversare care a durat 25 de zile. Din acest punct, *Alert* nu va avea decât să coboare spre sud, pentru a poposi în celelalte insule.

Dacă Saint Thomas are dimensiuni reduse, portul său este un adăpost excelent şi bine gospodărit. Cincizeci de nave de mare tonaj pot ancora aici în voie. De aceea corsarii englezi şi francezi nu încetau să şi-l dispute, în perioada când flotele europene luptau în aceste regiuni, ocupau şi reocupau, îşi smulgeau una alteia insulele antiliene, ca fiarele hămesite când se ceartă pentru o pradă care le aţâţă pofta.

Christian Harboe locuia la Saint Thomas şi cei doi fraţi nu avuseseră prilejul să se întâlnească de câţiva ani. Cu câtă nerăbdare aşteptau amândoi sosirea lui *Alert,* este lesne ele înţeles.

Christian Harboe era mai mare ca Niels cu 15 ani. Singurul din familie pe care Niels îl avea pe insulă, se ocupa cu negoţul; era un om foarte prietenos, arătând acea modestie simpatică, ce caracterizează rasele nordice. Fixându-şi reşedinţa în colonia daneză, preluase o importantă firmă a unchiului său — un frate al mamei — şi anume un magazin universal cu obiecte de consum uzual, alimente, stofe etc.

Portul insulei Saint Thomas, Charlotte-Amalia, nu întârziase să devină porto-franco, ceea ce făcu să crească prosperitatea lui. Oferea avantaje mari tuturor navelor, de orice naţionalitate ar fi fost. Găseau un adăpost sigur contra alizeelor şi furtunilor golfului, graţie înălţimilor insulei, unei limbi de pământ de care se lovea hula din larg şi unei insuliţe pe care se construiseră cheuri şi depozite de cărbuni.

Când *Alert,* semnalat de semafoare, trecu de capurile Coved şi Molhenters, ocolind promontoriul, înconjurând insuliţa şi lăsând la stânga sa farul, intră într-un bazin circular, deschis spre nord, în spatele căruia apăreau primele case ale oraşului. După ce se desfăşură lanţul cu şase-şapte braţe, corabia rămase ancorată la o adâncime de patru-cinci metri.

Reclus a observat că Saint Thomas are cea mai bună poziţie, pentru că ocupă un punct favorabil pe marea curbă a Antilelor, în locul unde distribuirea mărfurilor se poate face foarte uşor în toate părţile arhipelagului.

Astfel se va înţelege că, de la început, acest port natural a atras atenţia şi a obţinut preferinţa corsarilor. Deveni deci principalul antrepozit pentru traficul de contrabandă cu coloniile spaniole şi curând cea mai însemnată piaţă a «lemnului de abanos», adică a negrilor cumpăraţi pe litoralul african şi importaţi în Indiile Occidentale. Din această cauză trecu repede sub dominaţie daneză şi nu mai fu niciodată cedat altcuiva, după cesiunea lui de către o companie financiară care-l cumpărase de la electorul de Brandenburg, al cărui moştenitor fu tocmai regele Danemarcei.

Imediat ce *Alert* acostă, Christian Harboe urcă la bord şi cei doi fraţi căzură unul în braţele celuilalt. Apoi, după ce schimbă cordiale strângeri de mână cu domnul Horatio Patterson şi tovarăşii săi de călătorie, zise:

— Prieteni, cred că veţi fi oaspeţii mei cât timp veţi rămâne la Saint Thomas... Cât va sta *Alert* aici?

— Trei zile, răspunse Niels Harboe.

— Numai atât?

— Atât şi nimic mai mult, Christian, spre marele meu regret, căci e multă vreme de când nu ne-am îmbrăţişat...

— Domnule Harboe, zise atunci mentorul, acceptăm cu căldură amabila dumneavoastră propunere... Vom fi oaspeţii dumneavoastră în timpul cât vom rămâne la Saint Thomas... timp care nu se poate prelungi.

— În adevăr, domnule Patterson, aveţi un itinerar dinainte stabilit.

— Da... de doamna Kethlen Seymour.

— O cunoaşteţi pe această doamnă, domnule Harboe? întrebă Louis Clodion.

— Nu, răspunse negustorul; dar am auzit deseori vorbindu-se de ea şi în Antile inepuizabila ei caritate este lăudată.

Apoi, întorcându-se spre Harry Markel:

— Cât despre dumneavoastră, căpitane Paxton, îmi permiteţi să vă adresez, în numele tuturor familiilor acestor tineri pasageri, sincere mulţumiri pentru grija...

— Mulţumiri îndreptăţite, datorate căpitanului Paxton, se grăbi să adauge şi domnul Patterson. Cu toate că marea ne-a supus la încercări — şi în primul rând pe mine, *horesco referens*[1]! — trebuie să recunoaştem că bravul nostru căpitan a făcut tot ce depindea de el pentru ca traversarea să ne fie cât mai plăcută.

Nu era în firea lui Harry Markel să adreseze complimente sau să fie amabil. Şi poate că domnul Harboe a cărui privire era fixată asupra lui, îl cam stingherea. Aşa că se mulţumi să răspundă cu o uşoară înclinare a capului.

— Nu văd nici o piedică pentru ca pasagerii de pe *Alert* să accepte ospitalitatea pe care le-o oferiţi, domnule, cu condiţia totuşi de a nu prelungi escala peste termenul fixat...

— E în regulă, domnule căpitan Paxton, răspunse Christian Harboe. Şi acum, chiar de azi, dacă binevoiţi să veniţi să cinaţi la mine cu oaspeţii mei...

— Vă mulţumesc, domnule, zise Harry Markel. Am însă câteva reparaţii de făcut şi nu pot pierde nici un minut. Dealtfel, prefer să părăsesc bordul cât mai puţin posibil.

Domnul Christian Harboe păru surprins de tonul rece al acestui răspuns. Desigur că printre oamenii de mare, şi deseori printre căpitanii din marina comercială engleză, se găsesc firi aspre, oameni puţin educaţi, ale căror purtări nu s-au putut rafina în exerciţiul profesiunii lor, în contactul cu marinarii. Dar, hotărât, acest prim contact cu Harry Markel şi echipajul său nu i-a făcut o impresie prea favorabilă. *Alert* fusese însă bine condus în timpul călătoriei, traversarea a fost satisfăcătoare şi aceasta era principalul.

După o jumătate de oră, pasagerii debarcară pe cheul portului
Charlotte-Amalia şi se îndreptară spre casa domnului Christian Harboe.

După ce aceştia plecară, John Carpenter spuse:

— Ei bine, Harry, cred că a mers foarte bine până acum ?

— Aşa cum spui... replică Harry Markel. Dar trebuie să fim cu ochii în patru în timpul escalelor.

— Vom fi prudenţi, Harry. Nimeni dintre noi nu vrea să compromită succesul acestei acţiuni... A început bine şi se va termina tot aşa...

— Desigur, John, din moment ce Paxton nu e cunoscut de nimeni la Saint Thomas. Dealtfel, vei veghea ca nici unul dintre oamenii noştri să nu coboare pe uscat.

Avea dreptate Harry Markel să-şi împiedice echipajul să părăsească bordul. Mergând prin taverne şi baruri, bând peste măsură — ceea ce se întâmpla ori de câte ori erau lăsaţi în voia lor — aceşti marinari puteau să scape vreo vorbă compromiţătoare şi era mult mai bine să fie consemnaţi în mod riguros pe *Alert*.

---

[1] Horesco referens - mă îngrozesc amintindu-mi.

— Aşa e, Harry, reluă John Carpenter, şi dacă doresc atât de mult să bea, li se va da o raţie dublă sau triplă... Acum pasagerii sunt pe uscat pentru trei zile şi dacă oamenii noştri beau ceva mai mult la bord, n-are nici o importanţă!

Echipajul lui *Alert* ştia că era primejdios să se dedea la excese, să se despăgubească în porturi de abstinenţele pe care le impusese navigaţia. Înţelegea gravitatea situaţiei. Dacă vor şti să se stăpânească, nu se vor mai compromite. Pentru aceasta trebuiau să se resemneze, să evite orice contact cu populaţia insulei, cu marinarii de diverse naţionalităţi care bântuie prin tavernele portului, ca nu cumva să se expună, şi vreunul din piraţii de pe *Halifax* să poată fi recunoscut de aceşti aventurieri care au cutreerat toate mările. Deci, ordin formal dat de Harry Markel ca nimeni să nu coboare de pe navă, şi, pe de altă parte, nici un străin să nu fie lăsat să vină la bord. Magazinul domnului Christian Harboe se găsea pe cheu. Acolo era cartierul comercial unde se încheiau afaceri considerabile, pentru că numai cifra importurilor se ridica la 5 000 000 de franci, la o populaţie de 12 000 000 de suflete.

Pe această insulă, tinerilor pasageri nu le-ar fi fost greu «să dea din gură», pentru că se vorbea spaniola, daneza, olandeza, engleza, franceza, şi ar fi putut să se creadă încă în clasele de la *Antilian School,* sub direcţiunea domnului Ardagh. Locuinţa domnului Christian Harboe era situată afară din oraş, la distanţă de vreo milă, pe panta muntelui care forma un amfiteatru pe ţărmul mării. Acolo se aflau presărate într-un cadru fermecător vilele locuitorilor insulei, în mijlocul arborilor falnici ai zonei tropicale. Aceea a domnului Christian Harboe era una dintre cele mai confortabile şi elegante.

Cu şapte ani în urmă, domnul Christian Harboe se însurase cu o tânără daneză şi din această căsătorie se născuseră două fiice. Ce primire îi făcu tânăra femeie cumnatului ei, pe care încă nu-l cunoştea, şi camarazilor acestuia! Cât despre Niels, niciodată vreun unchi nu şi-a îmbrăţişat şi mângâiat nepoatele cu atâta plăcere şi cu atâta suflet!

— Cât de drăguţe sunt!... Cât de drăguţe sunt!... repeta el.

— Şi cum să nu fie? declara domnul Horatio Patterson, *Talis pater, talis mater, quales filiae!*[1]

Şi citatul avu aprobarea generală.

Mentorul şi tinerii pasageri fură instalaţi în vilă, destul de mare pentru a le oferi tuturor camere confortabile. Acolo putură să se odihnească, să-şi refacă forţele, mâncând copios din alte feluri decât cele puţin variate de la bord, cu toate talentele desfăşurate de Ranyah Cogh. Şi ce minunate sieste în timpul orelor calde ale zilei, în mijlocul grădinilor umbrite care înconjurau locuinţa domnului Christian Harboe! În timpul discuţiilor zilnice se vorbea des de familiile lăsate în Europa, de Niels Harboe, care, nemaiavând părinţi, va veni la fratele său când îşi va termina studiile. Va lucra în magazin şi domnul Christian Harboe se gândea chiar să facă în acest scop o sucursală în insula Saint John,

---

[1] Talis pater, talis mater, quales filiae — aşa tată, aşa mamă, astfel de fiice.

vecină cu Saint Thomas, pe care danezii o oferiseră cândva Statelor Unite pentru suma de 5 milioane de piaştri — ofertă care nu fusese acceptată.

Acolo se stabiliseră colonii la început, când Saint Thomas păru insuficientă dezvoltării afacerilor. Dar cum insula Saint John nu măsoară decât trei leghe în lungime pe două în lăţime, ei o considerară prea mică şi năpădiră Sainte Croix.

De mai multe ori, domnul Christian Harboe aduse vorba despre căpitanul de pe *Alert,* despre echipajul său, şi rezervele pe care le avea faţă de ei dispărură când domnul Patterson îl asigură că personalul de la bord are drept la toate elogiile.

Se înţelege de la sine că se făcură excursii prin Saint Thomas, care merită să fie vizitat de turişti. Este o insulă de formaţie porfirică, foarte accidentată în partea ei nordică şi presărată de munţi, dintre care cel mai înalt se ridică la l400 picioare deasupra nivelului mării.

Tinerii excursionişti voiră să urce pe piscul unuia din aceşti munţi şi oboselile ascensiunii fură larg recompensate de frumuseţea spectacolului ce se oferi privirii lor. Priveliştea se întindea până la Saint John, asemănătoare unui mare peşte care plutea la suprafaţa mării antiliene în mijlocul insuliţelor care-l înconjurau — Hans Lellik, Loango, Buek, Saba, Savana şi, dincolo de ele, câmpia lichidă care strălucea sub razele solare.

Saint Thomas este o insulă de 86 kilometri pătraţi, adică, aşa cum a remarcat Louis Clodion, abia de l70 de ori mai mare decât Champ-de-Mars din Paris.

După cele trei zile petrecute la vila Harboe, pasagerii reveniră pe *Alert* care era gata de plecare. Domnul şi doamna Harboe îi conduseră la bord. Ei primiră mulţumirile domnului Patterson pentru amabila lor ospitalitate şi cei doi fraţi se mai îmbrăţişară o dată.

Încă în seara de 28 iulie corabia ridică ancora, şi după ce pânzele fură aşezate în bătaia vântului, profitând de briza de nord-est, luă direcţia spre sud-vestul insulei Sainte Croix, unde trebuia să se facă a doua escală.

Cele 60 de mile care separă cele două insule fură străbătute în 36 de ore.

Când, aşa cum s-a menţionat, coloniştii, prea numeroşi în Saint Thomas şi Saint John voiră să se stabilească la Sainte Croix, a cărei întindere este de 2l8 kilometri pătraţi, găsiră această insulă în mâna corsarilor englezi, care veniseră aici de pe la mijlocul veacului al l7-lea. De aici necesitatea de a intra cu ei în luptă... Avură loc bătălii multe şi sângeroase care sfârşiră în avantajul aventurierilor Marii Britanii. Dar, de la sosirea lor, aceşti oameni — mai mult piraţi decât coloni — dedându-se mai ales la jafuri, nu se ocupară deloc de cultivarea pământului.

Abia în l750 spaniolii reuşiră să pună mâna pe Sainte Croix, după ce-i goniră pe englezi.

Nu o stăpâniră multă vreme şi, după câteva luni, slaba garnizoană care apăra insula fu nevoită să se retragă în faţa unui corp expediţionar francez.

Abia din această epocă Sainte Croix începu să fie cultivată. Totuşi, inainte de a o desţeleni, trebuiră să fie incendiate desele păduri din interior, incendii care eliberează şi îngraşă pământul.

Graţie acestor lucrări, continuate timp de un secol şi jumătate, *Alert* ancoră pe o insulă bine îngrijită şi de o mare bogăţie agricolă.

E de la sine înţeles că nu se mai întâlneau acum nici caraibii care o populau înaintea descoperirii ei, nici englezii care o populaseră apoi, nici spaniolii care le urmaseră, nici francezii care făcuseră primele încercări de colonizare. Pe la mijlocul secolului al l7-lea se pare că nu s-ar fi găsit chiar nimeni pe insulă, deoarece, fiind lipsită de trafic şi de beneficiile contrabandei, coloniştii se deciseseră să o părăsească.

Sainte Croix rămase nelocuită timp de 37 de ani, până în l733. Franţa o vându atunci Danemarcei pentru suma de 750 000 de lire şi de la această dată este colonie daneză.

Când *Alert* sosi în apropierea insulei, Harry Markel manevră în aşa fel încât să ajungă în portul Barnes, capitala ei — sau, în daneză, Christiantoed. Este situat în fundul unui mic golf, pe coasta septentrională. Cât despre cel de-al doilea oraş, Frederichstoed, odinioară incendiat de negrii răsculaţi, a fost construit pe coasta occidentală.

Axel Wichborn, al doilea laureat al concursului, se născuse la Friedrichstoed. Acum el nu mai avea pe nimeni acolo. De vreo l2 ani familia sa, după ce vânduse proprietatea pe care o poseda în insulă, locuia la Copenhaga.

În timpul acestei escale, dacă pasagerii nu mai fură oaspeţii nimănui, totuşi prieteni ai familiei Wickborn le făcură o călduroasă primire. Ei rămaseră cea mai mare parte din timp pe uscat şi în fiecare seară reveneau să doarmă la bord.

Această insulă, pe care o străbătură în trăsuri, este foarte interesantă de vizitat. Cât a ţinut perioada sclaviei, plantatorii făcuseră mari averi şi Sainte Croix putea fi considerată cea mai bogată insulă din Antile. O cultură intensivă utilizează solul până-n culmile colinelor. Ea posedă 350 de plantaţii, fiecare de l50 de pogoane, bine administrate de un personal foarte experimentat. Două treimi din teritoriu este consacrat producţiei de zahăr şi într-un an se recoltează în medie l6 chintale de fiecare pogon, fără a mai socoti şi melasa.

După zahăr, bumbacul dă anual 800 de baloturi care sunt expediate în Europa.

Turiştii trecură pe frumoasele şosele plantate cu palmieri, care legau fiecare sat de capitală. Terenul, înclinat în pante dulci spre nord, urcă în mod treptat de la litoral, din nord-vest până la vârful Eagle, a cărui înălţime este de 400 de metri.

Prin situaţia ei în Europa, Danemarca, în afară de perioada blocului continental, când Copenhaga a fost în bătaia tunurilor flotei engleze, avu norocul să nu mai fie amestecată în lungile şi sângeroasele lupte de la începutul secolului, care izbucniseră între Franţa şi Anglia. Putere de mâna a doua, teritoriul ei n-a fost invadat de armatele europene. Prin urmare, coloniile daneze din Antile nu avură de suferit de pe urma acestor mari conflicte care se repercutau dincolo de Oceanul Atlantic.

Între timp, emanciparea negrilor, proclamată în l862, provocă mai întâi anumite tulburări, pe care autoritatea colonială le înăbuşi cu asprime. Negrii dezrobiţi se plângeau că promisiunile ce li se făcuseră nu fuseseră ţinute, între altele, atribuirea unui anumit număr de terenuri care să treacă în întregime în proprietatea lor. De aici nemulţumiri şi, în cele din urmă, o revoltă a negrilor, care se întinse în diverse părţi ale insulei.

Când *Alert* ajunse în portul Christianstoed, relaţiile între colonişti şi cei eliberaţi nu erau încă reglementate. Totuşi în insulă era linişte şi turiştii nu fură niciodată stingheriţi în excursiile lor. Un an mai târziu ar fi căzut în plină răscoală, atât de puternică, încât oraşul natal al lui Axel Wickborn fu ars până la temelii.

Trebuie remarcat, dealtfel, că de şapte-opt ani populaţia din Sainte Croix scăzuse, în urma emigrărilor.

În timpul escalei, guvernatorul danez, care îşi are reşedinţa, alternativ, şase luni la Saint Thomas şi şase luni la Sainte Croix, se afla la Saint John, unde se aştepta la tulburări. El nu putu deci să-i întâmpine pe tinerii antilieni aşa cum ar fi fost primiţi în celelalte insule. Dar recomandase să le fie asigurate toate condiţiile pentru explorarea insulei, şi recomandările sale fură urmate din plin.

Astfel că, înainte de plecare, o scrisoare compusă de domnul Horatio Patterson — cu scrierea sa cea mai îngrijită — scrisoare semnată şi de laureaţi, transmitea Excelenţei-sale cele mai călduroase mărturii de recunoştinţă.

La l august, *Alert* ieşi din portul Christianstoed. Apoi, după ce trecu de şenal, având o briză uşoară, se îndreptă cu viteză mică spre est, spre Saint Martin.

XV

SAINT MARTIN ŞI SAINT BARTHELEMY

Ţinând direcţia spre est, *Alert* se îndreptă spre larg. În adevăr, Saint Martin şi insulele Sombrero, Anguilla, Barbuda şi Antigua sunt insulele cele mai înaintate ale lanţului antilian, în nord-estul Insulelor Vântului.

După ce ieşi din adăpostul pământurilor insulei Sainte Croix, corabia întâlni alizeele care băteau cu o anumită tărie. Trebui să manevreze pe o mare destul de agitată. Cu toate acestea, *Alert* putu să păstreze pânzele de jos, gabierele şi pânzele pătrate. Trebui să navigheze în volte. De mai multe ori Tony Renault şi Magnus Anders obţinură permisiunea căpitanului să ţină timona, ceea ce îi făcu foarte mândri.

Distanţa între Sainte Croix şi Saint Martin nu depăşeşte 200 de mile marine. În împrejurările cele mai favorabile, o corabie poate s-o străbată în 24 de ore când e în plină viteză. Dar, cu un vânt potrivnic şi mergând în contra curentului care se îndreaptă spre golful Mexic, traversarea se face într-un timp de trei ori mai mare. În plus, *Alert* întâlnea aproape tot timpul numeroase nave cu aburi sau cu pânze. Aceste regiuni sunt foarte frecventate şi navigaţia este activă între insule, de la Saint Thomas până la Trinidad.

Cât despre Harry Markel, el nu se îndepărtă de la prudenţa sa obişnuită ; se ferea să treacă prea aproape de aceste nave; prefera să fie mai în larg, pentru a evita orice comunicare cu ele. Această prudenţă era apreciată de echipaj. După ce se descurcase aşa de bine în timpul escalelor de la Saint Thomas şi Sainte Croix, nu era oare de sperat că aşa se va întâmpla şi în celelalte insule?...

Astfel, John Carpenter, Corty şi ceilalţi îşi reveniră din primele temeri, şi încrederea pe care le-o inspira şeful lor se dovedi mai mare ca oricând.

Totuşi ardeau de nerăbdare să termine odată cu această explorare a Antilelor!

În cursul navigaţiei contra vântului şi mării, domnul Patterson avu din nou o stare proastă; dar, cu ajutorul sâmburelui de cireaşă, ea nu se agravă.

În plus, în aceste luni de iulie şi august, o mare foarte agitată nu este prea de aşteptat — în afara furtunilor datorate marilor călduri ale zonei tropicale. Clima din Antile se bucură de o constanţă remarcabilă şi oscilaţiile coloanei termometrului nu cuprind mai mult de 20 de grade. Fără îndoială, variaţiile sunt mult mai mari în privinţa umezelii decât a temperaturii, şi, deşi foarte rar însoţite de grindină, deseori cad ploi torenţiale.

În realitate, insulele arhipelagului, expuse vânturilor din larg, au cel mai mult de suferit de pe urma perturbaţiilor atmosferice. Cele însă ca Sainte Croix, Saint Eustache, Saint Cristophe, Grenadines, scăldate de apele mării Caraibilor, sunt puţin bântuite de furtuni. Dealtfel, cea mai mare parte a porturilor Insulelor Vântului se orientează spre vest sau sud-vest şi oferă adăposturi sigure contra hulei puternice din larg.

Pe 3 august, când se înserase de-a binelea, *Alert,* întârziat de alizee, apăru în raza insulei Saint Martin.

Încă de la patru-cinci mile depărtare, înainte de a ajunge în port, tinerii laureaţi putură să vadă cel mai înalt vârf al insulei, a cărui altitudine atinge 585 de metri şi pe care-l poleiau ultimele raze ale soarelui.

Saint Martin are ca santinelă avansată la nord-est mica insulă Anguilla, s-ar putea spune o insuliţă, care împreună cu Saint Critophe şi Nevis au un singur preşedinte. Ele nu sunt despărţite decât de un canal îngust a cărui adâncime nu depăşeşte 25—30 de metri. Nu este deci imposibil ca fundul submarin, care este de natură coralieră, să se ridice, prin acţiunea perseverentă a infuzorilor, până la suprafaţa mării, sau poate din cauza unor erupţii vulcanice. În aceste condiţiuni, Saint Martin şi Anguilla n-ar mai forma decât o singură insulă.

A doua zi, un pilot urcă la bordul corăbiei şi o conduse prin şenale în portul Philsburg.

Acest oraş ocupă plaja îngustă care separă un golf semicircular de o salină întinsă, sediul unei exploatări foarte importante. Mlaştinile sărate, principala bogăţie a insulei, sunt atât de productive, că aportul lor anual este apreciat la nu mai puţin de 3 000 000 de hectolitri.

Este drept că un anumit număr din aceste mlaştini cere o întreţinere continuă. Evaporarea este aşa de mare, încât ele ar seca repede. Între altele, pentru salina din Philsburg este necesar să se taie câteodată limba de pământ care-o mărgineşte spre litoral şi să fie alimentată în acest fel, într-o mare măsură, de apele mării.

Albertus Leuwen nu avea nici un membru al familiei la Saint Martin. Toţi locuiau la Rotterdam, în Olanda, de l5 ani. El însuşi părăsise Philsburg, pentru a veni în Europa, la o vârstă atât de fragedă că nu-şi mai aducea aminte de insulă. Dintre toţi aceşti laureaţi antilieni, numai părinţii lui Hubert Perkins rămăseseră în colonia engleză din Antigua.

Popasul lui *Alert* la Saint Martin nu dură decât 24 de ore, cel puţin la Philsburg. Acolo nici Harry Markel, nici vreun altul dintre ai săi nu se temeau să fie recunoscuţi. Ţinând seama de condiţii, această primejdie ar fi fost mai de temut în Antilele engleze, Santa Lucia, Antigua sau Dominica, unde trebuiau să meargă, şi mai ales în Barbados, reşedinţa doamnei Kethlen Seymour, unde şederea bursierilor de la *Antilian School* avea să se prelungească, cu siguranţă.

Domnul Patterson şi tinerii săi însoţitori nu avură decât să se plimbe pe lunga stradă care formează oraşul Philsburg, ale cărui case se ridică pe plaja îngustă de la marginea mării.

Se părea că după ce vizita lui Albertus Leuwen se va termina, *Alert* n-avea decât să-şi ridice pânzele şi să plece. Dar, în calitatea lor de francezi, Louis Clodion şi Tony Renault voiau neapărat să viziteze partea franceză a insulei, situată în zona septentrională şi care ocupă aproape două treimi din suprafaţa totală.

Capitala ei este Marigot, un nume care n-are în el, după cum se observă, nimic olandez. Louis Clodion şi Tony Renault aveau o mare dorinţă: să petreacă măcar o zi la Marigot.

Mentorul fu consultat în privinţa acestei vizite care nu modifica întru nimic itinerarul.

Domnul Horatio Patterson merse să-l caute pe Harry Markel şi-i făcu cunoscută propunerea, pe care o sprijini cu înalta sa autoritate:

— Care este părerea dumneavoastră, domnule căpitan Paxton? întrebă el.

Harry Markel, din motive pe care le ştim, ar fi preferat să nu înmulţească punctele de popas. Dar de data aceasta n-ar fi avut nici un motiv să refuze să-i conducă pe pasagerii săi într-o altă parte a insulei. Plecând seara, *Alert* putea ajunge a doua zi la Marigot, de unde, după 48 de ore, ar fi plecat la Saint Barthélémy.

Aşa şi făcură. În ziua de 5, la ora nouă seara, corabia ieşi din Philsburg, fiind condusă de un pilot. Noaptea era luminoasă, luna aproape plină, marea frumoasă, mărginită de înălţimile insulei pe lângă al cărei litoral se poate naviga aproape un sfert de milă. Briza favorabilă permitea un mers lin al navei.

Pasagerii rămaseră pe punte până la miezul nopţii, pătrunşi de farmecul acestei traversări nocturne; apoi intrară în cabine şi nu se treziră decât atunci când *Alert* aruncă ancora.

Marigot este un oraş mai comercial decât Philsburg. El se ridică pe ţărmul unui canal care face să comunice golful cu lacul Simpson. Acest ansamblu constituie un port foarte sigur, bine apărat contra hulei din larg. Aici se opresc în mare număr navele de cursă lungă sau de cabotaj, atrase de lipsa taxelor vamale pe care le-o asigură Marigot. Este oraşul cel mai important din Saint Martin.

Dealtfel, pasagerii nu regretau călătoria. Avură parte de o excelentă primire, pe care francezii o făcură celor doi compatrioţi. Simpatia pe care o manifestau nu ţinea cont de diferenţa de naţionalităţi, si la banchetul care avea să le fie oferit de autorităţile oraşului urmau să fie reuniţi toţi «antilienii» în jurul aceleiaşi mese.

Recepţia fusese organizată de domnul Anselme Guillon. Chemase vreo patruzeci de persoane şi, desigur, căpitanul lui *Alert* avea să fie invitat să figureze printre comeseni. Domnul Guillon urcă la bord şi-l rugă pe Harry Markel să ia parte la acest banchet, care avea loc în aceeaşi zi, în sala comunală.

Totuşi, oricât părea de necrezut, Harry Markel avu îndrăzneala să nu accepte invitaţia. În zadar domnul Patterson se alătură insistenţelor domnului Guillon. Amândoi nu reuşiră să schimbe nestrămutata hotărâre a căpitanului lui *Alert.* Ca la Saint Thomas şi la Saint Martin sau la Sainte Croix, el nu înţelegea să părăsească bordul şi nu permitea nici unuia dintre oamenii săi să coboare pe uscat.

— Vom regreta absenţa dumneavoastră, căpitane Paxton, declară domnul Guillon. Laudele pe care vi le-au adus aceşti tineri în privinţa grijii cu care sunt trataţi în timpul acestei călătorii cu *Alert,* ca şi dorinţa pe care o aveau de a vă arăta în mod public recunoştinţa lor, toate acestea m-au încurajat să stărui pe lângă dumneavoastră şi sunt necăjit că nu am reuşit să vă conving.

Pentru a termina, Harry Markel se înclină rezervat şi Anselme Guillon fu condus pe cheu.

Trebuie mărturisit că atât lui, cât şi domnului Christian Harboe, căpitanul lui *Alert* nu le făcuse o impresie bună. Acest chip aspru şi sălbatic, pe care o întreagă existenţă de violenţe şi de nelegiuiri îşi lăsase urmele, nu era făcut să inspire decât antipatie, dacă nu şi suspiciune. Dar cum să nu ţii seama de relatările pasagerilor şi ale domnului Horatio Patterson, când făceau elogiul căpitanului Paxton?... Nu fusese el ales de doamna Kethlen Seymour? Această doamnă, desigur, nu se decisese pentru el fără informaţii serioase şi referinţe bune...

Pe deasupra, puţin a lipsit ca situaţia lui Harry Markel şi a bandei sale să nu fie compromisă, ba chiar pierdută. E drept că această împrejurare nu putu decât să mărească încrederea pe care domnul Guillon şi notabilităţile din Marigot trebuiau să o aibă în căpitan şi în echipajul său.

În adevăr, în ajunul sosirii lui *Alert,* bricul *Fire Fly,* de naţionalitate engleză, se mai găsea la Marigot. Căpitanul bricului îl cunoştea foarte bine pe domnul Paxton, căruia îi lăudă calităţile de om şi de marinar. Dacă ar fi ştiut că *Alert* urma să sosească, fără îndoială că l-ar fi aşteptat, şi cu câtă plăcere ar fi strâns mâna vechiului său prieten! Dar *Fire Fly* era pe punct de plecare şi, în timpul nopţii, probabil, se încrucişa cu *Alert* în regiunile occidentale ale insulei.

În convorbirea sa, domnul Guillon îi vorbise lui Harry Markel de căpitanul de pe *Fire Fly* şi e lesne de închipuit frica de care fu cuprins acest ticălos, gândindu-se prin ce primejdie ar fi trecut în prezenţa unui prieten al căpitanului Paxton.

Acum bricul se afla în larg cu destinaţia Bristol şi nu mai exista nici o posibilitate să-l întâlnească în timpul croazierei în Antile.

Când Harry Markel îi puse la curent cu cele întâmplate pe John Carpenter şi pe Corty, aceştia nu putură să-şi ascundă teama:

— Am scăpat ca prin urechile acului! spuse şeful echipajului.

— Nu mai povestiţi şi celorlalţi, adăugă Harry Markel. N-are rost să-i speriaţi, dar să fie mai prudenţi ca niciodată...

— Aş vrea să se termine odată cu aceste blestemate Antile! declară Corty. Mereu mi se pare că văd atârnat de fiecare creangă de copac câte un ştreang!

Avea dreptate Corty, şi dacă bricul *Fire Fly* s-ar fi aflat în portul Marigot în ziua sosirii lui *Alert,* s-ar fi isprăvit cu Harry Markel şi tovarăşii săi.

Banchetul, bine servit, pe măsura bucuriei cu care fusese primită invitaţia, avu loc seara. Oricum, se ridică paharul în onoarea căpitanului Paxton. Se vorbea de prima parte a călătoriei, făcută în condiţii favorabile. Fu exprimată urarea ca a doua parte să nu fie cu nimic mai prejos de cea precedentă. Tinerii «antilieni» vor duce cu ei, din călătoria făcută în Indiile Occidentale, amintiri de neuitat.

La desert, Louis Clodion, în picioare, aduse mulţumiri foarte frumos întoarse din condei domnului Anselme Guillon şi notabilităţilor coloniei pentru plăcuta primire.

Apoi veni rândul domnului Horatio Patterson, care se alăturase mai mult ca de obicei la numeroasele, prea numeroasele toasturi făcute după fiecare fel de mâncare. Mentorul se ridică cu paharul în mână şi luă cuvântul. Tot ce se putea introduce ca citat latin în mijlocul unor fraze vibrante ieşi din gura vorbitorului. Vorbi de amintirile pe care i le va lăsa această sărbătorire, mai durabile ca bronzul — *aereperenius,* ca în Horaţiu; de norocul care-i favoriza pe îndrăzneţi — *audaces fortuna juvat,* ca în Vergiliu. Era fericit să-şi enunţe felicitările în public — *coram populo.* Nu putea să-şi uite patria sa de care-l despărţea acum un ocean întreg şi *dulces reminiscetur Argos*[1], dar nu va uita nici satisfacţiile de amor propriu pe care le încercase în Antile, şi în ultimul său ceas va putea repeta: *Et in Arcadia ego*[2], căci Antilele vor fi fost o bucată din acea Arcadie care fusese sălaşul inocenţei şi al fericirii. În sfârşit, avusese totdeauna dorinţa de a vizita acest splendid arhipelag, *hoc erat in votis,* repeta el din Horaţiu deja citat, şi în care, *si parva licet componere magnis*[3] — cum spunea Vergiliu, menţionat mai sus — el, administratorul de la *Antilian School,* venise să pună piciorul cu aproape 400 de ani după Cristofor Columb.

Vă închipuiţi succesul pe care-l obţinu domnul Horatio Patterson şi aplauzele care-l răsplătiră când se aşeză la locul său. Apoi toţi umplură pentru ultima oară paharul în onoarea doamnei Kethlen Seymour. După călduroase strângeri de mână, bursierii luară drumul spre port.

Când se-ntoarseră la bord, către orele zece seara, cu toate că marea era nemişcată ca un lac, i se păru domnului Patterson că *Alert* era clătinat de oarecari mişcări de ruliu şi tangaj. Convins că se va resimţi mai puţin în poziţie orizontală, se retrase în cabină, se dezbrăcă cu ajutorul amabilului Wagah şi se cufundă într-un somn adânc.

A doua zi fu consacrată plimbărilor în oraş şi prin împrejurimi.

---

[1] Dulces reminiscetur Argos — îţi reaminteşte de plăcutul Argos.

[2] Et in Arcadia ego — şi eu am fost în Arcadia.

[3] Si parva licet componere magnis — dacă este permis să compari cele mici cu cele mari.

Două trăsuri îi aşteptau pe turişti, cărora domnul Anselme Guillon voi să le servească de ghid.

După ce vizitară locurile cele mai interesante ale insulei, după ce prânziră pe plajă şi cinară sub copacii unei păduri superbe, din proviziile aduse pentru această excursie, turiştii se întoarseră la Marigot. Apoi, luându-şi rămas bun de la domnul Anselme Guillon, căruia îi fură adresate toate mulţumirile, se înapoiară la bord.

Toţi — inclusiv domnul Patterson — scriseră rudelor. Aceştia cunoşteau din 26 iulie sosirea lui *Alert* la Saint Thomas. Le fusese anunţată prin depeşă şi îngrijorarea datorată întârzierii cu câteva zile se risipi. Totuşi, familiile trebuiau ţinute la curent şi scrisorile întocmite în seara aceea şi puse a doua zi la poştă urmau să plece, după 24 de ore, în Europa.

Nu se ivi nici un incident în cursul nopţii. Nimic nu tulbură somnul tinerilor după o zi atât de obositoare. Dar poate că John Carpenter şi Corty visară că nişte avarii îl obligau pe *Fire-Fly* să revină în port... ceea ce nu se întâmplă, din fericire pentru ei.

A doua zi, încă de la ora opt, profitând de mareea joasă, *Alert* ieşi din portul Marigot cu destinaţia Saint Berthelemy.

Dacă marea era puţin agitată, corabia, atâta timp cât naviga la adăpostul insulei, nu se clătină prea tare. Este adevărat că după ce va trece din nou pe la Philsburg, *Alert* nu va mai fi apărat de falezele înalte de la Saint Martin contra hulei din larg. Astfel, în apele dintre cele două insule, primi valurile de-a curmezişul şi fu chiar cazul de reducere a pânzelor pentru a evita o înclinare prea mare.

Totuşi, în cazul că va avea o întârziere, ea va fi de numai câteva ore şi cu siguranţă că nava se va ivi în rada insulei Saint Barthélémy a doua zi în zori.

Ca de obicei, pasagerii luară parte la manevre, când fu vorba de a slăbi sau a strânge şcotele. Nu fu necesar să se facă volte cu vântul în faţă sau să se schimbe direcţia. Tony Renault şi Magnus Anders ţinură fiecare la rândul său cârma, ca doi veritabili timonieri care-şi cunoşteau meseria, nelăsând nava să devieze într-o parte sau alta, având ochiul fixat pe linia de reper a busolei.

Către ora cinci fu semnalat la sud-vest un vapor care tindea să-l depăşească pe *Alert.*

În acel moment, Corty trecu la cârmă, intenţia lui Harry Markel fiind să evite apropierea vaporului. *Alert* devie deci cu un cart, ca să nu rămână în afara direcţiei urmate.

Acest steamer de naţionalitate franceză — cum se vedea după flamura care se desfăşura pe marele catarg — era un vapor de război aparţinând categoriei micilor crucişătoare ale statului. Louis Clodion şi Tony Renault ar fi fost fericiţi să-l salute în trecere şi să primească salutul său. Dar cum cea mai mică distanţă care separa cele două nave, graţie manevrei lui Harry Markel, nu coborî sub o milă, nu era cazul să se ridice pavilionul.

În ceea ce priveşte crucişătorul, care mergea cu toată viteza în direcţia nord-vest, se părea că are ca destinaţie Antilele. Era posibil de asemenea să se îndrepte spre unul din porturile meridionale ale Statelor-Unite, cum e Key West, la capătul Floridei, un loc de oprire pentru vapoarele de toate

naţionalităţile. Dealtfel, crucişătorul îl lăsă în curând în urmă pe *Alert,* şi când se lăsă amurgul ultimele lui trâmbe de fum dispăruseră la orizont.

— Călătorie sprâncenată, zise John Carpenter, şi cu urarea de a nu vă mai revedea! Nu-mi place să navighez împreună cu vapoare de război.

— Şi nici să mă găsesc în mijlocul unei patrule de poliţişti!... adăugă Corty. Aceşti oameni au aerul că te întreabă de unde vii şi unde te duci, şi nu întotdeauna îţi covine să răspunzi!

Insula Saint Barthélémy — singura posesiune suedeză în Indiile Occidentale, ocupă extremitatea bancului pe care-l formează insula engleză Anguilla şi cea franco-olandeză Saint Martin. Aşa cum s-a remarcat, ar fi suficientă ridicarea fundului mării cu 80 de picioare pentru ca cele trei insule să nu fie decât una singură, a cărei lungime totală ar fi de 75 de kilometri. Or, cu aceste adâncimi submarine de natură vulcanică n-ar fi surprinzător ca ridicarea să se producă în viitor.

Referitor la acest subiect, Roger Hinsdale observă că această înălţare ar putea să se extindă la ansamblul Antilelor, al Insulelor Vântului şi al Insulelor de sub Vânt. Şi într-o epocă, depărtată fără îndoială, s-ar putea întrevedea ca aceste insule, unite între ele, să formeze un fel de vast continent la intrarea golfului Mexic şi — cine ştie? — să se alipească la continentul american.

Insulei Saint Barthélémy, dimensiunile prea mici nu-i pot acorda decât denumirea de ostrov, pentru că lungimea ei nu depăşeşte două leghe şi jumătate, cu o suprafaţă de 2l kilometri pătraţi.

Saint Barthélémy este apărată de fortul Gustav. Gustavia, capitala sa, un oraş de mică importanţă, poate progresa, pentru că este situată, din punctul de vedere al navigaţiei de cabotaj, printre Antilele Mici din această regiune. Aici, cu l9 ani în urmă, se născuse Magnus Anders a cărui familie se mutase de vreo l5 ani la Gôtteborg, în Suedia.

Această insulă a fost succesiv sub diverse pavilioane. A fost franceză de la l648 la l784. La acea epocă Franţa o cedă Suediei în schimbul unei concesiuni de antrepozite pe Cattegat, mai precis la Gôtteborg, şi a unor alte avantaje politice. Dar, cu toate că devenise scandinavă în urma acestui tratat, fiind populată odinioară de normanzi, rămăsese franceză prin aspiraţiile, gusturile şi obiceiurile ei, şi poate că va rămâne astfel totdeauna.

Când soarele dispăru sub orizont, Saint Barthélémy nu se vedea încă. Fiind la o depărtare de cel mult 20 de mile, nu încăpea nici o îndoială că *Alert* va acosta în zorii zilei, cu toate că vântul slăbise seara şi corabia nu putea înainta decât puţin în timpul nopţii.

Cu toate acestea, tânărul suedez părăsi cabina de la ora patru dimineaţa şi, urcând pe scara de sart a marelui catarg, ajunse până la vergile pânzei pătrate.

Magnus Anders voia să fie primul care să semnaleze insula sa şi zări, puţin înainte de ora şase, principalul masiv calcaros care domină în centru, înalt de 302 metri. El strigă cu o voce atât de răsunătoare: «Pământ!... Pământ!» încât camarazii săi se repeziră pe punte.

Alert se îndreptă imediat spre coasta occidentală a insulei Saint Barthélémy, în aşa fel încât să ajungă în faţa portului principal de ancorare, de fapt, singurul din insulă.

Cu toate că briza era moderată, corabia avansa repede şi pe măsură ce înainta găsea ape mai liniştite. Puţin după ora şapte, un grup de câteva persoane se desluşi pe vârful colinei.

Portul Gustavia oferă navelor cu pescajul de doi-trei metri locuri excelente de ancorat, la adăpostul bancurilor, de care se sparg valurile hulei din larg.

Ceea ce atrase mai întâi atenţia tinerilor pasageri fu prezenţa crucişătorului pe care-l întâlniseră în ajun. Era ancorat în mijlocul portului, cu luminile stinse, cu pânzele strânse, ca un vas care rămânea aici pentru câtva timp.

Aceasta le făcu plăcere lui Louis Clodion şi lui Tony Renault care-şi promiseră să urce la bordul său, siguri fiind că vor fi bine primiţi. Dar vederea crucişătorului îi fu foarte neplăcută lui Harry Markel, ca şi oamenilor săi, şi chiar îl îngrijoră.

Alert nu mai era decât la un sfert de milă de port şi, chiar dacă ar fi vrut, ce argument putea invoca Harry Market pentru a nu intra în radă, când Saint Barthélémy era una din etapele itinerarului? Deci, cu voie sau fără voie — în general mai puţin alarmat decât John Carpenter şi ceilalţi — el o luă spre şenal, când răsună o lovitură de tun. În acelaşi timp, un steag se înălţă în vârful colinei.

Cât de mare le fu surpriza — surpriză care se schimbă în uluire — când văzură că nu erau culorile suedeze, ci pavilionul francez, în cele trei culori naţionale!

Cât despre Harry Market şi echipajul său, dacă arătară o oarecare mirare, ce importanţă avea pentru ei dacă steagul era al cutărei sau cutărei ţări? Ei nu cunoşteau decât unul singur, pavilionul negru al piraţilor, acela sub care va naviga *Alert* când va despica valurile Pacificului.

— E pavilionul francez!... exclamă Tony Renault.

— Pavilionul francez! repetă Louis Clodion.

— Oare căpitanul Paxton să se fi înşelat, zise Roger Hinsdale, şi a luat un drum greşit, spre Guadelupa sau Martinica?

Harry Markel nu comisese o asemenea eroare. Se îndreptase fără doar şi poate spre Saint Barthélémy şi ajunse în portul Gustavia, unde ancoră după trei ore.

Totul se explică. Insula Barthélémy tocmai fusese cedată Franţei, contra sumei de 277 000 de franci.

PARTEA A DOUA

I

ANTIGUA

Călătorind la bordul lui *Alert,* Hubert Perkins era pe cale să revadă o Antigua la fel de înfloritoare ca şi în ziua când o părăsise cu cinci ani în urmă, pentru a veni în Europa să-şi facă studiile.

Între Saint Barthélémy şi Antigua nu e o distanţă mai mare de 70—80 de mile. Dar când *Alert* ajunse în larg, oprirea vântului, apoi o briză destul de slabă îi întârziară navigaţia. Corabia trecu pe lângă Saint Christopher, o insulă revendicată de englezi, francezi şi spanioli şi care, prin pacea de la Utrecht din 1713, rămase în posesia Angliei. Numele de Christopher i se trage de la Columb care o descoperise după Désirade, Dominica, Guadelupa şi Antigua. Ea e semnătura marelui navigator genovez pe această minunată pagină a Indiilor Occidentale.

Băştinaşii îi spun insulei în formă de ghitară, «cea rodnică» şi toată lumea o socoteşte «mama Antilelor». Tinerii pasageri putură să admire frumuseţile ei naturale, străbătând apele unui litoral de aproape un sfert de milă. Saint Kitts, capitala, se înalţă la poalele Muntelui Maimuţelor, pe un golf al ţărmului occidental, în mijlocul grădinilor şi palmierilor. Un vulcan, al cărui nume de Misery s-a schimbat în acela de Liberty în timpul emancipării negrilor, îşi înalţă conul până la 1 500 de metri, şi craterul său azvârle jeturi de gaze sulfuroase.

Pe fundul a două cratere stinse se adună apele ploilor, care asigură fertilitatea insulei. Are o suprafaţă de 176 kilometri pătraţi, o populaţie de circa 30 000 de locuitori, şi cultura trestiei de zahăr predomină, cu recolte de calitate superioară.

Desigur, ar fi fost foarte plăcut să te opreşti 24 de ore la Saint Christopher şi să te plimbi pe păşuni şi ogoare. Dar, în afară de faptul că Harry Markel nu ţinea deloc la acest lucru, trebuiau să se conformeze itinerarului şi, de fapt, nici unul din elevii de la *Antilian School* nu era originar din insulă.

În dimineaţa de 12 aprilie *Alert* fu semnalat de semafoarele insulei Antigua, nume dat de Cristofor Columb în amintirea unei biserici din Valladolid. Nu putuse fi văzută de la mare distanţă, căci ea se ridica foarte puţin din apă, şi vârful cel mai înalt nu depăşea 270 de metri. Cil despre dimensiunile insulei, ele sunt relativ considerabile, comparate cu acelea ale celorlalte Antile, adică de 279 de mile pătrate.

Când zări pavilionul britanic la intrarea în port, Hubert Perkins îl salută cu un viguros «ura», la care se alăturară şi uralele colegilor săi. *Alert* se îndrepta spre partea de nord, pentru a acosta acolo unde se afla portul şi oraşul.

Harry Markel cunoştea bine aceste meleaguri. De aceea nu recurse la serviciul unui pilot. Oricât de periculoase erau apele golfului, intră curajos, lăsă fortul James la babord, capul Lobloly la tribord şi aruncă ancora acolo unde navele găsesc locuri foarte bune, cu condiţia să nu aibă un pescaj mai mare de patru-cinci metri.

În fundul golfului apare capitala Saint John's, cu o populaţie de l6 000 de locuitori. Acest oraş în formă de tablă de şah, cu străzile sale care se întretaie în unghiuri drepte, are un aspect plăcut şi se întinde în mijlocul unei zone verzi acoperită cu o bogată vegetaţie tropicală.

Imediat ce *Alert* apăru la intrarea golfului o ambarcaţiune se desprinse de debarcaderul portului şi dusă de patru vâsle se îndreptă spre corabie.

Se înţelege de la sine că Harry Markel cu tovarăşii săi trecură în acel moment prin noi emoţii, destul de justificate dealtfel. Nu putea să le fie teamă că poliţia engleză fusese înştiinţată de drama sângeroasă petrecută pe *Alert* în ansa Farmar, că alte cadavre fuseseră descoperite, poate chiar şi cel al căpitanului Paxton? Şi atunci, cine era omul care îndeplinea funcţiunile lui la bordul lui *Alert?...*

Dar se liniştiră repede. Ambarcaţiunea aducea familia tânărului pasager. Tatăl, mama şi cele două surori mai mici nu avuseseră răbdare să aştepte debarcarea. Ei pândeau de mai multe ore sosirea navei; urcară la bord înainte chiar ca *Alert* să fie ancorat şi Hubert Perkins se aruncă în braţele părinţilor săi.

Insula Antigua, din punct de vedere administrativ, este reşedinţa unui teritoriu care cuprinde şi insulele Barbuda şi Redonda, vecinele sale. În acelaşi timp, are rangul de capitală în mijlocul acestui grup de Antile engleze, unite sub numele de Lieward-Island, adică Insulele Vântului, de la insulele Virgine până la Dominica.

La Antigua este reşedinţa guvernatorului, a preşedinţilor consiliilor executiv şi legislativ, numiţi jumătate de Coroană şi jumătate de electori.

Domnul Perkins, unul din membrii consiliului executiv, nu părăsise niciodată pentru multă vreme insula. După ce îl condusese pe fiul său în Europa, se întorsese imediat la reşedinţa sa din Antigua.

După cum era obiceiul, de îndată ce Hubert Perkins îşi îmbrăţişa tatăl, mama şi surorile, se făcură prezentările. Domnul Horatio Patterson, înaintea celorlalţi, primi strângerea de mână a domnului Perkins şi tinerii săi camarazi fură onoraţi cu aceeaşi favoare. Dar ceea ce aduse cu precădere felicitări mentorului din partea doamnei Perkins fu starea înfloritoare a pasagerilor lui *Alert.* Aceste mulţumiri, mentorul crezu de cuviinţă să le transmită căpitanului Paxton.

Harry Markel le acceptă, dealtfel, cu răceala lui obişnuită. Apoi, după ce salută, veni la prova pentru a da ordinul de fundarisire a ambelor ancore.

Domnul Perkins îl întrebă înainte de toate pe domnul Patterson cât timp va dura popasul la Antigua.

— Patru zile, domnule Perkins, declară domnul Patterson. Zilele noastre sunt numărate, cum se spune în general despre viaţa omenească, şi suntem supuşi unui program de la care nu trebuie să ne îndepărtăm.

— E cam puţin, zise doamna Perkins.

— Fără îndoială, scumpă prietenă, reluă domnul Perkins, dar timpul călătoriei este limitat şi mai sunt numeroase Antile pe itinerar.

— ...*Ars longa, vita brevis*[1], adăugă domnul Patterson, care crezu ocazia potrivită pentru a plasa acest proverb latin.

— Oricum ar fi, zise domnul Perkins, domnul Patterson şi colegii fiului meu vor fi oaspeţii noştri în timpul şederii lor aici.

— Domnule Perkins, zise Roger Hinsdale, suntem zece la bord...

— Desigur, adăugă domnul Perkins, locuinţa mea va fi prea mică pentru a-i găzdui pe toţi tinerii mei prieteni!... Dar vom reţine camere la hotel şi veţi veni să luaţi masa la noi.

— În acest caz, propuse Louis Clodion, poate că ar fi mai bine să dormim pe navă, afară de Hubert, domnule Perkins?... Ziua vă vom aparţine, din zori până la apusul soarelui.

Această propunere fiind cea mai bună, avu aprobarea domnului Patterson.

Dar, evident, Harry Markel ar fi preferat ca pasagerii să-şi petreacă tot timpul pe uscat. Nava ar fi fost mai puţin expusă să primească vizitatori, de care se temea întotdeauna.

Căpitanul fu şi el invitat să ia masa la familia Perkins. El se scuză ca de obicei şi Hubert îi dădu să înţeleagă tatălui său că era inutilă orice insistenţă.

După ce ambarcaţiunea plecă cu Hubert, pasagerii se ocupară să-şi pună în ordine lucrurile, apoi să scrie câteva scrisori care plecau în aceeaşi seară cu poşta spre Europa. Printre ele trebuie menţionată entuziasta scrisoare a domnului Patterson, pe care doamna Patterson avea s-o primească peste vreo douăzeci de zile. Era şi una pe adresa directorului de la *Antilian School,* 314 Oxford Street, London, Marea Britanie, în care domnul Julian Ardagh va găsi informaţii pe cât de exacte pe atât de instructive, referitor la bursierii doamnei Kethlen Seymour.

Între timp, Harry Markel termina cu manevrele, având grijă — ca la escalele precedente — să-l ancoreze pe *Alert* în mijlocul portului. Oamenii care-i vor conduce pe pasageri nu vor avea permisiunea să debarce pe ţărm. Nici dânsul nu va coborî decât în ziua sosirii şi în cea a plecării, pentru a îndeplini formalităţile la biroul maritim.

Către ora 11 barca cea mare fu gata.

Cu doi mateloţi la rame şi Corty la cârmă, depuseră pe cheu pe invitaţii domnului şi doamnei Perkins.

După un sfert de oră, reuniţi într-o locuinţă frumoasă în partea de sus a oraşului, toţi se aşezaseră în jurul unei mese bogate şi începură să stea de vorbă despre diversele întâmplări ale călătoriei.

În vârstă de 45 de ani, domnul Perkins, a cărui barbă şi păr începuseră să încărunţească, avea o atitudine demnă, o convorbire plăcută, o privire afectuoasă, calităţi care toate se vor regăsi într-o zi la fiul său. Nimeni nu era mai onorat ca dânsul în colonie, dacă n-ar fi fost decât pentru serviciile pe care le aducea ca membru al consiliului executiv. În acelaşi timp, om de gust, foarte instruit în tot ce privea istoria Indiilor Occidentale, el putea să dea domnului

[1] Ars longa vita brevis - arta e lungă, viaţa e scurtă.

Horatio Patterson date precise şi să citeze documente autentice. Fiţi siguri că mentorul nu se va sfii să recurgă la ajutorul domnului Perkins şi-şi va îmbogăţi astfel jurnalul de călătorie pe care-l ţinea tot atât de metodic ca şi registrele sale de contabilitate.

Doamna Perkins, de origine creolă, avea aproape 40 de ani. Bună, amabilă, prevenitoare, se consacra în întregime educaţiei celor două fiice, Bertha şi Mary, în vârstă de l0 şi l2 ani. Era lesne de închipuit ce bucurie avusese această mamă excelentă la revederea cu fiul ei, strângându-l în braţe după o absenţă de patru ani. Dar, după cum se spusese la masă, se apropia momentul când Hubert va reveni la Antigua pe care familia sa n-a vrut s-o părăsească niciodată. După un an, timpul studiilor petrecut la *Antilian School* se va încheia.

— Îl vom regreta, zise John Howard, care mai avea de făcut doi ani la şcoala din Oxford Street. Hubert este un bun camarad...

— Despre care vom păstra o amintire excelentă, adăugă Clodion...

— Cine ştie dacă nu veţi avea ocazia să vă întâlniţi mai târziu?... spuse domnul Perkins. Poate că unii dintre voi, tinerii mei prieteni, vor reveni în Antile? Când Hubert va fi la o casă de comerţ din Antigua, îl vom căsători...

— Cât mai curând posibil, spuse doamna Perkins.

— Hubert căsătorit!... exclamă Tony Renault. Ah, aş vrea s-o văd şi pe asta!...

— Şi de ce nu! Ai fi şi tu martor, răspunse râzând Hubert.

— Să nu glumim, prieteni, spuse dogmatic domnul Patterson. Căsătoria, baza oricărei societăţi, este cea mai respectată instituţie a acestei lumi.

Nu mai era cazul să se discute acest subiect. Dar doamna Perkins crezu de cuviinţă să vorbească de doamna Patterson. Întrebă despre ea. Mentorul răspunse cu plăcere. Aştepta o scrisoare de la soţia sa şi poate că va primi una la Barbados, înainte de a se îmbarca pentru înapoiere. Apoi, scoţând din buzunar o fotografie care nu-l părăsea niciodată, o arătă nu fără oarecare mândrie.

— Are înfăţişarea unei femei bune şi drăguţe, spuse doamna Perkins.

— Şi pare o demnă soţie pentru domnul Horatio Patterson, adăugă domnul Perkins.

— Ea este tovarăşa vieţii mele, răspunse domnul Patterson, uşor emoţionat, şi tot ce cer de la soartă este s-o regăsesc la întoarcere aşa cum este *hic et nunc*[1]! Ce anume înţelegea domnul Patterson prin aceste cuvinte, cine ar fi putut spune?... Le rostise coborând vocea, şi, dealtfel, nimeni nu le dădu atenţie.

După ce se termină masa, fu stabilit să viziteze imediat Saint John's, apoi împrejurimile. Totuşi îşi acordară o oră de siestă în frumoasa grădină, sub copacii stufoşi ai vilei. Domnul Perkins dădu domnului Patterson informaţii interesante despre abolirea sclaviei în Antigua. În anul l824, Anglia proclamă actul de emancipare. Dacă rezultatele fură bune pentru oamenii de culoare, nu fură mai puţin bune pentru colonie, a cărei prosperitate crescu în mare măsură.

---

[1] Hic et nunc — aici şi acum.

Veniturile publice nu încetară să urce, în timp ce cheltuielile administrative scădeau în toate serviciile.

În timpul excursiilor de-a lungul insulei, domnul Patterson şi tinerii săi însoţitori fură miraţi văzând lanurile atât de bine cultivate. Câtă fertilitate la suprafaţa unui teren calcaros! Peste tot se vedeau ferme bine întreţinute, la curent cu toate progresele agriculturii!

Nu s-a uitat că reţeaua hidrografică era insuficientă în Antigua şi a fost nevoie să se construiască vaste cisterne pentru a strânge apele ploilor. Domnul Perkins avu ocazia să spună că dacă indigenii dăduseră insulei numele de Yacama — «Şiroitoarea» — aceasta era probabil o ironie. Acum rezervoarele ajungeau pentru diversele necesităţi ale oraşului şi câmpului. Drenarea apelor era bine făcută, spre satisfacţia generală. Ea asigura salubritatea în Antigua şi prezerva pe viitor insula de seceta care de două ori, în 1779 şi 1784, a produs dezastre incalculabile. Locuitorii fuseseră în situaţia acelor naufragiaţi care nu mai pot răbda torturile setei şi pieriseră oameni şi mii de animale.

Toate acestea le povestea domnul Perkins, în timp ce arăta oaspeţilor, nu fără o legitimă mândrie, cisternele cu o capacitate de 2 500 000 de metri cubi şi care furnizau la Saint John's o medie de apă superioară aceleia a unui mare oraş european.

Excursiile făcute sub conducerea domnului Perkins nu se mărginiră numai la împrejurimile capitalei. Ele fură însă organizate în aşa fel ca în fiecare seară pasagerii să poată dormi pe *Alen.* Turiştii vizitară celălalt port din Antigua, English Harbour, situat pe coasta meridională. Acest port, mai bine adăpostit ca Saint John's, era altădată plin de nave militare, cazărmi şi arsenale menite apărării insulei Antigua. El este în realitate format de un grup de cratere, al căror nivel a coborât încetul cu încetul, ca apoi să fie invadate de apele mării.

Cele patru zile trecură repede în plimbări, mese şi sieste în vila Perkins. Porneau la drum dis-de-dimineaţă şi cu toate că în acest anotimp căldura era foarte mare, tinerii elevi nu avură prea mult de suferit. Apoi, când Hubert Perkins rămânea la părinţii săi, colegii lui reveneau la bord să se odihnească în cuşetele lor. Dealtfel, Tony Renault pretindea că dacă Hubert nu venea cu ei la bord însemna că punea la cale căsătoria sa cu o tânără creolă din Barbuda şi că logodna va avea loc înainte de plecarea în Europa...

Se râdea de aceste glume, pe care gravul domn Patterson le lua de fiecare dată în serios. În ajunul plecării, la 15 august, Harry Markel trecu printr-o mare spaimă, în următoarele împrejurări.

După-masă, o barcă se apropie de navă, după ce fusese coborâtă de pe bricul englez *Flag* care venise din Liverpool. Unul din mateloţii bricului se urcă pe punte şi ceru să vorbească cu căpitanul. Ar fi fost greu să i se răspundă că în acel moment căpitanul nu era la bord, căci, de când aruncase ancora, Markel nu debarcase decât o singură dată. Harry Markel îl cercetă pe acest om prin fereastra cabinei sale. Îl auzise vorbind şi se ferea să se arate. Dealtfel, nici nu-l cunoştea şi probabil că nici el nu-i era cunoscut. Dar se putea ca acest matelot să fi navigat cu căpitanul Paxton, comandantul lui *Alert,* şi să fi vrut să-i facă o vizită. Aici era primejdia — primejdie care se ivea la toate escalele şi care nu va lua sfârşit decât în ziua când *Alert,* după ce va părăsi Barbados, nu va mai

opri în nici o insulă din Antile. Corty fu acela care-l primi pe matelot imediat ce sosi pe punte.

— Vrei să vorbeşti cu căpitanul Paxton? Întrebă el.

— Da, camarade, răspunse matelotul, dacă el este acela care comandă pe *Alert* din Liverpool.

— Îl cunoşti?

— Nu, dar am un prieten care trebuie să facă parte din echipajul său...

— Ah! Şi cum îl cheamă?

— Forster... John Forster.

Harry Markell, auzind această discuţie, ieşi afară, liniştit ca şi Corty.

— Eu sunt căpitanul Paxton, zise el.

— Domnule căpitan, spuse matelotul salutându-l cu mâna la beretă.

— Ce doreşti ?

— Să strâng mâna unui camarad...

— Care se numeşte?

— John Forster.

Harry Markel avu un moment intenţia să răspundă că John Forster se înecase în golful Cork. Dar îşi aminti că-i atribuise numele de Bob nefericitului al cărui cadavru eşuase pe coastă. Doi mateloţi pierduţi înaintea plecării, aceasta ar fi părut suspect pasagerilor de pe *Alert.*

Harry Markel se mulţumi deci să spună:

— John Forster nu este la bord...

— Nu este?... repetă matelotul, destul de mirat. Credeam totuşi că am să-l găsesc...

— Nu este, îţi spun, sau, mai bine-zis, nu mai este...

— I s-a întâmplat vreo nenorocire ?

— Era bolnav în momentul plecării şi a trebuit să debarce. Corty nu putu decât să admire prezenţa de spirit a şefului său.

Dar dacă matelotul de pe *Flag* l-ar fi cunoscut pe căpitanul Paxton, lucrurile ar fi luat o întorsătură proastă pentru Harry Markel şi oamenii săi.

Matelotul nu mai spuse decât un «Mulţumesc, domnule căpitan!» şi coborî în barcă, foarte necăjit că nu-l întâlnise pe camaradul său. Când matelotul ajunse în larg, Corty zise:

— Fără doar şi poate, jucăm un joc periculos.

— Posibil, dar merită osteneala!

— Ce are a face! Pe toţi dracii, Harry, aş vrea să mă văd în plin Atlantic!... Acolo nu ne vom teme că-şi bagă cineva nasul în treburile noastre.

— Va veni şi timpul acela, Corty... Mâine *Alert* va ieşi în larg...

— Spre?

— Spre Guadelupa. În definitiv, o colonie franceză este mai puţin primejdioasă pentru noi decât o colonie engleză.

II

GUADELUPA

Distanţa care separă Antigua de Guadelupa sau, mai bine-zis, de grupul de insule reunite sub acest nume, este de 120 de mile.

În condiţii obişnuite, *Alert,* în bătaia vânturilor alizee, părăsind portul Saint John's în dimineaţa zilei de 16 august, ar fi trebuit să ajungă la destinaţie în 24 de ore.

Louis Clodion putea deci spera că, aşa cum dorea, la răsăritul soarelui, primele înălţimi ale Antilelor franceze or să apară la orizont.

N-a fost aşa. Calmul sau mai curând briza foarte slabă întârziase mersul navei, cu toate că avea toate pânzele întinse. Pe de altă parte, întâlni valuri mici dar puternice, cu toată căderea vântului. Ele se datorau faptului că această porţiune de mare, foarte deschisă spre larg, nu este protejată de insule. Hula, răvăşită de anumiţi curenţi contrarii, se sparge înainte de a se izbi de stâncile din Montserrat. Chiar dacă *Alert* ar fi fost ajutat de o briză mai tare, n-ar fi putut evita puternicele zdruncinături. Din această cauză domnul Horatio Patterson exprimă câteva îndoieli despre eficacitatea sâmburilor de cireşe ca mijloc de apărare contra răului de mare.

La nevoie, Harry Markel ar fi putut trece prin partea interioară a Montserrat-ului, unde hula era mai mică. Dar s-ar fi expus la întâlniri prea numeroase cu diverse nave, lucru de care se ferea cât putea, în plus, drumul s-ar fi prelungit cu vreo treizeci de mile. Ar fi trebuit să coboare până la extremitatea meridională a Guadelupei şi apoi să urce, cu vântul în faţă, în dreptul portului Pointe-a-Pitre.

Guadelupa se compune din două insule mari.

Insula din vest este Guadelupa propriu-zisă, pe care caraibii o numesc Curucuera. Indicată oficial sub numele de Basse Terre, cu toate că relieful său este cel mai pronunţat din tot grupul, numele i se trage din poziţia sa faţă de alizee.

Insula din est, pe hartă, este denumită Grande Terre, cu toate că suprafaţa ei este mai mică decât a celeilalte. Suprafaţa totală a ambelor insule este de 1600 kilometri pătraţi şi populaţia este de 136 000 de locuitori.

Basse Terre şi Grande Terre sunt separate de un râu cu apă sărată, a cărui lăţime variază de la 30 la 120 de metri şi pe care-l străbat nave cu un pescaj de circa şapte picioare. *Alert* n-ar fi putut trece prin acest pasaj, care este cel mai direct, decât în orele când mareea este la maximum, şi nici atunci n-ar fi fost acţiunea unui căpitan prudent. De aceea Harry Markel o luă prin largul mării, la est de grup. Această navigare dură 48 de ore în loc de 24 şi abia în dimineaţa zilei de 18 august corabia apăru la intrarea golfului în care se varsă râul sărat şi al cărui fund este ocupat de Pointe-a-Pitre. Trebui mai întâi să depăşească ţărmurile insuliţelor din jurul bazinului care formează portul şi la care se ajunge printr-un canal strâmt şi întortocheat.

Trecuseră cinci ani de când familia Clodion părăsise Antilele, afară de fratele mamei lui Louis, rămas la Pointe-a-Pitre. Împreună cu copiii, părinţii săi se stabiliseră în Franţa, la Nantes. Tânărul Louis păstrase multe amintiri din insula lui natală, de unde plecase la vârsta de 15 ani, şi îşi propunea să facă onorurile de gazdă camarazilor săi.

Venind dinspre est, *Alert* recunoscu mai întâi capul Grande Vigie de pe Grande Terre, cea mai septentrională din grup, apoi capul Gros Caps, apoi Anse-aux-Loups, apoi limanul Sainte-Marguerite şi, apoi, la extremitatea sud-vestică a insulei Grande Terre, capul Châteaux.

Louis Clodion putu să arate pe coasta orientală oraşul Moule, al treilea din colonie ca importanţă, cu cei 10 000 de locuitori ai săi. Acolo navele încărcate cu zahăr, care aşteptau un moment favorabil pentru a ieşi în larg, erau bine adăpostite contra furtunilor şi contra formidabililor curenţi ai mareei care provoacă atâtea dezastre în regiune.

Înainte de a trece de capul din sud-est al insulei Grande Terre, pasagerii observară Desirade, altă Antilă franceză, prima care se zăreşte de la bordul vapoarelor venind din Europa şi al cărei munte, înalt de 278 metri, este vizibil de la mare distanţă.

Lăsând apoi Désirade la babord, *Alert* trecu de capul Châteaux şi de-acolo se putea întrezări sudul unei alte insule — Petite Terre, care face parte din grupul Guadelupei.

Dar pentru a avea o completă privire de ansamblu, trebuie să cobori mai la sud, până la Marie Galante, cu o suprafaţă de 163 kilometri pătraţi şi o populaţie de 14 000 de suflete, apoi să vizitezi principalele oraşe: Gros Bourg, Saint Louis, Vieux Fort. În sfârşit, luând-o spre vest, la aproape aceeaşi latitudine, se întâlneşte micul arhipelag Saintes, cu o populaţie de circa 2 000 de locuitori şi o suprafaţă de 14 000 metri pătraţi. Format din şapte insule sau insuliţe distincte, dominat de Chameau cu o altitudine de 316 metri, el este considerat ca fiind cel mai bun sanatoriu al Antilelor.

Din punct de vedere administrativ, Guadelupa este împărţită în trei districte. Ele cuprind partea din Saint Martin, care ţine şi de Olanda, insula Saint Barthélémy pe care Suedia a cedat-o Franţei, Saintes care aparţine de districtul Basse Terre, oraş principal al insulei cu acelaşi nume, Désirade care depinde de districtul Pointe-à-Pitre, şi Marie Galante, reşedinţa celui de-al treilea district.

Unchiul lui Louis Clodion, fratele mamei sale, se numea Henry Barrand. Locuia la Pointe-à-Pitre şi poseda proprietăţi în împrejurimile vilei sale. Caracterul comunicativ, personalitatea vie, ospitalitatea, buna sa dispoziţie îi făceau prieteni pe toţi cei care se apropiau de dânsul. În vârstă de 46 de ani, mare vânător şi amator de sport, parcurgea călare vastele sale plantaţii, plăcându-i mesele îmbelşugate şi viaţa la ţară, dacă aceasta se poate spune despre un locuitor din Antile, şi, colac peste pupăză, celibatar, un unchi lăsând o moştenire în urma sa, pentru nepoţi şi nepoate.

E lesne de ghicit cu ce bucurie, cu câtă emoţie chiar, îl strinse el în braţe pe Louis Clodion, îndată ce *Alert* sosi în port.

— Fii binevenit, scumpul meu Louis, exclamă el, ce fericire să te revăd după o absenţă de cinci ani! Dacă nu m-am schimbat atât de mult ca tine, dacă nu am devenit bătrân în timp ce tu ai ajuns un tânăr, e încă bine!

— Unchiule, îi zise Clodion luându-l de braţ, ai rămas acelaşi!

— Atunci e perfect, zise domnul Barrand, care se întoarse spre pasagerii strânşi pe dunetă. Fiţi bineveniţi şi voi, tineri colegi ai nepotului meu, şi fiţi siguri că pentru noi este o mare satisfacţie să primim pe elevii şcolii *Antilian!*

Apoi minunatul om strânse mâinile care i s-au întins şi, revenind la Louis, zise:

— Tata, mama, copiii, toată lumea este sănătoasă acolo, la Nantes?

— Toată lumea, unchiule, dar poate că ai primit de curând ştiri despre ei?

— În adevăr, am primit o scrisoare de la sora mea, alaltăieri. Toată ceata este bine! Şi sunt rugat să te primesc frumos! Ce să zic, mai era nevoie să mă roage, draga de ea! Mă voi duce s-o văd în această iarnă, pe ea şi toată familia.

— Ah! Ce plăcere ne vei face, scumpul meu unchi, căci atunci voi fi terminat studiile şi voi fi fără îndoială la Nantes.

— Numai să nu fii atunci aici, nepoate, ca să-ţi împărtăşeşti traiul cu mine! Am unele planuri în această privinţă... Vom vedea mai târziu!

În acest moment domnul Patterson înainta, se înclină ceremonios înaintea domnului Barrand şi zise:

Îmi permiteţi, domnule, să-i reprezint pe scumpii mei elevi...

— Ei, exclamă plantatorul, dumnealui este... Trebuie să fie domnul Patterson. Ce mai faceţi, domnule Patterson?

— Pe cât de bine posibil, după o traversare care nu ne-a scutit de puţin tangaj şi ruliu...

— Vă cunosc, întrerupse domnul Barrand, cum îi cunosc pe toţi elevii de la *Antilian School,* al căror păstor sunteţi.

— Iertare, domnule Barrand, administrator...

— Administrator, păstor este acelaşi lucru, spuse plantatorul cu un voios hohot de râs. Unul ţine socotelile pe lumea asta, altul pe lumea cealaltă... Numai contabilitatea să fie bine ţinută!...

În timp ce vorbea astfel, domnul Barrand se plimba de la unul la altul şi, în cele din urmă, strânse atât de viguros mâna domnului Patterson, încât, dacă ar fi fost preot, mentorul nu i-ar fi putut binecuvânta două zile pe elevii de la *Antilian School.*

Şi exuberantul plantator continuă:

— Pregătiţi-vă să debarcaţi, prieteni!... Veţi locui cu toţii la mine, absolut toţi! Locuinţa mea este mare şi chiar dacă aţi fi de o sută de ori mai numeroşi, tot nu mi-aţi putea devora roadele plantaţiilor... Şi dumneavoastră, domnule Patterson, îi veţi însoţi pe aceşti tineri ... Şi dumneavoastră de asemenea, dacă vă îndeamnă inima, căpitane Paxton!

Invitaţia fu, desigur, refuzată ca întotdeauna. Dar domnul Barrand nu insistă, căci nu-i plăcea să se repete.

— Totuşi, domnule Barrand. Remarcă atunci mentorul, mulţumindu-vă pentru o ospitalitate oferită atât de... cum aş spune...

— Nu spuneţi... va fi mai bine, domnule Patterson.

— Dacă v-am deranja...

— Să mă deranjaţi pe mine! Am eu aerul unui om care poate fi deranjat... şi care se deranjează? Dealtfel, ţin să veniţi!

În faţa acestui ordin, nu mai puteau decât să se execute. Apoi, când domnul Patterson vru să facă reglementar prezentarea pasagerilor:

— Dar îi cunosc pe toţi aceşti tineri!... exclamă plantatorul. Ziarele au menţionat numele lor şi pariez că nu mă pot înşela! Iată-i, spre exemplu, pe Roger Hinsdale, John Howard, Hubert Perkins... am fost în relaţii cu familiile lor la Santa Lucia, Dominica şi Antigua.

Cei trei englezi nu putură fi decât măguliţi de această declaraţie.

— Şi apoi, blondul acela înalt, reluă domnul Barrand, blondul acela înalt este Albertus Leuwen din Saint Martin...

— Exact, domnule, răspunse tânărul olandez, salutând.

— Şi cei doi tineri cuminţi, cu chipul deschis, care se ţin deoparte, sunt Niels Harboe din Saint Thomas şi Axel Wickborn din Sainte Croix. Cum vedeţi, nu greşesc cu nici unul. Şi tu, cel de colo, mititelule cu ochi ageri, care nu poţi sta o clipă locului, să mă ia dracu' dacă nu ai vinele pline de sânge francez!

— Până la ultima picătură, zise Tony Renault, dar m-am născut în Martinica...

— Ei bine, ai greşit.

— Cum... Am greşit?

— Da!... Când te naşti francez în Antile, acest lucru trebuie să se întâmple în Guadelupa şi nu în altă parte, pentru că Guadelupa.. este Guadelupa!

— Te naşti unde poţi! exclamă Tony Renault, izbucnind în râs.

— Mi-ai închis gura, voinicule, replică domnul Barrand, şi nu crede că-ţi port pică...

— Cineva să-i poarte pică lui Tony, zise Louis Clodion, ar fi imposibil!

— Şi să nu crezi nici că aş vrea să depreciez Martinica, Desirade sau alte insule franceze! Dar eu sunt din Guadelupa şi asta explică tot!... Cât despre acel lungan... de-acolo... cu chica lui blondă... Trebuie să fie Magnus Anders...

— Chiar dânsul, unchiule, răspunse Louis Clodion.

Acesta era domnul Barrand. Unchiul lui Louis Clodion. Din prima întrevedere tinerii pasageri îl cunoşteau ca şi cum ar fi trăit pe plantaţiile sale de când se născuseră.

Înainte de a pleca, domnul Barrand adăugă:

— La ora unsprezece se serveşte masa... poftă bună tuturor!... Aţi auzit, domnule Patterson? Nu voi admite nici zece minute de întârziere.

— Bizuiţi-vă pe punctualitatea mea cronometrică, răspunse domnul Patterson.

Domnul Barrand îşi luă cu sine nepotul în ambarcaţiunea ce-l condusese la bord, la sosirea lui *Alert.*

Poate că Basse Terre se prezenta în condiţii mai bune decât Pointe-a-Pitre, situată la gura râului Riviere-aux-Herbes, aproape de capătul cel mai îndepărtat al insulei, poate că provoacă mai mult admiraţia vizitatorilor, cu casele sale dispuse în formă de amfiteatru, cu colinele frumoase care o înconjoară. Probabil însă că domnul Henry Barrand n-ar fi fost de acord, căci, dacă făcea

din Guadelupa prima din Antilele franceze, făcea din Pointe-a-Pitre primul oraş din Guadelupa. Numai că nu voia să-şi amintească faptul că Guadelupa capitulase în faţa englezilor în l759, că trecuse sub dominaţia engleză în l794, apoi în l8l0, şi nu fusese restituită definitiv Franţei decât la 30 mai l8l4.

La urma urmelor, Pointe-a-Pitre merita vizita tinerilor călători.

Domnul Barrand va şti să-i pună în valoare frumuseţile cu o convingere care te subjuga. Va fi obiectul unei plimbări speciale. Până atunci, invitaţii săi nu făcură decât să traverseze oraşul în trăsuri puse la dispoziţia lor. Într-un sfert de oră ajunseră la vila Rose Croix, unde-i aşteptau Louis Clodion şi unchiul său.

Ceea ce-i mai aştepta în marea sală a acestei vile superbe era o masă excelentă, mai mult bogată decât aleasă. Şi cu cât entuziasm a fost întâmpinată de tot acest tineret înfometat: ciozvârte de carne tranşată, pescărie, vânat, legume recoltate pe plantaţie, fructe culese din pomii din livezi, cafea de prima calitate şi care, cu toate că era din Guadelupa, a fost totuşi declarată superioară aceleia din Martinica, numai prin faptul că provenea din plantaţiile de cafea de la Rose Croix! Şi tot timpul se ridica paharul pentru Guadelupa şi mai ales pentru Pointe-à-Pitre, cu numeroase urări de sănătate rostite de neobositul amfitrion, urări care trebuiau înapoiate.

Oricum, însă, natura a făcut mai mult pentru Basse Terre decât pentru Grande Terre. Este o regiune accidentată, căreia forţele vulcanice i-au dat un relief pitoresc. Grosse Montagne, înalt de 720 de metri, cele trei Manille care îl depăşesc cu 50 de metri, Caraibe, care atinge aproape aceeaşi altitudine; apoi, în centru, faimosul Soufrière, al cărui vârf este de aproape l 500 de metri.

Şi atunci, cum ar putea Grande Terre, dacă nu numai în închipuirea înflăcărată a domnului Barrand, să se compare cu acest meleag atât de bogat în frumuseţi naturale, ca o mică Elveţie antiliană?... Este o regiune plată, un şir de podişuri puţin înalte, cu şesuri netede cât vezi cu ochiul. Altminteri, nu este mai puţin favorizată decât vecina sa în ce priveşte producţia agricolă.

De aceea domnul Patterson făcu această observaţie destul de justă:

— Ceea ce nu înţeleg, domnule Barrand, este cum se face că tocmai Basse Terre a fost modelată de formidabilul Vulcan pe nicovala sa mitologică — dacă poate trece această metaforă...

— Cu un pahar cu vin totul trece, domnule Patterson! răspunse plantatorul ridicând paharul.

— Mă mir, spuneam, reluă îndrumătorul, că Basse Terre a fost ferită de convulsiile seismice, în timp ce Grande Terre, ieşită din mâinile mângâietoare ale lui Neptun, a fost cu deosebire expusă...

— Bună observaţie, domnule administrator! replică domnul Barrand. De fapt, cataclismele trebuiau să zdruncine Basse Terre şi nu Grande Terre, căci prima este aşezată ca o cratiţă pe o sobă încinsă! Şi totuşi, din cele două insule, a noastră a suferit cel mai mult. Natura comite astfel de greşeli, şi pentru că omul nu poate face nimic, trebuie să le accepte. De aceea voi repeta, rugându-vă să fiţi ecoul ultimei mele urări: în sănătatea Grande Terre-i şi pentru prosperitatea oraşului Pointe-a-Pitre.

— Şi în sănătatea generoasei noastre gazde! adăugă domnul Patterson.

Urarea fusese, de fapt, realizată. Pointe-a-Pitre a prosperat tot timpul de la fondarea lui, în ciuda agresiunilor şi invaziilor care au pustiit insula, cu toate incendiile pe care le-a suferit oraşul, cu tot cutremurul din l843, care în 70 de secunde a făcut 5 000 de victime. Nu mai rămăseseră în picioare decât câteva ziduri şi faţada unei biserici, cu orologiul care se oprise la ora l0 şi 35 minute dimineaţa. Această catastrofa se întinsese până la oraşul Moule, la târgurile Saint Francois, Sainte Anne, Port Louis, Sainte Rose, limanul Bertrand, Joinville, chiar şi la Basse Terre, mai puţin distrusă totuşi ca Pointe-a-Pitre. Puţin timp după aceea casele au fost reclădite, mai joase şi mai izolate. Acum liniile ferate care pleacă din capitală în toate direcţiile trec pe la uzinele de zahăr şi alte întreprinderi industriale. Şi apoi, din toate părţile au răsărit păduri de eucalipt, care, absorbind umiditatea solului, asigură o perfectă salubritate.

Ce plăcere făcură aceşti invitaţi gazdei lor vizitându-i domeniul, atât de bine întreţinut şi de care era atât de mândru. Graţie unui sistem de irigaţii ingenios făcute, vaste ogoare cu trestie de zahăr promiteau o recoltă bogată.

Plantaţii de arbori de cafea care prind aşa de bine pe coastele insulei, între două sute şi şase sute metri înălţime, cum repeta domnul Barrand, produceau o cafea care o întrecea pe cea din Martinica.

Apoi străbătură câmpiile din jurul locuinţelor, păşunile pe care irigaţiile le menţineau totdeauna verzi şi proaspete, bogate răsaduri de aloes karata şi bumbac de o importanţă redusă încă, dar a căror dezvoltare nu lăsa nici o îndoială, culturi de tutun rezervate consumului local şi care, după spusele plantatorului, era tot aşa de bun ca al celorlalte Antile; în sfârşit, câmpurile cu manioc, igname, cartofi, livezi unde creşteau fructe din cele mai bune specii.

E de la sine înţeles că domnul Barrand avea în serviciul său un numeros personal liber, foarte devotat.

Totuşi, oricât de acaparator era unchiul lui Louis Clodion, n-ar fi vrut să-i lipsească pe pasagerii lui *Alert* de plăcerea de a vizita câteva puncte interesante ale Guadelupei propriu-zise, vecina din vest. Astfel că a treia zi de la sosirea lor, la 20 august, un mic vaporaş, închiriat anume, care-i aştepta în portul Pointe-a-Pitre, îi conduse la Basse Terre pe coasta meridională.

Basse Terre, deşi reşedinţă politică, nu ocupa decât al treilea loc printre oraşele coloniei. Dar, cu toate că domnul Barrand nu vru să fie de acord, nici unul nu putea fi comparat cu el. Ridicat la gura fluviului Riviere-aux-Herbes, este aşezat în amfiteatru pe colină. Casele sale construite printre arbori falnici, vilele răspândite în împrejurimi sunt răcorite fără încetare de vânturile înviorătoare din larg. Dacă gazda lor nu-i însoţise pe tineri în această excursie, cel puţin Louis Clodion, care cunoştea Basse Terre, îndeplini cu prisosinţă rolul de călăuză. Nici grădina botanică, celebră în Antile, nici sanatoriul din câmpul lui Iacob, tot aşa de curat ca şi cel din Saintes, nu fură uitate.

Astfel se scurseră aceste patru zile, în plimbări şi excursii care nu lăsară nici o clipă liberă. Şi ce mese copioase, şi ce perspectivă, cel puţin pentru domnul Patterson, de a face gastrite şi dilatări stomacale, dacă escala ar mai fi durat câteva zile.

E adevărat că se apropia momentul de a continua călătoria. Această ospitalitate atât de amabilă, atât de generoasă şi cordială, într-un cuvânt, atât de

franţuzească, pasagerii o vor regăsi fără îndoială şi în Martinica. Dar nu era un motiv ca să nu păstreze o amintire excelentă despre Guadelupa si o recunoştinţă sinceră pentru primirea domnului Barrand. De pildă, nu trebuia să-i trezeşti verva geloziei vorbindu-i de Martinica, şi în ajunul plecării el îi mai spunea domnului Patterson:

— Ceea ce mă face să turbez este că guvernul francez pare s-o prefere pe această rivală!

— Care sunt favorile pe care i le acordă? Întrebă domnul Patterson.

— Ei! Între altele, răspunse domnul Barrand fără să încerce să-şi ascundă nemulţumirea, n-a ales Fort-de-France drept cap de linie pentru transatlanticele sale? Oare Pointe-a-Pitre nu era ca poziţie mai indicat să devină portul lor de sosire?

— Desigur, răspunse domnul Patterson, şi cred că cei din Guadelupa vor avea dreptul să reclame...

— Să reclame! exclamă plantatorul. Şi cine se va însărcina cu aceste reclamaţii?

— N-aveţi reprezentanţi în parlamentul francez?...

— Un senator... doi deputaţi... răspunse domnul Barrand, şi fac tot ce pot să apere interesele coloniei!...

— E datoria lor, răspunse domnul Patterson.

În seara de 2l august, domnul Barrand îi conduse pe oaspeţi la bordul lui *Alert.* Apoi, după ce-şi îmbrăţişă ultima oară nepotul şi strânse mâna tuturor colegilor acestuia, zise:

— În loc să plecaţi în Martinica, n-aţi face mai bine să petreceţi încă opt zile în Guadelupa?

— Şi insula mea? Exclamă Tony Renault.

Insula ta, tinere, nu va pleca în derivă şi o vei regăsi într-o altă călătorie.

Domnule Barrand, obiectă domnul Patterson, ofertele dumneavoastră ne mişcă foarte mult... şi vă mulţumim din toată inima... Dar trebuie să ne conformăm programului doamnei Kethlen Seymour.

— Fie... mergeţi atunci în Martinica, prieteni, răspunse domnul Barrand. Şi, mai ales, feriţi-vă de şerpi! Sunt cu miile şi se spune că englezii i-au adus înainte de a înapoia insula Franţei...

— Cum se poate? răspunse mentorul. Nu, niciodată nu voi crede să fie cu putinţă o asemenea răutate din partea compatrioţilor mei!

— Aşa spune legenda, domnule Patterson! replică plantatorul. Şi dacă vă lăsaţi muşcaţi, va fi cel puţin un şarpe britanic...

— Britanic sau nu, declară Louis Clodion, ne vom păzi, unchiule!

— Staţi puţin, zise domnul Barrand, când era pe punctul să părăsească bordul. Aveţi un căpitan bun?

— De prim ordin, răspunse domnul Patterson, şi de care e cazul să fim cu toţii mulţumiţi... Doamna Kethlen Seymour nu ar fi putut face o alegere mai bună...

— Cu atât mai rău. Răspunse foarte serios domnul Barrand, clătinând din cap.

— Cu atât mai rău? Şi de ce adică?...

— Pentru că dacă aţi fi avut un căpitan prost, poate că ***Alert*** ar fi eşuat la ieşirea din port şi aş fi avut norocul să vă mai ţin câteva săptămâni la Rose Croix!

III

DOMINICA

Când corabia fu în afara golfului Pointe-a-Pitre, o mică briză se porni din est, favorabilă direcţiei pe care trebuiau s-o urmeze pentru a ajunge la Dominica, situată la l00 de mile mai la sud. Cu toate pânzele sus, *Alert* luneca pe suprafaţa mării, strălucitoare ca un pescăruş. Cu un vânt mai tare, ar fi putut străbate această distanţă în 24 de ore. Dar barometrul urca încet — ceea ce prezicea timp liniştit şi o traversare de două ori mai lungă decât cea obişnuită.

Alert era o navă bună, trebuie repetat, comandată de un căpitan care-şi cunoştea bine meseria, şi dispunea de un echipaj care nu mai trebuia să dea dovezi despre meritele sale. Dorinţele domnului Barrand nu riscau să se îndeplinească. Chiar pe timp de vijelie, Harry Markel ar fi ieşit în larg, fără a se teme că se va lovi de stâncile golfului, şi pasagerii nu vor avea ocazia să profite de ofertele ospitaliere ale plantatorului din Rose Croix.

Dacă navigaţia trebuia să fie lentă, din cauza condiţiilor atmosferice, ea începea cel puţin în împrejurările cele mai fericite.

Părăsind Pointe-â-Pitre, cu direcţia sud, nava trecu pe lângă insulele Saintes, dominate de o înălţime de 300 de metri. Se vedea foarte bine fortul aflat în vârf, pe care fâlfâia drapelul francez. Grupul de insule Saintes e întotdeauna în stare de apărare, ca un bastion avansat care străjuieşte Guadelupa din această parte.

Dintre toţi, Tony Renault şi Magnus Anders nu încetau să se remarce, când era vorba de manevrele navei. Făceau de cart ca nişte adevăraţi mateloţi, chiar şi cartul de noapte, cu toată opoziţia domnului Patterson, tot timpul îngrijorat de imprudenţa acestor tineri cutezători.

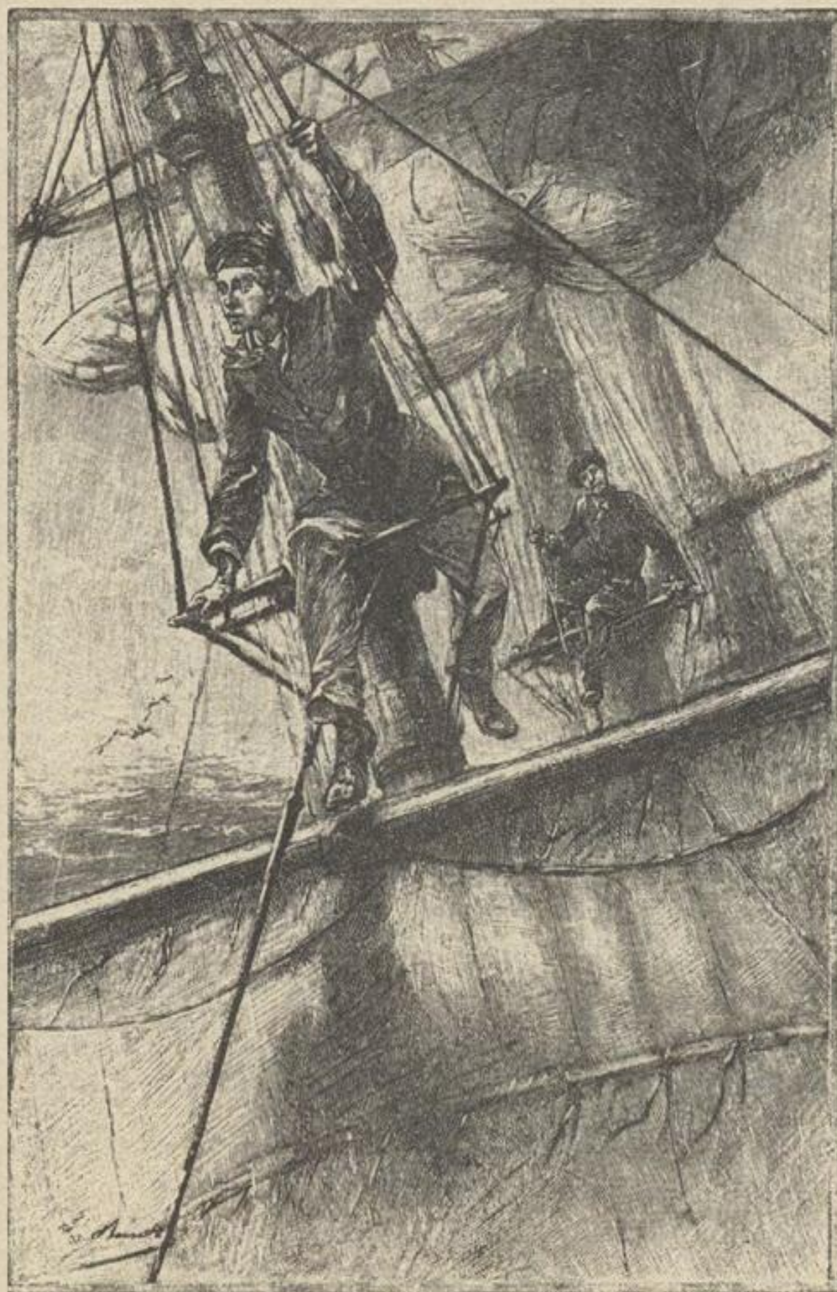
— Vi-i las în grijă, domnule căpitan Paxton, îi spunea el lui Harry Markel. Gândiţi-vă ce-ar fi dacă li s-ar întâmpla vreun accident! Când îi văd căţărându-se pe catarg, am impresia că s-ar putea... cum să zic?...

— Să se dezechilibreze.

— Da... acesta e cuvântul, să se dezechilibreze din cauza unui ruliu sau tangaj care i-ar arunca în mare! Gândiţi-vă la responsabilitatea mea, domnule căpitan!

Şi când Harry Markel răspunse că nu-i va lăsa să comită vreo imprudenţă, că responsabilitatea sa era tot atât de mare ca şi a domnului Patterson, acesta îi mulţumi în termeni mişcători, care nu putură să topească răceala de gheaţă a falsului Paxton.

Tony Renault şi Magnus Anders erau sprinteni ca nişte maimuţe

Atunci începură recomandările fără sfârşit făcute tânărului francez şi tânărului suedez, care răspundeau:

— Nu vă fie teamă, domnule Patterson... Ne ţinem bine...

— Dar dacă vă scapă mâna, vă prăbuşiţi.

— *De brancha in brancham degringolat atque facit pouf!*[1] cum spune Vergiliu! declamă Tony Renault.

— Niciodată lebăda din Mantaua n-a scris un asemenea hexametru! R

— eplică domnul Patterson ridicând braţele la cer.

— Ei bine, ar fi trebuit să-l scrie, ripostă nerespectuos Tony Renault, căci partea cu căderea e superbă: *atque facit pouf!*

Şi amândoi tinerii izbucniră în râs.

Totuşi, demnul mentor putea să fie liniştit, căci dacă Tony Renault şi Magnus Anders erau cutezători ca nişte cavaleri, erau şi sprinteni ca nişte maimuţe. Dealtfel, John Carpenter îi supraveghea, chiar dacă o făcea numai de teama ca odată cu ei să nu dispară şi viitoarele prime. Şi apoi, nu era bine ca un accident să-l oblige pe *Alert* la vreo oprire mai îndelungată în una din Antile, iar dacă unul sau altul din cei doi băieţi şi-ar fi rupt o mână sau un picior, plecarea ar fi fost întârziată.

De notat, pe de altă parte, că echipajul era rareori în contact cu pasagerii. Aceştia putură chiar să remarce că oamenii se ţineau în general deoparte, nu căutau deloc să fie familiari, ceea ce fac de obicei bucuros toţi mateloţii. Singuri Wagah şi Corty discutau cu ei, ceilalţi păstrau o rezervă pe care le-o impusese Harry Markel. Dacă uneori Roger Hinsdale şi Louis Clodion fuseseră miraţi de această atitudine, dacă în diverse rânduri observau că oamenii tăceau la apropierea lor, asta era tot şi nu putea da naştere la nici o bănuială.

Cât despre domnul Patterson, ar fi fost imposibil să se gândească la aşa ceva. El găsea că voiajul se desfăşura în cele mai plăcute condiţii — lucru dealtfel adevărat — şi se felicita acum că se plimba pe punte *pede maritimo*[2]*,* fără să se sprijine de ceva la fiecare pas.

Timpul calm persistând, abia a doua zi dimineaţă, la 24 august, către ora 5, *Alert,* ajutat de o briză uşoară din nord-vest, apăru în rada insulei Dominica.

Capitala coloniei, numită Ville-des-Roseaux, are aproximativ 5 000 de locuitori. E situată pe coasta orientală a insulei, ale cărei înălţimi o apără de violenţa prea frecventă a alizeelor. Dar portul nu este destul de adăpostit de hula din larg, mai ales în epoca marilor maree, şi poziţia navelor nu este sigură. O navă este în pericol să fie târâtă cu ancorele sale cu tot şi de aceea echipajele sunt totdeauna gata să schimbe locul de acostare la primele semne de furtună.

Deoarece *Alert* trebuia să rămână mai multe zile la Dominica, Harry Markel preferă, nu fără dreptate, să ancoreze la Ville-des-Roseaux. Cu aceeaşi orientare la extremitatea insulei, se deschide o radă excelentă, rada Portsmouth, unde vasele n-au a se teme nici de uraganele, nici de cicloanele care pustiesc atât de des aceste regiuni..

---

[1] Calambur care se traduce astfel: cade din ramură în ramură şi face «buf!».

[2] Pede maritimo – cu picior de marinar.

În acest loc se născuse, cu 18 ani înainte, John Howard, al patrulea laureat al concursului, şi el avea să găsească acum un oraş în curs de dezvoltare, din care viitorul va face un important centru comercial. Ziua când pasagerii puseră piciorul pe Dominica era duminică, şi dacă ar fi făcut-o la 3 noiembrie, ar fi fost aniversarea descoperirii insulei de către Cristofor Columb, în 1493. Celebrul navigator a denumit-o Dominica în onoarea acestei zile.

Dominica are o suprafaţă de 754 kilometri pătraţi, adică 12 leghe lungime pe şase leghe lăţime. Acum este populată de 30 000 de locuitori. Venind primii, spaniolii n-au căutat să se stabilească aici, cu toate că văile insulei erau fertile, apele excelente, pădurile bogate în lemn de construcţie.

Ca şi surorile ei din Indiile Occidentale, Dominica a trecut în mod succesiv în mâinile diverselor puteri europene. A fost, la începutul secolului al 17-lea, franceză. Primii colonişti au introdus culturile de cafea şi bumbac, şi în 1622 numărul lor era de 349, la care se mai adăugau 338 de sclavi africani.

La început francezii trăiră în bune relaţii cu caraibii, al căror total nu trecea de o mie. Aceşti indigeni se trăgeau dintr-o rasă puternică şi muncitoare, nu din cea a Pieilor Roşii, ci mai mult din indienii care populaseră Guyana şi regiunile septentrionale ale Americii de Sud.

Trebuie remarcat că, în tot arhipelagul antilian, limba pe care o vorbesc femeile nu este absolut identică cu aceea vorbită de bărbaţi; sunt două graiuri diferite, dintre care unul al femeilor — «aronac», şi celălalt al bărbaţilor — «galib».

După descoperirea Antilelor, caraibii au dispărut aproape complet şi din această rasă nu se mai găsea decât un mic număr de oameni în Martinica şi la Saint Vincent. Cât despre Dominica, unde au fost mai puţin hăituiţi, numărul lor se reduce la vreo 30 de familii.

Totuşi, dacă europenii juraseră să-i distrugă pe caraibi, ei nu se codeau să-i întrebuinţeze în luptele lor personale. De câteva ori francezii şi englezii au făcut din ei nişte primejdioşi auxiliari utilizându-i, ca apoi să-i nimicească.

Pe scurt, Dominica, din primele zile ale cuceririi, căpătă o suficientă importanţă pentru a stârni poftele şi a atrage pe piraţi.

După francezi, care fondaseră primele întreprinderi, insula intră sub dominaţia englezilor, apoi a olandezilor. Era deci posibil ca Roger Hinsdale, John Howard, Hubert Perkins, Louis Clodion, Tony Renault şi Albertus Leuwen să-şi atribuie strămoşii respectivi, care se omorâseră între ei înainte cu trei secole.

În 1745, când izbucni războiul între Anglia şi Franţa, insula căzu în mâinile englezilor. În zadar guvernul francez protestă cerând restituirea acestei colonii. Nu reuşi să obţină să-i fie înapoiată prin tratatul de la Paris din 1763 şi ea rămase sub pavilionul cu falduri prea mari al Marii Britanii. Francezii nu acceptară aceste condiţii fără să încerce să-şi ia revanşa. În 1778, marchizul Bouilie, guvernatorul Martinicăi, trecu marea cu o escadră, ocupă Ville-des-Roscaux şi păstră cucerirea sa până în 1783. Dar englezii apărură cu forţe mari şi Dominica reintră sub autoritate britanică.

Fiţi liniştiţi, tinerii laureaţi englezi, olandezi şi francezi de pe *Alert* nu vor relua luptele de odinioară reclamând fiecare pentru ţara lui posesiunea acestei

insule. Domnul Horatio Patterson, om foarte respectuos faţă de drepturile obţinute, cu toate că era anglo-saxon, nu trebui să intervină într-o asemenea chestiune, care ar fi ameninţat să tulbure echilibrul european.

Erau cel mult şase ani de când familia lui John Howard, după ce părăsise oraşul Portsmouth, locuia la Manchester, în comitatul Lancaster.

Tânărul păstra toate amintirile despre insulă, pentru că avea doisprezece ani împliniţi când domnul şi doamna Howard părăsiseră colonia fără să lase acolo nici o rudă. John Howard nu va regăsi nici un frate ca Niels Harboe la Saint Thomas, nici un unchi ca Louis Clodion la Guadelupa. Dar poate că va întâlni vreun prieten al familiei, care se va oferi să facă o bună primire elevilor de la *Antilian School.*

Chiar în lipsă de prieteni sau cel puţin de persoane care fuseseră în relaţii de afaceri cu domnul Howard, fiul său îşi propusese, de la sosirea în Portsmouth, să facă o vizită la care ţinea mult. Nu va fi vorba de invitaţia cordială a domnului Christian Harboe din Saint Thomas şi nici de îmbelşugata ospitalitate a domnului Henry Barrand în Guadelupa. Dar John Howard şi camarazii săi nu vor fi mai puţin bine primiţi de o pereche de oameni cumsecade.

Acolo, la Portsmouth, trăia încă, alături de bătrânul ei soţ, o negresă în vârstă care fusese în serviciul familiei Howard şi a cărei modestă existenţă era asigurată de aceasta. Şi cine va fi încântată, mai mult decât încântată, profund emoţionată când îl va revedea pe acest băiat mare pe care altădată îl crescuse în braţele sale? Kate Grindah. Nici soţul ei şi nici dânsa nu se aşteptau la această vizită. Nu ştiau că *Alert* va ancora la Dominica şi că micul John se afla la bord şi s-a gândit să vină să-i vadă.

Îndată ce *Alert* ancoră, pasagerii coborâră în oraş. În timpul celor 48 de ore cât vor ramine la Dominica, trebuiau să doarmă pe navă, mărginindu-se la excursii în jurul oraşului. Una din bărci va veni să-i readucă la bord.

În adevăr, Harry Markel prefera să se procedeze astfel pentru a evita orice relaţii cu oamenii din Portsmouth, în afară de cei la care trebuiau făcute formalităţile maritime. Într-un port englez era de temut mai mult ca oriunde să se găsească persoane care să-l fi cunoscut pe căpitanul Paxton sau pe vreun marinar din echipajul său. Harry Markel aruncă ambele ancore la o anumită distanţă de cheu şi interzise coborârea pe uscat. Pe de altă parte, neavând nevoie să se reaprovizioneze, în afară de făină şi carne proaspătă, va lua măsuri ca aceasta să se facă în modul cel mai prudent posibil. John Howard, care păstrase despre Portsmouth amintiri destul de precise, putea servi de ghid camarazilor săi. Aceştia cunoşteau intenţia lui de a-i îmbrăţişa mai întâi pe bătrânii Grindah în căsuţa lor. Aşa că, imediat ce debarcară, traversară oraşul şi se îndreptară spre suburbia ale cărei case se mărgineau cu câmpia deschisă.

Plimbarea nu ţinu mult. După un sfert de oră, toţi se opriră în faţa unei case modeste, curată ca înfăţişare, înconjurată de o grădină cu pomi fructiferi, care avea la capăt o curte în care piguleau nişte păsări. Bătrânul lucra în grădină, nevasta lui era înăuntru şi ieşi tocmai când John Howard deschidea portiţa.

Ce strigăt de bucurie scoase Kate când recunoscu copilul pe care nu-l mai văzuse de şase ani!... Chiar dacă ar fi trecut douăzeci, l-ar fi recunoscut imediat

pe fiul cel mare al familiei! Acest lucru nu se vede cu ochii, ci se simte cu inima.

— Tu... tu eşti, John! bâigui ea, cuprinzând băiatul în braţe.

— Da... eu... buna mea Kate... eu sunt! Bătrânul interveni:

— John?... Te înşeli... nu este el... Kate...

— Ba da, el este...

— Da... eu sunt!

Şi îi fu cu neputinţă să mai scoată un cuvânt. Apoi, colegii lui John Howard îi înconjurară pe ambii soţi şi-i îmbrăţişară la rândul lor.

— Da... repeta Tony Renault... noi suntem... Nu ne mai recunoaşteţi ?

Trebuiră să explice totul şi să spună de ce *Alert* venise la Dominica: numai pentru bătrâna negresă şi soţul ei!... Dovadă că prima vizită li s-a făcut lor! Până şi domnul Horatio Patterson, neascunzându-şi emoţia, strânse cordial mâinile celor doi bătrâni!

Kate nu mai ştia cum să-şi arate admiraţia pentru «copilul ei». Cât de mult a crescut! Cum s-a schimbat! Ce băiat frumos! Ea îl recunoscuse, totuşi! Şi bătrânul care şovăise... Îl strânse din nou în braţe, plângând de bucurie şi emoţie..

Trebui apoi să i se dea ştiri despre toată familia Howard, tatăl, mama, fraţii şi surorile!... Toată lumea era sănătoasă. Vorbeau deseori de Kate şi soţul ei... Nu fuseseră uitaţi nici unul, nici celălalt... Apoi John Howard le dădu fiecăruia câte un frumos dar, adus anume pentru ei. În sfârşit, îi asigură că, în timpul staţionării lui *Alert,* nu va lăsa să treacă nici o seară şi nici o dimineaţă fără să vină să-i îmbrăţişeze pe aceşti oameni cumsecade. Apoi, după ce acceptară un păhărel de tafia, un fel de rom din Jamaica, se despărţiră.

Cele câteva excursii pe care John Howard şi camarazii săi le făcură în împrejurimile Portsmouth-ului îi aduseră până la poalele muntelui Diablotin, pe care urcară. Din vârful lui privirea cuprindea toată insula. Destul de istovit când se aşeză pe creastă, domnul Patterson crezu că poate rosti acest citat din Georgicele lui Vergiliu: *«Velut stabuli custos in montibus olim considit scopulo*[1]*.*

Aşa cum remarcă mucalitul Tony Renault, in a tară de faptul că domnul Patterson nu se afla pe un adevărat munte, că nu era un păstor, un *custos stabuli*[2]*,* citatul mergea.

De pe înălţimea Diablotin-ului privirea descoperea o câmpie bine cultivată, care asigura un important comerţ de fructe, fără să mai amintim de pucioasa pe care insula o furnizează din belşug. Cultura arborelui de cafea, actualmente în plină dezvoltare, va deveni principala bogăţie a ţinutului.

A doua zi, tinerii călători vizitară Ville-des-Roseaux, oraş de 5 000 de suflete, puţin comercial, cu un aspect foarte plăcut, dar pe care guvernul englez «l-a paralizat», pentru a întrebuinţa expresia curentă.

---

[1] Velut stabuli custos in montibus olim considit scopulo - odinioară, paznicul staulului, în munţi, s-a prins de stâncă.

[2] Custos stabuli – paznicul staulului.

Plecarea lui *Alert,* cum se ştie, era fixată pentru a doua zi, 26 august. Astfel, la ora cinei, în timp ce turiştii făceau o plimbare pe litoralul de nord al oraşului, John Howard se duse să revadă pentru o ultimă oară pe bătrâna Kate.

În momentul când intra pe o stradă care ducea spre cheu, fu acostat de un om de vreo 50 de ani, un marinar în retragere, care îi zise arătând către *Alert* ce se găsea în mijlocul portului.

— O navă frumoasă, tinere, şi pentru un matelot e o plăcere s-o privească.

— În adevăr, răspunse John Howard, navă tot aşa de frumoasă pe cât este de bună şi care a făcut tocmai o fericită traversare din Europa în Antile.

— Da, ştiu... Răspunse matelotul, cum ştiu că dumneavoastră sunteţi fiul domnului Howard, la care servea bătrâna Kate şi soţul ei.

— Îi cunoaşteţi?

— Suntem vecini, domnule John.

— Ei bine, mă duc să-mi iau rămas bun, căci plecăm mâine...

— Mâine... Aşa de repede?

— Da. Trebuie să mai vizităm şi Martinica, Santa Lucia, Barbados...

— Ştiu... Ştiu... Ştiu... Dar spuneţi-mi, domnule John, cine comandă pe *Alert?*

— Căpitanul Paxton.

— Căpitanul Paxton?... repetă matelotul. Ei, îl cunosc... îl cunosc.

— Îl cunoaşteţi ?

— Dacă Ned Butlar îl cunoaşte? Cred şi eu!... Am navigat împreună pe *Northumberland,* în Mările Sudului... Sunt vreo cincisprezece ani de atunci, când nu era decât secund, un om de vreo patruzeci de ani, nu-i aşa?

— Aproximativ, răspunse John Howard.

— Puţin îndesat.

— Nu, mai curând înalt şi puternic.

— Cu părul roşu ?

— Nu... negru.

— E curios! spuse matelotul. Mi-l amintesc, totuşi, ca şi cum l-aş vedea.

— Ei bine, răspunse John Howard, dacă-l cunoaşteţi atât de bine, duceţi-vă să-l vedeţi. Va fi fericit să strângă mâna unui vechi tovarăş de călătorii...

— Aşa voi face, domnule John...

— Atunci azi, sau mai bine imediat... *Alert* pleacă mâine la prima oră...

— Vă mulţumesc pentru sfat, domnule John, şi desigur nu voi lăsa să plece *Alert* fără să-l fi văzut pe căpitanul Paxton.

Se despărţiră unul de celălalt şi John Howard se îndreptă spre cartierul de sus al oraşului.

Cât despre matelot, sări într-o barcă şi porni spre corabie...

Aceasta era o primejdie serioasă pentru Harry Markel şi echipajul său. Ned Butlar îl cunoştea pe căpitanul Paxton, pentru că navigaseră împreună doi ani, şi ce va spune sau va gândi când se va afla în faţa lui Harry Markel, care, desigur, n-avea nici o asemănare cu fostul secund de pe *Northumberland.*

Când matelotul sosi la scara tribordului, Corty, care se plimba pe punte, zise:

— Ei, camarade, ce doreşti?

— Să vorbesc cu căpitanul Paxton.

— Îl cunoşti? întrebă repede Corty, totdeauna bănuitor.

— Dacă-l cunosc! Am făcut amândoi călătorii în Mările Sudului...

— Ah, adevărat?... Şi ce vrei de la căpitanul Paxton?

— Să schimb cu el câteva cuvinte înainte de pleacă... E totdeauna o plăcere să revezi pe cineva, nu, camarade?

— Aşa e, cum spui!

— Atunci urc...

— Căpitanul Paxton nu este la bord în acest moment...

— Îl voi aştepta...

— N-are rost... Nu se-ntoarce decât seara, foarte târziu...

— N-am noroc! zise matelotul.

— Nu, n-ai noroc!

— Dar mâine... înainte ca *Alert* să ridice ancora?

— Poate, dacă ţii neapărat.

— Desigur, ţin să-l văd pe căpitanul Paxton, aşa cum ar vrea şi dânsul să mă vadă dacă ar şti că sunt aici.

— Nu mă-ndoiesc, răspunse ironic Corty.

— Spune-i, camarade, că Ned Butlar... Ned Butlar de pe *Northumberland* a venit să-l salute.

— Aşa voi face...

— Atunci, pe mâine...

— Pe mâine.

Şi Ned Butlar se îndreptă spre cheu.

De cum se îndepărtă, Corty se duse în cabina lui Harry Markel şi-l puse la curent cu cele întâmplate.

— E sigur că acest marinar îl cunoaşte pe căpitanul Paxton... zise el.

— Şi că va reveni mâine dimineaţă, adăugă Corty.

— Să vină!... Noi nu vom mai fi aici...

— *Alert* nu trebuia să plece decât la ora 9, Harry...

— *Alert* va pleca atunci când va trebui să plece! răspunse Harry Markel. Dar nu scăpa nici o vorbă despre această vizită, pasagerilor...

— În regulă, Harry. Oricum, aş da o parte din prima mea ca să fiu plecat din aceste locuri, unde nu e deloc bine pentru noi...

— Încă cincisprezece zile de răbdare şi de prudenţă, Corty, nu e nevoie de mai mult.

Când domnul Horatio Patterson şi tovarăşii săi se întoarseră la bord, se făcuse aproape l0. John Howard îşi luase rămas bun de la bătrâna Kate şi de la soţul ei. Vă puteţi închipui de câte ori a fost îmbrăţişat şi câte urări de bine au fost transmise familiei sale.

După o zi obositoare, pasagerii simţiră o mare nevoie să se întindă în cuşetele lor şi tocmai voiau să intre în cabine, când John Howard întrebă dacă nu venise un marinar, numit Ned Butlar, care dorea să-l revadă pe căpitanul Paxton.

— Da... răspunse Corty, dar căpitanul era plecat pe uscat, la birourile maritime...

— Atunci acest Butlar va reveni, fără îndoială, mâine, înainte de plecarea lui *Alert.*

— Aşa a rămas, răspunse Corty.

După un sfert de oră, careul răsuna de sforăiturile cele mai sonore pe care o bandă de istoviţi le scosese vreodată, dominate de cele baritonale ale domnului Patterson.

Pasagerii nu auziră deci nimic din zgomotul pe care-l făcu spre orele 3 dimineaţa *Alert,* manevrând pentru a ieşi din Portsmouth.

Şase ore după aceea, când reapărură pe punte, la o depărtare de cinci-şase mile de Dominica, Magnus Anders şi Tony Renault exclamară:

— Ce? Am plecat?

— Aţi pornit fără noi? Adăugă Tony Renault.

— Mi-era teamă de o schimbare de timp, răspunse Harry Markel, şi am vrut să profit de briza ce bătea dinspre uscat...

— Bine, zise John Howard, şi bietul Butlar care ţinea atât de mult să vă vadă, căpitane Paxton.

— Da... Butlar... îmi amintesc... am navigat împreună, răspunse Harry Markel... Dar nu puteam să aştept!

— Sărmanul, zise John Howard, îi va părea foarte rău! Nu ştiu, dealtfel, dacă v-ar fi recunoscut... Spunea de dumneavoastră că sunteţi un om gras şi scund, cu o barbă roşie...

— Un bătrân fără memorie! se mulţumi să spună Harry Markel.

— Ce bine am făcut că am şters-o! Murmură Corty la urechea şefului de echipaj.

— Da, replică John Carpenter, şi cu atât mai mult cu cât oricum ar fi trebuit să fugim, chiar dacă lăsam dracului ancora şi lanţurile.

IV

MARTINICA

Harry Markel scăpase din această primejdie. De trei ori va mai fi expus — la Martinica, Santa Lucia şi Barbados. Va putea să evite pericolul întotdeauna? O şansă extraordinară îl însoţise în prima parte a existenţei sale de pirat, până-n ziua când el şi tovarăşii fuseseră arestaţi pe bordul lui *Halifax,* apoi ea se manifestase din nou la evadarea din închisoarea de la Queenstown şi la capturarea lui *Alert.* De atunci norocul nu l-a mai părăsit şi dovadă era că Harry Markel putuse să evite întâlnirea cu Ned Butlar. Cât despre portretul atât de diferit de al său, pe care acest marinar îl făcuse căpitanului Paxton, nu-i dădea nici o importanţă! Pasagerii nu mai vorbeau despre acest lucru. Avea încredere în steaua lui şi va merge până la capătul aventurosului şi criminalului său plan.

În această dimineaţă, Dominica, din care nu se mai vedeau decât ultimele înălţimi, rămăsese la cinci-şase mile la sud şi nici n-ar mai fi fost vizibilă dacă vântul s-ar fi înteţit.

Distanţa între această insulă şi Martinica este aproape aceeaşi cu cea care separă Guadelupa de Dominica. Munţii săi destul de înalţi se văd pe timp frumos de la 60 de mile. Nu era imposibil să poată fi văzuţi înainte de apusul soarelui. În acest caz, chiar a doua zi, *Alert* va ajunge la Fort-de-France, capitala insulei spre care se îndrepta.

Împărţită în 9 cantoane şi 29 de comune, insula cuprinde două districte: Saint Pierre şi Fort-de-France.

Cerul era minunat, marea strălucitoare, totul era scăldat de razele soarelui. Nici un nor nu umbrea văzduhul. Abia dacă se simţea hula, lungă şi ritmică, venind din larg. Barometrul arăta timp frumos.

În aceste condiţii, era de aşteptat ca *Alert* să nu facă mai mult de cinci-şase mile pe oră. Astfel, Harry Markel puse să se ridice pânzele suplimentare ale arborelui mare şi ale trinchetului, precum şi pânzele de strai, într-un cuvânt, întreaga velatură a corăbiei.

Tony Renault şi Magnus Anders nu fură dintre cei din urmă care să urce până la gabii, să se caţăre până la bare, în timp ce colegii lor se ocupau să întindă scotele.

Dar, după ce se va termina manevra, vor consimţi să coboare pe punte şi nu vor prefera să rămână pe catarg?

Pe dunetă, aşezat într-un fotoliu confortabil de răchită, pe o pernă moale, mentorul părea mândru de tinerii săi însoţitori. Nu că n-ar fi fost îngrijorat văzându-i căţăraţi pe vergi sau pe scara de sart, nu că nu a strigat la ei să se ţină bine. Dar toate acestea îl încântau. Ah, dacă directorul său, domnul Julian Ardagh, ar fi fost lângă el, dacă ar fi putut să schimbe cu el câteva păreri, ce elogii ar fi adus amândoi elevilor de la *Antilian School!* Şi câte nu va avea de povestit domnul Patterson la întoarcerea sa, când va depune registrul unde vor fi trecute socotelile acestei minunate călătorii!

Şi nu era de mirare că, la un moment dat, când Tony Renault şi Magnus Anders atinseseră vârful catargului, îi scăpă, în prezenţa lui John Carpenter, citatul: *Sic itur ad astra*[1].

— Ce înseamnă aceste cuvinte, domnule? întrebă şeful echipajului.

— Aceasta înseamnă că urcă spre cer.

— Şi cine a spus aceste cuvinte?

— Divinul Vergiliu.

— Am cunoscut un individ cu acest nume, un negru, care lucra la cărbune în buncăr, pe bordul transatlanticelor...

— N-a fost el, prietene.

— Ei, cu atât mai bine pentru Virgiliul dumneavoastră, căci al meu a fost spânzurat.

În cursul acestei zile, *Alert* se încrucişa cu mai multe vase de cabotaj între insulele Antile, dar nu se apropie de ele.

Lucrul de care se temea Harry Markel era să nu fie reţinut câteva zile de lipsa totală de vânt, ceea ce ar fi întârziat sosirea în Martinica.

---

[1] Sic itur ad astra – astfel se ajunge la astre.

Dar, cu toate că briza avea tendinţa să slăbească, ea nu încetă complet spre seară. Deşi slabă, părea că se va menţine toată noaptea. Bătând din nord-est, va fi favorabilă lui *Alert,* care nu strânse pânzele de sus, cum se face în mod obişnuit între apusul şi răsăritul soarelui.

În zadar, înainte de căderea întunericului, căutară pasagerii să zărească vârful muntelui Pele care se ridică la 1 356 de metri peste nivelul mării. Astfel că la ora 9 intrară în cabinele lor, ale căror uşi rămâneau deschise din cauza căldurii.

Niciodată o noapte nu li se păru atât de liniştită şi la ora 5 dimineaţa toţi erau pe punte.

Atunci Tony Renault exclamă, arătând o înălţime la sud:

— Muntele Pele, iată-l!... El este!... Îl recunosc!

— Îl recunoşti? Replică Roger Hinsdale, cu un ton care trăda oarecare neîncredere.

— Fără îndoială!... De ce să se fi schimbat în cinci ani? Iată... cele trei piscuri ale Corbet-ului.

— Trebuie să recunosc, Tony, că ai o vedere bună...

— Excelentă! Vă afirm că este muntele Pele... Care nu este sterp[1] deloc. E verde şi împădurit ca toţi munţii din insula mea! Şi veţi mai vedea destui, dacă urcăm pe muntele Vauclin!... Şi, dacă vreţi sau nu, va trebui să admiraţi insula mea... Cea mai frumoasă din Antile!

Fu lăsat să-i dea înainte, căci acest băiat plin de viaţă nu-ţi rămânea dator cu răspunsul.

Fără a exagera, trebuie să spunem că Tony Renault nu se aventura lăudând Martinica. Prin suprafaţa ei, această insulă ocupa al doilea loc în lanţul antilian, având 987 kilometri pătraţi şi 177 000 locuitori formaţi din 10 000 de albi, 15 000 asiatici, 150 000 de negri şi alţi oameni de culoare, cea mai mare parte de origine martinicană. Insula este toată muntoasă şi acoperită de păduri până pe cele mai înalte piscuri. Cât despre reţeaua de ape necesară fertilităţii solului, ea permite lupta contra căldurilor tropicale. Cea mai mare parte din râuri sunt navigabile şi porturile lor sunt accesibile vapoarelor de mare tonaj.

În timpul acestei zile briza continuă să bată slab. Ea crescu puţin abia după-amiază şi oamenii de veghe putură atunci să zărească vârful Macuba la extremitatea septentrională a Martinicăi.

Noaptea, către orele unu, vântul sufla mai tare şi *Alert,* care avea toate pânzele întinse, putu să meargă mai repede, înconjurând insula prin vest.

În primele ore ale dimineţii apăru colina Jacob, mai puţin departe de centru ca muntele Pelé, al cărui vârf se desprinse curând din ceţurile joase ale dimineţii. Către ora 7 un oraş se arătă pe litoral la extremitatea nord-vestică a insulei. Tony Renault exclamă în acest moment:

— Saint Pierre Martinique!

Şi fredona cu voce răsunătoare refrenul vechiului cântec francez: *E ţara-n care m-am născut!*

Tony Renault se născuse în adevăr la Saint Pierre. Dar părăsind Martinica pentru a se fixa în Franţa, familia lui nu lăsase pe nimeni acolo. Fort-de-France,

[1] În limba franceză, joc de cuvinte de la verbul peler – a coji.

situat mai la sud pe litoral, la intrarea golfului cu acelaşi nume, după ce se numise la început Fort-Roque, este acum capitala Martinicăi. Totuşi, comerţul nu s-a dezvoltat atât de mult ca la Saint Pierre, a cărui populaţie este de 26 000 de locuitori, cea de la Fort-de-France fiind cu două cincimi mai mică. Celelalte oraşe ale Martinicăi pe coasta de vest sunt: târgul Lamentin, mai la sud, târgul Saint Esprit, târgul Diamant şi Menu, iar la extremitatea insulei orăşelul Trinité.

La Saint Pierre, centrul administrativ al coloniei, schimburile nu sunt atât de îngreunate de măsurile militare ca la Fort-de-France, care, cu forturile Tribut şi Mouillage, puternic înarmate, asigură apărarea insulei[1].

Era ora 9 dimineaţa când *Alert* aruncă ancora în golful circular unde se deschide portul. În fund, oraşul, pe care un mic râuleţ îl împarte în două, este adăpostit contra vânturilor din est de un munte înalt.

Elisée Reclus reproduce bucuros ceea ce istoricul Dutertre a spus despre Saint Pierre: «...unul dintre oraşele pe care străinul nu le uită niciodată. Felul de viaţă al ţinutului este atât de plăcut, clima atât de bună şi se trăieşte într-o libertate atât de cinstită, că n-am văzut un singur bărbat sau o singură femeie care să nu aibă o mare dorinţă să se mai întoarcă după ce a plecat».

Şi probabil că Tony Renault era cuprins de o asemenea dorinţă, căci părea mai agitat, mai exuberant ca niciodată. Camarazii săi puteau conta pe el, ca să le facă onorurile insulei lui natale. Că oprirea, după program, nu putea fi decât de patru zile, n-avea importanţă! Cu puţină sîrguinţă, cu dorinţa de a vedea totul şi cu picioare sănătoase, sub conducerea unui ghid ca Tony Renault, excursiile se vor succeda şi se vor extinde până la capitala Martinicăi. Să nu faci aşa, ar fi ca şi cum ai parcurge Franţa fără să vizitezi Parisul, sau, cum spunea Tony Renault, «să mergi la Dieppe fără să vezi marea!»

Asemenea planuri cereau o completă libertate de mişcare. Nu trebuia să fii constrâns să revii în fiecare seară să te culci în cabina ta. Vor petrece noaptea unde se vor găsi. Vor rezulta câteva cheltuieli în plus, dar administratorul şcolii *Antilian* le va controla cu aceeaşi grijă cu care le trecea în carnetul său. Şi apoi, având în vedere prima pe care fiecare bursier o va căpăta la Barbados, trebuia oare să se facă atâta economie?

Prima zi fu consacrată oraşului Saint Pierre. După ce a fost admirat aspectul general al urbei aşezată în amfiteatru, frumoasa privelişte în mijlocul minunatelor pâlcuri de palmieri şi alţi arbori tropicali pe vârfurile munţilor care-i servesc de fundal, fu vizitat interiorul, demn de înfăţişarea lui exterioară. Casele joase, vopsite în galben, nu sunt poate prea aspectuoase, dar au trebuit să se decidă să le facă solide şi sigure, să le apere contra cutremurelor, atât de

---

[1] Trebuie să amintim aici dezastrul care, câţiva ani mai târziu, avea să izbească Martinica, în dimineaţa zilei de 8 mai 1902: cutremurul şi erupţiile care au distrus o parte a insulei. Saint Pierre, situat la 22 km de Fort-de-France, a suferi ravagii din cauza aburilor şi cenuşii din craterul muntelui Pelé. Mii de locuitori au pierit sufocaţi de inhalarea aerului cald. Dealtfel, insula nu a avut avarii decît în partea care se află la Marea Caraibilor, parte într-adevăr vulcanică (n.a.).

dese în Antile, contra uraganelor formidabile ca acel din 1776, care a pricinuit atâtea dezastre şi a făcut ravagii pe toată întinderea insulei. Tony Renault nu uită să facă pentru camarazii săi onorurile casei unde se născuse cu 17 ani înainte şi care devenise un depozit de mărfuri coloniale.

Până în 1635 caraibii fură singurii locuitori ai Martinicăi. La acea epocă, francezul d'Esnambue, guvernatorul Saint Cristophe-ului, care veni să se stabilească aici cu vreo sută de oameni, obligă pe indigeni să se retragă în munţi şi în păduri. Totuşi, caraibii nu se lăsară deposedaţi fără rezistenţă: ei cerură ajutor la indienii din insulele vecine şi la început reuşiră să-i alunge pe străini. Dar aceştia, recurgând la întăriri, reluară lupta şi într-o ultimă bătălie indigenii pierdură 700-800 din ai lor.

O altă încercare fu făcută de caraibi pentru recucerirea insulei printr-un război de guerilă, cu surprize şi capcane. Se decise atunci să se termine cu această rasă redutabilă şi, după un masacru general, francezii rămaseră stăpâni pe Martinica.

Începând de la această dată, lucrările de cultură a cerealelor fură conduse cu metodă. Bumbacul, tutunul, salcâmul mic, trestia de zahăr, apoi, de la sfârşitul secolului al 17-lea, arborele de cacao, deveniră principalele bogăţii ale insulei.

Iată mica istorie pe care o relată Tony Renault, în legătură cu aceasta, şi de care domnul Patterson luă notă:

În 1718, un uragan de o extremă violenţă distruse toţi arborii de cacao. Dar, la Paris, grădina botanică poseda câţiva din aceşti arbori aduşi din Olanda. Naturalistul Desclieux fu însărcinat să aducă în Martinica două mlădiţe de arbore de cacao. În timpul traversării, apa începu să lipsească aproape cu desăvârşire. Dar din cele câteva picături ale raţiei sale, Desclieux dădu o parte mlădiţelor sale care au ajuns cu bine, reconstituind apoi plantaţiile insulei.

— Jussieu n-a făcut acelaşi lucru pentru cedrul care este admirat la Jardin des Plantes din Paris? întrebă Louis Clodion.

— Da... şi e frumos... e un gest foarte frumos, declară domnul Patterson, şi Franţa este o mare naţiune.

Între timp, în 1794 insula căzu în mâinile englezilor şi nu fu retrocedată decât prin tratatul din 1816.

Atunci colonia se găsi în faţa unei situaţii dificile pe care o provoca superioritatea numerică a sclavilor în raport cu stăpânii lor. O revoltă izbucni, provocată mai ales de negrii fugiţi de pe plantaţii. Trebui să se acorde dezrobirea a 3 000 de sclavi. Din 1828 se numărau 19 000 de negri liberi în Martinica şi mulţi din aceştia, lucrând pe cont propriu, deveniră proprietarii unei părţi a solului.

A doua zi turiştii făcură ascensiunea muntelui Pelé, printre pădurile dese care-i acoperă costişele. Şi dacă această ascensiune îi obosi puţin, Tony Renault şi camarazii săi fură răsplătiţi din plin. Aveau în faţa lor vederea întregii insule, semănând cu o frunză care parcă pluteşte pe suprafaţa mării atât de albastră a Antilelor. Spre sud-est, un istm îngust, de cel mult doi kilometri, între mlaştinile ce-l mărginesc, reuneşte cele două părţi ale Martinicăi. Prima aruncă spre Atlantic peninsula Caravelei între portul Trinité şi golful Gabion. A doua, foarte accidentată, se ridică până la 500 de metri cu muntele Vauclin. Cât

despre ceilalţi munţi, Robert, François, Constant, Plaine, ei accentuează în mod pitoresc relieful insulei. În sfârşit, spre partea litoralului de sud-vest se rotunjeşte limanul Diamant şi la sud-est se conturează capul Salines, care pare o codiţă a frunzei plutitoare. Privirile le fură atât de desfătate, că tinerii călători căzură la început într-o admiraţie mută. Nici chiar domnul Patterson nu găsi în memoria sa un singur vers latinesc pentru a-şi formula admiraţia.

— Ce v-am spus?... Ce v-am spus?... Repeta Tony Renault.

Din înălţimea muntelui Pele se putea observa fertilitatea insulei care este în acelaşi timp unul dintre teritoriile cele mai populate de pe glob, având l78 de locuitori pe kilometru pătrat.

Dacă exploatarea arborelui de cacao şi cei conţinând materii colorante au păstrat importanţa lor, producţia de cafea s-a micşorat foarte mult şi merge spre dispariţie. Cât despre culturile de trestie de zahăr, ele nu ocupă mai puţin de 40000 de hectare şi anual produc zahăr, rom şi rachiu de melasă, în valoare de l2—20 milioane de franci. Pe scurt, importul se cifrează la 22 de milioane de franci, exportul la 2l milioane, şi aproape l 900 de nave desfăşoară o activitate considerabilă pentru comerţul Martinicăi. În rest, insula este deservită de mai multe linii de cale ferată pentru industrie şi agricultură, care fac legătura între porturi şi uzinele centrale. Afară de aceasta, posedă o reţea de şosele a căror lungime depăşeşte 900 de kilometri.

A doua zi, la 30 august, pe un timp splendid şi pe un drum bine întreţinut, turiştii merseră la Fort-de-France. O trăsură ducea acest grup de tineri veseli, cu faţa bronzată de vânturile Atlanticului, a cărui bună dispoziţie era debordantă.

După o masă îmbelşugată la un hotel bun, parcurseră capitala insulei situată în fundul golfului cu acelaşi nume şi dominat de construcţia impunătoare a Fortului Royal. Vizitară arsenalul şi portul militar care lipseşte acest oraş de orice caracter industrial sau comercial. Acolo, ca în America sau Europa, este greu ca spiritul militar şi cel civil să progreseze în mod paralel. De aici marea diferenţă între Saint Pierre şi Fort-de-France.

Acest oraş n-a scăpat de cele două calamităţi care fac atâtea ravagii în Indiile Occidentale. Greu încercat de un cutremur în l839 care făcu numeroase victime, s-a refăcut şi acum promenadele sale minunate se întind până la colinele înconjurătoare. Trebuia văzută banda zgomotoasă străbătând această magnifică alee a savanei, care merge până la Saint Louis, apoi făcând înconjurul pieţei orizontale străjuită de palmieri şi în centrul căreia se ridică statuia în marmură albă a împărătesei Josephine, creola încoronată, a cărei amintire a rămas atât de vie în Martinica.

După oraş urmară împrejurimile şi Tony Renault abia dacă lăsă camarazilor timp să respire. Trebuiră să-i urmeze pe o înălţime vecină cu tabăra Balata, apoi la sanatoriul afectat trupelor pentru aclimatizare, când soseau din Europa. În sfârşit, excursia continuă până la sursele termale din vecinătate. Şi în treacăt trebuie remarcat că, până atunci, oricât de mulţi ar fi fost şerpii în Martinica, domnul Patterson şi însoţitorii săi nu întâlniră nici una din aceste reptile veninoase.

Tânărul cicerone nu-i iertă pe camarazii săi de o excursie în orăşelul Lamentin, străbătând pădurile care acoperă această parte a insulei. Şi cu această ocazie se produse un incident demn de a fi povestit în amănunt, căci nimic din ceea ce se raportează la domnul Patterson nu poate fi lăsat în umbră.

La 3l august, în ajunul datei fixate pentru plecarea lui *Alert,* excursioniştii, după o noapte de odihnă, se îndreptară spre istmul care uneşte cele două părţi ale insulei. Drumul fu făcut cu voioşie, ca de obicei. Trăsurile aduseseră ceva provizii; fiecare avea taşca plină şi se duceau să ia masa în pădurea învecinată. După un drum de câteva ore, Tony Renault şi ceilalţi coborâră din trăsură, merseră puţin prin pădure şi ajunseră, la o jumătate kilometru de-acolo, la liziera unui luminiş care le păru bun pentru o haltă, înainte de a intra mai adânc în codru.

Domnul Patterson, mai puţin sprinten, rămăsese cu vreo sută de paşi în urmă. Nimeni nu era îngrijorat, pentru că, desigur, nu va întârzia să-i ajungă. Dar după zece minute de aşteptare, cum mentorul nu se ivea, Louis Clodion, ridicându-se, striga cu o voce răsunătoare:

— Domnule Patterson! Pe aici, domnule Patterson!

Nici un răspuns din partea lui, nici o siluetă printre copaci.

— S-o fi rătăcit?... întrebă Roger Hinsdale, ridicându-se la rândul său.

— Nu poate fi departe... răspunse Axei Wickborn. Şi atunci toţi începură să strige:

— Domnule Patterson... domnule Patterson!

Cuprinşi de o oarecare nelinişte, tinerii deciseră să meargă în căutarea mentorului. Pădurea era destul de deasă pentru a fi posibil, şi deci imprudent, să te rătăceşti. Apoi, dacă animalele sălbatice nu sunt de temut, căci nu există în Antile, rişti totuşi să te trezeşti deodată în faţa unui şarpe primejdios, unul din acei trigonocefali a căror muşcătură este mortală.

În adevăr, aveau de ce să fie foarte neliniştiţi, după ce căutările făcute de o jumătate de oră nu dădură nici un rezultat... Nici urmă de domnul Patterson.

Toţi ajunseseră în inima pădurii, când zăriră o cabană, un fel de pavilion de vânătoare, ascuns între copaci în mijlocul unei perdele dese de iederă.

Oare acolo să se fi refugiat domnul Patterson pentru un motiv sau altul? În orice caz, cabana era ferecată şi uşa sa fusese închisă pe dinafară cu o bară de lemn.

— Nu poate fi înăuntru, zise Niels Harboe.

— Să vedem, totuşi, stărui Magnus Anders. Bara fu scoasă şi uşa deschisă.

Cabana era goală. Se găseau în ea câteva mănunchiuri de iarbă uscată, un cuţit de vânătoare în tocul lui atârnat pe un perete, o tolbă, mai multe piei de animale şi păsări puse la uscat într-un colţ.

Louis Clodion şi Roger Hinsdale, care intraseră în cabană, ieşiră imediat la strigătele camarazilor lor.

În adevăr, la douăzeci de paşi în urmă, lângă un copac, domnul Patterson, întins cât era de lung, cu pălăria trintită pe jos, cu chipul schimonosit şi braţele chircite, arăta ca un mort. Louis Clodion, John Howard, Albertus Leuwen se repeziră spre el... Inima lui bătea... nu-şi dăduse duhul...

— Ce i s-a întâmplat?... întrebă Tony Renault. A fost oare muşcat de un şarpe?...

Da, poate că domnul Patterson se luptase cu un trigonocefal, unul dintre acei «vârf de lance», atât de numeroşi în Martinica şi în alte două insule din Antilele Mici. Primejdioasele reptile, dintre care unele măsoară şase picioare lungime, nu se deosebesc decât prin culoarea pielii şi sunt confundate uşor cu rădăcinile printre care se ascund. Este deci greu să te fereşti de atacurile lor, pe cât de iuţi pe atât de neaşteptate.

Dar de vreme ce domnul Patterson respira, trebuia făcut totul ca să-şi vină în fire. Louis Clodion, desfăcându-i hainele, se asigură că nu avea nici o urmă de muşcătură pe corp. Atunci cum se explica faptul că se găsea în această stare, cu groaza încă zugrăvită pe faţă!...

Îi ridicară capul, fu rezemat cu grijă de un copac, îi frecară tâmplele cu apă rece dintr-un pârâu care se vărsa într-o mlaştină şi îi turnară câteva picături de rom între buze.

Ochii săi se deschiseră în sfârşit şi din gură îi scăpară aceste cuvinte aproape nearticulate:

— Şarpele!... Şarpele!

— Domnule Patterson... domnule Patterson... răspunse Louis Clodion apucându-i mâinile.

— Şarpele... a fugit?

— Ce şarpe?

— Cel pe care l-am zărit între crengile acestui copac...

— Ce crengi?... Ce copac?

— Uitaţi-vă acolo... acolo... Băgaţi de seamă!

Cu toate că domnul Patterson spunea nişte fraze incoerente, se putu înţelege, în cele din urmă, că se găsise în faţa unei enorme reptile încolăcită pe trunchiul unui copac... care-l fascinase ca pe o pasăre... El a rezistat... a rezistat... dar şarpele îl atrăgea şi când fu gata să-l atingă, împins de un instinct de apărare, îl lovi cu bastonul chiar în momentul în care oribilul animal voia să-l prindă în strânsoare!... Acum, ce se întâmplase cu acest şarpe? Fusese omorât?... Nu se târa oare sub ierburi: *latet anguis in herba*[1]?

Tinerii îl liniştiră pe domnul Patterson... Nici o urmă de şarpe...

— Da... da! exclamă el.

Reuşi să se ridice şi cu mâna întinsă:

— Acolo... acolo... repetă el cu o voce înspăimântată.

Toate privirile se îndreptară spre partea indicată de domnul Patterson care strigă:

— Îl văd!... îl văd!

În adevăr, pe una din crengile joase ale unui copac, atârna corpul unui trigonocefal din specia celor mai mari, cu ochii încă strălucitori, cu limba bifurcată afară, dar moale, nemişcat, ţinându-se doar în coadă şi nedând nici un semn de viaţă.

---

[1] Latet anguis in herba — şarpele se ascunde în iarbă.

Desigur că lovitura de baston a domnului Patterson nimerise în plin. Probabil că îl izbise cu o putere rară pentru a omori o reptilă de această mărime. E adevărat că, după această lovitură atât de violentă, domnul Patterson nu şi-a mai dat seama ce se întâmplase... Şi leşinase lângă copac.

Învingătorul fu felicitat cu căldură şi nu e de mirare că vru să ia cu dânsul, la bordul lui *Alert,* obiectul triumfului său, cu intenţia de a-l împăia la una din opririle viitoare.

Îndată, John Howard, Magnus Anders şi Niels Harboe desfăcură de pe copac şarpele, care fu adus în luminiş. Acolo turiştii se ospătară din belşug şi băură în sănătatea domnului Patterson, apoi plecară să viziteze istmul. Trei ore mai târziu se urcară în trăsurile lor, unde fu depus şi şarpele, şi se înapoiară la Saint Pierre spre orele opt seara.

Când pasagerii se îmbarcară, John Carpenter şi Corty ridicară la bord şi aşezară în careu superbul şarpe, pe care domnul Patterson nu înceta să-l privească plin de teamă şi satisfacţie. Ce istorisire a acestei aventuri va face el doamnei Patterson şi ce loc de onoare va fi rezervat la *Antilian School* remarcabilului şi îngrozitorului eşantion de trigonocefal din Martinica! De aceste epitete se va servi în viitoarea sa scrisoare către domnul Julian Ardagh.

După o zi bine întrebuinţată — *dies notanda lapillo*[1], aşa cum spune Horaţiu şi o spuse din nou Horatio — nu mai aveai decât să te refaci, întâi printr-o masă bună şi apoi printr-un somn adânc, în aşteptarea plecării de mâine.

Aşa se şi întâmplă. Totuşi, înainte de a intra în cabină, el văzu cum Tony Renault, luându-şi camarazii la o parte, le zise, având grijă să nu fie auzit:

— Ei bine... are haz... chestia asta!

— Ce are haz? întrebă Hubert Perkins.

— Descoperirea pe care am făcut-o.

— Şi ce-ai descoperit ?

— Că nu va mai fi nevoie să împăiem şarpele domnului Patterson...

— De ce?

— Pentru că e gata împăiat!

Nimic nu era mai adevărat decât ceea ce constatase Tony Renault, mişcând animalul. Da, acest şarpe nu era decât un trofeu de vânătoare, încolăcit pe ramurile unui copac, lângă cabană! Îndrăzneţul domn Patterson omorâse un şarpe mort!

Dar se înţeleseră între ei, ca să-l «împăieze» la un specialist din Santa Lucia, pentru ca să nu-l necăjească pe vrednicul om şi să-i lase iluzia victoriei sale!

A doua zi în zori, *Alert* ridică ancora şi dimineaţa pasagerii pierdură din vedere înălţimile insulei.

S-a putut spune că Martinica este «ţara întoarcerii», pentru că ai totdeauna dorinţa să revii, şi poate că unul sau altul dintre elevii şcolii *Antilian* se gândeau la acest lucru, fără a şti ce soartă îi aştepta pe toţi!

[1] Dies notanda lapillo — ziua trebuie notată cu o piatră.

V

SANTA LUCIA

Traversarea între Martinica şi Santa Lucia se efectua pe cât de liniştit pe atât de repede. Vântul sufla din nord-est destul de tare şi *Alert,* cu toate pânzele sus, străbătu în timpul zilei cele 80 de mile care îl separau de Saint Pierre de Castries, principalul port al insulei engleze, fără să fi schimbat murele. Totuşi, Harry Markel, ştiind că n-avea să ajungă în rada portului decât când se însera, se gândi să oprească pentru a intra în canal în zori.

În primele ore ale dimineţii, cele mai mari înălţimi din Martinica mai erau vizibile.

Muntele Pelé, pe care Tony Renault îl salutase la sosire, primi un ultim rămas bun.

Portul de Castries se arăta maiestuos între falezele înalte. E un fel de depresiune circulară în care a intrat năvalnic marea. Vapoarele de mare tonaj găsesc aici locuri bune de ancorare. Oraşul clădit în amfiteatru îşi etajează cu graţie casele până la crestele ce-l înconjoară. Este, ca şi cele mai multe oraşe din Antile, orientat spre soare-apune, pentru a fi mai bine adăpostit de vânturile din larg şi de violentele perturbaţii atmosferice.

Nu e de mirare că Roger Hinsdale îşi socotea insula mult superioară celorlalte din grup. Nici Martinica, nici Guadelupa nu-i păreau demne de comparaţie. Acest tânăr englez plin de morgă britanică, cu o atitudine puţin trufaşă, amintea la orice ocazie de naţionalitatea sa, ceea ce-i făcea pe camarazii săi să zâmbească. După pilda lui Louis Clodion şi Tony Renault, şi poate dintr-un sentiment foarte natural, el îşi promitea să facă onorurile la Santa Lucia, unde părinţii săi ocupaseră o înaltă situaţie printre notabilităţile insulei.

Dealtfel, familia Hinsdale mai poseda încă proprietăţi importante, plantaţii, fabrici de zahăr şi întreprinderi agricole, toate foarte prospere. Aceste proprietăţi erau administrate de un girant, domnul Edward Falkes, care, anunţat de apropiata sosire a tânărului moştenitor al lui Hinsdale, avea să se pună la dispoziţia sa pe tot timpul cât va rămâne pe insulă.

Cum s-a spus, Harry Markel nu căută să intre în port în timpul nopţii. Astfel, când marea se linişti, înainte să înceapă refluxul, ancoră în interiorul unui mic golf, ca să nu fie târât în larg. Când sosi dimineaţa, Harry Markel văzu că va fi nevoie să aştepte câteva ore înainte să plece. Briza, care se oprise în timpul nopţii, va începe fără îndoială din vest, când soarele va fi la câteva grade deasupra orizontului.

Cu toate acestea, la ivirea zorilor, Roger Hinsdale, primul, şi domnul Patterson, ultimul, toţi apărură pe dunetă pentru a respira un aer mai curat decât cel din cabine. Se grăbeau să privească în plină lumină litoralul întrevăzut în ajun prin umbrele înserării. Şi cine nu cunoştea istoria Santa Luciei, însemna că nu-l ascultase pe Roger Hinsdale cu aceeaşi atenţie cu care-l ascultase mentorul.

De fapt, trebuie spus că istoria Santa Luciei nu se deosebea de a celorlalte insule din Indiile Occidentale.

După ce fusese locuită de caraibi, Santa Lucia, unde încă de atunci se făcea agricultură, fu descoperită de Cristofor Columb, la o dată care nu e mai precisă decât cea a sosirii primilor colonişti. Ceea ce e sigur este că spaniolii nu înfiinţaseră nici o aşezare înaintea anului 1639. Cât despre englezi, ei nu păstrară această posesiune decât 18 luni, în mijlocul secolului al 17-lea.

Totuşi, când caraibii fură aduşi de dânşii din Dominica, insulele învecinate se revoltară. În 1640, indigenii atacară colonia. Cea mai mare parte din colonişti pieriră şi scăpară numai cei care putură să se îmbarce şi să fugă. Zece ani mai târziu, patruzeci de francezi, conduşi de un oarecare Rousselan, fire dârză, veniră să se stabilească la Santa Lucia. Rousselan se căsători chiar cu o indiană, se făcu iubit de indigeni pentru inteligenţa şi dibăcia sa, şi timp de patru ani, până la moartea sa, asigură pacea in insulă.

Colonii care îi urmară se arătară mai puţin îndemânatici. Prin jigniri şi nedreptăţi provocară represaliile caraibilor. Englezii gândiră atunci că este ora prielnică pentru a interveni. Corsari şi aventurieri invadară Santa Lucia, care putu să spere că va recăpăta liniştea prin tratatul de la Utrecht, prin care insula era declarată neutră.

— În fine, întrebă Niels Harboe, de atunci insula aparţine englezilor?

— Da şi nu, răspunse Roger Hinsdale.

— Eu zic că nu, preciza Louis Clodion, care citise tot ce se referea la această insulă din Antile, unde trebuia să facă escală *Alert.* Nu, căci, după tratatul de la Utrecht, concesiunea fu dată mareşalului d'Estrées, care trimise trupe în 1718 pentru a apăra colonia franceză.

— Fără îndoială, replică Roger Hinsdale. Totuşi, la protestele Angliei, această concesiune fu anulată în beneficiul ducelui de Montague.

— De acord, ripostă Louis Clodion, dar, după noi reclamaţii ale Franţei, această concesiune fu şi ea anulată.

— Şi ce importanţă au toate astea, de vreme ce coloniştii englezi au rămas acolo?

— Dacă au rămas, nu e mai puţin adevărat că, prin Tratatul de la Paris din 1763, colonia a fost atribuită Franţei!

Acesta era adevărul.

În timpul perioadei ce urmă, Santa Lucia văzu prosperitatea sa crescând, odată cu numărul aşezărilor. În 1709 insula avea aproape 13 000 de locuitori, împreună cu sclavii, şi în 1772 mai mult de 15 000. Totuşi, Santa Lucia încă nu terminase cu puterile care şi-o disputau, şi Roger Hinsdale adăugă:

— În 1779 insula fu recucerită de generalul Abercrombie şi trecu din nou sub dominaţia britanică...

— Ştiu, răspunse Louis Clodion, care se încăpăţâna şi el, dar Tratatul din 1783 o înapoia din nou Franţei.

— Pentru a redeveni engleză în 1794, spuse Roger Hinsdale, care dădea tot timpul riposta.

— Haide!... exclamă Tony Renault. Ţine-te tare, Louis, şi spune-ne că Santa Lucia a revăzut fâlfâind steagul francez...

— Desigur, Tony, pentru că ea a fost recunoscută colonie franceză în 1802...

— Nu pentru multă vreme, afirmă Roger Hinsdale. Odată cu ruperea tratatului de pace de la Amiens, în 1803, ea fu restituită Angliei şi de data aceasta definitiv, cred...

— Ah! Definitiv! exclamă Tony Renault dându-i cu tifla.

— Cu siguranţă, Tony, răspunse Roger Hinsdale, care se încălzea, vrând să pună în răspunsul său toată ironia posibilă, oare ai avea pretenţia s-o recucereşti tu, de unul singur?

— De ce nu? replică Tony Renault, dându-şi aere de cuceritor. Cum discuţia ameninţa să se agraveze, domnul Horatio Patterson interveni printr-un *quos ego* reînnoit de Vergiliu şi pe care nu l-ar fi dezminţit nici Neptun. Apoi spuse mai domol:

— Mai mult calm, prieteni. Oare veţi face război?... Războiul, acest flagel al umanităţii... războiul... *Bella matribus detestata*[1], ceea ce înseamnă...

— În limba franceză, exclamă Tony Renault, «dezgustătoare soacre».

Şi, la acest răspuns prompt, toată banda izbucni în râs, în timp ce mentorul îşi ascundea faţa în mâini.

Pe scurt, toate acestea se terminară printr-o strângere de mână puţin mai reticentă din partea lui Roger Hinsdale şi foarte sinceră din partea lui Louis Clodion. Apoi se stabili între cele două naţiuni că Tony Renault nu va face nici o încercare pentru a smulge Santa Lucia de sub dominaţia engleză. Numai că ceea ce Louis Clodion ar fi avut dreptul să adauge, şi pasagerii lui *Alert* aveau s-o constate în curând *de visu* şi *de auditu*[2], era că Santa Lucia, care arbora acum pavilionul britanic, păstra în mod vizibil amprenta franceză prin obiceiurile, tradiţiile şi mentalitatea sa. Debarcaţi la Santa Lucia, Louis Clodion şi Tony Renault vor putea crede că păşesc pe solul Desiradei, Guadelupei sau Martinicăi.

Puţin după ora nouă, briza începu să sufle şi, aşa cum spera Harry Markel, bătea dinspre larg. Cu toate că venea din vest, expresia «dinspre larg» este potrivită în ceea ce priveşte Santa Lucia, care nu este acoperită de coline nici la răsărit şi nici la apus. Absolut izolată între marea Antilelor şi oceanul Atlantic, ea este expusă în ambele părţi violenţelor vântului şi furtunilor.

Alert făcu imediat pregătirile de plecare. După ce ancora fu ridicată în lăcaşul ei, corabia, cu vela gabieră, trinca şi brigantina umflate de vânt, părăsi locul unde ancorase şi înconjură unul din capurile care închid portul Castries.

Acest port, cu numele de Carénage, este unul din cele mai bune din arhipelagul Antilelor. Astfel se explică îndârjirea Franţei şi Angliei de a-şi disputa posesiunea lui. Încă de pe atunci se făceau lucrări pentru terminarea construcţiei cheului, stabilirea docurilor şi a rampelor de descărcare, pentru a putea satisface toate cerinţele maritime. Fără îndoială că portul este destinat să aibă un mare viitor. Aici, în adevăr, vapoarele vin să se aprovizioneze cu cărbuni importaţi din Anglia, din vastele depozite alimentate tot timpul de navele Regatului Unit.

---

[1] Bella matribus detestata — războaiele sunt detestate de mame.

[2] De visu et de auditu — văzând şi auzind.

Cât despre Santa Lucia, dacă nu este tot aşa de întinsă ca alte Insule ale Vântului, n-are totuşi mai puţin de 6l4 kilometri pătraţi şi populaţia sa se ridică la 45 000 de locuitori, din care 5 000 se găsesc în capitala Castries.

Fără îndoială, Roger Hinsdale ar fi fost fericit ca escala să se prelungească mai mult timp decât în celelalte Antile vizitate înainte. Dar programul călătoriei nu-i acorda decât trei zile şi trebuia să se conformeze.

Dealtfel, nu se mai găsea acolo nici un membru al familiei Hinsdale, definitiv stabilită la Londra.

După ce *Alert* ancoră în port către orele zece, Roger Hinsdale şi camarazii săi, însoţiţi de domnul Patterson, coborâră pe uscat.

Oraşul li se păru bine întreţinut, cu pieţe spaţioase, străzi larg umbrite de copaci, atât de doriţi în această climă toridă a Antilelor. Totuşi ei avură impresia de care s-a vorbit mai sus: li se păru că este mai mult francez decât englez.

Tony Renault nu putu să-şi reţină această remarcă pe care Roger Hinsdale o primi cu oarecare dispreţ:

— Vezi bine... suntem în Franţa... aici.

Pasagerii fură primiţi la debarcader de girantul care trebuia să-i conducă în timpul excursiilor. Domnul Edward Falkes nu-i va lăsa fără să admire superbele plantaţii ale familiei, mai ales acelea de trestie de zahăr, atât de renumite la Santa Lucia şi a căror producţie rivalizează cu cea din Saint Cristophe, unde se găseşte cel mai bun zahăr din Antile.

În colonie cifra albilor era pe atunci destul de mică, aproximativ 1 000 de locuitori. Oamenii de culoare erau în majoritate şi numărul lor crescuse după încetarea lucrărilor canalului Panama, care-i lăsa fără ocupaţie. Vechea locuinţă Hinsdale, unde se găsea acum domnul Edward Falkes, era vastă şi confortabilă. Situată la marginea oraşului, putea să-i găzduiască cu uşurinţă pe pasagerii lui *Alert.* Roger, care ţinea să facă onorurile, le propuse să se instaleze aici pe tot timpul escalei. Fiecare avea camera sa şi domnul Patterson o va ocupa pe cea mai frumoasă din toate. Se înţelege că mesele vor fi luate în comun în sufrageria cea mare şi că trăsurile domeniului vor fi la dispoziţia turiştilor.

Propunerea lui Roger Hinsdale fu acceptată cu plăcere, căci, în pofida morgăi sale originare, tânărul englez era generos şi serviabil, cu toate că se manifesta totdeauna cu o anumită ostentaţie faţă de camarazii săi. În rest, dacă simţea vreo invidie, era mai ales la adresa lui Louis Clodion. Totdeauna rivali la *Antilian School,* ei îşi disputau primul loc. N-aţi uitat că ajunseseră amândoi în fruntea clasamentului laureaţilor concursului pentru bursele de călătorie, *dead heat*[1] cum se spune la curse; *ex aequo* cum zicea Tony Renault, ceea ce el traducea prin «acelaşi cal», făcând un joc de cuvinte între *equus*[2] şi *aequus*[3], spre marea indignare a susceptibilului mentor.

---

[1] Dead heat — cursă de cai pe care doi concurenţi o câştigă ajungând în acelaşi timp.

[2] Equus — cal.

[3] Aequus — egal.

Din prima zi începură excursiile prin plantaţii. Pădurile superbe ale acestei insule, una din cele mai frumoase din Antile, acoperă patru cincimi din suprafaţa ei. Se făcu ascensiunea pe dealul Fortuna, înalt de 234 de metri, pe care se găsesc cazărmile, pe dealurile Asabot şi Chazeau — toate cu nume franţuzeşti, după cum se vede — unde este instalat sanatoriul. Apoi, în centrul insulei, turiştii vizitară Aiguilles de Sainte Alousie, cratere stinse care ar putea să erupă într-o zi, căci apele lacurilor apropiate sunt într-o fierbere continuă.

În acea seară, după ce se întoarseră acasă, Roger Hinsdale îi spuse domnului Patterson:

— La Santa Lucia trebuie să te păzeşti de trigonocefali ca şi în Martinica... Sunt şerpi în insula noastră... şi nu mai puţin primejdioşi...

— Nu mă mai tem de ei, declară domnul Patterson, cu o înfăţişare mândră, şi voi trimite să fie împăiat al meu în timpul şederii noastre aici!...

— Aveţi dreptate!... răspunse Tony Renault, care se lupta din greu să rămână serios.

Astfel, a doua zi, domnul Falkes trimise teribila reptilă la un naturalist din Castries, căruia, după ce-l luă la o parte, Tony Renault îi explică despre ce era vorba. Şarpele era împăiat şi încă de mulţi ani... Nu trebuia spus nimic domnului Patterson. În ajunul plecării, naturalistul va trimite şarpele la bordul lui *Alert.*

În aceeaşi seară, domnul Patterson, înainte de culcare, aşternu o a doua scrisoare doamnei Patterson. Că din pana lui s-au revărsat pe hârtie numeroase citate din Vergiliu şi Ovidiu, nu surprinde pe nimeni, şi dealtfel vrednica femeie era obişnuită cu ele.

Dar această scrisoare, care va pleca mâine spre Europa, conţinea cu o exactitate scrupuloasă detaliile minunatei călătorii. Domnul Patterson, mai precis ca în prima sa scrisoare, descria cele mai mici incidente, însoţite de aprecierile sale personale. Povestea cum s-a desfăşurat traversarea din Regatul Unit în Indiile Occidentale, cum a ajuns să învingă răul de mare, cât a consumat din sâmburii de cireaşă cu care doamna Patterson l-a înzestrat cu atâta grijă. Vorbea despre primirile făcute la Saint Thomas, Sainte Croix, Saint Martin, Antigua, Guadelupa, Dominica, Martinica şi Santa Lucia, în aşteptarea celei pe care le-o va face la Barbados aceeaşi generoasă şi mărinimoasă doamnă Kethlen Seymour. Prevedea că drumul de întoarcere se va face în condiţiile cele mai favorabile. Nu, nu sunt de temut nici ciocniri... nici naufragii!... Oceanul Atlantic va fi bun cu pasagerii lui *Alert* şi Eol, zeul vânturilor, nu va goli asupra lor burduful furtunilor!... Doamna Patterson nu va trebui să deschidă testamentul pe care soţul ei a crezut că e nevoie să-l redacteze înainte de plecare, nici să beneficieze de alte dispoziţii atât de prevăzătoare, care fuseseră luate în vederea unei veşnice despărţiri... Care dispoziţii? Dar ele erau cunoscute numai de acest cuplu atât de original.

Apoi domnul Patterson povesti despre marea excursie la istmul din Martinica, apariţia trigonocefalului între ramurile unui copac, violenţa loviturii

pe care a dat-o acestui monstru, *monstrum horrendum informe, ingens cui*[1], căruia nu i-a fost luată vederea, ci viaţa!... Şi acum, împăiat, cu ochii strălucitori, cu botul deschis, din care iese limba triplă de ofidian, era complet inofensiv! Era lesne de prevăzut efectul produs de această superbă reptilă, când va fi aşezată la loc de cinste în biblioteca şcolii *Antilian.*

Mai trebuie adăugat, în paranteză, că dedesubturile acestei afaceri nu aveau să fie dezvăluite niciodată. Secretul fu păstrat cu sfinţenie chiar şi de Tony Renault, cu toate că de multe ori abia de şi-a putut stăpâni dorinţa de a spune tot adevărul. Şi astfel gloria pe care mentorul o căpătă în memorabila sa întâlnire cu un şarpe împăiat va rămâne neştearsă!

Domnul Patterson termină această lungă scrisoare printr-un elogiu bine simţit şi subliniat pentru căpitanul lui *Alert* şi echipajul său. Nu putea decât să laude pe excelentul steward, căruia i se încredinţase serviciul careului şi căruia îi va recompensa serviciile aduse printr-o gratificaţie substanţială. Cât despre căpitanul Paxton, niciodată un şef de navă, nici în marina de război sau cea comercială, n-a meritat atât să fie numit *Dominus secundum Deum,* stăpânul după Dumnezeu!

În sfârşit, după ce o îmbrăţişă cu dragoste pe doamna Patterson, domnul Patterson puse după ultimele rânduri ale scrisorii acea semnătură cu înflorituri complicate, care dovedea la acest brav om un veritabil talent caligrafic.

Abia a doua zi dimineaţă turiştii se vor întoarce la bord, către orele opt. Ei petrecură deci această seară în locuinţa în care Roger Hinsdale ţinea să-i onoreze până-n ultimul moment.

Câţiva prieteni ai domnului Edward Falkes fuseseră invitaţi la masă şi, ca de obicei, după urările făcute în sănătatea fiecăruia, comesenii băură pentru doamna Kethlen Seymour. Peste câteva zile tinerii bursieri vor face cunoştinţă cu această respectabilă doamnă. Barbados nu mai era departe... Barbados, ultima escală în aceste Antile, de unde laureaţii vor păstra o veşnică amintire!

Între timp, în acea ultimă după-masă, se produse un incident de o asemenea gravitate, încât echipajul avu motive să creadă că situaţia va fi iremediabil compromisă. Se ştie că Harry Markel nu lăsa oamenii să coboare pe uscat decât pentru necesităţile bordului. Cea mai elementară prudenţă îl îndemna să procedeze astfel. Dar către orele trei fu necesar să se ia în primire carnea proaspătă şi legumele, pe care bucătarul Ranyah Cogh le cumpărase în piaţa din Castries. Harry Markel pregăti deci o barcă să-l ducă pe bucătar la cheu, cu un matelot numit Morden.

Barca se depărtase şi după câteva minute revenise în spatele lui *Alert.* După ora patru, când şeful echipajului o trimise din nou la cheu, trecură patruzeci de minute fără ca ea să se întoarcă. Din această cauză, Harry Markel, John Carpenter şi Corty fură cuprinşi de o mare nelinişte. Ce se-ntâmplase?... De ce această întârziere? Ştiri sosite din Europa făcuseră să se nască bănuieli cu privire la căpitanul şi echipajul lui *Alert?...*

---

[1] Monstrum horrendum informe, ingens cui – trebuie să te îngrozeşti de arătarea urâtă şi uriaşă.

În sfârşit, puţin înainte de ora cinci, ambarcaţiunea se îndrepta spre navă. Dar înainte de a ajunge, Corty strigă:

— Ranyah se-ntoarce singur! Morden nu este cu el...

— Unde poate să fie?... întrebă John Carpenter.

— În vreun cabaret, unde-o fi beat mort!... adăugă Corty.

— Ranyah ar fi trebuit să-l aducă cu orice mijloace, zise Harry Markel. Acest blestemat de Morden este capabil să vorbească mai mult decât trebuie sub influenţa coniacului sau a ginului!

Probabil că aşa se şi întâmplase, şi aflară acest lucru din chiar gura lui Ranyah Cogh. În timp ce el se ocupa de cumpărături în piaţă, Morden îl părăsise fără să-i spună nimic. Împins de pofta lui de a bea, ceea ce nu putea face la bord, el trebuie să fi intrat, fără îndoială, în vreo cârciumă. Bucătarul încercase să-l găsească. În zadar cutreieră prin tavernele cartierului maritim! Imposibil să-l găsească pe blestematul de Morden, pe care l-ar fi legat de fundul ambarcaţiunii.

— Trebuie găsit cu orice preţ... exclamă John Carpenter.

— Nu-l putem lăsa la Santa Lucia!... Va flecari... Nu mai ştie ce spune când este băut şi ne vom trezi curând cu o canonieră pe urmele noastre!...

Aceste temeri erau foarte justificate şi Harry Markel nu trecuse încă printr-o primejdie aşa de mare!

Deci era necesar să-l reclame pe Morden. Era dealtfel dreptul şi datoria căpitanului... Nu putea lăsa pe coastă un om din echipaj şi îi va fi adus imediat ce se va stabili identitatea lui. Numai să nu fi vorbit vrute şi nevrute!...

Harry Markel era pe punctul de a coborî deci pe uscat, să ceară biroului maritim să-l caute pe matelot prin cârciumi, când iată că o ambarcaţiune se îndreptă spre *Alert.*

În Carénage se găsea un vas staţionar, însărcinat cu poliţia portuară. Era chiar una din bărcile acestui vas, care se apropia, cu şase oameni sub comanda unui ofiţer. Nu mai era decât la o jumătate de cablu depărtare când Corty strigă:

— Morden este în barcă!

În adevăr, Morden sta înfundat acolo, am putea spune «înfundat» la propriu. După ce se despărţise de bucătar, s-a aşezat într-o crâşmă de ultimă speţă. Curând, beat mort, a fost ridicat şi barca staţionarului îl reconduse la bordul lui *Alert,* unde fu nevoie să fie suit cu o macara.

Când ofiţerul ajunse pe punte întrebă:

— Căpitanul Paxton?

— Eu sunt, domnule, răspunse Harry Markel.

— Beţivul acesta este unul din matelоţii dumneavoastră?

— Da, şi tocmai voiam să fac o reclamaţie, căci trebuie să plecăm mâine dimineaţă.

— Ei bine, vi l-am adus... şi vedeţi în ce stare...

— Va fi pedepsit, răspunse Harry Markel.

— Dar... o explicaţie, domnule căpitan, spuse ofiţerul. În beţia sa... I-au scăpat acestui matelot fraze incoerente. Bolborosea ceva despre o expediţie în Pacific, despre nava aceea *Halifax,* de care a fost vorba de curând... comandată

de Harry Markel, despre care am aflat că a evadat din închisoarea de la Queenstown...

Vă închipuiţi ce sforţări trebui să facă Harry Markel pentru a-şi înfrâna spaima, pentru a nu pierde nimic din sângele său rece, când auzi spusele ofiţerului. John Carpenter şi Corty, mai puţin stăpâni pe ei, întoarseră capul şi se depărtară puţin.

Din fericire, ofiţerul nu observă neliniştea lor şi se mărgini să întrebe:

— Căpitane Paxton, ce însemnează toate acestea?

— Nu pot să-mi explic, domnule, răspunse Harry Markel. Acest Morden este un beţiv şi, când bea, nu se ştie ce-i trece prin cap...

— Atunci el n-a fost niciodată la bordul lui *Halifax?*

— Niciodată. Şi sunt mai mult de zece ani de când cutreierăm mările împreună.

— Atunci de ce a vorbit de acel Harry Markel?... insistă ofiţerul.

— Această chestiune a *Halifax*-ului a stârnit o mare vîlvă... Era vorba de evadarea răufăcătorilor, când noi am părăsit Queenstown... S-a discutat mult despre acest lucru la bord. I s-o fi întipărit în minte... E singura explicaţie pe care v-o pot da despre palavrele acestui beţiv...

În fond, nimic nu putea trezi în ofiţer bănuiala că se afla în faţa lui Harry Markel şi nici că acest echipaj nu aparţinea căpitanului Paxton. Termină deci discuţia spunând:

— Ce veţi face cu acest matelot ?

— Îl voi trimite opt zile în fundul calei, unde se va dezmetici, răspunse Harry Markel. Şi, dacă n-aş avea prea puţini oameni — căci am pierdut unul în golful Cork — l-aş debarca pe Morden la Santa Lucia... Dar mi-ar fi imposibil să-l înlocuiesc...

— Şi pe când îi aşteptaţi pe pasagerii dumneavoastră, căpitane Paxton?

— Pe mâine dimineaţă, când vom pleca în larg.

— Atunci, călătorie plăcută!

— Mulţumesc, domnule.

Ofiţerul coborî şi barca se îndreptă spre staţionarul poliţiei portuare. Se înţelege de la sine că Morden, care nu auzea şi nici nu înţelegea nimic în beţia sa de brută, fu aruncat în cală cu lovituri de picior. Fapt este că era cât pe ce să dezvăluie totul vorbind de *Halifax* şi Harry Markel.

— Mă trec încă sudori reci!... zise Corty, ştergându-şi fruntea.

— Harry, spuse John Carpenter, ar trebui să plecăm chiar în noaptea asta... fără să-i aşteptăm pe pasageri!... E prea cald pentru noi în aceste afurisite Antile...

— Şi când vom fi plecaţi, răspunse Harry Markel, se va înţelege tot ce-a spus Morden!... Totul va fi descoperit... şi vasul militar va fi lansat repede în urmărirea noastră! Dacă ţineţi să fiţi spânzuraţi, eu unul nu ţin şi rămân!...

A doua zi de la ora opt pasagerii erau la bord. Era inutil să fie puşi la curent cu cele întâmplate în ajun. Că unul din mateloţi se îmbătase, acest lucru nu avea nici o importanţă.

Cu ancora sus şi pânzele umflate, *Alert* ieşi din portul Castries şi, luând direcţia sud, se îndreptă spre Barbados.

VI

BARBADOS

Dacă nu se ştie exact data când portughezii au descoperit insula sau insulele Barbados, sigur este că un vapor sub pavilion britanic se opri acolo în anul l605. Luarea în posesiune fu făcută atunci în numele lui Ioan I, rege al Angliei.

Acest act nu era, dealtfel, decât nominal. În acea epocă, nici o aşezare nu fu ridicată în Barbados, nici un colonist nu se instala aici, nici măcar provizoriu. Această insulă, ca şi Santa Lucia, este izolată de lanţul Antilelor Mici. Ea s-ar putea spune că nu-i aparţine şi hăuri adânci le separă. Reprezintă platoul superior al unui munte care se ridică la vreo 40 de leghe de Santa Lucia, vecina ei de la nord. Între ele marea are adâncimi de 2 800 de metri.

Barbados este de origine coraligenă. Infuzorii au alcătuit-o încetul cu încetul şi au ridicat-o peste nivelul oceanului. Suprafaţa este de l6 leghe lungime şi 6 în lăţime. Solidă, pe o temelie de nezdruncinat, este apărată pe trei sferturi din circumferinţa sa de o barieră de recife enorme de corali.

La începutul secolului al l7-lea, dată fiind izolarea ei, posesiunea insulei Barbados fu mai puţin disputată decât a celorlalte insule ale Indiilor Occidentale. Faptul că atenţia puterilor europene a fost atrasă de ea se datorează unor împrejurări neprevăzute.

O navă engleză revenind din Brazilia, prinsă de furtună în largul Barbados-ului, trebui să-şi caute refugiu la gurile unui fluviu de pe coasta de vest. Comandantul şi echipajul acestui vas, reţinuţi acolo mai multe zile, avură timp să viziteze insula, aproape necunoscută atunci, să-i admire fertilitatea, să parcurgă pădurile care o acopereau aproape în întregime şi să constate că solul ei, odată desţelenit, ar fi foarte favorabil culturilor de bumbac şi de trestie de zahăr.

După întoarcerea navei la Londra, concesiunea Barbados-ului fu acordată lordului de Marlborough şi după ce afacerea fu încheiată cu un bogat negustor din City, plantatorii veniră să se instaleze pe insulă în l624. Ei au fost aceia care au construit primul oraş, căruia îi dădură numele de James-Town, în onoarea suveranului lor.

Înaintea acestei epoci, este adevărat, lordul Carlisle obţinuse concesiunea tuturor Caraibelor şi se crezu îndreptăţit să reclame Barbados-ul. De aici se născu o luptă între cei doi lorzi, care se prelungi, nu fără o extremă intensitate, şi sfârşi în l629 cu recunoaşterea drepturilor lordului Carlisle de către Carol I al Angliei.

În timpul perioadei tulburărilor religioase din Marea Britanie, numărul acelora care voiau să fugă fu considerabil, şi insula Barbados profită în largă măsură de această emigrare, de pe urma căreia crescu importanţa şi prosperitatea coloniei.

După dictatura lui Cromwell, când Restauraţia dădu tronul lui Carol al II-lea, acest rege fu rugat de colonişti să accepte suveranitatea insulei, ei promiţând să plătească Coroanei un impozit de 4,5 la sută, care va fi pus pe toate produsele insulei. Oferta era prea avantajoasă pentru a fi refuzată. Astfel, la l2 decembrie l667 fu semnat tratatul de anexiune a insulei Barbados la domeniul colonial al Marii Britanii.

Prosperitatea insulei nu încetă să crească de la acea epocă. Din anul l674 populaţia sa crescu la l20 000 de locuitori, ca să scadă puţin mai târziu; albii nu erau decât o cincime faţă de cei dezrobiţi şi de sclavi — consecinţă a lăcomiei guvernatorilor. Totuşi, prin poziţia sa, insula nu fu tulburată de nesfârşitele războaie între Anglia şi Franţa — dealtfel, ea era apărată şi de meterezele ei naturale.

Astfel, pe când cea mai mare parte a celorlalte Antile au trecut succesiv prin dominaţii diverse, Barbados, devenită engleză din primele timpuri ale descoperirii sale, a rămas aşa tot timpul, prin limba şi obiceiurile ei.

În plus, pentru că depindea de Coroană, ea se mai bucura şi de o anumită independenţă. Camera reprezentanţilor număra 24 de membri numiţi de 5 000 de alegători, care plăteau taxe. Dacă ea era supusă autorităţii guvernatorului, a unui consiliu legislativ şi a nouă membri numiţi de suveran, era administrată de un consiliu executiv unde figurau, odată cu principalii funcţionari, un membru al Senatului şi patru membri ai Camerei. Împărţită în ll parohii, insula dispunea de un buget al cărui total nu era mai mic de l 600 000 de lire.

Guvernământul din Barbados comandă toate forţele navale în Antilele Mici engleze. Cu toate că insula nu ocupă decât al cincilea loc ca mărime, cu o suprafaţă de 430 kilometri pătraţi, ea este a doua ca densitate a populaţiei şi a treia prin importanţa afacerilor comerciale. Populaţia sa se ridică la cifra de l83000 de locuitori, din care o treime se află în Bridgetown şi suburbiile sale.

Traversarea între portul Castries din Santa Lucia şi Bridgetown din Barbados ţine aproape 48 de ore. Cu o briză mai puternică şi cu o mare mai docilă, *Alert* ar fi făcut această distanţă în jumătate de timp. Dar se produseră întreruperi şi schimbări de vânt care nu-i permiseră navei să meargă pe drumul cel mai scurt. Briza tindea chiar să-şi schimbe direcţia spre nord-vest, ceea ce obligă pe Harry Markel să se îndepărteze de regiunea Antilelor.

Te puteai teme chiar să nu fie întâlnite contra-alizeele, din prima zi, din partea vestică. În aceste condiţii, *Alert* ar fi fost târât spre larg şi dacă ar fi trebuit să meargă pe căi ocolite mai multe zile pentru a ajunge la Barbados, cine ştie dacă Harry Markel n-ar fi renunţat la această ultimă escală, oricât de avantajoasă trebuia să fie pentru el şi asociaţii săi?

Cine ştie dacă n-ar fi fugit din aceste regiuni primejdioase, dacă nu şi-ar fi asigurat securitatea îndreptând nava, fără pasageri, spre mările Pacificului?

Dar, cu temperamentul îndrăzneţ pe care-l avea, Harry Markel rezistă la insistenţele echipajului, susţinu că Barbados era ultima etapă, că în câteva zile călătoria va fi terminată, că primejdiile nu vor fi mai mari în această insulă ca la Santa Lucia sau Dominica şi adăugă:

«La întoarcere, *Alert* va preţui cu 7 000 de lire în plus, căci nu voi arunca aceste 7 000 de lire în mare, atunci când îi voi arunca pe cei care trebuie să le primească în Barbados!»

Modificările atmosferice de care le era teamă nu se produseră. Totuşi, după-amiază izbucni o mare furtună, cu descărcări electrice şi ploaie torenţială, dintre cele destul de dese în regiunea Antilelor, care produc frecvent dezastre incalculabile. *Alert* trebui să se depărteze în larg pentru câteva ore. Apoi furtuna se potoli odată cu apusul soarelui şi noaptea promitea să fie liniştită.

În această primă zi *Alert* nu străbătuse decât un sfert din distanţa care separă cele două insule. Furtuna îl obligase să ia o direcţie în afara drumului şi Harry Markel spera să recâştige la noapte ceea ce pierduse din timp.

Aşa se şi petrecură lucrurile. Direcţia vântului modificându-se, alizeele începură să bată din est, slab şi intermitent.

Marea rămase agitată, hula deveni puternică şi tot ce putu face nava până-n zori fu să reia direcţia, şi în dimineaţa zilei de 6 septembrie era la mijlocul drumului dintre cele două insule.

În acea zi navigaţia se desfăşură în destul de bune condiţii, cu o viteză mijlocie, iar seara *Alert* ajunse în dreptul Barbados-ului.

Această insulă nu poate fi văzută de departe, ca Martinica. E joasă, fără vreun relief mai însemnat, căci — aşa cum s-a spus — ea s-a ridicat cu încetul la suprafaţa mării. Colina cea mai înaltă nu trece de 350 de metri. În jurul ei, ca şi la Santa Lucia, straturile coraligene îşi continuă creşterea şi centura ei exterioară se întinde în unele părţi pe câţiva kilometri.

Harry Markel se îndreptă dinspre vest şi, cum se găsea la o depărtare de numai l5 mile, avea să ajungă la insulă în câteva ore. Totuşi, nevrând să se aventureze în apropierea recifelor, rămase cu pânzele reduse, aşteptând să se facă ziuă ca să intre în portul Bridgetown.

A doua zi, la 7 septembrie, *Alert* ancoră.

Impresia tinerilor pasageri când se văzură în mijlocul acestui port fu aceea notată de Elisée Reclus în geografia sa atât de documentată. Crezură că se află într-unul din porturile Angliei, Belfast sau Liverpool. Nimic din ceea ce văzuseră la Amalia-Charlotte din Saint Thomas, nici la Pointe-a-Pitre din Guadelupa, nici la Saint Pierre din Martinica. După cum remarcase marele geograf francez, părea că palmierii nu sunt la ei acasă, în această insulă.

Dacă Barbados n-are decât o suprafaţă mijlocie, ea posedă în schimb un anumit număr de oraşe, destul de importante, clădite pe litoral — Sperghstown, Hoistingtown, Hobetown şi Hastings, un orăşel balnear destul de vizitat. Toate sunt tot aşa de englezeşti ca şi numele lor.

S-ar spune că Regatul Unit le-a expediat în piese demontabile şi n-a fost nevoie decât să fie asamblate pe loc.

Alert nu aruncase încă bine ancora, că prima persoană care se prezentă la bord fu un fel de gentleman, serios şi corect, cu haină neagră şi cilindru.

Acest personaj venea să-i prezinte căpitanul Paxton şi pasagerilor săi salutările doamnei Kethlen Seymour.

Era domnul Well, intendentul, care se înclină respectuos şi căruia domnul Horatio Patterson îi întoarse un salut nu mai puţin respectuos. Apoi, după ce

schimbară câteva fraze, tinerii laureaţi nu ascunseră marea lor dorinţă de a cunoaşte pe castelana din Nording-House.

La aceasta, domnul Well răspunse că, după debarcare, viitorii oaspeţi ai doamnei Kethlen Seymour vor găsi echipaje puse la dispoziţia lor şi că vor fi imediat conduşi la Nording-House, unde erau aşteptaţi de doamna Kethlen Seymour.

Apoi domnul Well se retrase cu o demnitate a cărei valoare fu apreciată de domnul Patterson, nu fără a fi spus că odăile de la Nording-House erau pregătite să-şi primească oaspeţii şi că micul dejun va fi servit la ora ll.

Era probabil, dealtfel, că escala lui *Alert* la Barbados va fi mai lungă decât în celelalte insule.

Nu era natural ca doamna Kethlen Seymour să dorească să reţină câtva timp lângă dânsa pe bursierii de la *Antilian School,* şi tinerii ar putea oare să-i refuze această plăcere?... Şi nu este tot aşa de natural ca această excelentă doamnă să vrea să le arate insula, pe care ea o considera, fără îndoială, cea mai frumoasă din Indiile Occidentale?

La ora l0 şi jumătate domnul Patterson, îmbrăcat ireproşabil în negru, şi tinerii săi însoţitori, în costumele lor cele mai noi, erau gata de plecare.

Barca mare a lui *Alert* îi aştepta. După ce coborâră un anumit număr de valize, luară loc şi ei. Ambarcaţiunea reveni la bord imediat ce-i depusese pe cheu. Două trăsuri se găseau acolo, aşa cum spusese domnul Well, cu vizitiu pe capră şi valet la portieră.

Domnul Patterson şi însoţitorii săi urcară imediat în trăsurile care plecară în trapul cailor şi, după ce traversară străzile comerciale de lângă port, ajunseră în cartierul Fontabelle.

Acest cartier elegant este locuit de negustorii bogaţi din Bridgetown. Superbele locuinţe, vilele elegante se ridică în mijlocul arborilor, şi din toate acestea cea mai luxoasă era, fără îndoială, cea a doamnei Kethlen Seymour.

Fusese convenit că, în timpul escalei la Barbados, nimeni nu va reveni la bord; pe Harry Markel nu-l vor revedea decât în ziua plecării, într-un anumit fel, aceasta nu putea decât să-i convină. Pasagerii odată instalaţi la Nording-House, *Alert* nu va primi nici un vizitator şi falsul căpitan Paxton avea mai puţine riscuri de a fi recunoscut.

Dar, pe de altă parte, ceea ce-l neliniştea era prelungirea escalei. Dacă programul impus de doamna Kethlen Seymour nu prevedea decât două-trei zile în celelalte Antile, nu se cunoşteau intenţiile ei în ce priveşte Barbados. Se putea foarte bine întâmpla ca *Alert* să trebuiască să rămână o săptămână la Bridgetown, poate două, adică până la 20 septembrie. Chiar plecând la această dată, cu o traversare mijlocie de 25 de zile din America în Europa, elevii şcolii *Antilian* vor putea ajunge acolo la mijlocul lui Octombrie, aproape de începutul anului şcolar. Deci, era posibil ca escala să nu se termine decât pe la 20, ceea ce ar permite oaspeţilor doamnei Kethlen Seymour să exploreze complet insula.

La aceste lucruri se gândeau Harry Markel şi oamenii lui. După ce reuşiseră până atunci, după ce putuseră evita vizita acelui matelot de pe *Fire-Fly,* care cerea să vadă pe unul din camarazii săi, apoi pe cea a bătrânului marinar din

Dominica şi care voia să strângă mâna căpitanului Paxton, oare ghinionul se va abate peste ei la Barbados?...

În orice caz, Harry Markel va fi mai grijuliu ca niciodată cu măsurile sale de pază. Va refuza orice invitaţie care-i va fi făcută la Nording-House! Nici unul din oamenii săi nu vor coborî pe uscat. De data aceasta, nici Morden şi nici oricine altul nu va avea ocazia să se îmbete în tavernele din Bridgetown.

Superbă proprietate domeniul de la Nording-House şi de o importanţă considerabilă! Castelul se înalţă în mijlocul unui parc, umbrit de cei mai frumoşi arbori ai zonei tropicale. Împrejur se întind plantaţiile de trestie de zahăr şi culturile de bumbac, mărginite la nord-est de păduri. Lanuri şi pâraie sunt alimentate cu apă totdeauna proaspătă, cu toate că desţelenirea insulei a diminuat ploile. Câteva râuri o scaldă şi există numeroase puţuri unde stratul de apă se găseşte la mică adâncime.

Intendentul îi conduse pe domnul Patterson şi pe tinerii elevi în vastul hol al castelului, în timp ce servitorii preluau bagajele elevilor şi le duceau sus, în camerele ce erau destinate fiecăruia dintre ei. Apoi domnul Well îi introduse în salonul unde aştepta doamna Kethlen Seymour.

Era o femeie de 62 de ani, cu părul alb, cu o înfăţişare simpatică, distinsă, având un aer de nobleţe şi bunătate, căreia domnul Horatio Patterson nu uită să-i aplice versul *patuit incessu Dea*[1] de Vergiliu. Această doamnă le făcu o primire foarte cordială şi nu ascunse marea bucurie ce o simţea găzduind pe laureaţii concursului de la *Antilian School.*

Roger Hinsdale, în numele camarazilor săi, răspunse printr-un mic discurs bine pregătit, bine ştiut, bine rostit, de care doamna Kethlen Seymour se arătă încântată. Ea se exprimă despre el în termeni laudativi şi declară pasagerilor de pe *Alert* că vor fi oaspeţii ei în tot timpul escalei de la Barbados. Domnul Patterson răspunse că dorinţa doamnei Kethlen Seymour era pentru ei lege şi cum ea îi întinse mâna, el i-o sărută cu un deosebit respect.

Doamna Kethlen Seymour, născută la Barbados, aparţinea unei familii bogate care se instalase pe acest domeniu de la înfiinţarea coloniei. Număra printre strămoşii săi pe lordul Carlisle, unul dintre concesionarii insulei. La acea epocă, toţi proprietarii cu pământuri retrocedate de el trebuiau să-i plătească anual valoarea a patruzeci de livre de bumbac. De acolo se trăgeau veniturile considerabile produse de proprietăţile sale şi, între altele, proprietatea de la Nording-House.

Nu este inutil de notat despre clima Barbados-ului, că este una dintre cele mai bune din Antile. Căldura este zilnic temperată de brizele mării. Niciodată frigurile galbene, atât de obişnuite şi dezastruoase în arhipeleag, nu au făcut ravagii în Barbados. Această insulă nu trebuie să se teamă decât de violenţa uraganelor, de obicei teribile şi frecvente în aceste regiuni.

Guvernatorul Antilelor engleze, care are reşedinţa în Barbados, o stima foarte mult pe doamna Kethlen Seymour. Femeie de suflet, generoasă şi caritabilă, nici un nenorocit nu cerea în zadar ceva de la dânsa.

---

[1] Patuit incessu Dea – zeiţa a îngăduit plecarea.

Doamna Kethlen Seymour le făcu o primire foarte cordială

Prânzul fu servit în vasta sală de la parter. Pe masă se perindară toate produsele insulei, peşte, vânat, fructe, care erau pe cât de variate pe atât de gustoase şi comesenii apreciară meniul aşa cum merita.

Dacă nu putură să fie decât foarte mulţumiţi de primirea gazdei lor, la rândul ei aceasta simţi o mare satisfacţie văzându-i aşezaţi în jurul ei pe aceşti tineri călători, cu feţele bronzate, care respirau mulţumire şi sănătate.

În timpul mesei se discută despre durata escalei la Barbados.

— Cred, scumpii mei copii, răspunse doamna Kethlen Seymour, că nu va fi mai scurtă de cincisprezece zile. Astăzi este 7 septembrie şi plecând la 22 este foarte probabil că veţi ajunge în Anglia spre mijlocul lunii octombrie... Sper că nu veţi regreta timpul pe care-l veţi petrece la Barbados. Ce credeţi despre data plecării, domnule Patterson?

— Doamnă, răspunse domnul Patterson înclinându-se peste masă, zilele noastre vă aparţin şi puteţi dispune de ele cum credeţi de cuviinţă...

— Atunci, scumpii mei prieteni, dacă aş asculta numai de inima mea, nu v-aş mai lăsa să vă întoarceţi în Europa! Dar ce-ar spune familiile voastre? Ce-ar spune soţia dumneavoastră, domnule Patterson, dacă ar vedea că nu mai veniţi?...

— Cazul este prevăzut, răspunse mentorul. Da... dacă *Alert* ar dispărea... dacă ar trece ani fără ştiri de la mine...

— Ah! Aceasta nu se va întâmpla! afirmă doamna Kethlen Seymour. Traversarea dumneavoastră a fost fericită la ducere şi astfel va fi şi la întoarcere... Aveţi o navă bună... Căpitanul Paxton este un bun marinar...

— Desigur, adăugă domnul Patterson. Nu am avut niciodată decât motive de laudă pentru comportarea sa!

— Nu voi uita asta, răspunse doamna Kethlen Seymour.

— Tot aşa, stimată doamnă, cum nici noi nu vom uita ziua când ne-a fost dat să vă prezentăm omagiile noastre, acea *dies notanda lapillo* şi cum a zis Marţial: *hanc lucem lactea gemma notet*[1] sau, cum a spus Horatiu: *creta ne careat pulchra dies nota*[2] sau Staţiu: *creta signare diem...*

Probabil că doamna Kethlen Seymour n-a înţeles aceste formule latineşti, dar nu putea să nu-şi dea seama de intenţiile elocventului vorbitor. Şi, dealtfel, poate că nici laureaţii n-au înţeles totul din frazele împrumutate din Marţial, Staţiu şi Horaţiu. În adevăr, când rămaseră singuri, iată ce-i spuse Roger Hinsdale:

— Domnule Patterson, cum traduceţi exact *creta signare diem?*

— Păi, «notaţi o zi cu cretă», ceea ce echivalează cu a nota cu o piatră albă, *lactea gemma...* Cum, dumneata, Hinsdale, n-ai priceput, în timp ce doamna Kethlen Seymour a...

— Oh, exclamă Tony Renault...

---

[1] Hanc lucem lactea gemma notet — această strălucire o dă preţioasa piatră albă.

[2] Creta ne careat pulchra dies nota - creta să nu-ţi lipsească pentru a însemna o zi bună.

— Da... da! afirmă domnul Patterson. Această minunată limbă latină o înţelegi de la sine...

— Eh! mai spuse diavolul de Tony.

— De ce acest «eh»?...

— Pentru că latina, chiar admirabilă, nu o înţelegi totdeauna de la sine, cum spuneţi, domnule Patterson, afirmă Tony Renault. Şi iată, permiteţi-mi să vă citez o frază şi să vă întreb cum o traduceţi!

Desigur că acest băiat năzdrăvan făcea din nou una din glumele lui obişnuite şi camarazii săi nu se înşelară.

— Hai... citează... răspunse domnul Patterson, aranjându-şi ochelarii cu un gest doctoral.

— Iată fraza: *Rosam angelum letorum.*

— Ah! Făcu domnul Patterson, care păru surprins. Şi de cine este această frază?

— De un autor necunoscut... dar n-are importanţă! Ce poate ea să însemne?...

— Nu însemnează nimic, Tony!... Sunt cuvinte fără şir... Rosam, trandafirul la acuzativ; angelum, îngerul la acuzativ; letorum, fericiţilor, la genetiv plural...

— Vă cer iertare, explică Tony Renault, a cărui privire se făcu şireată. Această frază are o semnificaţie foarte precisă...

— Pe care o cunoşti ?

— Pe care o cunosc.

— Ah... Ei bine, voi căuta... încheie domnul Patterson, voi căuta! Şi, în adevăr, trebuia s-o caute... multă vreme încă, după cum se va vedea.

Din această zi timpul fu petrecut în excursii, la care luă deseori parte şi doamna Kethlen Seymour. Se vizită nu numai domeniul Nording-House, dar şi alte regiuni ale coastei orientale. Bridgetown nu avu singur privilegiul de a-i avea ca oaspeţi pe tinerii invitaţi ai bogatei doamne. Ei vizitară şi oraşele de pe litoral şi, în adevăr, doamna Kethlen Seymour se bucură de admiraţia ce le-o trezi insula sa.

Rezultă de aici că, în cursul acestei escale, *Alert* fu complet uitat de pasagerii săi. Nu revenіră la bord nici o singură dată. Dealtfel, Harry Markel şi ceilalţi erau tot timpul de veghe şi cu toate că nu se întâmplase nici un incident, doreau să fi părăsit Barbados. Atunci, în larg, vor fi la adăpost de orice întâmplare şi vor ajunge la deznodământul acestei drame!

Se poate spune, fără exagerare, că insula este o imensă grădină, bogată în fructe şi flori. Din această grădină, care este de asemenea şi producătoare de plante leguminoase şi textile, industria agricolă scoate mult orez şi bumbac de tip «barbados» foarte căutat pe diverse pieţe europene. Cât despre zahăr, producţia este considerabilă. Trebuie spus de asemenea că fabricile industriale sunt în continuă creştere şi prosperitate. În adevăr, se numără nu mai puţin de 500 de fabrici în Barbados. În mai multe ocazii, când turiştii vizitau alte oraşe şi excursiile se prelungeau, ei nu puteau să se întoarcă în aceeaşi zi la Nording-House. Erau însă cazuri excepţionale, şi aproape în fiecare seară se reuneau în saloanele castelului. De mai multe ori, notabilităţile din Bridgetown,

Excelenţa-sa guvernatorul, membrii comitetului executiv şi alţi înalţi funcţionari veniră să se aşeze la masa doamnei Kethlen Seymour.

În ziua de 17 se dădu o mare serbare, la care erau nu mai puţin de şaizeci de invitaţi — serbare care se termină cu focuri de artificii. Tinerii laureaţi fură onoraţi fără deosebire de naţionalitate.

Iar doamna Kethlen Seymour spunea tot timpul:

— Nu vreau să văd aici englezi, francezi, olandezi, suedezi sau danezi. Nu! Nimic altceva decât «antilieni», compatrioţii mei!

După un concert unde se execută o muzică foarte frumoasă, fură aşezate câteva mese pentru jocul de whist şi domnul Horatio Patterson, partenerul doamnei Kethlen Seymour, făcu, nu fără o legitimă mândrie, un slem extraordinar de zece puncte, de care se mai vorbeşte încă în Indiile Occidentale.

Aşa zbură vremea cu repeziciune şi oaspeţii din Nording-House priveau cum trec zilele ca orele şi orele ca minutele. Fără să-şi dea seama, sosi 21 septembrie. Harry Markel nu-i revăzuse la bord. Dar nu vor întârzia să sosească, deoarece plecarea era fixată pe 22.

În ajun, însă, doamna Kethlen Seymour îşi exprimă dorinţa să viziteze *Alert.* Era o mare satisfacţie pentru Louis Clodion şi camarazii săi, fericiţi să facă onorurile navei, cum ea le făcuse pe acelea ale castelului. Simpatica doamnă voia să-l cunoască pe căpitanul Paxton, să-i exprime mulţumirile sale — cu atât mai mult cu cât avea să-i ceară ceva.

Deci, dimineaţa, trăsurile părăsiră domeniul şi se opriră apoi pe cheul portului.

Barca cea mare a direcţiei maritime, care aştepta la scara debarcaderului, transportă vizitatorii la bord.

Harry Markel fusese prevenit de intendent şi ar fi renunţat cu plăcere la această vizită, el şi oamenii lui, temându-se de vreo complicaţie neprevăzută. Dar era imposibil ca ea să fie evitată.

— La dracu' cu toţi ăştia! exclamă John Carpenter.

— Fie... Dar să păstrăm ţinuta, răspunse Harry Markel. Doamna Kethlen Seymour fu primită cu tot respectul cuvenit pentru înalta situaţie ce o avea în Barbados. Şi, înainte de toate, ea exprimă căpitanului toate mulţumirile sale.

Harry Markel răspunse cu o extremă politeţe. Apoi, cum castelana de la Nording-House adăugă că, drept recunoaştere a bunelor îngrijiri ale echipajului, îi acorda o gratificaţie de 500 de lire, Corty dădu semnalul unor urale a căror înflăcărare o mişcă în mod sincer.

Doamna Kethlen Seymour vizită apoi careul şi cabinele.

Şi ce felicitări primi domnul Patterson când arătă grozavul şarpe aşezat într-o atitudine înfricoşătoare în jurul catargului artimon.

— Cum, exclamă doamna Kethlen Seymour, dumneavoastră, domnule Patterson, aţi ucis acest monstru groaznic?!

— Chiar eu, răspunse domnul Patterson, şi dacă mai are acest groaznic aspect după moarte, vă închipuiţi cum a fost când era în viaţă şi-şi îndrepta spre mine limba lui de trigonocefal!

Şi dacă Tony Renault nu pufni în ris la această replică, se datora numai lui Louis Clodion care-l pişcă până la sânge.

— Pare, dealtfel, tot atât de viu ca înainte să-l fi ucis... spuse domnul Patterson.

În adevăr, la fel! răspunse Tony Renault pe care camaradul său nu-l mai putuse reţine de data aceasta.

Reveniră pe dunetă: doamna Kethlen Seymour se duse la Harry Markel şi-i zise:

— Mâine ieşiţi în larg, căpitane Paxton?

— Mâine, doamnă, în zorii zilei.

— Ei bine, am să vă rog ceva... E vorba de un marinar de douăzeci şi cinci de ani, fiul uneia din femeile mele, un tânăr cumsecade, care se întoarce în Anglia pentru a ocupa funcţia de secund pe un vapor comercial. V-aş fi foarte obligată dacă-l veţi primi pe bordul lui *Alert.*

Dacă această cerere îi convenea sau nu lui Harry Markell, era evident că nu o putea refuza, pentru că vasul naviga pe contul doamnei Kethlen Seymour. Se mărgini deci să răspundă: «Să vină tânărul la bord, va fi bine primit.»

Doamna Kethlen Seymour mulţumi din nou căpitanului. Apoi îi recomandă să aibă grijă în timpul traversării de întoarcere de domnul Patterson şi tinerii pasageri, pentru care răspundea ea faţă de familiile lor.

Şi atunci — lucru esenţial pentru Harry Markel şi în vederea căruia el şi oamenii săi se expuseseră la atât de mari primejdii — doamna Kethlen Seymour anunţă că, în această zi chiar, domnul Patterson şi bursierii vor primi suma de 700 de lire promisă fiecăruia din ei.

Domnul Patterson observă cu sinceritate că ar însemna să se abuzeze de generozitatea castelanei de la Nording-House. Roger Hinsdale, Louis Clodion şi alţii fură de aceeaşi părere.

Doamna Kethlen Seymour declarând că un refuz ar jigni-o, nu mai fu cazul să se insiste, spre marea satisfacţie a lui John Carpenter şi a întregului echipaj.

Apoi, după un amical rămas bun către căpitanul lui *Alert,* după urări de călătorie plăcută, vizitatoarea şi oaspeţii săi luară iarăşi loc în barca ce-i duse la cheu, de unde, cu trăsurile, se înapoiară la castel pentru a-şi petrece ultima zi.

Şi când toţi părăsiră bordul, Corty exclamă:

— Am reuşit!

— Mii şi mii de draci!... adăugă John Carpenter. Am trăit momentul când aceşti imbecili voiau să refuze prima! Ar fi însemnat să ne fi riscat capul degeaba şi să ne fi întors cu buzunarele goale!

În sfârşit, pasagerii nu aveau să revină fără suma care trebuia să dubleze beneficiul afacerii.

— Şi cu marinarul acela?... zise Corty.

— Nu-i nimic!... răspunse şeful de echipaj. Unul în plus... Cred că nu acest lucru ne va împiedica...

— Nu, răspunse Corty, şi mă însărcinez eu cu dânsul!

În acea seară, notabilii coloniei şi oaspeţii doamnei Kethlen Seymour se întâlniră la Nording-House. După-masă toţi îşi luară rămas bun şi pasagerii lui *Alert* se întoarseră la bord. Fiecare îşi căpătase guineele sale, puse într-un

săculeţ mic de mătase, care reprezenta prima atribuită laureaţilor concursului de la *Antilian School.*

Cu o oră înainte sosise şi tânărul marinar pentru care intervenise doamna Kethlen Seymour să i se permită traversarea şi fusese condus la cabina pe care trebuia s-o ocupe.

Totul era gata pentru plecarea de a doua zi şi la răsăritul soarelui *Alert* va fi părăsit portul Bridgetown, ultima sa escală din Indiile Occidentale.

VII

ÎNCEPUT DE TRAVERSARE

De Ia ora l0 dimineaţa *Alert* lăsase dincolo de orizont ţărmurile Barbados-ului, insula cea mai înaintată spre est din lanţul Antilelor Mici.

Astfel mica vizită a laureaţilor în locurile lor natale s-a desfăşurat în condiţii foarte favorabile. Nu avuseseră prea mult de suferit de pe urma violentelor perturbări atmosferice în timpul traversării, perturbaţii atât de frecvente în aceste regiuni. Călătoria de întoarcere începea. În loc să se întoarcă în Europa, nava, pe care Harry Markel şi complicii săi vor fi de mâine stăpâni, avea să ia drumul mărilor Pacificului.

În adevăr, se părea că pasagerii lui *Alert* nu vor putea scăpa de soarta ce le-o hărăziseră aceşti bandiţi. În noaptea următoare vor fi surprinşi în cabinele lor şi sugrumaţi înainte de a se putea apăra. Şi cine va dezvălui vreodată drama sângeroasă petrecuta pe *Alert?* La rubrica informaţiilor maritime, corabia va figura printre acele nave pierdute cu oameni cu tot, de la care nu mai există nici o ştire. Se vor face în zadar cercetări, în timp ce, sub un alt nume, sub alt pavilion şi cu o oarecare modificare a greementului, căpitanul Markel va întreprinde criminalele sale atacuri în mările Pacificului de Vest.

Şi nu prezenţa marinarului nou venit va putea aduce vreo şansă de scăpare. Fără îndoială, pasagerii erau acum în număr de unsprezece la bord, iar Harry Markel şi tovarăşii săi nu erau decât zece. Dar aceştia vor avea avantajul surprizei. Dealtfel, cum să opui rezistenţă eficace acestor oameni voinici, obişnuiţi cu vărsarea de sânge?

Şi apoi masacrul se va produce noaptea. Victimele vor fi lovite în timpul somnului. Ca să implori îndurarea acestor ticăloşi, ar fi fost în zadar! Nu te puteai aştepta la aşa ceva de la ei.

Astfel, totul părea că-i va reuşi acestui îndrăzneţ răufăcător. Planurile sale se vor realiza până la capăt. Se va arăta că a avut dreptate în faţa ezitărilor lui John Carpenter şi a altor câţiva. Navigaţia în Antile nu i-a demascat şi această escală la Barbados le aducea o sumă de 7 000 de lire, în afară de prima ce le-o acordase doamna Kethlen Seymour.

Marinarul îmbarcat pe *Alert* se numea Will Mitz. Avea numai douăzeci şi cinci de ani — numai cu cinci ani mai mult decât Roger Hinsdale, Louis

Clodion şi Albertus Leuwen. Will Mitz, de statură mijlocie, voinic, bine făcut, sprinten şi mlădios, cum o cere meseria de gabier, avea toate trăsăturile omului cinstit şi deschis. Era un băiat serviabil, serios, de o conduită ireproşabilă. Niciodată nu suferise vreo pedeapsă şi nimeni nu arăta mai multă supunere şi nu desfăşura mai mult zel în serviciu. Îmbarcat de la vârsta de doisprezece ani ca mus, ajunsese pe rând aspirant, matelot, apoi caporal de marină. Era unicul fiu al doamnei Mitz, văduvă de câţiva ani, care ocupa funcţii de încredere la castelul Nording-House.

După o ultimă călătorie în Mările Sudului, Will Mitz rămăsese cu mama sa timp de două luni. Doamna Kethlen Seymour putuse aprecia calităţile acestui băiat vrednic. Graţie relaţiilor ei obţinuse un post de secund la bordul unei nave, care încărca mărfuri la Liverpool pentru Sydney, Australia. Fără îndoială că Will Mitz, cu bune cunoştinţe în practica navigaţiei, inteligent şi harnic, îşi va croi drum şi va dobândi mai târziu gradul de ofiţer în marina comercială. În sfârşit, curajos şi hotărât, poseda acel sânge rece şi acea înţelegere a situaţiei dintr-o singură aruncătură de ochi, indispensabile oamenilor mării şi care trebuiau să fie prima lor calitate.

Will Mitz aştepta la Bridgetown ocazia de a se îmbarca pentru Liverpool, când *Alert* acostă în portul Barbados-ului. Atunci doamna Kethlen Seymour avu ideea să se înţeleagă cu căpitanul Paxton pentru a asigura tânărului marinar întoarcerea în Europa. Deci, în aceste condiţii plăcute, Will Mitz va traversa Atlanticul până la Liverpool, spre care se îndrepta corabia, adică spre portul unde tânărul trebuia să se îmbarce. De acolo domnul Patterson şi însoţitorii săi vor pleca la Londra cu trenul şi se vor întoarce la *Antilian School,* unde vor fi primiţi aşa cum meritau.

Dealtfel, Will Mitz nu înţelegea să rămână inactiv în cursul traversării. Căpitanul Paxton îl va întrebuinţa cu siguranţă, pentru a-l înlocui pe marinarul pe care l-a pierdut în golful Cork.

În seara de 21, Will Mitz îşi adusese sacul pe bordul lui *Alert,* după ce-şi luase rămas bun de la doamna Seymour şi-şi îmbrăţişase mama. El fu, între altele, gratificat cu o mică sumă de către buna castelană, care-l forţă s-o primească — sumă care să-i permită să aştepte la Liverpool plecarea vaporului său.

Cu toate că paturile echipajului nu fuseseră toate ocupate de oamenii săi, Harry Markel preferă să nu-l pună pe Will Mitz împreună cu ei. Aceasta ar fi putut constitui o piedică pentru îndeplinirea planurilor sale. Rămăsese o cabină liberă la dunetă şi noul pasager o luă în primire imediat.

Când veni, Will Mitz îi spuse lui Harry Markel:

— Domnule căpitan Paxton, doresc să fiu de folos la bord. Sunt la dispoziţia dumneavoastră, şi, dacă binevoiţi, voi face de cart la rândul meu.

— Fie, răspunse Harry Markel.

Trebuie spus că lui Will Mitz personalul navei îi făcu o impresie proastă.

Şi nu numai căpitanul lui *Alert,* dar şi John Carpenter, Corty şi ceilalţi. Dacă mersul corăbiei i se păru ireproşabil, aceste figuri, care trădau atâtea pasiuni violente, aceste mutre sălbatice, a căror ipocrizie era greu de ascuns, nu aveau de ce să-i câştige încrederea. Aşa că se hotărî să păstreze o anumită rezervă faţă de echipaj.

Dealtfel, dacă Will Mitz nu-l cunoştea pe căpitanul Paxton, auzise vorbindu-se de el ca de un excelent marinar, înainte chiar de a prelua comanda lui *Alert,* şi doamna Kethlen Seymour nu-l alesese decât în urma unor serioase referinţe.

În plus, în timpul şederii la Nording-House tinerii pasageri aduseseră tot timpul elogii căpitanului Paxton şi-i lăudaseră îndemânarea de care dăduse dovadă în timpul furtunii din largul Bermudelor. Traversarea la ducere se efectuase în mod foarte satisfăcător; de ce nu s-ar întâmpla la fel şi la întoarcere? Will Mitz se gândea că prima impresie pe care o avusese când sosise la bord nu va întârzia să se schimbe.

Când Corty auzi că Will Mitz îşi oferise serviciile, îi zise lui Harry Markel şi lui John Carpenter:

— Ei, iată un recrut pe care nu-l pusesem deloc la socoteală!... Un faimos marinar care să facă de cart cu tine, John.

— Şi pe care-l poţi lăsa cu toată încrederea la timonă!... adăugă nu mai puţin ironic John Carpenter. Cu un asemenea cârmaci nu trebuie să te temi de nici o deviere, şi *Alert* se va îndrepta direct spre Liverpool.

— Unde, fără-ndoială, poliţia, prevenită într-un fel sau altul, spuse Corty, ne va primi la sosire cu toate onorurile care ni se cuvin...

— Destul cu glumele, zise Harry Markel, şi fiecare să-şi pună lacăt la gură încă douăzeci şi patru de ore...

— Cu atât mai mult, observă John Carpenter, cu cât acest maimuţoi mi s-a părut că ne priveşte cam pieziş.

— În orice caz, reluă Harry Markel, să nu i se răspundă decât scurt sau deloc, dacă vrea să vorbească cu cineva!... Şi în special Morden să nu mai facă ceea ce a făcut la Santa Lucia...

— Bine, zise Corty, când nu bea, Morden e mut ca un peşte şi va fi împiedicat să bea înainte de a ridica paharul în cinstea căpitanului Markel!

Pe deasupra, se părea că nici Will Mitz nu voia să intre în vorbă cu oamenii din echipaj. De la sosirea sa, se retrase în cabina unde-şi pusese sacul, în aşteptarea întoarcerii pasagerilor, şi a doua zi dăduse ajutor la manevrele plecării.

În timpul acestei prime zile, Will Mitz întâlni la pupa ceea ce n-ar fi putut întâlni la prova — nişte băieţi buni, care se interesau de el. Mai ales Tony Renault şi Magnus Anders se arătară foarte bucuroşi să poată vorbi despre cele marinăreşti cu un marinar. După-masă, Will Mitz se duse să se plimbe pe punte fumându-şi pipa.

Alert mergea cu o parte din pânze. Ar fi trebuit să navigheze spre nord-est ca să treacă în dreptul gurii canalului Bahama, dincolo de Antile, şi să profite de Golf-Stream care o ia spre Europa. De aceea Will Mitz se miră că nava mergea cu vântul la tribord în loc de babord, ceea ce o îndepărta de direcţia sud-est. Dar fără îndoială că Harry Markel avea motivele sale pentru a acţiona astfel şi nu se cădea ca Will Mitz să-l întrebe ceva în această privinţă. Îşi spunea, dealtfel, că *Alert,* după ce va parcurge 50—60 de mile, îşi va relua drumul spre nord-est.

În realitate, Harry Markel manevrase nu fără intenţia de a ajunge la capul meridional al Africii şi, din când în când, urmărea dacă omul de la timonă menţinea nava în această direcţie.

Între timp, Tony Renault, Magnus Anders şi încă doi-trei camarazi ai lor discutau cu tânărul marinar, plimbându-se când pe punte, când pe dunetă. Îl întrebau despre meseria lui, ceea ce nu putuseră face până acum cu puţin comunicativul lor căpitan. Cel puţin Will Mitz răspundea bucuros, îi plăceau discuţiile cu ei, văzând interesul ce-l manifestau pentru chestiunile privind marea.

Şi, în primul rând, fu întrebat ce ţări vizitase în timpul călătoriilor sale fie în marina militară, fie în flota comercială...

Dragii mei, răspunse Will Mitz, călătoresc de doisprezece ani, adică din copilărie...

— Ai traversat de mai multe ori Atlanticul şi Pacificul? întrebă Tony Renault.

— De mai multe ori, în adevăr, fie la bordul corăbiilor, fie cu vapoare cu aburi.

— Ai luat parte la acţiuni pe bastimente de război? zise Magnus Anders.

— Da, răspunse Will Mitz, când Anglia a trimis una din escadre în golful Petchili.

— Ai fost în China!... exclamă Tony Renault, neputându-şi ascunde admiraţia.

— Da... domnule Renault, şi te asigur că nu este mai greu de plecat în China decât în Antile.

— Şi pe ce vapor? întrebă John Howard.

— Pe crucişătorul-cuirasat *Standard,* contra-amiral sir Harry Walker.

— Atunci, reluă Magnus Anders, te-ai îmbarcat ca mus?

— Da, în adevăr, ca mus.

— Şi erau tunuri mari la bordul *Standard*-ului? întrebă Tony Renault.

— Foarte mari, de 20 de tone...

— De 20 de tone! repetă Tony Renault.

Se vedea cât de fericit ar fi fost îndrăzneţul băiat dacă ar fi putut vreodată să tragă cu una din aceste piese formidabile de artilerie.

— Dar, adăugă apoi Louis Clodion, nu pe nave de război ai navigat cel mai mult?

— Nu, scumpii mei domni, răspunse Will Mitz. N-am rămas decât trei ani în slujba statului şi meseria de gabier am învăţat-o pe navele comerciale.

— Pe ce nave? întrebă Magnus Anders.

— Pe *North's Brothers* din Cardiff, cu care am călătorit la Boston, şi pe *Great-Britain* din Newcastle.

— Un vapor mare?... întrebă Tony Renault.

— Desigur, un vapor pentru cărbuni de 3 500 de tone, care a plecat cu întreaga încărcătură la Melbourne.

— Şi ce aducea?

— Grâu din Australia pentru Leith, portul din Edinburgh.

— Nu-ţi place mai mult navigaţia cu pânze decât cea cu aburi? spuse Niels Harboe.

— Da, mult mai mult, răspunse Will Mitz. E mai marinăresc şi, în general, traversările sunt tot atât de rapide ca şi cu steamerul...Şi apoi, nu se călătoreşte în mijlocul fumului de cărbune; nimic nu este mai frumos decât un vas acoperit de pânze, care poate face cele 15—16 mile ale sale pe oră!

— Te cred... te cred! replică Tony Renault, a cărui imaginaţie îl ducea de-a lungul tuturor mărilor din lume. Şi care e vaporul pe care te vei îmbarca?

— *Elisa Warden* din Liverpool. O navă minunată din oţel, cu patru catarge, având 3 800 de tone, care a revenit din Thio, Noua Caledonie, cu un transport de nichel.

— Şi ce va încărca în Anglia? întrebă John Howard.

— Huilă pentru San Francisco, răspunse Will Mitz, şi ştiu că a fost închiriată pentru a se întoarce la Dublin cu grâu din Oregon.

— Cât trebuie să dureze călătoria? reluă Magnus Anders.

— Cam unsprezece-douăsprezece luni.

— Ah, exclamă Tony Renault, iată ce traversări aş vrea să fac!... Un an, între cer şi apă!... Oceanul Atlantic, Marea Sudului, Oceanul Pacific!... La ducere treci pe la Capul Horn... la întoarcere, pe la Capul Bunei Speranţe... E aproape înconjurul lumii!

— Ei, tinere, răspunse Will Mitz surâzându-i. Ţi-ar plăcea navigaţia...

— Desigur, şi mai mult ca marinar decât ca pasager!

— Bine zis, declară Will Mitz, văd că ţi-e dragă marea!

— Magnus Anders şi cu dânsul, afirmă Niels Harboe râzând, dac-ar fi să-i asculţi, ar trebui să preia conducerea navei şi să se schimbe unul pe altul la timonă!

— Din păcate, spuse Louis Clodion, Magnus şi Tony sunt prea în vârstă ca să intre în marină...

— S-ar crede că am împlinit şaizeci de ani, ripostă Tony Renault.

— Nu, dar avem douăzeci... mărturisi suedezul, şi poate că e prea târziu...

— Cine ştie? Răspunse Will Mitz. Sunteţi îndrăzneţi, sprinteni, sănătoşi, şi cu aceste calităţi meseria se învaţă uşor! Cu toate acestea, e mai bine s-o începi cât mai tânăr... Este adevărat că în marina comercială nu există o vârstă reglementară.

— În sfârşit, zise Louis Clodion, Tony şi Magnus vor vedea, când îşi vor fi terminat studiile de la *Antilian School...*

— Şi când ieşi de la *Antilian School,* eşti apt pentru toate meseriile... Nu-i adevărat, domnule Patterson?

Mentorul, care tocmai sosise, părea puţin preocupat. Poate că se gândea la faimoasa frază latinească pe care n-o putuse descifra. Totuşi, nu spuse nici un cuvânt şi Tony, care-l privea cu un aer maliţios, nu făcu nici o aluzie. Pus la curent cu discuţia, îi dădu dreptate tânărului elev care ţinea sus, cu o mână atât de curajoasă, pavilionul şcolii *Antilian.* Şi se dădu chiar pe sine drept exemplu. El era administrator la *Antilian School,* adică absolut străin de toate cunoştinţele maritime... Nu călătorise niciodată pe ocean, nici măcar în vis. În materie de vapoare, nu văzuse decât pe acelea care urcă şi coboară pe Tamisa...

Ei bine, cu toate că aparţinea personalului administrativ al celebrei instituţii, a fost capabil să înfrunte furiile lui Neptun! Fără îndoială, la început, câteva zile, zguduiturile rulajului...

— Ruliului, îi suflă Tony Renault.

— Da... ruliului... reluă domnul Patterson, ale ruliului şi ale tang... Da, ale tangajului, m-au cam pus la grea încercare, se pare! Dar acuma nu sunt blindat contra răului de mare? N-am suflet de marinar?... Credeţi-mă... *experto crede Roberto*[1].

— Horaţiu, suflă din nou Tony Renault.

— Horaţiu... pentru că am fost botezat cu acelaşi nume ca şi divinul Flaccus!... Şi dacă nu doresc deloc să lupt cu furtunile, tornadele sau cicloanele, să fiu jucăria vijeliilor şi a uraganelor, totuşi le-aş privi cu fermitate şi fără să pălesc...

— Vă felicit, domnule Patterson, răspunse Will Mitz. Dealtfel, fie vorba între noi, ar fi mai bine să nu facem o astfel de experienţă... Am trecut prin toate acestea şi am văzut chiar pe cei mai curajoşi pradă fricii, când se vedeau neputincioşi în faţa furtunii...

Ah, făcu domnul Patterson, ceea ce spun nu e ca să provoc furia stihiilor. Departe de mine acest gând. Care n-ar fi nici al unui om prudent, nici al unui mentor care răspunde de suflete, de suflete tinere, şi care simte toată greutatea răspunderii sale!... Dealtfel, Will Mitz, sper că nu avem să ne temem de aşa ceva...

— Sper ca şi dumneavoastră, domnule Patterson. În această perioadă a anului, furtunile sunt destul de rare în această parte a Atlanticului. Este adevărat că oricând se poate isca o vijelie, dar nu se ştie niciodată nici cum va fi şi nici cât va ţine... Le vom întâlni şi noi, fără îndoială, căci sunt frecvente în septembrie, şi doresc ca ele să nu se schimbe în furtună....

— O dorim cu toţii, răspunse Niels Harboe. Totuşi, în caz de furtună, putem avea toată încrederea în căpitanul nostru. Este un marinar îndemânatic...

— Da, răspunse Will Mitz, ştiu, căpitanul Paxton a dat multe dovezi de pricepere şi am auzit vorbindu-se în Anglia despre el ca fiind foarte capabil.

— Pe drept cuvânt, declară Hubert Perkins.

— Şi echipajul său, întrebă Will Mitz l-aţi văzut la treabă?...

— John Carpenter pare un şef destoinic, spuse Niels Harboe, şi oamenii săi cunosc bine manevrele unei nave.

— Nu prea sunt vorbăreţi... zise Will Mitz.

— În adevăr, dar purtarea lor este bună, răspunse Magnus Anders. Apoi disciplina este severă la bord şi căpitanul Paxton nu lasă niciodată ca un matelot să coboare pe uscat... Nu, nu li se poate reproşa nimic...

— Cu atât mai bine, zise Will Mitz.

— Şi nu cerem decât un singur lucru, adăugă Louis Clodion, anume, să se continue călătoria în condiţiile în care s-a făcut până acuma.

---

[1] Calambur — crede-l pe priceputul Roberto.

VIII

NOAPTEA SE APROPIE

Astfel trecu această primă dimineaţă a călătoriei de întoarcere. Viaţa de la bord îşi va relua regularitatea ei obişnuită, a cărei monotonie nu putea fi întreruptă decât de incidentele mării, foarte rare când timpul este frumos şi vântul favorabil.

Ca de obicei, se luă masa în careu, unde se întâlneau pasagerii sub preşedinţia domnului Patterson, şi fu servită de steward.

Ca de obicei, de asemenea, Harry Markel ceru să i se aducă mâncarea în cabină.

Aceasta îi păru puţin cam ciudat lui Will Mitz, deoarece, după uzanţă, căpitanul vaselor comerciale ia masa în careu.

Will Mitz încercă zadarnic să intre în vorbă cu John Carpenter sau altul din echipaj. Nu simţi nimic din acea camaraderie care se naşte atât de uşor între oamenii mării.

Date fiind funcţiile pe care trebuia să le îndeplinească la bordul *Elisei Warden,* secundul Iui *Alert* ar fi putut să-l trateze de la egal la egal.

După-masă, Will Mitz urcă pe punte cu laureaţii care-i făceau totdeauna o primire bună.

În timpul după-amiezii, distracţiile nu lipsiră. Briza fiind moderată, viteza mijlocie, se-nşiruiră să arunce cu undiţa de pe dunetă şi se ocupară cu plăcere de pescuitul care fu foarte rodnic.

Celor mai înflăcăraţi, Tony Renault, Magnus Anders, Niels Harboe şi Axel Wickborn, li se alătură Will Mitz, care era un pescar foarte bun şi îndemânatic.

Nu-i scăpa nimic din meseria de marinar, dotat fiind cu dibăcie şi o inteligenţă de care Harry Markel şi şeful de echipaj îşi dădură bine seama.

Pescuitul dură mai multe ore. Fură prinse bonite de excelentă calitate şi chiar unul din nisetrii foarte mari ale căror femele, cântărind până la 200 de livre, poartă un milion de icre, specie foarte des întâlnită în apele Africii şi în Mediterană. În undiţe se mai prinseră batogi care urmăresc navele în cete numeroase, peşti-sabie şi câţiva gimnoţi cu corpul alungit ca nişte şerpi, numeroşi pe lângă ţărmurile americane.

Domnul Horatio Patterson, înainte ca Will Mitz să-l poată opri, avu imprudenţa să apuce cu mâna unul dintre aceşti gimnoţi; o descărcare electrică îl aruncă până la habitaclu.

Fugiră spre dânsul, îl sculară şi avu nevoie de câtva timp ca să-şi revină.

— E periculos să atingi aceste animale... îi zise Will Mitz.

— Observ... dar prea târziu, răspunse domnul Patterson, întinzându-şi braţele amorţite de şoc.

— La urma urmelor, declară Tony Renault, se spune că aceste descărcări fac minuni contra reumatismului.

— Atunci e bine, pentru că sunt predispus la reumatism, şi iată-mă vindecat până la sfârşitul zilelor!

Domnul Horatio Patterson avu imprudența să apuce cu mîna unul dintre acești gimnoți...

Incidentul de care pasagerii se arătară foarte interesaţi fu întâlnirea a trei-patru balene.

Aceste cetacee nu sunt frecvente în regiunile Antilelor, pe care balenierele nu le consideră ca locuri de pescuit.

— Se găsesc mai ales în plin Pacific, unde vasele le vânează, spuse Will Mitz, fie la nord, în vastele golfuri ale Columbiei engleze unde îşi cresc puii, fie la sud, pe coastele Noii Zeelande.

— Ai fost la vânătoare de balene? întrebă Louis Clodion.

— Da, în timpul unui sezon la bordul lui *Wrangel* din Belfast, în jurul insulelor Kurile şi în marea Ohotsk. Dar trebuie să fii echipat cu bărci uşoare şi rapide, cu undiţe, harpoane şi întovărăşit de pescari care ştiu să mânuiască harponul. Acest pescuit comportă mari riscuri, când eşti antrenat departe, şi face destule victime.

— E bănos? întrebă Niels Harboe.

— Da şi nu, răspunse Will Mitz. Îndemânarea este bună, dar norocul e şi mai bun şi de multe ori se întâmplă ca o expediţie să se termine fără să poţi vâna o singură balenă.

Balenele semnalate se aflau la cel puţin trei mile depărtare de *Alert* şi fu imposibil să se apropie mai mult, spre marele regret al pasagerilor. Chiar cu toate pânzele, corabia n-ar fi putut să le întreacă. Fugeau spre est cu o viteză atât de mare, că o şalupă le-ar fi ajuns cu mare greutate.

Pe măsură ce soarele apunea la orizont, briza devenea mai slabă. Norii apusului, groşi şi vineţi, rămâneau nemişcaţi. Dacă vântul va bate din această parte, va fi o vijelie care nu va ţine mult. În partea opusă se adunau neguri mari, ridicându-se până la zenit, care vor face ca noaptea să fie foarte întunecoasă.

Era chiar de temut ca cerul să fie brăzdat de fulgere şi să răsune bubuitul tunetului. Căldura era foarte mare, atmosfera grea şi aerul plin de electricitate.

În timp ce undiţele mai erau în apă, Harry Markel a trebuit să coboare una din ambarcaţiuni, căci unii din aceşti peşti fiind foarte grei, n-ar fi putut fi traşi direct la bord.

Marea rămânând liniştită, ambarcaţiunea nu fu ridicată la locul ei. Harry Markel avea probabil motivele sale pentru a o lăsa afară.

Alert avea toate pânzele întinse pentru a profita de ultimele pale de vânt. Will Mitz credea că Paxton va relua direcţia spre nord-est imediat ce briza se va înteţi. Tot timpul zilei aşteptase ordinul să se vireze de bord şi nu putea înţelege intenţiile lui Harry Markel.

Soarele dispăru după norii negri a căror grosime intercepta ultimele raze. Noaptea va cădea repede, căci crepusculul este de scurtă durată sub latitudinile apropiate de tropic...

Harry Markel va păstra oare această velatură până la ziuă? Will Mitz nu credea. O vijelie putea să izbucnească şi se ştie cu ce violenţă şi rapiditate se dezlănţuie în aceste regiuni.

O corabie surprinsă cu toată velatura n-are timp să desprindă scotele, să strângă pânzele. În câteva clipe poate fi culcată pe un bord şi pentru a se îndrepta trebuie să taie catargele.

Un marinar prudent nu s-ar putea expune la astfel de riscuri şi, dacă timpul nu este absolut sigur, este preferabil să rămână numai cu gabierele, trinca, brigantina şi focurile.

Către ora şase, după ce se urcase pe dunetă unde se găseau domnul Patterson şi tinerii săi însoţitori, Harry Markel ordonă să se ridice tenda, aşa cum se făcea în fiecare seară. Apoi, observând pentru ultima oară timpul, comandă:

— Să se strângă rândunicile şi pânzele pătrate.

Acest ordin fu transmis imediat de John Carpenter şi echipajul începu să-l execute.

Se înţelege de la sine că Tony Renault şi Magnus Anders, conform obiceiului, se urcară pe catargul mare cu o uşurinţă şi supleţe care produceau asupra domnului Patterson aceeaşi admiraţie şi nelinişte... Şi de asemenea regretul de a nu-i putea imita.

De data aceasta Will Mitz îi urmă, nu mai puţin sprinten. Ajunseră la vergi aproape în acelaşi timp şi strânseră pânza pătrată.

— Ţineţi-vă bine, băieţi, le spuse el. E o precauţie care trebuie luată chiar când nava stă pe loc...

— Ne ţinem bine, răspunse Tony Renault. I-am pricinui prea mari necazuri domnului Patterson dacă am cădea în mare!

Tustrei izbutiră să strângă pânza pe verga catargului mare, după ce aceeaşi operaţie cu rândunica se terminase.

În acelaşi timp, mateloţii strângeau pânzele de la trinchet. Nava rămase cu cele două gabiere, vela foc şi brigantina, pe care ultimele adieri ale brizei abia le umflau.

Ajutată uşor de curentul care mergea spre est, nu va putea face decât puţin drum până la răsăritul soarelui.

Dar Harry Markel nu va fi surprins nepregătit dacă vreo vijelie neaşteptată se va ivi. În câteva clipe se puteau strânge vela foc şi cele două gabiere.

Când Will Mitz coborî cu Tony Renault şi Magnus Anders pe dunetă, privi busola luminată de lampa habitaclului.

De dimineaţă *Alert* parcursese vreo 50 de mile spre sud-est şi el se gândi că va lua o altă direcţie noaptea, de data aceasta spre nord-est.

Harry Markel observă că pasagerul său era surprins văzând că menţine aceeaşi direcţie. Dar fiind foarte disciplinat, Will Mitz nu şi-ar fi permis să facă vreo remarcă în această privinţă.

În adevăr, după ce privi încă o dată compasul, în timp ce Corty era la timonă, el examina starea cerului şi veni să stea lângă catargul mare.

În acest moment, Corty, nemairiscând să fie auzit, se apropie de Harry Markel şi spuse:

— Se pare că Mitz nu crede că suntem pe drumul cel bun! Ei bine, îl vom pune noi pe el şi pe ceilalţi pe drumul bun în această noapte şi nimic nu-i va împiedica să ajungă la Liverpool înot, dacă rechinii le vor lăsa braţele şi picioarele!

Probabil că ticălosul găsea gluma destul de reuşită, căci izbucni intr-un râs puternic, pe care Harry Markel i-l întrerupse cu o privire.

În acest moment veni şi John Carpenter.

— Menţinem barca cea mare la apă, Harry? întrebă el.

— Da, John, poate să ne servească.

— Dacă vom fi nevoiţi să terminăm cu ei afară!

În seara aceea cina nu fu servită decât la şase şi jumătate. Pe masă fură aduşi mai mulţi peşti prinşi în timpul zilei şi pe care Ranyah Cogh îi preparase cu destulă pricepere.

Domnul Patlerson declară că nu mâncase niciodată ceva mai bun... În special bonitele, şi-şi exprimă speranţa că tinerii pescari vor şti să prindă şi altele în cursul traversării.

După-masă, toţi urcară pe dunetă, unde aşteptau căderea nopţii pentru a se retrage în cabine.

Soarele, ascuns după nori, nu dispăruse încă la orizont şi întunericul nu va fi complet înainte de cel puţin un ceas.

Tony Renault, în acest moment, crezu că zăreşte o pânză în direcţia est şi aproape imediat se auzi vocea lui Will Mitz:

— Navă la babord înainte.

Toate privirile se îndreptară în acea parte.

O navă mare, cu gabierele şi pânzele joase întinse, apărea la patru mile depărtare. Fără îndoială că, găsind acolo puţin vânt, se îndrepta incet spre *Alert*.

Louis Clodion şi Roger Hinsdale se duseră să-şi ia binoclurile şi observară vasul care se apropia din direcţia nord-vest.

— Blestemată navă! îi şopti John Carpenter lui Harry Markel. Într-o oră va fi în coasta noastră!

Această reflecţie făcută de şeful de echipaj trecea şi prin mintea lui Corty şi a celorlalţi. Dacă vântul cădea complet, cele două corăbii vor rămâne imobilizate în timpul nopţii, poate la vreo jumătate de milă una de alta! Şi dacă prima dată, pe coasta Irlandei, Harry Markel putuse să se felicite că nu isprăvise cu pasagerii săi, împrejurările nu mai erau acum aceleaşi. Banii doamnei Kethlen Seymour erau la bord şi, în apropierea acelei nave, vor mai putea fi puse în aplicare planurile sale criminale?

— Nenorocire! repeta John Carpenter. Nu vom putea oare niciodată scăpa de acest pension? Va trebui să aşteptăm iarăşi noaptea următoare ?

Nava, profitând de puţina briză rămasă, se apropie de *Alert*.

Era o corabie cu trei catarge, mergând fie spre o insulă din Antile, fie spre un port din Mexic.

Cât despre naţionalitatea sa, imposibil s-o cunoşti, căci pavilionul său nu fâlfâia la catarg. Totuşi părea că trebuie să fie american, după construcţia şi după aparatele de bord.

— Pare să nu fie prea încărcată... observă Magnus Anders.

— Da, răspunse Will Mitz, şi aş crede că navighează cu balast.

După trei sferturi de oră vasul nu mai era decât la două mile depărtare. Cum curentul îl ducea în această direcţie, Harry Markel spera că-l va depăşi pe *Alert*. Dacă ar fi să se găsească la cinci-şase mile între orele unu şi cinci dimineaţa, admiţând că s-ar încinge o luptă la bord, strigătele nu vor putea fi auzite la această distanţă.

— Blestemată navă! îi șopti John Carpenter lui Harry Markel

O jumătate de oră mai târziu, când soarele apusese, nu se mai simţi nici o suflare de vânt. Ambele nave fură imobilizate la mai puţin de o jumătate de milă.

Către ora nouă, domnul Patterson, cu o voce somnoroasă, zise:

— Haideţi, prieteni, nu credeţi că trebuie să intrăm în cabine?

— Nu e târziu... domnule Patterson, răspunse Roger Hinsdale.

— Şi ca să dormim de la nouă seara la şapte dimineaţa, e prea mult, domnule Patterson, adăugă Axel Wickborn.

— Şi o să vă întoarceţi în Europa gras ca un popă, domnule Patterson, zise Tony Renault, desemnând cu mâna rotunjimea pântecului.

— N-aveţi nici o grijă în această privinţă, replică mentorul. Voi şti totdeauna să mă menţin în limitele convenabile între slăbiciune şi obezitate.

— Domnule Patterson, cunoaşteţi dictonul care ne-a rămas de la înţelepţii din antichitate? zise Louis Clodion.

Şi începu primele versuri din acest distih al şcolii de la Salernum:

— *Sex horas dormire sat est...*

— *Juveni senique,* continuă Hubert Perkins

— *Septem pigro,* continuă John Howard.

— *Nulli concedimus octo!*[1] termină Roger Hinsdale.

Că domnul Horatio Patterson fu măgulit s-audă acest citat latin ieşind succesiv din gura laureaţilor, n-are rost să mai spunem. Dar, având dorinţa să doarmă, răspunse:

— Rămâneţi, dacă vă place, să respiraţi aerul nopţii pe dunetă... Dar eu... voi fi acest *piger*[2]...voi fi chiar acest *nullus*[3], dar mă duc să mă culc.

— Noapte bună, domnule Patterson!

Mentorul coborî şi intră în cabină. Odată întins în cuşeta lui, cu hubloul deschis ca să aibă puţină răcoare, adormi somnul drepţilor, după ce îi scăpară din gură aceste cuvinte:

— *Rosam... Letorum... Angelum!*

Louis Clodion şi camarazii săi mai rămaseră o oră afară. Vorbiră despre călătoria din Antile, aducându-şi aminte de cutare sau cutare împrejurare care i-a impresionat, gândindu-se la întoarcerea în familiile lor, la bucuria de a le povesti tot ce au făcut şi văzut de la plecare.

Ca şi Harry Markel care a ridicat lumina albă pe ultimul catarg, tot aşa căpitanul navei necunoscute ridicase lumina sa în faţă.

Era prudent pe aceste nopţi întunecoase, când contra-curenţii pot provoca ciocniri. De la dunetă se vedea oscilând felinarul acelei nave care, fără a-şi schimba locul, se clătina sub acţiunea unei hule lungi.

Tony Renault îşi promise de data aceasta să nu depăşească cele *sex horas* recomandate de şcoala din Salernum. Înainte de ora cinci dimineaţa îşi va

---

[1] Sex horas dormire sat est/ Juveni senique/ Septem pigro/ Nulli concedimus octo – Este îndeajuns să dormi şase ore/ Celor tineri şi celor bătrâni/ Şapte pentru leneşi/ Nu îngăduim nimănui opt.

[2] Piger – leneş.

[3] Nullus – nimeni.

părăsi cabina şi va fi pe dunetă. Şi dacă nava se mai găsea încă lângă *Alert,* va ridica pavilionul pentru a o întreba ce naţionalitate are. În sfârşit, pe la l0, toţi pasagerii dormeau, afară de Will Mitz care se plimba pe punte.

Mii de gânduri se-ngrămădeau în mintea tânărului marinar. Se gândea la Barbados... unde nu va reveni înainte de trei patru ani, la mama sa pe care nu o va mai revedea atâta timp... la îmbarcarea sa pe *Elisa Warden,* la funcţia ce o va ocupa... la acea călătorie care-l va duce pe mări necunoscute...

Apoi se gândi la *Alert* cu care făcea traversarea... la băieţii pentru care avea atâta simpatie. Tony Renault şi Magnus Anders îl interesau în mod deosebit pentru pasiunea ce o aveau pentru navigaţie.

Apoi, echipajul lui *Alert,* acel căpitan Paxton, a cărui persoană îi inspira o aversiune involuntară, marinarii aceia atât de puţin înclinaţi să-l primească între ei i se perindară în faţa ochilor.

Niciodată nu şi i-ar fi închipuit astfel, şi-şi va schimba oare proasta impresie ce i-o făcuseră?

Cufundat în gânduri, Will Mitz mergea de la teugă spre dunetă. Câţiva marinari erau întinşi de-a lungul bastingajului, unii dormind, alţii vorbind în şoaptă. Harry Markel, văzând că nu avea nimic de făcut în noaptea aceasta, intrase în cabină după ce dăduse ordin să fie sculat dacă vântul începea să bată.

John Carpenter şi Wagah stăteau pe dunetă şi priveau la lumina corăbiei cu trei catarge, care începuse să slăbească. Se lăsa o ceaţă uşoară. Luna fiind nouă şi stelele pălind încetul cu încetul din cauza cetii, domnea un întuneric profund.

După puţin timp, nava vecină cu *Alert* nu se mai vedea deloc. Dar era acolo... Dacă s-ar fi auzit strigăte, ar coborî ambarcaţiunile şi poate că ar fi culese din mare câteva victime!

Părea să aibă un echipaj de douăzeci şi cinci — treizeci de oameni ...Cum se putea duce o luptă, dacă ea ar începe? În aceste condiţii Harry Markel avea dreptate să aştepte... Şi a spus: ceea ce nu se va face în noaptea aceasta se va face în alta. Pe măsură ce *Alert* se va îndepărta de Antile în direcţiunea sud-est, întâlnirile cu alte vase vor fi mai rare... E drept că ziua, dacă alizeele începeau să bată, Harry Markel va trebui să schimbe capul compas şi să meargă o bucată de drum spre nord-vest, altfel totul i-ar părea prea suspect lui Will Mitz...

În timp ce John Carpenter şi Wagah se întreţineau astfel pe dunetă, doi din oameni discutau la babord, aproape de teugă.

Erau Corty şi Ranyah Cogh. Erau văzuţi des împreună, căci Corty se învârtea mereu pe la bucătărie pentru a înhăţa o bucată mai bună pe care i-o punea deoparte bucătarul. Şi iată ce spuneau — ceea ce dealtfel spuneau probabil şi ceilalţi bandiţi, care se grăbeau să devină stăpâni pe *Alert:*

— Zău că Harry este prea prudent, Corty...

— Poate, Cogh, şi poate că are dreptate! Dacă ar fi existat siguranţa c-or să fie surprinşi în cabine în timp ce dorm şi că vor fi expediaţi fără să aibă timp să scoată un ţipăt...

— Dacă le înfigi cuţitul în gât, asta i-ar împiedica să mai strige după ajutor...

— Fără îndoială, Ranyah, dar e posibil să încerce să se apere!... Şi acel blestemat vas care, poate, s-a mai apropiat în timpul ceţii... Dacă unul din băieţi se aruncă în mare şi reuşeşte să ajungă la navă, căpitanul va trimite imediat

douăzeci de oameni la bordul lui *Alert!* Nu vom fi destui ca să rezistăm şi vom fi duşi înapoi în Antile, în fundul calei, şi apoi în Anglia! De data asta poliţiştii vor şti cum să ne păzească în închisoare... Şi ştii ce ne aşteaptă, Ranyah!

— Dracul îşi bagă coada, Corty!... După atâtea noroace, ghinionul aduce acest vas în calea noastră! Şi calmul ăsta! Şi când mă gândesc că nu ne-ar trebui decât o oră de briză pentru a ne depărta cu cinci-şase mile...

— Va sufla poate înainte de zorii zilei, rosti Corty. Între altele, să fim atenţi cu acest Will Mitz, care nu-mi pare un om care să se lase surprins...

— Îi vin eu de hac, declară Ranyah Cogh, în cabină sau pe punte, oriunde se va găsi! O lovitură bună între umeri! Nu va avea timp nici să se întoarcă, şi dă-i cu el peste bord!...

— Nu era adineaori el cel care se plimba pe punte? întrebă Corty.

— Da, răspunse Cogh, dar nu-l mai văd... dacă nu este pe dunetă.

— Nu, Ranyah, acolo sunt John Carpenter şi stewardul şi iată-i chiar cum coboară...

— Atunci, răspunse Ranyah Cogh, Will Mitz o fi intrat în careu... Dacă acest blestemat vas n-ar fi acolo... ăsta ar fi momentul... şi în câteva minute nici un pasager n-ar mai fi pe bord...

— Pentru că nu-i nimic de făcut, încheie Corty, să mergem la culcare...

Ei intrară în post, în timp ce doi oameni rămâneau de cart la prova.

Will Mitz, ghemuit sub teugă, unde nu putea fi văzut, auzise această discuţie. Acum ştia tot... Ştia în ce mâini căzuse nava... Ştia că pe căpitan îl chema Harry Markel... Ştia că aceşti ticăloşi voiau să-i arunce pe pasageri în mare... Şi această îngrozitoare faptă ar fi şi fost săvârşită dacă nu era corabia cu trei catarge, pe care calmul mării o ţinea aproape de *Alert.*

IX

WILL MITZ

Puţin după ora 11, in timpul acelei nopţi dintre 22 şi 23 septembrie, o barcă rătăcea în mijlocul ceţurilor pe suprafaţa mării. Abia se clătina în voia unei hule uşoare pe care n-o tulbura nici o adiere de vânt.

Două lopeţi o împingeau fără zgomot în direcţia nord-est, cel puţin aproximativ, căci steaua polară nu se putea vedea — ascunsă de neguri.

Omul care era la cârmă regreta, probabil, că vremea calmă nu s-a schimbat în furtună. Dacă vreun fulger ar fi brăzdat cerul, ar fi putut merge direct la ţintă, în loc să se orienteze orbeşte. Înainte ca marea să se umfle sub rafale, ar fi străbătut mica distanţă care-l separa de acest ţel care ar fi adus salvarea tuturora.

Această ambarcaţiune ducea unsprezece persoane: doi bărbaţi şi nouă tineri, dintre care cei mai în vârstă trăgeau la rame. Unul din bărbaţi, ridicându-se câteodată, încercând să străbată cu privirea prin câteva pânze de ceaţă mai străvezii, ciulea urechea...

Era barca mare de pe *Alert,* care-i transporta pe cei fugiţi. Printre ei se numărau Louis Clodion şi Axel Wickborn, care vâsleau. Apoi Will Mitz care ţinea cârma, căutând zadarnic drumul în mijlocul întunericului, pe care aburii încălziţi ai nopţii îl făceau şi mai de nepătruns.

Îl pierduseră din vedere pe *Alert* de vreun sfert de oră şi nu zăreau încă lumina albă a corăbiei cu trei catarge a cărei distanţă nu depăşea o jumătate milă, căci lipsa vântului trebuia s-o fi menţinut în acelaşi loc.

Iată cum s-au petrecut lucrurile:

În urma discuţiei surprinse între Corty şi Ranyah, Will Mitz s-a strecurat afară din teugă, fără să fie văzut, şi a intrat apoi în careul dunetei. Acolo stătu câteva minute ca să-şi dea seama ce trebuie să facă în aceste condiţii, înainte de a acţiona.

Nu mai încăpea nici o îndoială: căpitanul Paxton şi echipajul său fuseseră masacraţi la bordul lui *Alert,* şi când pasagerii sosiseră, nava se afla în mâinile lui Harry Markel şi a complicilor săi.

Cât despre aceşti răufăcători, Will Mitz ştia cele ce relataseră ziarele din Antile despre piraţii de pe *Halifax,* arestarea, apoi evadarea lor din închisoarea Queenstown, în Irlanda — evadare a cărei dată coincidea cu plecarea de acolo a lui *Alert.* După ce au pus stăpânire pe nava aflată în ansa Farmar, lipsa vântului i-a împiedicat probabil să plece. A doua zi a avut loc îmbarcarea domnului Patterson şi a elevilor de la *Antilian School...* Cât despre motivul pentru care Harry Markel nu s-a descotorosit de ei, cum făcuse cu căpitanul Paxton şi cu echipajul său, de ce nu şi-a executat planurile în timpul traversării din Anglia în Antile, Will Mitz nu putea să şi-l explice.

Dar acum nu era timp pentru explicaţii. Dacă pasagerii nu reuşeau să plece de pe *Alert,* erau pierduţi. Imediat ce vântul ar începe să sufle, cele două nave s-ar îndepărta una de alta şi masacrul s-ar săvârşi... Dacă nu în noaptea aceasta, se va întâmpla în noaptea următoare sau chiar a doua zi dimineaţa, cu condiţia ca marea să fie pustie... Cu toate că aflase tot, Will Mitz nu putea organiza o apărare serioasă. Dar pentru că o circumstanţă providenţială — se poate spune — întârzia săvârşirea crimei, trebuia profitat de ea şi căutată o salvare acolo unde se putea găsi.

Deci era necesar să plece de pe vas, să plece fără să fie simţiţi. Harry Markel se retrăsese în cabină, John Carpenter şi Wagah intraseră în post, unde ceilalţi dormeau. La prova nu mai era decât matelotul de cart, care nu putea supraveghea cu atâta atenţie.

Şi pentru a ajunge la corabia imobilizată, aveau barca cea mare care, din ordinul lui Harry Markel, rămăsese după pescuit la remorcă.

Om decis şi curajos, Will Mitz se hotărâse să încerce totul pentru salvarea tovarăşilor săi, şi odată cu ei să scape şi el.

Piraţii de pe *Halifax* se aflau la bordul lui *Alert...* Astfel se explica antipatia ce-i inspirase de la prima întâlnire pretinsul căpitan Paxton, aversiunea ce o

resimţea în prezenţa echipajului şi rezerva îndârjită pe care aceşti oameni, ce săvârşiseră atâtea crime, o păstrau faţă de el!

Nu mai era nici un moment de pierdut, pentru a folosi împrejurările favorabile.

Toţi ştiu cu câtă repeziciune se schimbă timpul în aceste regiuni tropicale. O briză uşoară ar fi suficientă să-l depărteze pe *Alert.* Nu fuseseră strânse tocmai pânzele care s-ar umfla imediat la suflarea vântului! În acelaşi moment cealaltă navă s-ar îndepărta în direcţia opusă şi n-ar mai exista nici o şansă s-o mai ajungi — şansă şi aşa destul de mică în mijlocul negurilor care o ascundeau vederii!

Ceea ce era mai întâi de făcut era să fie treziţi din somn pasagerii, unul după altul, să fie lămuriţi în câteva cuvinte, apoi să coboare în barca din spatele careului, fără să atragă atenţia matelotului de cart.

Înainte de toate, Will Mitz voia să fie sigur că Harry Markel se afla în cabina sa, care ocupa unul din colţurile dunetei, la intrare. Zgomotul l-ar fi putut scula, şi, dacă nu era pus în imposibilitate de a da alarma, fuga era compromisă.

Will Mitz se furişă până la uşa cabinei, îşi lipi urechea de batant şi ascultă câteva momente.

Harry Markel, ştiind că n-are nimic de făcut în noaptea asta, dormea buştean.

Will Mitz reveni în fundul careului şi, fără să aprindă lampa suspendată de plafon, deschise una din cele două ferestre care se găseau în peretele pupei, la vreo şase metri peste linia de plutire. Fereastra aceasta va fi oare destul de largă, ca pasagerii să poată coborî în barcă? Băieţii, da... Dar cineva mai voinic, nu.

Din fericire, domnul Patterson nu era corpolent. Încercările suferite în timpul traversării îl cam slăbiseră, cu toate ospeţele la care se înfruptase din plin, cu ocazia diverselor recepţii în onoarea pensionarilor de la *Antilian School.* Cât despre el, Will Mitz, zvelt, sprinten, mlădios, va putea uşor să se strecoare prin această fereastră.

Fuga fiind posibilă fără să se urce pe dunetă — ceea ce ar fi făcut-o foarte periculoasă — Will Mitz începu să-şi trezească tovarăşii.

Prima cabină a cărei uşă o deschise fu cea a lui Louis Clodion şi Tony Renault. Amândoi dormeau şi Louis Clodion nu se trezi decât după ce simţi o mână care-l apăsa pe umăr.

— Nici o vorbă!... zise Will Mitz. Eu sunt...

— Ce vrei?

— Nici o vorbă, am spus... Trecem prin mari primejdii!

O frază fu de ajuns să explice situaţia. Louis Clodion, care înţelese gravitatea ei, avu puterea să se stăpânească.

— Scoală-ţi camaradul, adăugă Will Mitz. Eu mă duc să-i previn pe ceilalţi...

— Şi cum fugim?... întrebă Louis Clodion.

— Cu barca ...este în spate, la capătul parâmei... Ne va duce la vasul care nu poate fi departe!

Louis Clodion nu mai întrebă nimic şi, în timp ce Will Mitz ieşea din cabină, îl deşteptă pe Tony Renault care sări din cuşetă îndată ce fu pus la curent.

În câteva minute toţi tinerii laureaţi fură în picioare. Cât despre domnul Patterson, el nu va fi prevenit decât în ultimul moment. Va fi dus şi băgat în barcă, fără ca măcar să aibă timp să înţeleagă ceva.

Trebuie să recunoaştem, spre lauda şcolii *Antilian,* că nici unul din elevii săi nu s-a arătat fricos în faţa primejdiei. Nu se auzi de la ei nici un vaiet, nici un strigăt de spaimă, care ar fi compromis evadarea încercată în condiţii atât de grele. Totuşi Niels Harboe făcu această propunere care exprima un suflet energic.

— Nu voi pleca până nu-i voi lua viaţa acestui ticălos! Şi se îndreptă spre cabina lui Harry Markel. Will Mitz îl opri:

— N-ai să faci nimic, domnule Harboe... zise el. Harry Markel ar putea să se trezească în momentul când ai intra în cabină, apoi să dea alarma, să se apere şi am fi curând copleşiţi! Să ne îmbarcăm fără zgomot... Odată ajunşi pe navă, comandantul ei, nu mă îndoiesc, va vrea să pună mâna pe *Alert* şi pe bandiţii care-l stăpânesc!

— Şi domnul Patterson?... întrebă Roger Hinsdale.

— Îmbarcaţi-vă întâi, răspunse Will Mitz, şi, când veţi fi instalaţi, îl vom face să coboare.

Atunci Louis Clodion şi camarazii săi începură să-şi îmbrace hainele cele mai călduroase. Despre provizii nu mai fu vorba, căci nava se găsea la numai o jumătate milă depărtare. Chiar dacă barca ar trebui să aştepte ridicarea ceţii sau zorile, ea va fi văzută. Şi dacă atunci vor fi zăriţi de echipajul lui *Alert,* evadaţii vor fi luaţi pe bordul celeilalte nave înainte ca Harry Markel şi oamenii săi să poată începe să-i urmărească. De temut era să nu se pornească vântul, deoarece nava ar fi mers spre est. În acest caz, în zori, ambarcaţiunea va fi expusă la toate primejdiile, fără apă şi provizii, pe marea pustie.

Între timp, Hubert Perkins spuse fiecăruia să ia cu dânsul săculeţul cu guinee. Dacă, în zori, *Alert* va fi plecat, această sumă de 7 000 de lire, care avea să fie salvată din mâinile bandei, va servi la repatrierea fugarilor. Momentul sosise.

Louis Clodion se lipi de uşa cabinei şi se asigură că nimic nu tulburase somnul lui Harry Markel. În acelaşi timp, prin uşa deschisă a dunetei, supraveghea pe matelotul de cart de pe teugă.

Will Mitz, aplecându-se peste una din ferestrele careului, apucă parâma şi trase barca sub bolta dinapoia navei.

Ceaţa parcă se îngroşase. Abia dacă se putea vedea barca. Nu se auzea decât clipocitul uşor care atingea bordajul lui *Alert.*

Unul câte unul, fără mare greutate, tinerii alunecară de-a lungul parâmei ţinută de Will Mitz. Întâi John Howard şi Axel Wickborn, apoi Hubert Perkins şi Niels Harboe, Magnus Anders şi Tony Renault în al treilea rând, şi în al patrulea Albertus Leuwen şi Roger Hinsdale. Nu mai rămăseseră în careu decât Louis Clodion şi Will Mitz.

Will Mitz se duse să deschidă uşa cabinei domnului Patterson, când Louis Clodion îl opri.

— Fii cu băgare de seamă... Şopti el. Iată-l pe omul de cart, care vine...

— Să aşteptăm... zise Will Mitz.

— Are un felinar în mână... reluă Louis Clodion.

— Împinge uşa, nu va putea vedea nimic înăuntrul careului. Matelotul se găsea între catargul mare şi primul catarg, trinchetul.

Dacă va urca pe dunetă, ceaţa va fi destul de deasă ca să-i ascundă barca încărcată şi gata să se desprindă de parâmă.

Dar, după mişcările dezordonate ale felinarului, Will Mitz văzu că omul care-l purta nu se putea ţine pe picioare. Desigur că, după ce pusese mâna pe vreo sticlă de coniac sau de gin, băuse peste măsură. Apoi, auzind ceva zgomot la pupa, s-a îndreptat automat într-acolo. Probabil că, după ce va constata că e linişte, se va întoarce la teugă. Aşa se şi întâmplă şi îndată ce beţivul se întoarse la locul lui, Louis Clodion şi Will Mitz se ocupară de domnul Patterson.

Acesta dormea adânc şi sforăiturile lui zgomotoase umpleau cabina. Poate chiar aceste sunete atrăseseră atenţia matelotului de cart.

Trebuiau să se grăbească. Pasagerii care se îmbarcaseră începură să fie cuprinşi de nelinişte şi nerăbdare. În fiecare clipă credeau că aud un strigăt şi că văd mateloţii apărând pe dunetă!... Şi cum să porneşti, atâta timp cât domnul Patterson, Louis Clodion şi Will Mitz nu vor fi cu ei? Şi dacă Harry Markel, trezit, dădea alarma! Dacă John Carpenter sau Corty veneau la chemarea sa, erau pierduţi! Prezenţa navei n-ar fi împiedicat să se săvârşească masacrul!...

Louis Clodion intră în cabina domnului Patterson şi-i atinse uşor umărul. Sforăiturile încetară imediat şi aceste cuvinte scăpară din gura adormitului:

— Doamnă Patterson... trigonocefal... angelum... În curând, căsătoria...

Ce visa oare acest om vrednic?... Şarpele, citatul latin, căsătoria... Care căsătorie?...

Cum nu se trezea, Louis Clodion îl scutură mai tare, după ce-i puse mâna pe gură pentru a-l împiedica să strige, în cazul când i s-ar părea că se luptă cu groaznicul şarpe în pădurile Martinicăi.

Domnul Patterson se ridică de data aceasta, recunoscând vocea aceluia care-i vorbea.

— Louis... Louis Clodion?... repeta el, neînţelegând nimic din ceea ce i se spunea despre căpitanul Paxton, care nu era căpitanul Paxton, de *Alert* căzut în mâinile lui Harry Markel, de nevoia de-a merge la pasagerii care-l aşteptau în barcă.

Dar ceea ce nu-i scăpă era că viaţa tinerilor şi a sa erau ameninţate dacă rămâneau la bordul lui *Alert.* Că totul era pregătit pentru o fugă imediată şi că nu mai era aşteptat decât el, pentru a-şi găsi cu toţii un refugiu pe nava din preajmă.

Domnul Patterson, fără a mai întreba nimic, se îmbarcă foarte repede, păstrându-şi sângele rece. Îmbrăcă pantalonul având grijă să-l îndrepte, apoi vesta în buzunarul căreia puse ceasul, îşi luă pălăria neagră şi răspunse lui Will Mitz care-l grăbea:

— Oricând vrei, prietene...

Poate că văzând reptila pe care trebuia s-o părăsească avu inima grea, dar nădăjduia s-o revadă în acelaşi loc, când *Alert,* luat înapoi de la Harry Markel, va fi adus într-unul din porturile apropiate din Antile.

Mai rămânea să treacă prin fereastra îngustă a careului, să apuce parâma şi să alunece în barcă, fără a face vreo mişcare greşită sau cel mai mic zgomot.

În momentul când ieşea din cabină, domnului Patterson îi veni ideea să-şi ia săculeţul care conţinea cele 700 de lire date de doamna Kethlen Seymour, precum şi carnetul pe care nota cheltuielile de voiaj, pe care le băgă în marele buzunar al redingotei sale.

— Cine ar fi crezut vreodată toate acestea despre căpitanul Paxton? spunea el.

Căpitanul Paxton şi Harry Markel se mai confundau în capul său şi nu reuşise încă să despartă aceste două fiinţe care se asemănau atât de puţin!...

Nu trebuia să te bizui pe supleţea sau îndemânarea domnului Patterson. Fu ajutat în timp ce aluneca de-a lungul parâmei. Toată teama lui Will Mitz era să nu cadă cu toată greutatea pe fundul bărcii, ceea ce ar fi putut trezi atenţia matelotului de cart, oricât de beat era...

În sfârşit, domnul Patterson atinse cu piciorul una din bănci şi Axel Wickborn îl susţinu cu braţul pentru ca să poată ajunge la pupa ambarcaţiunii.

Fu apoi rândul lui Louis Clodion, care se asigură pentru ultima oară că somnul lui Harry Markel nu fusese întrerupt şi că totul era liniştit la bord.

După el, Will Mitz trecu prin fereastră şi ajunse în barcă într-o clipă. Pentru a nu pierde timp cu desfacerea nodului parâmei, o tăie cu cuţitul, lăsând să atârne de pupa lui *Alert o* bucată de 4—5 picioare.

Ambarcaţiunea se depărta de corabie.

Will Mitz şi tovarăşii lui vor reuşi oare să se refugieze la bordul navei învecinate?

O vor regăsi în întunericul ceţos, înainte ca soarele să apară la orizont?... Va mai fi acolo? Şi briza nu va începe să bată ca să-i permită să-şi reia drumul?

În orice caz, dacă pasagerii vor scăpa de soarta ce le-o pregătise Harry Markel şi complicii săi, ei vor datora acest lucru lui Will Mitz şi de asemenea doamnei Kethlen Seymour, care obţinuse îmbarcarea lui pe *Alert.*

X

ÎN MIJLOCUL CEŢII

Era ora unsprezece şi jumătate.

Dacă întunericul n-ar fi fost atât de mare şi negura atât de deasă, s-ar fi putut vedea, la o distanţă de una sau două mile, lumina navei ridicată pe straiul catargului de la pupa.

Nimic nu se zărea însă, nici silueta vreunei nave, nici licărirea vreunui felinar. Ceea ce ştia Will Mitz era că nava, când se oprise, se găsea la nord. Îndreptă deci ambarcaţiunea în acea direcţie, fiind sigur astfel că se îndepărtează de *Alert.*

Ceaţa şi întunericul nopţii făceau fuga mult mai grea. Totuşi, în lipsa vântului, pe o mare nemişcată ca o oglindă, nava putea fi ajunsă într-o jumătate de oră, dacă Will Mitz nu ar fi luat-o la întâmplare!...

Şi acum fugarii puteau să reconstituie, de la început, drama al cărei sfârşit nu s-ar fi lăsat mult aşteptat.

— Aşadar, zise Hubert Perkins, piraţii de pe *Halifax* sunt cei care au pus stăpânire pe *Alert!*

— Şi în timp ce erau urmăriţi în interiorul portului, adăugă Niels Harboe, au reuşit să ajungă în ansa Farmar.

— Dar, observă Albertus Leuwen, ei ştiau că *Alert* era gata de plecare, neavând la bord decât pe căpitan şi echipajul său.

— Fără-ndoială, răspunse Roger Hinsdale, ziarele anunţaseră plecarea pentru 30 iunie şi ei au evadat din închisoarea Queenstown în ajunul acestei date. Au riscat totul şi asta le-a reuşit!...

— Şi, spuse Axel Wickborn, în noaptea dinaintea îmbarcării noastre, nefericitul căpitan Paxton şi echipajul său au fost surprinşi, masacraţi şi aruncaţi în mare...

— Da, adăugă John Howard, şi cadavrul unuia din ei a fost aruncat pe plajă de curentul apei şi găsit acolo, aşa cum s-a ştiut la Barbados.

— Şi amintiţi-vă de îndrăzneala acestui Markel! exclamă Tony Renault. Nu a declarat el ofiţerului de pe *Essex* că a pierdut pe unul din oamenii săi în golf? Şi n-a mai adăugat că probabil sărmanul Bob a fost înjunghiat de bandiţii de pe *Halifax?* Ticălosul! Dacă ar putea fi prins din nou... judecat... condamnat, spânzurat... şi ceilalţi împreună cu el!

Aceste câteva cuvinte, schimbate în timp ce barca mergea spre nord, arată că pasagerii de pe *Alert* cunoşteau bine împrejurările în care se săvârşise masacrarea căpitanului Paxton şi a echipajului său. Când ajunseseră la bord, Harry Markel şi bandiţii săi erau stăpâni pe corabie.

Atunci Hubert Perkins întrebă următoarele:

— De ce nu plecase *Alert* fără să aştepte sosirea noastră ?

— Din lipsă de vânt, răspunse Louis Clodion. Îţi aminteşti, Hubert, de două zile vremea era atunci tot aşa de liniştită cum este şi azi... În timpul traversării noastre de la Bristol la Cork nu am avut nici o suflare de vânt... Desigur, după ce dăduse lovitura, Markel spera să pornească, dar n-a putut s-o facă.

— Aşa că, spuse Roger Hinsdale, ticălosul acesta a fost nevoit să-şi joace rolul... El a devenit căpitanul Paxton, şi ceilalţi, mateloţii lui *Alert.*

— Şi când te gândeşti că de aproape două luni, exclamă Tony Renault, noi trăim în societatea acestor netrebnici, hoţi şi asasini, şi că au fost destul de îndemânatici ca s-o facă pe oamenii cinstiţi!

— Oh, zise Albertus Leuwen, nu ne-au inspirat niciodată simpatie!

— Nici măcar acel Corty, care voia să dea dovadă că are intenţii atât de bune faţă de noi!... declară Axel Wickborn.

— Cu atât mai puţin Harry Markel, care ne făcea să nu avem o părere prea bună despre căpitanul Paxton, adăugă Hubert Perkins.

Will Mitz îi asculta. Nu mai aveau nimic nou să-şi spună unul altuia. Şi-şi aminteau, nu fără ruşine şi mânie, de elogiile pe care le aduseseră căpitanului Paxton şi echipajului său, de mulţumirile adresate acestor răufăcători, de prima pe care doamna Kethlen Seymour o acordase bandei de ucigaşi.

Şi nu se arătase domnul Patterson cel mai darnic în aceste elogii, făcute în termenii excesivi pe care îi inspira emfaza sa obişnuită?

Dar în această clipă mentorul nu se mai gândea la trecut şi nici la cele ce putuse să spună în onoarea căpitanului. Aşezat în fundul bărcii, auzind cu greu observaţiile schimbate în jurul lui, dacă ar fi putut acum să se gândească la cineva, desigur că s-ar fi gândit la doamna Patterson.

În realitate, nu se gândea la nimic.

Atunci fu pusă o ultimă întrebare, la care veni un răspuns plauzibil şi care era şi cel adevărat.

De ce, după ce-i primise la bord pe pensionarii şcolii *Antilian,* Harry Markel nu a scăpat de ei de la începutul traversării, pentru a pleca apoi spre Mările Sudului?...

La această chestiune Louis Clodion spuse următoarele:

— Cred că acest Markel avea intenţia să scape de noi după ce *Alert* ar fi ajuns în largul mării. Dar, din lipsă de vânt, forţat să rămână lângă coastă, a aflat probabil că fiecare pasager trebuia să primească o primă la Barbados şi, cu o îndrăzneală de necrezut, l-a condus pe *Alert* în Antile...

— Da, zise Will Mitz, da... Asta trebuie să fie cauza, şi dorinţa lui de a pune mâna pe bani a fost cea care v-a salvat viaţa... admiţând că ea va fi salvată, şopti el, căci situaţia se înrăutăţea fără ca el să lase să se vadă îngrijorarea sa.

În adevăr, barca rătăcea în mijlocul ceţei de aproape o oră. Nu întâlnise nava, cu toate că mersese în direcţia în care o văzuseră în ajun.

Dar Will Mitz, neavând busolă, nu putuse nici măcar să se orienteze după stele şi se scursese mai mult timp decât i-ar fi trebuit să ajungă la navă. Şi dacă trecuse de ea, ce era de făcut? Să revină spre est. Sau spre vest?... Nu exista oare riscul să se regăsească în apele lui *Alert?...* Nu era mai bine să aştepte în larg ca, ceaţa să se risipească, şi poate că acest lucru se va-ntâmpla la răsăritul soarelui, adică peste patru-cinci ore... Barca va ajunge apoi la navă şi chiar dacă fugarii ar fi zăriţi de pe *Alert,* Harry Markel nu va îndrăzni să-i urmărească. Situaţia ar deveni foarte proastă pentru el şi oamenii săi.

Este adevărat că până atunci s-ar putea, cu puţină briză, ca *Alert* să se depărteze spre sud-est. Acum înţelegea Will Mitz de ce Harry Markel se aşezase în direcţia aceea. Din nefericire, cealaltă navă ar avea toate motivele să-şi continue drumul în sens invers şi, la răsăritul soarelui, nu s-ar mai vedea. Ce va deveni atunci barca cu cei unsprezece pasageri, pe care-i va purta în voia valurilor?

În orice caz, Will Mitz manevra în aşa fel ca să rămână pe cât posibil la o distanţă bună de *Alert.*

La ora unu după miezul nopţii nu se-ntâmplase încă nimic nou. O mare nelinişte îi cuprinse pe majoritatea fugarilor. Plini de speranţă la plecare, îşi spuneau că după o jumătate de oră vor fi în siguranţă. Dar trecuseră două ore

de când rătăceau în căutarea navei, în mijlocul acestui întuneric profund. Louis Clodion şi Roger Hinsdale, arătând multă energie, îşi încurajau camarazii când se auzea vreo plângere sau se simţea vreo slăbiciune din partea lor, în locul domnului Patterson, care părea că nu-şi dădea seama de nimic.

Will Mitz îi sprijinea:

— Nu vă pierdeţi speranţa, băieţi, repeta el. Briza încă n-a început şi nava trebuie să fie acolo... Când ceaţa se va risipi, odată cu venirea zorilor, o vom vedea, iar ambarcaţiunea noastră va fi departe de *Alert* şi vor ajunge câteva lovituri de vâslă ca să atingem bordul ei!

Totuşi Will Mitz era foarte neliniştit, cu toate că ascundea acest lucru, gândind la o eventualitate care risca să se producă.

Nu era de temut ca unul din bandiţi să fi descoperit fuga pasagerilor, ca Harry Markel să ştie acum ce are de făcut şi să se fi folosit de a doua barcă, împreună cu câţiva din oamenii săi?

Era posibil, la urma urmelor. Ticălosul n-avea un mare interes să pună mâna pe fugari, de vreme ce calmul mării îl împiedica pe *Alert* să părăsească aceste regiuni?

Şi chiar dacă briza i-ar fi permis să plece, nu risca să fie urmărit de acea navă, mai rapidă şi desigur mai puternică decât a sa şi al cărei căpitan ar fi fost pus la curent cu situaţia?

Will Mitz era atent la cel mai mic zgomot care se auzea la suprafaţa mării. Câteodată credea că aude plescăitul lopeţilor la mică distanţă, ceea ce ar fi arătat că ambarcaţiunea lui *Alert* era pe urmele lor.

Atunci recomanda să nu se mai vâslească. Barca nemişcată era legănată doar de unduirile lente ale hulei. Toţi ascultau în tăcere, cu teama că vor auzi deodată vocea lui Carpenter sau a altuia, răzbătând din mijlocul ceţei.

Mai trecu o oră. Louis Clodion şi camarazii săi se schimbau la lopeţi, numai pentru a ţine barca pe loc. Will Mitz nu voi să se mai îndepărteze, neştiind în ce direcţie să pornească. Dealtfel, în momentul când va apare soarele, era necesar să nu fie la o depărtare prea mare de navă, fie ca să-i transmită semnale, fie pentru a o putea ajunge, dacă începea s-o pornească la drum.

La această epocă a echinoxului, în a doua jumătate a lunii septembrie, nu se face zi înainte de şase dimineaţa. E adevărat că de la ora cinci, dacă ceaţa se risipea, o navă era cu siguranţă vizibilă pe o rază de trei-patru mile.

Astfel că dorinţa lui Will Mitz, pe care o împărtăşi lui Roger Hinsdale, Louis Clodion şi Tony Renault, care nu se lăsau descurajaţi, era ca ceaţa să se ridice înaintea zorilor.

— Nu sub acţiunea brizei, adăugă el, căci, dacă *Alert* va porni, cealaltă navă se va îndepărta şi ea şi nu vom mai avea în jurul nostru decât marea pustie!

Iar cu această barcă fără punte, foarte încărcată, fără posibilitatea să-i adaptezi o pânză, o barcă pe care cea mai mică furtună ar pune-o în mare primejdie, ar fi fost oare posibil să ajungă într-un port din Antile?... Will Mitz aprecia că în prima zi de navigaţie *Alert* se deplasase cu vreo 60 de mile la sud-est de insula Barbados. Ca să străbată şaizeci de mile, având chiar o pânză, pe un vânt bun şi o mare prielnică, ambarcaţiunii i-ar fi trebuit pe puţin 48 de ore!

Şi fără nici o provizie la bord, apă sau alimente! Odată cu sosirea dimineţii va începe foamea şi setea! Cum să le potoleşti?...

După o oră, rupţi de oboseală, cuprinşi de o nestăpânită nevoie de somn, cea mai mare parte a băieţilor întinşi pe bancă adormiră. Chiar dacă Louis Clodion şi Roger Hinsdale mai rezistau, noaptea nu avea să se termine fără ca ei să-i imite pe camarazii lor.

Will Mitz va rămâne deci singur de veghe. Şi cine ştie dacă nu va fi cuprins de desperare în faţa tuturor neşanselor şi împrejurărilor potrivnice ?

De fapt, nu mai era nevoie să se recurgă la lopeţi decât pentru a rezista curentului, aşteptând fie risipirea ceţei, fie venirea zorilor.

Totuşi, parcă prin negură treceau câteva suflări intermitente de vânt, şi, deşi calmul se aşternu din nou, anumite semne indicau începerea brizei în preajma dimineţii.

Era puţin după ora patru când simţiră o izbitură. Partea din faţă a bărcii se lovise, ce-i drept uşor, de un obstacol şi acest obstacol nu putea fi decât coca unei nave.

Este oare aceea pe care fugarii o căutaseră în zadar atâta amai de vreme? Unii se deşteptară singuri, ceilalţi fură treziţi de camarazii lor. Will Mitz apuca una din lopeţi, pentru a se aşeza lângă coca vasului. Ambarcaţiunea îl abordase pe la pupa şi Will Mitz atinse bara de fier a unei cârme. Barca se afla deci sub bolta unei nave, şi, cu toate că ceaţa devenise mai puţin deasă, nu credea să fi fost zărit de oamenii de cart.

Deodată mâna lui Will Mitz apucă o frânghie care atârna de patru-cinci picioare peste coronamentul vasului. Will Mitz recunoscu fringhia...

Era parâma pe care o tăiase chiar el ca să depărteze barca, şi această navă era *Alert*...

— *Alert* repetă el, cu un gest de desperare.

Astfel, după ce rătăciseră toată noaptea, nenorocul îi adusese spre *Alert* şi vor cădea din nou în mâinile lui Harry Markel.

Toţi erau înmărmuriţi şi izbucniră în lacrimi.

Dar oare nu mai era timp să fugă şi să caute din nou nava?

Din est străbăteau primele lumini ale zorilor... Ora cinci se apropia. Se simţea răcoarea dimineţii...

Deodată ceaţa se ridică şi apăru suprafaţa limpede a oceanului. Se putea vedea în jur la trei-patru mile distanţă.

Nava din faţă, profitând de primele rafale ale vântului, se depărta spre est... Trebuia renunţat la orice speranţă de a mai ajunge la bordul ei.

Între timp, de pe puntea lui *Alert* nu se auzea nici un zgomot. Era neîndoios că Harry Markel şi echipajul mai dormeau. Matelotul de cart nici nu observase că începuse briza, pe când pânzele neorientate se zbăteau în vânt, lovindu-se de catarge. Ei bine, pentru că pasagerii nu mai aveau nici o speranţă să scape, trebuiau să devină stapâni pe *Alert!*

Will Mitz, după ce concepu acest plan îndrăzneţ, se pregăti să-l execute. Ceea ce voia să facă o spuse pe şoptite, în câteva cuvinte. Louis Clodion, Roger Hinsdale şi Tony Renault înţeleseră imediat. Era singura şansă, de vreme ce nimeni nu văzuse plecarea şi revenirea bărcii.

— Te vom urma, Will Mitz... zise Magnus Anders.

— Oricând, zise Louis Clodion.

Zorile abia se iveau, totul era să surprindă echipajul lui *Alert* înainte de a se suna deşteptarea, să-l încuie în cabina sa pe Harry Markel, iar pe oamenii săi în post. Will Mitz va manevra apoi împreună cu tinerii săi prieteni, fie ca să se întoarcă în Antile, fie să ajungă la primul vapor care le-ar ieşi în cale.

Barca alunecă fără zgomot de-a lungul carenei şi se opri în dreptul marelui catarg, la babord. Ajutându-se de parâme, era uşor să sară peste balustradă şi să ajungă pe punte. În porţiunea ultimului catarg, dată fiind înălţimea dunetei, escaladarea ar fi fost mult mai grea.

Wili Mitz urcă primul. Abia ajunse cu capul în dreptul balustradei, că se opri şi făcu semn ca nimeni să nu mişte. Harry Markel ieşise din cabină şi cerceta starea vremii. Cum pânzele se izbeau de catarge, chemă echipajul pentru pregătirile de plecare.

Oamenii dormeau şi, nerăspunzându-i nimeni, se îndreptă spre post.

Will Mitz, care-i urmărea mişcările, îl văzu dispărând prin tambuchi. Era momentul de a acţiona. Mai bine să nu fie obligaţi să-l închidă pe Harry Markel sau să angajeze o luptă al cărei zgomot ar fi fost auzit la prova. Când toţi oamenii vor fi prizonieri în post, vor şti să-i împiedice să iasă de acolo înainte de a ajunge în Antile, şi dacă alizeele continuau să bată, în 36 de ore ar fi în dreptul Barbados-ului.

Will Mitz sări pe punte. Băieţii îl urmară, după ce legară barca în care rămăsese domnul Patterson, şi se căţărară în aşa fel ca să nu fie nici văzuţi, nici auziţi.

În câteva clipe ajunseră la tambuchiul postului, a cărui uşă fu închisă pe dinafară. Apoi fixară prelata grea gudronată, care îl proteja pe timp de furtună, cu bucăţi grele de lemn puse la capete.

Şi acum, toţi oamenii de pe bord, inclusiv Harry Markel, erau prizonieri. Nu va trebui acum decât să-i supravegheze pe aceşti ticăloşi, până-n momentul când îi vor preda fie primului vapor întâlnit pe drum, fie în primul port al Antilelor, unde se va opri *Alert.*

Ziua veni încetul cu încetul. Vălătucii de ceaţă urcau în spaţiu. Orizontul se lărgea cu primele lumini ale dimineţii.

În acelaşi timp, vântul se înteţea fără să se stabilească într-un anume punct al compasului. Pânzele, aşa cum erau orientate, nu puteau decât să ţină nava pe loc.

Astfel, planul lui Will Mitz reuşise. Tinerii săi tovarăşi erau stăpâni pe *Alert,*

Cât despre nava pe care socotiseră să găsească scăpare, se vedea la cinci-şase mile depărtare' şi-n curând avea să dispară la orizont.

XI

STĂPÂNI LA BORD

Această răsturnare a situaţiei se datora curajului şi îndrăznelii lui Will Mitz. Norocul părea că s-a întors acum de partea oamenilor cumsecade şi ghinionul de partea răufăcătorilor. Această ultimă crimă, care trebuia sa-i scape de pasageri şi de Will Mitz în noaptea următoare, nu le va mai fi cu putinţă s-o săvârşească. Dimpotrivă, ei vor fi cei ale căror crime vor fi pedepsite, care vor fi predaţi poliţiei la sosirea lui *Alert* într-un port oarecare din Antile sau America, dacă nu vor reuşi să pună a doua oară mâna pe navă! Dar nu vor reuşi oare?...

Fără îndoială, erau zece oameni închişi în post, zece oameni robuşti, contra cărora n-ar fi putut lupta Will Mitz şi tovarăşii săi. După ce vor fi dărâmat pereţii care despart postul echipajului de cală, nu vor parveni să ajungă pe punte prin panourile care dădeau spre ea? Desigur că vor face tot posibilul spre a se elibera...

Domnul Horaţio Patterson fusese ajutat să urce pe punte, fără ca să iasă din starea lui de inconştienţă. Crezând că are un coşmar, intră în cabina sa. După cinci minute căzu într-un somn adânc.

Se făcea ziuă şi soarele nu întârzie să urce pe cer, pe după un strat de nori negri care se întindeau de la nord-est la sud-est. Will Mitz ar fi preferat să fie complet senin. Se temea ca vântul să nu sufle din partea aceea, cu atât mai mult cu cât, în partea opusă, în văzduh se simţeau semne de furtună şi instinctul său de marinar nu-l putea înşela.

Totul depindea de puterea alizeelor. Dacă îi vor fi prielnice, atunci *Alert o* va lua în viteză spre vest, în direcţia Antilelor.

Dar, înainte de a porni, trebuia aşteptat ca briza să se fi manifestat într-o direcţie sau în alta. Schimbătoare până acum, nu permisese orientarea pânzelor.

Marea nu se înverzea nici la răsărit, nici la apus. Hula, care nu este decât o legănare a apelor, se unduia pe loc, imprimând navei un ruliu destul de accentuat. Era important totuşi ca traversarea să se facă în cel mai scurt timp. Cala şi cambuza conţinând provizii pentru câteva săptămâni, pasagerii n-aveau a se teme de lipsa alimentelor şi a apei.

E drept, cum puteau fi hrăniţi prizonierii, dacă o mare calmă sau o furtună ar întârzia nava? În post nu se găseau nici un fel de provizii... Încă din prima zi, Harry Markel şi ceilalţi vor cădea pradă foamei şi setei... Dacă ar fi introdus mâncare şi băutură prin uşa tambuchiului, nu exista pericolul să le dea posibilitatea să iasă pe punte?

Ei bine, Will Mitz va decide, dacă va fi cumva cazul ca navigaţia să se prelungească. Nu era oare posibil ca *Alert* să străbată în 24 sau 36 de ore cele 80 de mile care-l despărţeau de Indiile Occidentale?

Un incident se produse, rezolvând problema hranei prizonierilor. Ea va fi asigurată chiar dacă traversarea trebuia să dureze câteva săptămâni.

Panoul fu împins la loc...

Era în jur de ora şapte când Will Mitz, care făcea pregătirile de plecare, fu întrerupt de strigătele lui Louis Clodion:

— Ajutor!... Ajutor!...

Will Mitz alergă spre el. Cu toată greutatea sa, tânărul se lăsase pe panoul pe care bandiţii voiau să-l ridice din interior. Harry Markel şi ceilalţi, după ce spărseseră peretele postului, invadaseră cala şi încercau să iasă prin panoul mare al bocaportului. Şi desigur ar fi reuşit, dacă Louis Clodion n-ar fi oprit această încercare.

Imediat îi veniră în ajutor Will Mitz, Roger Hinsdale şi Axel Wickborn. Panoul fu împins la loc pe carlingă şi barele de fier transversale fură puse la locul lor, ceea ce făcu imposibilă forţarea lui. Aceeaşi precauţiune fu luată şi pentru panoul din faţă, pe unde se putea trece. Will Mitz reveni atunci lângă tambuchi şi strigă cu voce tare:

— Ascultaţi-mă, voi, cei dinăuntru, şi fiţi atenţi la ce vă spun. Nici un răspuns nu veni din post.

— Harry Markel, mă adresez ţie!

Auzindu-l, Harry Markel înţelese că identitatea sa fusese descoperită, într-un fel sau altul, pasagerii aflaseră totul şi-i cunoşteau probabil planurile.

Singurul răspuns obţinut de Will Mitz fură nişte înjurături groaznice. Dar el continuă astfel:

— Harry Markel, aflã şi tu, şi complicii tăi că suntem înarmaţi... Primul dintre voi care va încerca să iasă din post va fi doborât.

Şi din acest moment, după ce luară din rastelul dunetei revolvere, băieţii erau hotărîţi să-i păzească zi şi noapte, gata să tragă asupra oricui va ieşi prin tambuchi.

Cu toate acestea, dacă prizonierii nu mai aveau şansă de scăpare, acum erau stăpâni pe cală şi vor avea din abundenţă provizii de carne conservată, pesmeţi, butoaie cu bere, coniac şi gin. Şi atunci, oamenii fiind sub imperiul băuturii, Harry Markel va avea puterea să-i stăpânească ?

În definitiv, aceşti ticăloşi nu-şi puteau face nici o iluzie despre intenţiile lui Will Mitz. Harry Markel ştia că *Alert* nu era decât la o distanţă de 70—80 mile de Antile. Cu un vânt bun, era posibil să se ajungă la una din insule în mai puţin de două zile. Dealtfel, de-a lungul acestor regiuni atât de frecventate, *Alert* va întâlni numeroase nave cu care Will Mitz va intra în legătură. Deci, în orice fel, fie la bordul unei alte nave, fie într-un port din Antile, piraţii de pe *Halifax,* evadaţii din închisoarea de la Queenstown, nu vor mai avea altceva de făcut decât să aştepte pedeapsa pentru crimele lor. De aceea Harry Markel înţelegea că nu-i mai rămânea nici o şansă de scăpare... El nu va putea să-şi elibereze oamenii şi să devină a doua oară stăpâni pe bord.

Panourile şi postul fiind bine închise, nu mai exista altă comunicare între punte şi cală. Şi să spargă coca mai sus de linia de plutire, să răzbată prin bordajul gros şi scheletul solid, sau să găurească puntea, cum să le facă pe toate fără scule?... Şi apoi, nu puteai lucra fără să fii auzit. În zadar deci prizonierii ar încerca să se strecoare la pupa navei, desfăcând peretele etanş al cambuzei, la care nu ajungeai decât printr-un panou din faţa dunetei... Pe de altă parte, chiar dacă pasagerii n-ar fi avut la dispoziţie decât rezervele din această cambuză,

ele ar fi fost suficiente pentru opt-zece zile, ca şi butoaiele cu apă. Însă *Alert,* cu o briză mijlocie, putea ajunge la una din insulele arhipelagului înainte de 48 de ore.

Între timp, vremea nu se stabilizase încă şi dacă cealaltă navă putuse merge spre vest, era pentru că se găsise mai la nord, unde alizeele începuseră să bată din zorii zilei.

În aşteptarea brizei de oriunde ar veni şi în timp ce Hubert Perkins şi Axel Wickborn stăteau de pază în faţa tambuchiului, ceilalţi se strânseseră în jurul lui Will Mitz, gata să execute ordinele sale.

Will Mitz spuse:

— Trebuie să căutăm să ajungem în Antile în timpul cel mai scurt...

— Şi acolo, răspunse Tony Renault, să-i predăm poliţiei pe aceşti ticăloşi!...

— Să ne gândim întâi la noi, rosti practicul Roger Hinsdale.

— Şi când am putea ajunge?... întrebă Magnus Anders.

— Mâine după-amiază, dacă timpul e favorabil, declară Will Mitz.

— Crezi că vântul va sufla din această parte? întrebă Hubert Perkins, arătând spre est.

— Sper, şi apoi va trebui să ţină 36 de ore... Pe acest timp furtunos nu prea ştii la ce să te aştepţi.

— Şi în ce direcţie ne vom îndrepta? reluă Louis Clodion.

— Spre vest.

— Şi suntem siguri că vom ajunge în Antile? întrebă John Howard.

— Siguri, afirmă Will Mitz. Arhipelagul, de la Antigua până Ia Tobago, ocupă o întindere de 400 de mile şi în oricare din insule vom fi în siguranţă.

— Bineînţeles, declară Roger Hinsdale, şi chiar dacă suntem deviaţi din drumul nostru de vânturi potrivnice, dacă ajungem în Guyana sau într-unul din porturile Statelor Unite...

— Ce-are a face! ripostă Tony Renault. Vom sfârşi prin a acosta pe unul din ţărmurile celor două Americi, între capul Horn şi Noua Anglie...

— În adevăr, domnule Tony, încheie Will Mitz... Important e numai ca *Alert* să nu rămână imobilizat în locul acesta! Să vină briza şi să avem norocul să ne fie prielnică.

Şi nu era suficient ca vântul să fie favorabil, mai trebuia să nu fie prea tare. Aspră şi grea sarcină pentru Will Mitz, să manevreze nava cu un echipaj de băieţi tineri, fără nici o practica, neştiind decât puţinul pe care l-au văzut în timpul traversării din Europa în Antile. Şi ce va face Will Mitz dacă va trebui să opereze cu repeziciune, să schimbe orientarea pânzelor, să reducă terţarolele, dacă vreun uragan ameninţa să rupă catargele? Cum să întâmpine toate eventualităţile care pot avea loc pe aceste meleaguri, unde sunt atât de frecvente cicloanele şi vijeliile?

Şi poate că Harry Markel se baza pe încurcătura în care se va afla Will Mitz; nu era decât un matelot inteligent, energic, dar incapabil să determine poziţia navei cu exactitate! Dacă împrejurările deveneau critice, dacă vânturile din vest îl aruncau pe *Alert* spre larg, dacă o furtună ameninţa să-l dezorienteze, dacă s-ar afla în primejdie, nu se va vedea obligat Will Mitz să recurgă la Harry Markel şi la oamenii săi?

Asta niciodată! Will Mitz va face faţă la orice, cu ajutorul tinerilor pasageri... Nu va păstra din pânze decât acelea care se pot manevra uşor, chiar dacă ar trebui ca *Alert* să întârzie... Nu! Mai degrabă să piară decât să recurgă la ajutorul acestor ticăloşi şi să cadă iar în mâinile lor!

Dealtfel, nu se ajunsese încă la o asemenea situaţie şi, în definitiv, ce-şi dorea Will Mitz?... Timp de 36 de ore, cel mult 48, o briză mijlocie din est şi o mare liniştită... Însemna să spere prea mult, în aceste regiuni unde de obicei domnesc alizeele?

Era aproape ora opt. Păzind tambuchiul şi ambele bocaporturi, auzeau cum echipajul mergea încoace şi încolo prin cală, precum şi strigăte furioase şi blesteme, însoţite de cele mai groaznice înjurături. Dar n-aveai de ce să te temi de aceşti oameni reduşi la neputinţă.

Tony Renault propuse atunci să mănânce. După oboselile şi emoţiile acestei nopţi, foamea începea să se simtă mai tare. Masa fu alcătuită din rezervele cambuzei — pesmeţi, carne conservată şi ouă pe care tânărul se duse să le fiarbă pe maşina din bucătărie, unde găsi diverse ustensile la îndemână. Cambuza furniza şi whisky-ul şi ginul care fu amestecat cu apă din butoaie, şi acest prim dejun îi reconforta din belşug pe toţi.

Domnul Patterson îşi primise partea lui. E drept că el, atât de vorbăreţ de obicei, mormăia numai câteva cuvinte din când în când. Dându-şi seama de situaţie, el înţelesese gravitatea ei, şi primejdiile mării îi apăreau acum în toată amploarea.

Către opt şi jumătate, briza începu parcă să sufle din est, ceea ce era un noroc. Câteva cute apărură la suprafaţa mării şi la două mile de la babord strălucea albul spumelor. Imensa masă lichidă era pustie. Nici o navă nu se vedea până la ultima limită a orizontului.

Will Mitz se hotărî să pornească. Intenţia sa fu să nu întrebuinţeze pânzele pătrate de sus, care trebuiau strânse dacă vântul se înteţea. Gabierul mare şi cel mic, vela foc şi brigantina erau suficiente pentru a ţine drumul. Dar cum aceste pânze erau strânse, trebuiau întinse, orientate şi legate, şi atunci *Alert* va porni înspre vest.

Will Mitz chemă băieţii. Le explică ce aştepta de la ei şi arătă fiecăruia postul său. Urmat de Tony Renault şi Magnus Anders, mai experimentaţi ca ceilalţi, urcă la gabiere după ce indică lui Louis Clodion cum să ţină cârma.

— Va merge... va merge! repeta Tony Renault cu încrederea atât de normală la vârsta lui şi se simţea în adevăr capabil să împlinească fapte mari.

— Sper, cu ajutorul lui Dumnezeu! zise Will Mitz.

Într-un sfert de oră fură ridicate pânzele corăbiei care, puţin înclinată, o porni în larg, lăsând în urma ei o lungă dâră albă.

Până la ora unu vântul bătu moderat, nu fără oarecari întreruperi, ceea ce cauză vii îngrijorări lui Will Mitz. Apoi la vest apărură nori groşi şi gălbui cu marginile bine conturate, semn că atmosfera era foarte încărcată.

— Ce zici de starea vremii, Will? întrebă Roger Hinsdale.

— Nu e cum aş vrea să fie! Ne aşteaptă o furtună sau cel puţin un vânt puternic.

— Şi dacă vine din partea aceea?...

— Ce vrei? răspunse Will Mitz... Va trebui să-l luăm aşa cum e! Mergem aşteptând întoarcerea alizeelor şi, dacă marea nu va fi prea agitată, ne vom descurca. Important este să ajungem să vedem uscatul şi dacă nu vom reuşi acest lucru decât în trei zile, în loc de două, o să ne resemnăm... La cinci-şase mile de Antile vom găsi piloţi care vor veni la bord şi după câteva ore *Alert* va arunca ancora.

Între timp, aşa cum prevăzuse Will Mitz, vântul se schimbă. După-masă *Alert* fu zguduit puternic de contravalurile din vest, cu briza care bătea definitiv din această parte.

Fu deci necesar să meargă cu vântul, pentru a nu fi târâţi în larg. Manevra se executa foarte uşor, fără să se schimbe murele. Tony Renault trecu la cârmă. Will Mitz şi ceilalţi întăriră barele vergilor, scotele velei foc, gabierele, brigantina şi focurile.

Alert, orientat în direcţia nord-est, cu vântul la tribord, porni repede în această direcţie.

Fără îndoială că în cală, unde erau închişi, Markel şi ai lui îşi dădeau seama că nava, având vânt potrivnic, se îndepărta de Antile.

Or, această întârziere nu putea fi decât în favoarea lor.

Pe la şase seara, Will Mitz socoti că *Alert* a mers destul spre nord-est şi, pentru a folosi mai bine curenţii, se hotărî să schimbe orientarea spre sud-vest.

Dintre toate manevrele, aceasta îl îngrijora cel mai mult. Să faci voltă cu vântul în faţă cere o mare precizie a mişcărilor în braţarea vergilor. E drept că *Alert* ar fi putut schimba cu vântul în spate; dar asta cerea mai mult timp, fără să mai vorbim de riscul de a fi izbit de valuri puternice. Din fericire, hula nu era prea mare.

Se bordă brigantina cu bara de dedesubt, apoi scotele fură întinse cum trebuia, iar trinca şi micul gabier primiră vântul de la tribord. Schimbarea de drum se făcu după o scurtă şovăială şi, cu pânzele legate din nou, corabia se îndreptă spre sud-vest.

— Bine... bine... băieţi! Exclamă Will Mitz, când operaţia fu terminată. Aţi manevrat ca nişte adevăraţi marinari.

— Sub ordinele unui bun căpitan! răspunse Louis Clodion în numele tuturor camarazilor.

Şi dacă din cală sau din post Harry Markel, John Carpenter şi ceilalţi îşi dădură seama că *Alert* luase o altă direcţie, e lesne de închipuit cât de furioşi erau!

Masa de seară, luată repede ca şi cea de prânz, fu completată cu câteva ceşti de ceai pregătite de Tony Renault. Apoi domnul Patterson nu întârzie să intre în cabina sa, căci el nu putea fi de nici un folos.

Atunci Will Mitz împărţi carturile de noapte între Clodion şi camarazii săi.

Fu stabilit că cinci dintre ei vor rămânc pe punte, în timp ce ceilalţi patru se vor odihni. Se vor schimba din patru în patru ore şi dacă va fi nevoie să manevreze înainte de a se face ziuă, toţi vor veni să ajute. Dealtfel, în timpul cartului vor supraveghea tambuchiul şi panourile bocaporturilor, spre a evita orice surprize.

— Ce zici de starea vremii, Will?

Lucrurile stând astfel, Roger Hinsdale, Niels Harboe, Albertus Leuwen şi Louis Clodion intrară în careu şi se culcară îmbrăcaţi în cuşetele lor. Magnus Anders, la cârmă, urma dispoziţiile date de Will Mitz. Tony Renault, Hubert Perkins se aşezară la prova. Axel Wickborn şi John Howard rămaseră lângă arborele mare.

Will Mitz mergea încolo şi încoace supraveghind totul, slăbind sau întărind scotele, după cerinţele vântului, luând timona când ea trebuia ţinută de o mână sigură şi experimentată — pe scurt era căpitan, şef de echipaj, gabier, timonier, matelot, după împrejurări.

Carturile se succedau cum se hotărâse. Acei care dormiseră câteva ore veniră să schimbe pe camarazii lor la prova şi la pupa.

Cât despre Will Mitz, el vru să rămână în picioare până dimineaţa.

După o noapte fără incidente, furtuna care ameninţa se risipi şi vântul continuă să bată sub forma unei brize moderate. Nu fu deci nevoie să se reducă pânzele — operaţie dificilă în plină noapte.

Cât priveşte ceea ce se întâmpla în interiorul postului şi al calei, nici Harry Markel şi nici tovarăşii săi nu făcură nici o încercare să devină din nou stăpâni pe navă.

Ştiau că această tentativă ar fi eşuat chiar şi noaptea. Strigăte furioase răzbăteau din când în când prin panouri şi totodată se auziră urlete de beţivi, care încetară şi ele în cele din urmă.

În zori *Alert* navigase între timp în trei direcţii diferite, spre vest. Cât despre distanţa care-l mai despărţea de Antile, cu câte mile scăzuse?... Abia cu zece sau douăsprezece mile!...

XII

TIMP DE TREI ZILE

Soarele care urca dintr-un orizont plin de ceţuri «scămoşate» — acesta este cuvântul potrivit — nu vestea vreo importantă schimbare a stării atmosferice. Părea, din contră, că vântul, care bătea mai departe din vest, arată o anumită tendinţă de a se-nteţi.

În plus, norii nu întârziară să acopere zenitul şi fără-ndoială că cerul va rămâne acoperit toată ziua, care va fi ploioasă. Aceasta ploaie va avea poate drept rezultat slăbirea brizei, dacă nu se va manifesta prin câteva rafale, ceea ce-l îngrijora pe Will Mitz.

În orice caz, manevrând până seara, era de presupus că *Alert* va câştiga prea puţin în mersul său spre Antile. De aici o întârziere a cărei durată nu putea fi prevăzută. Puteau să regrete că vântul nu se menţinuse încă 24 de ore spre est.

Când nava părăsise Barbados sub comanda lui Harry Markel, alizeele au fost potrivnice mersului său. Altminteri, s-ar fi găsit cu o sută de mile mai departe, în plin Atlantic. Şi iată că acum tocmai vânturile din vest erau acelea de care trebuiau să ferească nava pentru a reveni în Antile.

Când Louis Clodion veni lângă Will Mitz, la şase dimineaţa, întrebă:
— Nimic nou?...
— Nimic, domnule Louis.
— Nu prevezi că vântul s-ar putea schimba?
— Nu prea ştiu... Dacă nu se înteţeşte, nu ne va opri, cu aceste pânze...
— Dar ne-ar întârzia?
— Puţin... Oricum, n-avem de ce să ne temem... Vom ajunge în orice caz... Şi apoi, cred că vom zări vreun vapor...
— Aşa speri ?
— Da!
— Nu vrei să te odihneşti puţin?
— Nu... nu sunt obosit. Mai târziu, dacă voi simţi nevoia să dorm, o oră sau două de somn îmi vor fi de ajuns.

Will Mitz vorbea astfel ca să nu-i neliniştească pe pasageri. În fond, priceperea sa de marinar îl făcea să aibă unele temeri. Uitându-se bine i se părea că «marea presimţea ceva», fiind mult mai agitată decât ar fi trebuit să fie din cauza brizei.

Era posibil să fi izbucnit vreo furtună în vest. În iunie sau iulie ele nu se prelungeau mai mult de 24 sau 48 de ore. Dar în această perioadă a echinoxului, ar putea ţine una sau două săptămâni. Nu e aceasta perioada în care Antilele au suferit dezastre groaznice din cauza cicloanelor?

Admiţând chiar că vântul nu se va transforma în vijelie, cum vor putea rezista aceşti tineri, trebuind să manevreze zi şi noapte?

Către ora şapte domnul Patterson apăru pe punte şi veni la Will Mitz căruia îi strânse mâna.
— Încă nu se zăreşte pământul? întrebă el.
— Încă nu, domnule Patterson.
— E tot în această direcţie? adăugă el arătând spre vest.
— Da.

Domnul Patterson se mulţumi cu acest răspuns liniştitor. Totuşi, imaginaţia sa îl făcu să prevadă întârzieri considerabile... Şi dacă nava nu reuşea să ajungă la Barbados sau în altă insulă din Antile, dacă era târâtă în larg, dacă se dezlănţuia vreo furtună, ce se va face fără căpitan şi fără echipaj ? Sărmanul om se vedea dus până la capătul Oceanului... aruncat pe vreun ţărm pustiu al Africii... părăsit cu lunile sau poate cu anii... Şi atunci, doamna Patterson, având toate motivele să se creadă văduvă, după ce îl va plânge cum era de cuviinţă... Da! Toate aceste gânduri dezolante îi treceau prin cap şi nici în Horaţiu sau Vergiliu nu găsea vreo consolare pentru durerea lui! Nu mai încercă nici măcar să traducă faimosul citat al lui Tony Renault.

Dimineaţa nu aduse nici o schimbare în direcţia vântului. La prânz, Will Mitz hotărî să facă un nou ocol. Dar marea fiind mai agitată, *Alert* nu reuşi să schimbe cu vântul în faţă şi atunci fu nevoit să gireze în etape.

Odată pânzele aşezate, Will Mitz, zdrobit de oboseală, se întinse pe dunetă lângă habitaclu, în timp ce Louis Clodion ţinea timona.

După un ceas de somn, fu deşteptat de nişte strigăte dinspre prova, unde Roger Hinsdale şi Axel Wickborn erau de gardă lângă postul echipajului.

— Vapor!... Vapor! repeta tânărul danez cu mâna întinsă spre est.

Will Mitz se repezi lângă gruiul de la tribord.

În adevăr, o navă se zărea în partea aceea, mergând pe acelaşi drum cu *Alert.* Era un vapor cu aburi din care nu se zărea încă decât fumul coşurilor. Mergea cu mare viteză şi coca lui apăru curând la orizont. Din ambele coşuri ieşea un fum negru şi probabil că se dăduse presiune maximă.

Emoţia pasagerilor în timp ce vaporul se apropia e lesne de închipuit. Poate că ajunseseră la deznodământul unei situaţii aşa de mult agravată de această persistenţă a vânturilor potrivnice. Toate binoclurile erau îndreptate spre acest vapor.

Will Mitz se preocupă în special de direcţia pe care o urma, mergând spre vest. Dar ceea ce constată de asemenea era că, dacă-şi continua drumul, vaporul nu va veni în calea lui *Alert* şi va trece la cel puţin 4 mile depărtare. Se decise deci să conducă nava pentru a se putea întâlni cu vaporul cât mai curând, pentru ca semnalele sale să fie văzute. Braţă vergile gabierelor şi trincăi, slăbi scotele brigantinei şi focurilor şi, împins de vânt, *Alert* se apropie cu câteva carturi.

După o jumătate de oră, vaporul era la numai trei mile. Trebuia să fie un transatlantic al unei linii franceze sau engleze, judecând după forma şi dimensiunile sale; dacă nu-şi modifica mersul pentru a intra în direcţia vântului, cele două nave nu vor putea să comunice între ele.

Din ordinul lui Will Mitz, Tony Renault ridică pe catarg pavilionul pilotului, alb-albastru, în timp ce pavilionul britanic se desfăşură la arborele artimon. Trecu un sfert de oră. *Alert,* cu vântul în spate, nu putu face mai mult pentru a se apropia de vapor, care rămânea cu trei mile mai la nord. Neprimind nici un răspuns la semnalele lor, Roger Hinsdale şi Louis Clodion luară două carabine din rastelul careului. Traseră câteva focuri. Vântul bătând în acea direcţie, poate că vor fi auzite detunăturile.

Nu încăpea nici o îndoială că Harry Markel, John Carpenter şi ceilalţi înţeleseră ce se întâmpla. Mersul corăbiei se schimbase, se simţea ruliul. Nu mai avea aceeaşi viteză. Apoi auziră focurile de armă de la bord.

Era deci un vapor în apropiere, cu care *Alert* încerca să comunice.

Ticăloşii, crezându-se pierduţi, îşi îndoiră eforturile pentru a ieşi din cală. Izbituri violente răsunară în pereţii postului şi în panourile punţii. Urlete de furie le însoţeau. Dealtfel, primului care ar fi apărut, Will Mitz i-ar fi sfărâmat ţeasta cu un foc de revolver.

Din nefericire, norocul nu fu de partea pasagerilor lui *Alert.* Semnalele lor rămaseră neobservate şi focurile de armă nu se auziră... O jumătate de oră mai târziu, vaporul, depărtându-se cu cinci-şase mile, dispăru la orizont.

Will Mitz reveni spre direcţia vântului şi îşi reluă drumul spre sud-vest.

În timpul după-amiezii, *Alert* făcu diverse ocoluri, înaintând foarte puţin. Starea atmosferei nu era deloc liniştitoare. Norii se adunau la apus. Vântul se înteţea, marea deveni foarte agitată şi valurile începură să treacă peste teugă. Dacă vântul nu slăbea, Will Mitz nu va putea să păstreze direcţia decât reducând din pânze. Era deci din ce în ce mai neliniştit, făcând eforturi să-şi ascundă îngrijorarea. Dar Louis Clodion, Roger Hinsdale — cei mai serioşi —

își dădură seama de simțămintele lui. Când îl priveau și-l întrebau din ochi, Will Mitz întorcea capul.

Noaptea care se apropia amenința să fie rea. Fu necesar să se reducă din gabiere, vela foc și brigantina. Această operațiune, dificilă și în timpul zilei, va fi și mai grea pe întuneric. Trebuiau să manevreze pentru a nu fi surprinși, rezistând între timp la vântul tare cu rafale.

În adevăr, ce s-ar fi întâmplat dacă *Alert* era dus din nou spre est? Până unde l-ar fi târât o furtună care ar ține mai multe zile?... Nu exista uscat în aceste regiuni decât mult mai la nord-est, și acolo erau periculoasele Bermude, unde corabia mai căzuse pradă unei furtuni care-o obligase să fugă cu vântul în spate. Va ajunge poate să eșueze dincolo de Atlantic, pe recifele coastei africane?...

Deci era necesar să reziste, și, atât cât va permite nava, să se mențină fie în direcția de unde bătea vântul, fie manevrând numai cu vela mare, în apropierea Antilelor.

Will Mitz le explică despre ce este vorba. Cât timp pânzele făceau zgomot ca niște piese de artilerie, se vor ocupa mai întâi de micul apoi de marele gabier. Magnus Anders, Tony Renault, Louis Clodion și Axel Wickborn îl vor urma pe Will Mitz pe vergi, având grijă să se țină bine, și, după ce vor strânge pânzele, le vor lega. Când vor coborî cu toții, vor ridica vergile.

Albertus Leuwen, Hubert Perkins vor sta la cârmă și Will Mitz le va indica manevrele.

Operația începu. După mari eforturi, două parâme erau prinse de micul gabier, care fu întins și orientat în direcția vântului.

Același lucru fu făcut și cu marele gabier. Cât despre brigantină, nu era nevoie să urce pe catarg, ci numai să răsucească partea inferioară a pânzei pe ghiu. În ceea ce privește vela foc, se mulțumiră s-o strângă, iar când vântul va slăbi în zori, aveau s-o întindă din nou.

Și acum *Alert* naviga pe suprafața oceanului cu această velatură. Câteodată avea o înclinație înfricoșătoare, izbit de valuri enorme care inundau puntea până la dunetă. Will Mitz, în picioare la cârmă, îl redresa cu vigoare, ajutat de unul sau altul din băieți.

Păstrară această alură toată noaptea și Will Mitz nu crezu măcar necesar să manevreze înainte de răsăritul soarelui. Mersul spre nord-est, pe care-l luase după reducerea pânzelor, continuă până la ziuă.

Când se iviră zorile, Will Mitz nu părăsise puntea, iar băieții, după ce se schimbaseră din patru în patru ore, se odihniră câteva ceasuri.

Imediat ce se limpezi orizontul de unde bătea vântul, Will Mitz îl cercetă cu privirea. De-acolo putea veni primejdia. Aspectul cerului nu era liniștitor. Dacă vântul nu se întețise în timpul nopții, dacă rămăsese ca o briză mai tare, nu exista nici un semn că se va potoli curând. Erau de temut și ploi violente cu rafale, contra cărora vor trebui luate anumite măsuri de prevedere. Poate va fi necesar să urmeze o anumită direcție pentru a rezista mai bine și a ține, cu nava neînclinată, piept valurilor. În loc de a fi pe drumul cel bun, *Alert* va pierde atunci mai mult decât ar câștiga în direcția Antilelor.

Curând se dezlănţuiră rafalele, făcând să trosnească gabierele, ameninţând să le transforme în zdrenţe. Dacă domnul Patterson nu putea să iasă din careu, ceilalţi, îmbrăcaţi în mantale ceruite cu glugă, rămaseră pe punte la dispoziţia lui Will Mitz. Ploaia care cădea torenţial o strângeau în butoaie, ca să nu ducă lipsă de apă în cazul când *Alert* va fi târât în larg căutând să evite furtuna.

Dimineaţa, cu preţul unor eforturi supraomeneşti, Will Mitz reuşi să răzbată puţin spre sud-vest, ceea ce-l făcea să se menţină pe latitudinea Antilelor şi, după calculele sale, la înălţimea Barbados-ului în partea mijlocie a arhipelagului. Spera să poată menţine gabierele, brigantina şi marele foc, dar după-amiază vântul se înteţi schimbându-se puţin spre nord-est.

Înclinarea lui *Alert* era câteodată atât de mare, că extremitatea vergei mari atingea creasta valurilor şi talazuri enorme îl acopereau aproape în întregime.

În cală, Harry Markel şi oamenii săi trebuiau să-şi fi dat seama că lucrurile mergeau prost pe covertă, că vaporul se lupta cu vijelia şi că Will Mitz nu-i va putea face faţă... Când va fi în primejdie, poate va trebui să recurgă la ajutorul lor.

Dar se înşelau. *Alert* era gata să se scufunde sub velatură, să se piardă cu oameni cu tot — mai bine decât să recadă în mâinile acestor bandiţi!

Will Mitz nu deznădăjdui în aceste groaznice împrejurări şi, pe de altă parte, se părea că tinerii pasageri nu voiau să creadă că sunt într-adevăr în mare primejdie. Ei se supuseră ordinelor date cu mult curaj şi îndemânare, când deveni necesară reducerea pânzelor.

Marele gabier fu strâns; de asemenea şi brigantina. *Alert* rămase numai cu micul gabier — operaţie care uşura manevrarea sistemului dublelor vergi pe care le avea nava. La pupa, Will Mitz ridică unul din focuri şi la catargul artimon o pânză triunghiulară, destul de solidă să reziste uraganului. Şi în jurul lor mereu aceeaşi imensitate pustie!... Nici o pânză nu se vedea în larg! Dealtfel, puteai oare aborda o navă sau să cobori o ambarcaţiune pe mare?

Will Mitz văzu curând că va trebui să părăsească lupta cu furtuna. Era cu neputinţă să se menţină fie în direcţia vântului, fie pe drumul pe care pornise. Dar *Alert* avea, cum se spune în marină, «o ieşire» şi nu risca să se încline într-o parte într-atât încât să nu se mai poată redresa. Era adevărat că Atlanticul întreg se deschidea înaintea lui şi în puţin timp 1 000 de mile îl vor despărţi de Indiile Occidentale.

Cu bara dedesubt, nava se roti, zdruncinată complet, şi după ce atacă valurile turbate, riscând să devieze într-o parte sau alta, ajunse să aibă vântul în spate.

Acest fel de a naviga este din cele mai periculoase, când vasul nu reuşeşte să treacă peste valuri, în timp ce pupa este ameninţată de ele. Timona este extrem de greu de manipulat şi trebuie să te legi pentru a nu fi aruncat peste bord.

Will Mitz îi obligă pe băieţi, contra voinţei lor, să se refugieze în interiorul dunetei. Dacă va avea nevoie de ajutorul lor, îi va chema.

Şi în acest careu, ai cărui pereţi trosneau, ţinându-se de bănci, câteodată udaţi de apa de pe punte care pătrundea înăuntru, reduşi la o masă compusă din pesmeţi şi conserve, ziua de 25 septembrie fu cea mai groaznică zi pe care o petrecuseră până atunci.

Şi ce noapte, teribilă, întunecoasă şi clocotitoare! Uraganul se dezlănţuia cu o violenţă de necrezut. Va putea oare *Alert* să-i reziste 24 de ore? Nu va sfârşi prin a se înclina complet şi, pentru a-l redresa, nu va trebui să i se sfarme catargele? Şi vor reuşi acest lucru?... Nava nu va fi târâtă în adânc?

Will Mitz era singur la cârmă. Energia sa depăşind oboseala, el îl susţinea pe *Alert* contra devierilor care ameninţau să-l pună de-a curmezişul valurilor.

Către miezul nopţii, un val imens, ridicându-se cu cinci-şase picioare peste coronament, căzu pe dunetă cu asemenea violenţă că era s-o dărâme. Apoi, împrăştiindu-se pe punte, după ce smulse barca cea mare suspendată la pupa, distruse totul în faţa lui — coteţele de păsări, cele două butoaie de apă legate de marele catarg, apoi, scoţând şi a doua ambarcaţiune din lăcaşul ei, o târî peste bord. Nu mai rămase decât o singură barcă, aceea cu care pasagerii încercaseră să fugă prima oară. Dealtfel, n-ar fi putut să le servească pe această mare atât de agitată, care ar fi înghiţit-o într-o clipă.

La trosnetul care făcu să se cutremure nava până la călcâiul catargelor, Louis Clodion şi alţi câţiva se repeziră afară din dunetă.

Atunci vocea lui Will Mitz se auzi printre şuierăturile rafalelor.

— Înapoi... înapoi!... striga el.

— Nu e nici o speranţă de scăpare? întrebă Roger Hinsdale.

— Da... cu ajutorul lui Dumnezeu, răspunse Will Mitz. El singur ne poate salva...

În acest moment se auzi o groaznică sfâşietură. O masă albă trecu între catarge, ca o pasăre enormă târâtă de urgan. Micul gabier fusese smuls din vergă şi nu mai rămăseseră din el decât nişte zdrenţe.

Alert mergea astfel fără pânze, şi cârma sa, nemaiavând putere să acţioneze, deveni jucăria vântului şi a mării, iar nava fu împinsă spre est cu o viteză nebună.

Când se iviră zorile, la ce distanţă se afla oare *Alert* de Antile? ... De când fusese dus de vânt. Nu trebuia evaluată la sute de mile această distanţă?... Şi admiţând că vântul nu se va schimba spre est şi că se vor putea întinde alte pânze de schimb, câte zile îi va trebui spre a recâştiga timpul pierdut?

Între timp, furtuna păru să se potolească. Vântul îşi schimbă brusc direcţia, aşa cum se întâmplă atât de des în regiunile tropicale. Will Mitz fu mai întâi surprins de starea cerului. În timpul ultimelor ore, orizontul din est se curăţase de norii grei care-l acopereau în ajun. Louis Clodion şi camarazii săi reapărură pe punte. Se părea că furtuna va înceta.

Marea era foarte agitată, e adevărat, şi trebuia cel puţin o zi până să se liniştească valurile care se spărgeau albite de spumă.

— Da... da... se termină! repeta Will Mitz.

Şi ridică braţele spre cer într-o mişcare de încredere şi speranţă, la care se asociară şi tinerii pasageri.

Acum trebuia acţionat pentru a se îndrepta nava direct spre est. Vor găsi uscatul în acea parte, oricât de departe ar fi el.

Dealtfel, distanţa nu se mărise decât din momentul când *Alert,* nemaiputând să manevreze, a trebuit să fugă din faţa furtunii.

Spre prânz, tăria vântului scăzuse în aşa fel încât o navă putea să întindă terţarolele şi să navigheze cu gabierele şi pânzele de jos.

Apoi, pe măsură ce slăbea, briza îşi schimba direcţia spre sud, şi *Alert* n-avea decât să urmeze drumul bun cu vântul în pupa.

Trebuiau acum să înlocuiască micul gabier, apoi să întindă marele gabier, trinca, brigantina şi focurile.

Această treabă se prelungi până la cinci seara şi nu cu puţină osteneală puseră pânzele noi, scoase din buncăr.

Deodată se auziră strigăte din fundul calei, apoi izbituri în panouri şi în pereţii postului. Harry Markel şi oamenii săi încercau oare pentru ultima oară să-şi croiască drum afară?

Tinerii săriră la arme şi erau gata să facă uz de ele contra primului din bandiţi care s-ar arăta.

Dar, aproape imediat, Louis Clodion strigă:

— Foc pe navă!...

În adevăr, un fum care venea dinăuntrul navei începu să năvălească pe punte.

Nu încăpea nici o îndoială că, probabil din imprudenţă, îmbătându-se cu coniac şi gin, unii din prizonieri lăsaseră ca focul să se întindă la lăzile din încărcătură. Se şi auzea cum butoaiele săreau în bucăţi cu violenţă.

Puteau stinge acest incendiu?... Poate, cu condiţia să se deschidă panourile pentru a inunda cala... E adevărat că aceasta însemna să redai libertatea lui Harry Markel şi bandei sale... Însemna să faci posibilă căderea lui *Alert* în mâinile lor...

Înainte chiar de a încerca să stingă focul, ticăloşii ar fi masacrat şi aruncat în mare pasagerii.

Între timp, în mijlocul ţipetelor care deveneau tot mai puternice, rotocoale de fum din ce în ce mai groase se întindeau pe suprafaţa punţii, iar gudronul dintre scânduri începea să se desfacă.

În acelaşi timp răsunară alte explozii, mai ales la prova, unde se găseau depozitate butoaie cu alcool.

Prizonierii trebuiau să fie pe jumătate asfixiaţi în această cală unde nu pătrundea decât foarte puţin aer.

— Will!... Will! strigară John Howard, Tony Renault, Albertus Leuwen, întinzând braţele spre el...

Şi parcă cereau îndurare pentru Harry Markel şi oamenii lui...

Nu! Salvarea comună interzicea orice slăbiciune, orice milă!...

Dealtfel, nu mai era nici un moment de pierdut în mijlocul unui incendiu ce nu putea fi stins şi care curând ar fi cuprins toată corabia! ... Trebuia părăsit *Alert,* şi echipajul său va pieri odată cu el!

A doua barcă şi iola din spate dispăruseră în timpul furtunii şi nu mai rămăsese decât barca de la tribord.

Will Mitz privi marea care era acum mai puţin furioasă... Se uită la *Alert* care era cuprins de o perdea de flăcări... apoi la tinerii pasageri speriaţi şi strigă:

— Îmbarcarea!

XIII

LA VOIA ÎNTÂMPLĂRII

Nu mai era vorba de data aceasta să abordeze un vas ce se găsea la câteva cabluri distanţă, nici măcar la câteva mile în larg. Nava pradă incendiului trebuia părăsită. Şi pe suprafaţa unei mări pustii, cu speranţa nesigură de a fi reperaţi în aceste regiuni, într-o ambarcaţiune fragilă, expusă la atâtea primejdii!

În timp ce Will Mitz făcea în grabă pregătirile de plecare şi se ocupa să coboare ultima barcă de la bord, ce se-ntâmpla în cală?

Urlete îngrozitoare se auzeau sub punte. Izbituri necontenite mişcau panourile şi tambuchiul postului. Şi cine ştie dacă prizonierii nu vor reuşi în cele din urmă să le deschidă, sau prin vreo gaură făcută în cocă nu vor izbuti să se arunce în mare pentru ca apoi să urce pe punte ?

Cât despre dezlănţuirea incendiului, ipoteza cea mai probabilă era ca un butoiaş cu alcool să se fi spart şi conţinutul să fi luat foc din imprudenţa vreunui Morden sau a altuia, care nu mai era stăpân pe actele lui din cauza beţiei. În prezent focul se întindea în toată cala din faţă, până la peretele care o despărţea de pupa. Admiţând chiar că focul s-ar opri la acest perete etanş, nava tot va pieri şi nu vor mai rămâne curând din ea decât câteva epave la suprafaţa mării.

Imediat ce barca coborâtă de pe gruiuri fu amarată de navă, Will Mitz încărcă tot ce era necesar pentru o călătorie care putea fi lungă. Louis Clodion şi Albertus Leuwen, după ce se aşezaseră în barcă, primiră două lăzi cu conserve şi pesmeţi din cambuză, un ultim butoiaş cu alcool, două cu apă dulce, o maşină de gătit portativă, doi saci cu cărbuni, o cantitate mică de ceai, câteva arme cu muniţii, apoi diverse unelte de bucătărie. În acelaşi timp, Tony Renault şi ceilalţi trimiteau greementul ambarcaţiunii: un catarg, cu parâmele lui, o pânză cu vergă, focul din faţă, patru lopeţi, cârma, busola şi o hartă generală a Antilelor. Adăugară şi câteva undiţe, căci va fi poate necesar să se recurgă la pescuit pentru un supliment de hrană.

Domnul Patterson fu primul care coborî în barcă. Sărmanul om, pe care atâtea încercări îl zdrobiseră, nu se mai gândea nici la trigonocefalul său destinat să piară în flăcări, nici la cuvintele intraductibile ale citatului latin! Nu mai era preocupat decât că trebuie să străbată marea în această barcă, în care Will Mitz arunca haine de schimb, mantale cernite, pături şi o prelată care va permite să se facă o tendă.

Pregătirile fură terminate într-un sfert de oră, în timp ce urletele se auzeau tot mai îngrozitoare din mijlocul focului care cuprinsese parâmele, pânzele şi catargele.

Şi în fiecare moment te puteai aştepta să apară vreun om scăpat din cala în flăcări, ca un spectru pe jumătate ars printre mugetele acestui cuptor...

Era timpul ca *Alert* să fie părăsit. Nimic nu fusese uitat şi Will Mitz se pregătea să se îmbarce, când Niels Harboe îi zise:

— Şi banii?...

— Da, răspunse Will Mitz, aceşti bani sunt ai binefăcătoarei noastre... Ei trebuie salvaţi, sau vor pieri cu această navă din care nu va mai rămâne nimic!

Întorcându-se în careu, luă banii depuşi de domnul Patterson în cabină, reveni pe punte, sări peste balustradă şi, îndată ce coborî în barcă, zise:

— Împinge!

Îndepărtându-se de navă, ambarcaţiunea porni spre vest.

În acel moment o explozie se produse în cală din cauza presiunii aerului supraîncălzit. Ea fu atât de violentă, încât arborele trinchet, smuls din călcâi, se prăvăli pe babord. În acelaşi timp, *Alert* se înclină sub puterea izbiturii pentru a se redresa imediat, şi apa care ar fi stins incendiul nu pătrunse în interior.

Nici unul din oamenii lui Harry Markel nu apăru pe punte. Sau fuseseră asfixiaţi, sau încă nu putuseră să-şi croiască o ieşire prin fum şi flăcări.

Era ora cinci şi jumătate seara. Vântul moderat permitea să se instaleze pânza bărcii, urmând ca ea să fie scoasă dacă se înteţea. Tony Renault şi Magnus Anders o ridicară, ca şi focul. Will Mitz se aşeză la cârmă, lopeţile fură scoase din furcheţi şi puse înăuntru. În sfârşit, pentru a obţine toată viteza posibilă, fără să compromită siguranţa, se slăbi puţin scota şi ambarcaţiunea se avântă uşor pe suprafaţa mării.

Will Mitz nu ajunsese încă la o jumătate de milă, când celelalte două catarge ale lui *Alert* se prăbuşiră, după ce parâmele care le fixau luaseră foc. Nava, netedă ca un ponton, se înclină de data aceasta spre babord şi nu se mai redresă. Puţin câte puţin, apa năvăli peste balustradă. Câţiva oameni se arătară pe coasta ei, între alţii şi Harry Markel. Ticălosul scoase un ultim strigăt de furie, văzând barca atât de departe, că ar fi fost imposibil s-o mai ajungă. În sfârşit, *Alert* se scufundă în abis. Soarta îi pedepsise pe piraţii de pe *Halifax,* care scăpaseră de justiţia omenească. Din corabie nu se mai vedeau decât nişte rămăşiţe de catarg care pluteau în derivă.

Văzând cum *Alert* se scufundă, tinerii pasageri nu putură să-şi stăpânească emoţia profundă şi lacrimile le veniră în ochi.

Între timp, dacă de douăsprezece ore furtuna încetase, situaţia ambarcaţiunii nu era mai puţin grea.

Barca măsura treizeci de picioare de la etravă la cârmă şi era lată de cinci picioare. Deci putea duce unsprezece pasageri. Dar, neavând punte, nu oferea nici un adăpost contra ploii sau vântului şi risca să se umple de apă la primele valuri mai mari. Totuşi, între catarg şi etravă, Will Mitz instală o prelată, care, întinsă dintr-o parte în alta şi susţinută de vergi, forma un fel de tendă sub care se puteau adăposti trei persoane.

În acelaşi timp, Louis Clodion şi Roger Hinsdale luară măsuri să adăpostească busola şi lăzile de pesmeţi şi conserve în fundul bărcii. Cât despre provizii, ele trebuiau să dureze vreo zece zile, în afară de ce se putea pescui. În ce priveşte apa dulce, fără să socotească ce puteau strânge de la ploi, ar fi avut pe o săptămână, distribuind-o cu socoteală. În acest interval puteau spera oare să ajungă Ia uscat fie în Antile, fie în Bermude?...

Nu, desigur, *Alert* fusese probabil târât mult în larg şi în special spre sud-est, ceea ce-l depărta de Bermude. Astfel că Will Mitz va căuta să ajungă la una din insulele Antile sau pe coastele americane ale Braziliei, ale Venezuelei sau ale

Guyanei. Dar speranţa lui se întemeia mai mult pe întâlnirea cu un vapor, care să le aducă salvarea.

Aceasta era situaţia în seara de 26 septembrie. Noaptea se apropia şi în curând întunericul va fi complet. La apusul soarelui, aspectul cerului nu părea rău, mai mult înceţoşat decât înnorat, atât în est cât şi în vest. Marea se calma treptat şi valurile se prefăcură într-o hulă lungă. Alizeele continuau să bată, ceea ce permitea păstrarea pânzei. Pentru a lumina calea, nu trebuia să te bizui pe lună, care era nouă; dar, între numeroasele stele, cea polară va străluci la nord, la câteva grade de orizont.

În primul rind, Louis Clodion şi camarazii săi se oferiră să treacă la lopeţi, schimbându-se din oră în oră. Will Mitz le atrase atenţia că nu era nevoie de această supraoboseală şi că era mai bine să-şi menajeze forţele.

— Briza este regulată, spuse el, şi se pare că va rămâne aşa. Avem tot timpul să vâslim dacă revine acalmia sau dacă trebuie să forţăm viteza pentru a întâlni un vapor...

— Will, întrebă Roger Hinsdale, la ce distanţă crezi că s-ar găsi uscatul cel mai apropiat?...

— La cel puţin 400 de mile...

— Şi cât ar putea străbate barca noastră cu o briză moderată? Adăugă Louis Clodion.

— Aproximativ vreo 60 de mile în 24 de ore.

— Am avea deci de navigat vreo şapte-opt zile... zise Albertus Leuwen.

— Da, răspunse Will Mitz, în afară de cazul când, până atunci, am găsi refugiu la bordul unui vapor... Ar fi eventualitatea cea mai fericită, cea pe care trebuie să ne bizuim cel mai mult.

— În orice caz, reluă Louis Clodion, nu ne menaja... Suntem la dispoziţia ta dacă briza slăbeşte...

— Ştiu, răspunse Will Mitz, şi am speranţa că o să scăpăm cu toţii! Dar este de prisos să te oboseşti fără a fi necesar... Întindeţi-vă sub prelată sau pe fundul ambarcaţiunii şi dormiţi... Dacă va fi nevoie, vă voi trezi... Cred că noaptea va fi liniştită...

— Nu vrei ca unul din noi să rămână la scota pânzei ? propuse Axel Wickborn.

— Nu-i neapărată nevoie, domnule Axel, şi eu mă voi îngriji de toate... Vă repet, dacă vântul ne va obliga să strângem pânzele şi să trecem la lopeţi, vă voi chema... Credeţi-mă, puneţi păturile pe voi şi dormiţi până dimineaţa.

Tinerii făcură ce le ceru Will Mitz. Doi dintre ei se băgară sub tendă lângă domnul Patterson; ceilalţi se întinseră pe bănci şi curând toţi dormeau la bord.

Will Mitz, singur la pupa, ţinea echea cârmei cu o mână şi cu cealaltă era gata să slăbească sau să strângă scotele velei şi focului. Un mic felinar lumina busola din faţa lui şi-i indica dacă ambarcaţiunea devia din drumul său. Astfel se scurseră ore lungi, fără ca Will Mitz să cadă pradă somnului. Prea multe gânduri îl preocupau şi-l nelinişteau. Călăuzit de o neclintită încredere, nu deznădăjduise. Era la pupa acestei bărci, cum fusese cu o seară înainte pe duneta lui *Alert,* conducând-o cu o mână fermă, aşa cum condusese corabia. Dar, în loc de o navă solidă care să-l ducă pe el şi pe tinerii săi tovarăşi, nu mai

aveau acum decât o fragilă ambarcaţiune, cu o rezervă de alimente pentru o singură săptămână, care îi expunea la toate nesiguranţele, toate capriciile şi toate primejdiile mării.

Briza menţinându-se moderată, Will Mitz nu trebui să trezească micul grup şi de câteva ori, deschizând ochii unul sau altul dintre ei, îl întrebau:

— Merge?...

— Da, merge! răspundea el.

Şi după un semn amical, întinşi din nou sub pătură, adormeau liniştiţi.

În zori, toţi fură în picioare, chiar şi domnul Patterson, care ieşi de sub tendă şi se aşeză la prova.

Se anunţa o zi frumoasă. Soarele se înălţa pe un orizont acoperit de o uşoară ceaţă, pe care primele raze o risipiră. O briză lină sufla la suprafaţa mării încreţind-o cu mici valuri care clipoceau de-a lungul ambarcaţiunii. În primul rând şi ca de obicei, Tony Renault, cum făcea şi pe bordul lui *Alert,* se ocupă de micul dejun compus din ceai pe care-l încălzi pe maşina de gătit portativă, pesmeţi scoşi din una din lăzi. Apoi câteva picături de coniac amestecate cu apă dulce. Roger Hinsdale, adresându-se lui Will Mitz, spuse:

— Trebuie să dormi la rândul tău... Trebuie, dacă vrei să stai la cârmă în noaptea asta...

— Trebuie! spuse şi Louis Clodion.

Will Mitz cercetă cu privirea orizontul, şi văzând calmul mării şi vântul atât de regulat, zise:

— Voi dormi două ore.

Predând echea lui Magnus Anders, după ce-i dăduse câteva instrucţiuni, merse să se întindă sub tendă.

După două ore, aşa cum spusese, reapăru şi veni la pupa.

Imediat ce se convinse că ambarcaţiunea era pe drum bun, cercetă cerul şi marea. Condiţiile atmosferice nu se schimbaseră. Soarele se ridica pe un cer senin. Temperatura ar fi fost insuportabilă cu reverberaţia apelor dacă briza n-ar fi scăzut-o.

Totuşi, pe întreaga întindere, cât puteai cuprinde cu ochii, nu se vedea nici forma albă a vreunei pânze, nici vreo trâmbă de fum. Binoclurile se plimbară în zadar de-a lungul vastului perimetru.

De obicei, în această epocă a anului, vapoarele engleze, franceze, americane şi germane frecventau aceste regiuni, mărginite la nord de arhipelagul Bermudelor şi la vest de arhipelagul Indiilor Occidentale. Se întâmpla rar ca în timpul unei zile să nu te încrucişezi cu vreun vapor.

Aşa că Will Mitz se întreba dacă furtuna nu-l azvârlise pe *Alert* în larg, mai departe decât îşi închipuise, la o distanţă care nu va putea fi străbătută în mai puţin de două sau trei săptămâni! Dar proviziile se vor sfârşi cu mult mai devreme!... Nu se vor mai putea baza decât pe pescuit, pentru a-şi procura hrana, şi pe ploaie pentru a-şi potoli chinurile setei!...

Aceste gânduri neliniştitoare Will Mitz le păstra în el, arătând celorlalţi o încredere pe care începea s-o piardă.

Dimineaţa trecu în aceste condiţii, care rămaseră neschimbate. Un fel de pânză pătrată suplimentară, pusă pe un băţ, mări viteza bărcii care avea vântul în spate.

Masa de prânz, mai puţin simplă ca prima, fu alcătuită din pesmeţi. Carne uscată, legume conservate care trebuiau puţin încălzite şi, ca băutură, ceai. Domnul Patterson, adaptându-se situaţiei, mâncă cu poftă. Tinerii săi însoţitori se-nfruptară şi ei din plin. Şi inima lui Will Mitz se strângea gândind la groaznicele eventualităţi ale viitorului, dacă navigaţia se prelungea...

După-amiază undiţele aruncate aduseră câţiva peşti care, fierţi în apă de mare, îmbogăţiră meniul cinei.

Apoi veni noaptea. Nici o pânză nu fusese văzută înainte de apusul soarelui. Obligându-i pe Louis Clodion şi pe camarazii săi să doarmă ca şi în ajun, Will Mitz rămase la cârmă până se iviră zorile.

A doua zi, 28 septembrie, vântul, care slăbise puţin între apusul şi răsăritul soarelui, se înteţi pe măsură ce astrul zilei se ridica spre zenit.

Dimineaţa trebuiră să strângă pânza pătrată. Cu viteza ce-o avea, barca lua puţină apă la pupa şi devierile deveneau greu de evitat. Will Mitz, prevăzător pentru cazul când vor trebui strânse pânzele, se odihni cele două ore.

Vântul îşi preciza direcţia, cu un cer de un albastru intens, fără nori. Cu toate că soarele, începând de la echinox, descria un arc zilnic mai puţin alungit, razele sale oblice erau foarte fierbinţi. Aşa că era bine să se economisească apa dulce, pentru că numai ploaia putea mări cantitatea care era pe jumătate epuizată. Trebui să se aplice raţionalizarea ei. Şi fiecare se supuse fără să se plângă.

În această zi, la orele trei după-amiază, se zări un fum uşor spre nord-est şi miji speranţa întâlnirii cu un vapor.

Această speranţă se spulberă repede. Apăru silueta unui mare vapor cu aburi, dar la zece mile depărtare de barcă. Era imposibil să-i atragă atenţia şi Will Mitz constată imediat că nu-i va putea ieşi în cale.

În adevăr, după o oră, vaporul depăşise ambarcaţiunea şi nu se mai văzură decât ultimele rotocoale de fum gonite de briză.

Înainte de cină, Tony Renault, Huben Perkins şi Albertus Leuwen mai prinseră câţiva peşti, care fură gătiţi ca şi ieri. Dealtfel, trebuia economisit şi cărbunele maşinii de gătit.

A doua zi navigaţia urmă aproape în aceleaşi condiţiuni. Numai vântul schimbându-se uşor spre nord, fu nevoie să se strângă puţin scotele şi să se meargă cu vântul pieziş. Viteza nu se micşoră, dar barca se înclina câteodată atât de tare încât copastia sa ajungea la suprafaţa apei.

Will Mitz o susţinea cu cârma, dând o mână de ajutor când ameninţa să se umple cu apă, în timp ce Tony Renault manevra scota pânzei.

Ceea ce îl nelinişte pe Will Mitz era că temerile sale, pe care încercase în zadar să le ascundă, începeau să-i cuprindă şi pe tinerii săi tovarăşi.

Şi în primul rând, domnul Patterson, înzestrat mai puţin pentru aceste mari încercări, părea să nu mai poată rezista, cum o făcuse până atunci. Şi asta nu pentru că ar fi suferit de rău de mare. Nu! Avea accese de febră însoţite de o sete arzătoare. Şi, pentru a-l linişti, fiecare voia bucuros să renunţe la partea sa

de apă dulce, şi aşa destul de redusă. Dacă mai slăbea, dacă-l apuca delirul — şi câteodată îi scăpau din gură cuvinte incoerente — ce se putea face pentru el?...

Pe de altă parte, Axel Wickborn şi Hubert Perkins fură cuprinşi de asemenea slăbiciune, că nu puteau nici să şadă pe bănci. Chipurile lor palide, ochii afundaţi în orbite şi privirea lor rătăcite arătau că erau la capătul puterilor şi trebuiră să fie culcaţi lângă domnul Patterson.

Noaptea de 29 spre 30 septembrie făcu să crească neliniştea lui Will Mitz. Roger Hinsdale, Tony Renault şi Magnus Anders, care se dovediseră atât de energici până acum, trebuiră să se alăture celor bolnavi.

Şi, culmea ghinionului, vântul, până atunci bun pentru mersul ambarcaţiunii, avea tendinţa să slăbească.

Iată ce era cel mai mult de temut—acalmia al cărei sfârşit nu se putea prevedea: cu noi întârzieri, cu proviziile care scădeau zi de zi şi cu apa dulce care va fi curând redusă la câţiva litri şi va începe să lipsească...

Barca părăsise *Alert* în 26 seara. De patru zile rătăcea la întâmplare, spre apus. Şi, când Louis Clodion întrebă cam câte mile au făcut în direcţia vest, Will Mitz răspunse:

— O sută cincizeci, poate...

— O sută cincizeci! exclamă John Howard. Şi încă nu zărim uscatul...

— Oare nu se mai găseşte pământ în această parte?... murmură Niels Harboe.

Will Mitz nu ştia ce să spună. Pământul era acolo, dar nu putea să ştie la ce distanţă!

În realitate, dacă mai existau încă provizii pentru câteva zile, apa nu va mai ajunge decât pentru 48 de ore, dacă ploaia nu va cădea în acest timp.

Şi tocmai seninul fără pată al cerului făcea să dispară orice speranţă în această privinţă. Vântul care se schimbase spre nord nu aducea nici un nor.

Barca deviase probabil spre sud şi în această direcţie nu va putea întâlni coasta americană, ci vastul ocean, deschis până la marea antarctică!

Dealtfel, în noaptea de l spre 2 octombrie, briza slăbi încetul cu încetul şi, la răsăritul soarelui, pânza se lipsi de catarg.

Ce privire desperată aruncară şi cei mai curajoşi acelei imensităţi! Will Mitz, chiar el, nu putu decât să adreseze acest ultim apel Providenţei:

— Ai milă de noi!

Încă o zi întreagă trecu lără nici o schimbare şi pe o căldură înăbuşitoare trebuiră să se schimbe fără încetare la lopeţi. Nu mai erau decât patru care puteau face acest lucru: Louis Clodion, Tony Renault, John Howard şi Magnus Anders. Camarazii lor, rupţi de oboseală, doborâţi de febră, zăceau pe fundul bărcii. Şi apa potabilă le va lipsi curând...

Will Mitz, totuşi, păstra destulă energie pentru a-i încuraja pe tinerii săi tovarăşi. El nu părăsea echea decât ca să apuce lopata, când îi venea rândul. Zadarnic spera că vântul va reîncepe să bată. Norii albi de la orizont se risipeau aproape imediat. Pânza nu se mai umfla, şi dacă o lăsară pe catarg era numai ca să le servească de adăpost contra razelor fierbinţi ale soarelui.

Această situaţie nu se mai putea prelungi.

În timpul nopţii de 3 spre 4 octombrie, mai mulţi dintre ei intrară în delir. Strigau... îşi chemau mamele... Fără necontenita supraveghere a lui Will Mitz, s-ar fi aruncat în mare în timpul groaznicelor halucinaţii...

În sfârşit se făcu ziuă, poate pentru unii din ei cea care le va pune capăt suferinţelor.

Deodată se auzi un strigăt — un strigăt scăpat din gura lui Louis Clodion:

— Vapor!

XIV

LA SFÂRŞITUL CĂLĂTORIEI

Vaporul *Victoria,* după ce părăsise Dominica având destinaţia Liverpool, se găsea la 350 de mile sud-est de Antile când oamenii de cart zăriră barca lui *Alert.*

Căpitanul John Davis, anunţat imediat, dădu ordin ca vasul să se îndrepte către ambarcaţiune.

În momentul când Louis Clodion scosese strigătul «vapor», Will Mitz şi alţi doi-trei se ridicară şi întinseră braţele către navă.

Cei mai valizi regăsiră atunci puteri noi şi căpitanul *Victoriei* nu avu nevoie să trimită o ambarcaţiune pentru a-i aduce. Cu Will Mitz şi Louis Clodion la lopeţi şi Tony Renault la cârmă, barca nu întârzie să se aşeze lângă coasta navei. Fu aruncată o parâmă şi coborâtă scara. După cinci minute, toţi pasagerii de pe *Alert* erau la bordul *Victoriei,* unde fură primiţi cu mare bunăvoinţă, dându-li-se şi ajutoarele de care aveau atâta nevoie. Iată-i deci salvaţi pe pensionarii de la *Antilian School,* pe bursierii doamnei Kethlen Seymour, şi cu ei şi pe domnul Horatio Patterson, odată cu acel curajos Will Mitz, căruia îi datorau viaţa!

Louis Clodion povesti ce se petrecuse de la plecarea din Barbados. Căpitanul *Victoriei* află în ce condiţii se efectuase prima traversare, când *Alert* căzuse în mâinile lui Harry Markel şi a bandei sale, apoi călătoria de explorare a Antilelor, cum Will Mitz descoperise intenţiile acestor ticăloşi, cum el şi tinerii săi tovarăşi trebuiseră să fugă de pe corabia în flăcări şi, în sfârşit, cum se desfăşurase navigaţia bărcii lor în timpul ultimelor zile.

Alert, despre care se credea că la această dată se află la două treimi din călătoria sa de întoarcere, se scufundase în adâncurile Atlanticului cu piraţii de pe *Halifax,* cu evadaţii din închisoarea din Queenstown.

Cei mai valizi regăsiră atunci puteri noi...

Şi atunci, în numele camarazilor săi, cu o voce profund emoţionată, Louis Clodion îi mulţumi lui Will Mitz pentru tot ce acest curajos matelot făcuse pentru dânşii. Îmbrăţişîndu-l pe rând, toţi plângeau de bucurie şi recunoştinţă.

Victoria era un vapor pentru transportul cărbunilor, având 2 500 de tone. După ce dusese un transport de huilă la Dominica, se întorcea cu balast la Liverpool. Pasagerii de pe *Alert* vor fi deci duşi direct în Anglia. Şi cum *Victoria* străbătea uşor l5 mile pe oră, întoarcerea domnului Horatio Patterson şi a tinerilor laureaţi avea să se facă în cel mult o săptămână.

Se înţelege de la sine că, încă din această primă zi, graţie îngrijirilor ce le fuseseră date, oboselile fizice şi morale, teribilele încercări prin care trecuseră nu mai lăsaseră urme. Acestea făceau parte acum din amintirile lor. Nu mai simţeau decât satisfacţie, imensa fericire de a fi terminat cu primejdiile celei de-a doua traversări şi cu suferinţele îndurate în ambarcaţiunea lor, în mijlocul Atlanticului.

Iar domnul Patterson, după ce terminase o lungă şi interesantă conversaţie cu căpitanul de pe *Victoria* în care fuseseră amestecate figurile celor doi monştri, Harry Markel şi şarpele din Martinica, se exprimă astfel:

— Desigur, domnule căpitan, e bine totdeauna să se ia cele mai amănunţite măsuri de prevedere înaintea unei călătorii!... *Suave mari magna*[1]*,* e plăcut, cum a spus Lucreţiu, e plăcut, când marea este agitată, să-ţi aduci aminte că ţi-ai făcut datoria! Ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi dispărut în adâncurile oceanului... Dacă nu m-aş fi întors acasă... Dacă ar fi trecut mulţi ani fără nici o ştire despre administratorul de la *Antilian School?...* E drept că doamna Patterson ar fi putut să beneficieze de ultimele dispoziţii pe care am crezut de cuviinţă să le iau!... Dar, slavă Domnului, mă voi înapoia la timp şi nu va fi nevoie să se aplice dispoziţiile mele! *Finis coronat opus!*[2]

Căpitanul *Victoriei* nu înţelesese, probabil, ce-i spusese administratorul, nici în latineşte şi nici măcar în limba sa, despre doamna Patterson; dar nu insistă şi nu putu decât să-l felicite pe noul pasager că scăpase din atâtea primejdii.

Cum se vede, domnul Patterson îşi revenise cu totul şi-şi recăpătase obişnuita libertate de spirit. Şi atunci îşi aminti de faimosul citat latin pe care nu reuşise încă să-l traducă. Dealtfel, Tony Renault nu înţelegea să-l ierte şi a doua zi, faţă de camarazii săi, întrebă:

— Ei bine, domnule Patterson, şi tălmăcirea?

— A frazei tale latineşti? Da.

— *Letorum rosam angelum ?*

— Nu... Nu... Rectifică Tony Renault, *rosam angelum letorum.*

— Ah, ce importanţă are ordinea cuvintelor?...

— Din contră, are mare importanţă, domnule Patterson!

— Asta-i nostim!

— Aşa este!... Şi n-aţi găsit?

— Am găsit că asta nu-nseamnă absolut nimic...

---

[1] Suave mari magna - E plăcut pe vasta mare.

[2] Finis coronat opus – sfârşitul încununează opera.

— Greşeală! E drept că am uitat să vă previn că această frază nu se poate traduce decât în franceză...

— Ai să-mi spui, în sfârşit, cum?

— Da... când vom ajunge pe coasta engleză!

În zilele următoare, domnul Patterson suci şi învârti zadarnic acele cuvinte cabalistice! Un latinist ca dânsul să fie luat pe nepregătite! Aşadar, foarte plictisit şi jignit, cum se auzi cuvântul «pământ!» la bord, îi ceru lui Tony Renault să-i explice imediat.

— Nimic mai simplu, răspunse tânărul matelot de la *Antilian School.*

— Ei bine?

— *Rosom angelum letorum* înseamnă într-o franceză curată: «Rose a mâncat omleta cu rom!»[1]

Domnul Patterson nu pricepu mai întâi nimic, dar, când înţelese, sări în sus ca şi cum ar fi fost electrocutat, apoi îşi acoperi faţa în semn de groază.

Pe scurt, după o traversare fericită, la data de 22 octombrie, *Victoria* intră în canalul Saint George şi în aceeaşi seară ancora în docurile din Liverpool.

Fură trimise imediat telegrame directorului de la *Antilian School* şi familiilor tinerilor, anunţând întoarcerea lor.

Chiar în acea seară ziarele relatau faptele care se petrecuseră şi povesteau în ce condiţii domnul Horatio Patterson şi laureaţii fuseseră repatriaţi în Anglia.

Această ştire avu un răsunet uriaş. Emoţia fu imensă când se cunoscură amănuntele dramei care începuse în golful Cork cu masacrarea căpitanului Paxton şi a echipajului său şi al cărei deznodământ avusese loc în plin ocean, prin înecarea lui Harry Markel şi a întregii sale bande.

În acelaşi timp, din ordinul domnului Ardagh, doamna Kethlen Seymour fu informată de aceste evenimente. Este uşor de închipuit emoţia acestei minunate şi generoase doamne! Ce s-ar fi întâmplat dacă ea n-ar fi avut ideea călătoriei lui Will Mitz cu *Alert!*... Şi ce recunoştinţă îi arătă acestui curajos marinar, care devenise eroul zilei! Fiind acum la Liverpool, Will Mitz nu mai avea decât să aştepte îmbarcarea sa ca secund pe *Elisa Warden.*

După ce aduseră din nou căpitanului *Victoriei* toate mulţumirile pentru modul cum s-a purtat, domnul Patterson şi elevii luară trenul de noapte şi a doua zi sosiră la *Antilian School.*

La acea dată vacanţa fiind terminată, e uşor de închipuit ce primire li se făcu călătorilor, după toate peripeţiile călătoriei! Trebuiră să povestească fiecare amănunt şi desigur se va discuta încă multă vreme despre asta, poate totdeauna, în recreaţii. În pofida tuturor primejdiilor din care scăpaseră pasagerii de pe *Alert,* câţi dintre camarazii lor nu regretară că n-au putut să le împărtăşească! Şi nu încape nici o îndoială că dacă se va face un nou concurs pentru burse de călătorie, nu vor lipsi concurenţii! E drept, totul lăsa să se spere că ei nu vor mai intâlni o bandă de piraţi care să pună mâna pe nava ce va servi la transportul noilor laureaţi.

---

[1] În franceză: Rose a mange l'omelette au rhum.

Între timp, toţi erau grăbiţi să-şi revadă familiile care-i aşteptau cu atâta nerăbdare — şi cât de puţin lipsise ca să nu se mai întoarcă niciodată din aceasta călătorie în Antile.

Astfel, cu excepţia lui Hubert Perkins, ai cărui părinţi locuiau în Antigua, şi a lui Roger Hinsdale, a cărui familie stătea la Londra, John Howard, Louis Clodion, Tony Renault, Niels Harboe, Axel Wickborn, Albertus Leuwen şi Magnus Anders plecară imediat spre Manchester, Paris, Nantes, Copenhaga, Rotterdam şi Gotteborg, dornici să petreacă mai multe zile acasă, înainte de a reveni la *Antilian School.*

Această întâmplare s-ar putea încheia, dacă nu ar atrage pentru ultima oară atenţia asupra domnului Horatio Patterson.

Fără îndoială că în momentul când cei doi soţi căzură unul în braţele celuilalt, clipa a fost foarte emoţionantă. Nu! Doamna Patterson nu putea să-şi închipuie că acest om atât de aşezat şi metodic, atât de departe de orice întâmplare supărătoare a vieţii, să fi fost expus la atâtea primejdii din care a scăpat cu bine! Dar acest om vrednic spunea că nu va mai risca niciodată să înfrunte pericolele unei traversări! A doua oară nu va mai scăpa poate, aşa că *non bis in idem*[1], şi doamna Patterson admise fără obiecţie această axiomă de jurisprudenţă.

Când domnul Patterson depuse în mâinile doamnei Patterson prima de 700 de lire luată la Barbados, nu putu decât să-i exprime marele său regret că nu putea să-i dea şi faimosul trigonocefal, care fusese înghiţit de întunecatele abisuri ale Oceanului Atlantic. Ce efect extraordinar ar fi produs acest şarpe în salonul economatului sau, cel puţin, în sala de istorie naturală de la *Antilian School!*

Şi atunci domnul Patterson adăugă:

— Nu ne mai rămâne acum decât să-l prevenim pe cuviosul Finbook, de la parohia din Oxford Street.

Doamna Patterson nu putu să-şi reţină un surâs şi spuse simplu:

— E inutil, prietene...

— Cum, inutil!! exclamă domnul Patterson, în culmea surprizei şi a uimirii.

Aceasta cere o explicaţie şi iat-o:

Din exces de precauţie şi cu mania sa fantastică pentru ordine, dusă la extrem în orice chestiune, meticulosul administrator de la *Antilian School,* negăsind suficient testamentul pe care-l făcuse pentru reglementarea succesiunii, şi-a propus să divorţeze înainte de plecare. În felul acesta, dacă n-ar avea ştiri despre el şi dacă n-ar reveni niciodată, doamna Patterson să nu trebuiască să aştepte să treacă ani şi ani pentru a fi liberă de orice tutelă, cum s-a întâmplat cu multe soţii de exploratori în astfel de triste situaţii. Domnul Patterson nu putea să fie de acord ca, în timpul absenţei sale, succesiunea să nu fie imediat lichidată, aşa cum se cuvine în cazul când lucrurile sunt făcute ordonat şi metodic, şi ca scumpa lui tovarăşă de viaţă, pentru credinţa şi afecţiunea sa, să nu fie în măsură să dispună personal de mica sa avere, aşa cum se cuvine unei văduve.

---

[1] Non bis in idem — nu te pronunţa de două ori în aceeaşi privinţă.

Dacă ideile domnului Patterson erau prea înrădăcinate ca să-i poţi opune vreun raţionament, în schimb şi soţia lui avea principii nestrămutate. Ea nu accepta divorţul în nici un fel de împrejurare. Dar, în acelaşi timp, administratorul, care era foarte încăpăţânat, era şi fantastic de distrat — cum s-a putut constata din această povestire — şi pe acest lucru se baza doamna Patterson pentru ca totul să se aranjeze conform dorinţei sale. În înţelegere cu un notar, vechi prieten, consilier la *Antilian School,* ea se făcuse că acceptă toate demersurile. Dar, cuprins de emoţia atât de legitimă care-i cauza acest act, aşa cum bine prevăzuse doamna Patterson, soţul ei nu remarcase nimic.

— Nu, domnule Patterson, eu n-am iscălit... Noi n-am fost niciodată despărţiţi prin divorţ... şi contractul nostru de căsătorie a rămas şi va rămâne cum a fost.

— *Ne variatur!*[1] răspunse domnul Horatio Patterson, strângând-o cu dragoste în braţe pe doamna Patterson.

---

[1] Ne variatur - neschimbat.

Cuprins

JULES VERNE

1. O CĂLĂTORIE SPRE CENTRUL PĂMÎNTULUI
2. OCOLUL PĂMÎNTULUI ÎN OPTZECI DE ZILE
3. CINCI SĂPTĂMÎNI ÎN BALON
4. STEAUA SUDULUI
5. CĂPITANUL HATTERAS
6. ŞCOALA ROBINSONILOR. RAZA VERDE
7. DOCTORUL OX
8. DOI ANI DE VACANTĂ
9. UN BILET DE LOTERIE. FARUL DE LA CAPĂTUL LUMII
10. UIMITOAREA AVENTURĂ A MISIUNII BARSAC
11. CELE 500 MILIOANE ALE BEGUMEI. ŞARPELE DE MARE
12. VULCANUL DE AUR
13. 20 000 DE LEGHE SUB MĂRI
14. DE LA PĂMÎNT LA LUNĂ. ÎN JURUL LUMII
15. UIMITOARELE PERIPEŢII ALE JUPÎNULUI ANTIFER
16. INSULA CU ELICE
17. BURSE DE CĂLĂTORIE
18. CASA CU ABURI
19. INDIILE NEGRE. GOANA DUPĂ METEOR
20. INSULA MISTERIOASĂ (voL. I)
21. INSULA MISTERIOASĂ (voL. II)
22. MINUNATUL ORINOCO
23. CASTELUL DIN CARPAŢI. ÎNTÎMPLĂRI NEOBIŞNUITE
24. ŢINUTUL BLĂNURILOR (voL. I)
25. ŢINUTUL BLĂNURILOR (voL. II)
26. CĂPITAN LA CINCISPREZECE ANI
27. 800 LEGHE PE AMAZON
28. COPIII CĂPITANULUI GRANT (voL. I)
29. COPIII CĂPITANULUI GRANT (voL. II)
30. TESTAMENTUL UNUI EXCENTRIC
31. ROBUR CUCERITORUL. STĂPÎNUL LUMII
32. CLOVIS DARDENTOR. SECRETUL LUI WILHELM STORITZ
33. AGENJIA THOMPSON
34. HECTOR SERVADAC
35. UN ORAŞ PLUTITOR. SPĂRGĂTORII BLOCADEI. INVAZIA MĂRII
36. PILOTUL DE PE DUNĂRE
37. SATUL AERIAN. ÎNCHIPUIRILE LUI JEAN MARIE CABIDOULIN
38. PRICHINDEL
39. CESAR CASCABEL
40. CLAUDIUS BOMBARNAC. KERABAN ÎNCĂPĂŢÎNATUL

EDITURA ION CREANGĂ